

Hứa Với Em Một Đời Hoa Nở

Contents

Hứa Với Em Một Đời Hoa Nở	2
1. Chương 1: Gặp Gỡ	2
2. Chương 2: Gặp Lại	6
3. Chương 3: Đôi Đầu	10
4. Chương 4: Va Cham	14
5. Chương 5: Mâu Thuẫn	19
6. Chương 6: Xung Đột	22
7. Chương 7: Kinh Hải	27
8. Chương 8: Mất Tích	31
9. Chương 9: Bị Ốm	35
10. Chương 10: Tổ Tình	40
11. Chương 11: Đầu Mối	43
12. Chương 12: Từ Chối	48
13. Chương 13: Bước Đệm	52
14. Chương 14: Nguy Hiểm	56
15. Chương 15: Đột Phát	61
16. Chương 16: Diễn Thuyết	64
17. Chương 17: Tiếng Lòng	69
18. Chương 18: Chuyện Xưa	73
19. Chương 19: Hương Thơm	78
20. Chương 20: Giải Vây	82
21. Chương 21: Giận Dữ	91
22. Chương 22: Câu Chuyện	94
23. Chương 23: Vỡ Òa	97
24. Chương 24: Sụp Đổ	101
25. Chương 25: Quà Tặng	104
26. Chương 26: Sự Cố	108
27. Chương 27: Đi Xa	111
28. Chương 28: Ký Ức	115
29. Chương 29: Tranh Chấp	118
30. Chương 30: Nói Rõ	122
31. Chương 31: Là Anh	125
32. Chương 32: Mất Mặt	129
33. Chương 33: Kinh Hoàng	133
34. Chương 34: Hỗn Độn	139
35. Chương 35: Phía Sau	143
36. Chương 36: Di Vãng	148
37. Chương 37: Giận Hờn	152
38. Chương 38: Lặng Lẽ	155
39. Chương 39: Quyết Định	159
40. Chương 40: Người Khác	165

41. Chương 41: Vạch Trần	169
42. Chương 42: Diên Rời	172
43. Chương 43: Ấm Áp	176
44. Chương 44: Tốt Quá	182
45. Chương 45: Bên Em	185
46. Chương 46: Do Dự	191
47. Chương 47: Thành Tích	195
48. Chương 48: Giao Thừa	198
49. Chương 49: Đầu Ngăm	202
50. Chương 50: Lại Gặp	205

Hứa Với Em Một Đời Hoa Nở

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại Một chuyện tình sự đồ luyến thời hiện đại được diễn ra nơi trường đại học

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hua-voi-em-mot-doi-hoa-no>

1. Chương 1: Gặp Gỡ

Từng chơi vòng xoay trúng thưởng chưa?

Giải độc đắc trên ấy luôn là một vạch chiếm phần diện tích nhỏ nhất, không soi bằng kính hiển vi thì đồ bạn tìm ra được

Trong mắt của Hà Mạn Mạn, cuộc sống của cô cũng giống vòng xoay trúng thưởng, mỗi ngày đều khác nhau, mỗi ngày đều xoay đến một điểm khởi đầu mới, nhưng lần nào cũng lướt qua giải độc đắc, cứ như cô tuyệt duyên với tất cả giải trúng lớn trên đời

Đến từng tuổi này, lần trúng thưởng may mắn nhất là năm đồng từ thẻ cào may mắn, thêm một lon nước giải khát..

Cô rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, đối với cô, tỷ lệ trúng thưởng tương đương với việc bị sét đánh

Khi nào bị sét đánh trúng khi đó trúng độc đắc

Hà Mạn Mạn rất sợ chết nên không muốn trúng thưởng, càng không muốn bị sét đánh.

Nhưng cô không hề biết, sau gần hai mươi một năm xui xẻo, cuối cùng mình cũng bị sét đánh trúng.

Theo đó là một giải độc đắc bọc kèm lựu đạn rơi thẳng xuống đầu mình.

Tuy đối với người ngoài, giải độc đắc” ấy vô cùng hấp dẫn, tựa như “niềm vui trên trời rơi xuống”

Thực ra, ngay từ lần đầu gặp, Hà Mạn Mạn đã cảm thấy anh chàng chỉ có vẻ ngoài đẹp đẽ ấy không tốt lành gì

Tuy áo mũ chỉnh tề toàn hàng hiệu, có lẽ ấn tượng ban đầu sẽ cảm thấy con người này phong độ bất phàm, nhưng nếu biết được anh là một người nhỏ nhen, cực kỳ toan tính, giả tạo, thậm chí không mang một chút đức tính truyền thống tốt đẹp nào của Trung Quốc, chắc đa số đều cảm thấy anh là kẻ mặt người dạ thú

Dù cho gương mặt ấy quả thật khiến người ta đắm đuối

Hà Mạn Mạn không phải là một cô gái yếu đuối, ngược lại còn là một nữ hán tử có tinh thần dũng cảm như liệt sĩ Đông Tồn Thủy chặn lỗ châu mai của kẻ thù và Hoàng Kế Quang xả thân phá lô cốt(1)

Nhưng dù cho cô không tính toán chi li thì tên “thầy giáo” áo mũ chỉnh tề ấy vẫn cứ thách thức giới hạn chịu đựng của cô hết lần này đến lần khác

Nhưng dù có như thế, Hà Mạn Mạn cũng không còn cách nào khác

Biết bao lần trong mơ, cô muốn đào hố chôn sống anh

Không biết bao lần cô hận anh đến mức muốn nhổ sạch răng của mình luôn

Ai bảo người ta là giáo sư, là thầy giáo, mình là sinh viên quèn chứ? Ai bảo trong tay người ta nắm Peliken(2), nhân tiện nắm luôn cả vận mạng của cô? Ai bảo người ta có một gương mặt “điên đảo chúng sinh”, chiếm được tình cảm của nữ sinh cả trong và ngoài trường? Nói đến cùng, cũng vì mạng mình như Hạ Vũ Hà, còn người ta là vú Dung có khuôn mặt kiều diễm được Càn Long Gia yêu sâu đậm, chỉ trách mình số khổ thôi!

Gần trường đại học của cô chỉ có một cái siêu thị, tuy nói là gần nhất nhưng ngồi xe buýt cũng phải lắc lư nửa tiếng mới đến nơi

Hà Mạn Mạn “bị” ba người bạn cùng phòng nhờ đến đó mua một đồng băng vệ sinh, giấy vệ sinh, snack đủ mùi vị, và cả bóng đèn tiết kiệm điện năng cần thay nữa.

Vốn dĩ những món như bóng đèn, nhà trường có thể thay cho miễn phí, nhưng vì bạn cùng phòng của Hà Mạn Mạn là Lâm Khiết vi phạm nội quy sử dụng nồi cơm điện, nói là muốn cho mọi người được một bữa thỏa cơn thèm ăn

Nói đến vụ này, chung quy là do cơm trong căng tin nhà trường quá tệ, có thể hình dung bằng bài thơ sau:

Cơm trắng như bị sắt, cháo loãng như tắm, bánh bao ngang ngửa bom hỏa tiễn, còn có thể dội qua đảo Đài Loan...

Ha ha!

Kết quả là vừa cắm phích vào ổ điện, cho thịt vào, “bụp” một tiếng, cả ký túc xá tối om vì bị ngắt điện, còn bị cháy cả bóng đèn

Vì không muốn cô quản lý phát hiện, năm thứ ba còn bị bắt phạt, bốn người trong phòng chỉ còn cách nuốt bí mật này vào bụng

Người ta là “mất cả chì lẫn chài”, cả bọn là “vừa mất miếng ăn vừa tốn tiền”.

Hà Mạn Mạn đẩy theo chiếc xe nhỏ, trên đó, băng vệ sinh của bốn người chiếm hơn phân nửa, cộng thêm snack, giấy vệ sinh, chiếc xe đã bị nhét đầy ụ như một ngọn đồi nhỏ.

Băng vệ sinh không nặng, snack thì toàn không khí nên cũng rất nhẹ, nhưng vì thể tích cồng kềnh, mang về cũng không dễ

Trước một đồng lính kính, cô chỉ muốn trợn mắt một cái rồi ngắt luôn tại chỗ, như thế may ra còn có xe cấp cứu chở cả cô và chúng về ký túc xá.

Có trách thì trách mình số nhọ đánh bài thua, nằm trong tay hai con Vương hai con Nhất mà còn thua Lâm Khiết chỉ nằm trong tay hai con Nhất, bị kiềm chết trong vị trí địa chủ, cô dám chơi dám chịu đi mua đồ cho cả phòng, không trách được người khác

Hà Mạn Mạn nhìn lại những thứ trong xe, nhớ ra mình còn chưa mua bóng đèn, cô lại chật vật đẩy xe hàng dọc theo khu bán điện gia dụng.

Tuy là cuối tuần nhưng khu điện gia dụng trong siêu thị khá vắng vẻ, một bàn tay cũng đủ đếm hết

Hà Mạn Mạn cầm cái bóng đèn hồng trong ký túc xá so sánh với từng mã bóng trên kệ, miệng lẩm bẩm dò theo

Đây rồi! Tìm thấy mã bóng đèn mình cần, bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn của cô đang vươn ra thì một bàn tay trắng trẻo khác đưa tới..

Ngay trước mặt Hà Mạn Mạn, bàn tay đáng ghét ấy đã nhanh hơn một bước lấy mất cái bóng đèn

Hà Mạn Mạn mặc kệ chủ nhân của bàn tay ấy, muốn lấy một cái khác trên kệ, nhưng phát hiện mã bóng ấy không còn nữa, dưới kệ còn dán hai chữ “hết hàng”

Haiz, trời ơi, sao số tôi lại đen đui thế này

Nếu ký túc xá không có bóng đèn, e rằng suốt đêm nay chỉ có thể bầu bạn với chiếc điện thoại..

Hà Mạn Mạn không còn cách nào khác, ý nghĩ đầu tiên chính là giành lấy cái bóng đèn cuối cùng trong bàn tay người không biết từ đâu ra kia

Cô nghiêng đầu nhìn theo bàn tay đáng ghét ấy

Mười ngón tay thon thả, từng khớp xương rõ ràng

Ừm, một bàn tay đẹp! Cổ tay trắng trẻo đẹp đẽ, thậm chí có thể nói là gợi cảm, nhưng lại khác với sự mong manh của con gái

Ừm, cổ tay không tệ! Bờ vai ẩn dưới làn vải sơ mi màu xanh, trông khá săn chắc, nhưng cũng rất tinh tế.

Ừm, gu ăn mặc khá đấy, cơ bắp cánh tay nhấp nhô, xem ra người này cũng thường xuyên vận động

Lên phía trên một chút, mắt của Hà Mạn Mạn như sáng lên

Ôi chà, trông thật không tệ chút nào, cao chừng một mét tám lăm, chân dài eo thon, da trắng môi đỏ, một gương mặt sáng sủa

Từ khi nào mà ở gần trường lại xuất hiện một người cực phẩm đến dường này! Ngũ quan của người đàn ông này như được gọt dũa bằng dao, hàng mi cong cong, đuôi mắt hơi chếch lên trên, dưới mắt trái còn có một nốt ruồi lệ, một cặp kính gọng vàng chằm chằm trên sống mũi thẳng tắp, đôi môi mím nhẹ chăm chú đọc mã bóng đèn trong tay

Hà Mạn Mạn mặc kệ, có đẹp trai thế nào cũng không thể biến ra thêm được một cái bóng cho cô

Dù có đẹp trai hơn nữa thì anh ta cũng lấy mất cái bóng đèn của cô rồi

Hà Mạn Mạn nuốt chút nước bọt cho thanh giọng, “Anh ơi, tôi nhìn thấy bóng đèn này trước.” Hà Mạn Mạn khều nhẹ vai anh ta, nói một cách lễ phép, nhắc nhở anh ta đạo lý thứ tự trước sau

Anh chàng liếc mắt nhìn ngang, đôi mắt dài mảnh trông rất đẹp, sau đó anh quay đầu, nhìn thấy Hà Mạn Mạn thấp hơn mình một cái đầu

Khoảnh khắc chạm vào ánh mắt của chàng trai ấy, trái tim Hà Mạn Mạn lỡ mất một nhịp

Tuy không đến nỗi hai con ngươi hóa thành hình trái tim, nhưng miệng cô đã thành hình chữ “O”

Ôi chu chóa, ánh mắt này quả thực trong trẻo thuần khiết vô cùng, cộng với nốt ruồi lệ nho nhỏ, đúng là ai nhìn cũng thương

Làn da mịn màng trắng trẻo không thua con gái, đôi môi hồng hào, đôi mắt thu hút..

Nhưng thế thì sao nào? Trong mắt Hà Mạn Mạn, bây giờ bóng đèn mới là quan trọng nhất!

“Anh có thể nhường cái bóng đèn ấy cho tôi không?” Hà Mạn Mạn thương lượng một cách khách sáo.

Chàng trai nhìn Hà Mạn Mạn một cái rồi trả lời:

“Không được.”

Hà Mạn Mạn không ngờ anh ta lại trả lời dứt khoát như thế, cô khựng lại, ngay sau đó, lửa giận bốc lên đùng đùng, hôm nay vốn đã đen đủi lắm rồi, lại còn đụng phải một cực phẩm như thế.

Chị đây cho anh chút sĩ diện, anh liền hách dịch lên đúng không?

Một chàng trai, một chàng trai với tấm thân cường tráng, sao lại nhỏ nhen như thế chứ? Giành cái bóng đèn với một cô gái nhỏ nhắn, mẹ anh có biết anh không cần mặt mũi như thế không hả? “Nhưng tôi thấy cái bóng đèn này trước mà.” Hà Mạn Mạn cãi lý

“Nhưng bây giờ nó ở trong tay tôi.”

Hà Mạn Mạn nhú mày lại, nghiêng răng nói:

“Còn chưa trả tiền, bây giờ vẫn chưa phải của anh, là của siêu thị.”

Chàng trai như bưng tỉnh, đôi mắt phía sau cặp kính gọng vàng ấy lóe lên một tia sáng, đuổi mắt thoáng đưa, một màn cực đẹp hiện ra

Anh từ từ掏 móc một chiếc bút từ trong túi áo ra, ký tên lên hộp bóng đèn, đưa cho Hà Mạn Mạn xem: “Trên đó có tên của tôi, bây giờ siêu thị chỉ có thể bán cho tôi.”

Trên ấy viết hai chữ “Lục Ly” như rồng bay phượng múa

Trong thoáng chốc, Hà Mạn Mạn cảm thấy huyết áp của mình lên đến 170! Viết tên anh lên là thuộc về anh à? Lý lẽ hoang đường này ở đâu ra? Sao lại có người đàn ông không biết xấu hổ thế này? Hà Mạn Mạn kiềm chế cơn nóng giận có thể khiến cô đánh chết cái tên đàn ông này, cố gắng đè nén giọng của mình, nhẹ nhàng khuyên nhủ, hy vọng có thể dùng thành ý lớn nhất của mình giành lấy bóng đèn:

“Nhìn anh cả người hàng hiệu, chắc là không tiếc chút tiền xăng dầu đâu nhỉ, anh lái xe ra khỏi siêu thị, rẽ trái ba trăm mét sẽ thấy một cửa hàng kim khí, ở đấy, bóng đèn đêm không hết, cho anh tha hồ chọn.” Chàng trai chỉnh lại gọng kính bằng ngón tay thon thả, nhìn Hà Mạn Mạn: “Ngại quá, thật tình tôi cũng tiếc chút tiền xăng dầu ấy.” Anh chậm rãi đặt bóng đèn vào trong xe đẩy, trước khi đi còn mỉm cười với Hà Mạn Mạn, nói một câu “Sorry”

Chà, một giọng Anh ngữ đậm chất London, khá là chuẩn

Đây là đang khiêu khích cô đúng không? Hay tính là lên mặt? Tôi biết làm sao với cơn tức giận không có chỗ trút của mình đây? “Đồ! Cầm! Thủ!” Hà Mạn Mạn gằn từng câu từng chữ

Cô tức giận đến nỗi không biết hình dung cảm giác hiện tại của mình thế nào, chỉ cảm thấy cổ họng có vị ngọt, mắt hơi mờ, suýt ọc ra một họng máu uất ức

Nhìn kỹ một bên mặt của người đàn ông ấy, thấy mặt kính của anh ta, hô hô, vốn tưởng anh ta bị cận thị, hóa ra đó là kính không độ, đúng là một tên màu mè!

Nhớ đến tên mà anh ta vừa ký trên hộp bóng đèn...

“Lục Ly!”

Hà Mạn Mạn cắn răng nói, đây chẳng phải là tên của Quốc sư Đại Đường trong bộ phim điện ảnh “Dịch Nhân Kiệt - Thông Thiên đế quốc” à, quả nhiên tên người đàn ông này giống y chang với tên hắc, nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ, một con hồ ly được áo mũ chỉnh tề, điệu đà, ti tiện, đa nghi!

Không phải Hà Mạn Mạn vô cơ sinh sự, tiền điện trong ký túc xá là họ tự thanh toán, bóng đèn tiết kiệm tuy đắt hơn một chút so với loại thông thường, nhưng số tiền điện tiết kiệm được không hề ít, dư sức mua thêm hai cái bóng đèn tiết kiệm nữa

Chính vì tên cực phẩm này, cả phòng đành phải đóng thêm tiền điện.

Cô tức tối mua một bóng đèn thường rồi đón xe buýt về, vốn tưởng sẽ không bao giờ gặp lại tên cực phẩm ấy, dù cho có gặp, Hà Mạn Mạn cũng nhất định kiềm chế lửa giận, cố gắng lơ anh ta đi, sau đó ở phía sau xé nát tấm mặt nạ lừa dối phụ nữ của anh ta xuống, rồi đem sự căm thù của anh viết thành sách kể cho mọi người nghe

Nhưng Hà Mạn Mạn không lường trước được, người đàn ông ấy và mình lại giao nhau ở một con đường khác. Đúng là từ một cái bóng đèn dẫn đến một vụ án đẫm máu và nước mắt.

(1) Đồng Tồn Thụy, Hoàng Kế Quang: Anh hùng liệt sĩ thời kháng chiến của Trung Quốc.

(2) Peliken: là một nhãn hiệu bút máy của Đức và các thiết bị viết, văn phòng, nghệ thuật khác

Pelikan là tên người sáng lập.

2. Chương 2: Gặp Lại

Khó khăn lắm Hà Mạn Mạn mới giành được một chỗ ngồi trên xe buýt, nhìn cảnh sắc bên ngoài lướt như bay, Hà Mạn Mạn bắt đầu ngẫm lại hai mươi mốt năm không mấy tốt đẹp của mình.

Hà Mạn Mạn học đại học ở thành phố A, đó là một thành phố trực thuộc tỉnh, dù là kinh tế hay mọi mặt khác đều tốt hơn quê nhà cô, cũng may là cách nhà không xa, ngồi máy bay chưa tới một giờ là đến.

Lúc đăng ký nguyện vọng thi cô đều chọn trường ở thành phố A, sống bốn năm ở đây coi như mở mang tầm nhìn, rèn luyện tính tự lập.

Cha của Hà Mạn Mạn là một thầy thuốc Đông y, có một phòng khám nhỏ, thời nay ở thành phố C quê nhà cũng kiếm được kha khá, ở các vùng lân cận cũng coi như có chút tiếng tăm, nhưng giờ kiếm được nhiều tiền không có nghĩa là trước đây cũng kiếm được nhiều.

Ngày nay, trình độ dân sinh được nâng cao, mọi người đều biết thuốc Tây có nhiều tác dụng phụ, chỉ có tác dụng nhất thời, không thể trị tận gốc nên đều chọn Đông y điều tiết từ trong.

Nhưng trước đây, trong mắt người dân quê, thầy thuốc Đông y không khác gì phường bịp bợm.

Đều là nhắm mắt lại, bắt mạch hỏi bệnh nhân có phải táo bón không, ngủ có ngon không..

chẳng khác nào thầy bói, hỏi bừa đoán mò, sau đó kê những vị thuốc đen sì có mùi kỳ lạ cho bệnh nhân về nhà uống.

Cũng vào lúc đó, mẹ của Hà Mạn Mạn ly hôn với cha cô, lấy một người công nhân có mức lương khá hơn nhưng lại có một cậu con trai trạc tuổi cô và dọn đến thành phố A, từ đó bắt đầu âm thầm.

Người công nhân tài giá với mẹ cô lại là bạn thuở trung học của cha cô, trước đây cô vẫn gọi ông ấy là chú Vương một cách thân thiết.

Quả nhiên những người hàng xóm mà người ta hay gọi là chú Vương, chẳng ai tốt lành cả(1).

Nhưng tại sao lúc đó lương của một công nhân lại cao hơn một thầy thuốc?

Vì sách Giáo dục công dân cấp trung học viết như thế này: Tính chất của đất nước chúng ta là: Đất nước do giai cấp công nhân lãnh đạo, lấy liên minh công nông làm cơ sở, đi lên con đường xã hội chủ nghĩa khoa học, do nhân dân làm chủ.

Do giai cấp công nhân lãnh đạo

Do giai cấp công nhân lãnh đạo

Do giai cấp công nhân lãnh đạo

Chuyện quan trọng phải nói ba lần, chính vì bấy từ này mà mẹ của cô bỏ chồng bỏ con, chạy theo một người công nhân.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, tuy cha cô vẫn theo nghề thầy thuốc như xưa, nhưng có một sự thật không thể phủ nhận là giờ đây thu nhập của ông đã gấp mấy lần một người công nhân.

Nếu Hà Mạn Mạn nói không hận mẹ mình thì nhất định là nói dối, bà ta đã xách vali chạy theo chủ Vương vào lúc cô cần tình yêu của một người mẹ nhất, khiến cô bây giờ còn nam tính hơn con trai, mạnh mẽ hơn đàn ông, suy cho cùng cũng là lỗi của bà.

Trẻ em không có mẹ như cỏ dại ven đường, Mạn Mạn không có mẹ như viên gạch đầu ngõ.

Xe buýt tắc lư, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại cắt ngang suy nghĩ

Hà Mạn Mạn tay xách túi to túi nhỏ nghe máy.

“A lô, ai ạ?”

Vì tay xách lĩnh kính, Hà Mạn Mạn không kịp xem người gọi là ai đã nhấn nút nghe

Người gọi không ngờ Hà Mạn Mạn lại bắt máy, giọng nói lộ rõ niềm vui:

“Mạn Mạn, là mẹ đây!” Vừa nghe, Hà Mạn Mạn lập tức đánh mặt lại, giọng nói còn mang ý thù địch hơn lúc giành bóng đèn

Từ lúc cô lên thành phố A học, người mẹ gần mười năm không liên lạc này đột nhiên cứ như từ trên trời rơi xuống, tuần nào cũng gọi cho cô, lần nào cũng thủ thỉ nỗi nhớ nhung bên tai cô

Trước đó đi đâu mất rồi? Nếu thật sự nhớ cô như đã nói, ngôi nhà ở thành phố C vẫn không thay đổi, vẫn là ngôi nhà cũ ấy, tại sao không về thăm cô, không gọi cho cô? “Chà! Có chuyện gì sao?” Hà Mạn Mạn đánh mặt lại, giọng nói lạnh lùng như có băng tuyết

“Ừm.” Mẹ Hà Mạn Mạn nghe thấy thế liền do dự giây lát, chậm rãi nói, “Cuối tuần sau có thể đến nhà bà ngoại một chuyến không? Ngoại nói nhớ con...” “Bà cũng đến à?” Hà Mạn Mạn bấm tay vào mớ băng vệ sinh trong túi và hỏi

Lưu Hà không ngờ con gái lại hỏi như thế, bà ta liềm lăm môi khô khan của mình, “Ừm” một tiếng trong vô thức

Hà Mạn Mạn thở một hơi thật mạnh: “Vậy tôi không đến nữa, có thời gian tôi sẽ tự đến thăm ngoại, vậy nhé!” Nói xong, cô toan cúp máy, nào ngờ bên kia điện thoại liên lên tiếng: “Tuần sau mẹ không đến nữa, Mạn Mạn, tuần sau con đến đi.” Giọng nói của Lưu Hà thoáng chút phiền muộn

Lần này, Hà Mạn Mạn không trả lời, lập tức cúp máy

Vỏ bao bì băng vệ sinh trong túi đã bị Hà Mạn Mạn bấm thủng một lỗ

Từ đầu đến cuối, một tiếng “mẹ” cô cũng không gọi

Cứ như từ năm mười tuổi, ngoài câu “mẹ kiếp”, cô chưa bao giờ nói đến từ nào liên quan đến mẹ

Sinh ra cô, nhưng hoàn toàn không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ

Cha cô đã cố gắng hết sức làm tất cả để thỏa mãn yêu cầu vật chất của bà ta, nhưng vẫn không thể khiến bà ta từ bỏ quyết tâm muốn ly dị

Cuối cùng, Lưu Hà đã bỏ lại cô và cha cô để đi theo một người đàn ông khác, coi con trai của người khác như báu vật.

Đến bây giờ cô đã học đến năm ba đại học, được biết cô học ở thành phố A, cũng biết được cha cô đã thoát cảnh nghèo, cuộc sống khá giả, không biết bà ta có được số điện thoại của cô từ đâu, ngay cuộc gọi đầu tiên đã bắt cô gọi bà ta là mẹ

Gần mười năm không liên lạc, còn mong chờ cô gọi là mẹ?

Ha ha!

Nằm mơ!

Về đến trường, tại tên cầm thú điệu đà tên Lục Ly đó mà cô phải mua một cái bóng đèn thường về và bị bạn cùng phòng trách móc

Để tiết kiệm chút tiền điện, chưa đến mười giờ, bốn người đã tắt đèn

Lâm Khiết nằm trên giường nhắn tin với bạn trai, ánh đèn điện thoại rọi vào mặt cô, trông hơi đáng sợ

Cô dán mắt vào điện thoại vừa nhắn tin vừa nói: “Mạn Mạn, ngay cả cái bóng đèn cậu còn không giành được, còn làm gì được hả?” Hà Mạn Mạn đang bốc quýt, nhìn vào tấm rèm đang le lói ánh sáng từ điện thoại, bĩu môi: “Cậu cứ làm như mười túi snack siêu khuyến mãi của cậu không phải do tớ giành về chỗ ấy.”

“Được rồi, được rồi, cậu tuyệt nhất!” Bạn đối diện giường với Hà Mạn Mạn là Cam Lộ vừa ăn quýt vừa nói: “Không có đèn, tớ có cảm giác như đang nhét quýt vào mũi ấy.”

Nhét vào mũi à?

Ha ha ha.

Nghe Cam Lộ nói như thế, Hà Mạn Mạn liền ném một quả quýt qua bên ấy, ngoài cười trong không cười, nói: “Đầy đây đây, nhét nhiều một chút! Ăn mà vẫn không bị được miệng của cậu nữa, nhét không vào thì nói tớ, tớ nhét hộ cho!” Nói xong, Hà Mạn Mạn lại ném thêm hai quả quýt sang chỗ Cam Lộ

Cam Lộ vui vẻ bắt hết, ôm vào trong lòng, mừng rỡ nói: “Mạn Mạn keo kiệt đang phát quýt kìa.” Lâm Khiết cười khanh khách, ra hiệu cho Cam Lộ ném cho cô hai quả, cô ngồi trên giường, đặt điện thoại sang bên, vừa bóc quýt vừa hỏi: “Nhưng mà Mạn Mạn, anh chàng Lục Ly mà cậu nói thật sự tệ như vậy à? Ai lại đi giành bóng đèn với con gái như thế?” Nhắc đến Lục Ly, mắt của Hà Mạn Mạn lập tức chùng xuống, nghiến răng nói: “Đừng nhắc đến anh ta nữa, nhắc đến là giận sôi gan” Cô nói tiếp: “Tốt nhất là đừng để tớ gặp lại con người đó, gặp lại, tớ sẽ tuyệt đối đánh cho anh ta một trận đến mẹ anh ta còn nhận không ra.” “Ha ha, cậu còn có thể gặp được người cãi nhau hơn cậu cơ à? Cái miệng này của cậu trong trường này, ngay cả trưởng nhóm câu lạc bộ hùng biện còn phải quỳ dưới chân

Xem ra, Lục Ly này cũng có chút thực lực.” Cam Lộ vừa cười vừa ném vỏ quýt về phía Hà Mạn Mạn.

Vỏ quýt đáp trúng đầu cô, Ánh mắt Hà Mạn Mạn như muốn giết người, lao về hướng Cam Lộ trả đũa

Lúc này, bạn đối diện giường với Lâm Khiết là Đoàn Nghệ Lâm cấp thau rửa mặt đi vào, vừa đẩy cửa vào liền hỏi: “Ồ ngoài đã nghe mấy câu nói Lục Ly gì đó.” Hà Mạn Mạn càng không muốn nghe đến tên Lục Ly thì bọn họ càng nói, đang lúc muốn hét lên thì lại nghe Đoàn Nghệ Lâm nói: “Sao tớ thấy cái tên này nghe quen quen...” Quen?

Cam Lộ sẵn tay ném một quả quýt về phía Đoàn Nghệ Lâm, thấy cô nói là mình đã đánh răng, Cam Lộ không màng, cô cười nói: “Trong phim “Địch Nhân Kiệt – Thông Thiên đế quốc”, vai Quốc sư mà Trần Hiểu diễn có tên như vậy

Cái tên tuy nghe hay, nhưng cũng không phải là cái tên đại chúng hóa, ấy thế mà lần đầu tiên nghe mình cũng cảm thấy quen thuộc.” “Không phải, không phải như thế” Đoàn Nghệ Lâm đón lấy quả quýt, mím môi suy nghĩ.

Hà Mạn Mạn cũng cảm thấy có chút vấn đề, dường như cô cũng có ấn tượng với cái tên này.

Đột nhiên!

“Mình nhớ ra rồi, thầy giáo dạy thay lão Điều hình như cũng tên Lục Ly!” Lão Điều mà Đoàn Nghệ Lâm nói tới là giáo viên tiếng Anh của họ

Vì được điều động tới trường khác để dạy học nên hiện nay không có giáo viên thích hợp dạy môn Tiếng Anh Thương mại cho họ

Vốn tưởng điều giáo viên trường khác sang cũng phải mất hai, ba tuần nữa mới có lớp, nào ngờ, không biết nhà trường mời từ đâu được một giáo viên về dạy, nghe nói tên là Lục Ly.

Đoàn Nghệ Lâm nói thế, Hà Mạn Mạn cũng thấy hơi ấn tượng, cô chớp mắt, cố gắng nhớ lại

Hình như có việc này, trang web của trường cũng có thông báo

Lâm Khiết đặt quả quýt xuống, nhìn Hà Mạn Mạn, mím môi hỏi

“Mạn Mạn, chắc không phải Lục Ly mà cậu nói chính là ông thầy tên Lục Ly đó đây chứ, còn chưa lên lớp cậu đã gây thù chuốc oán rồi à?” Hà Mạn Mạn nuốt nước bọt, hơi chột dạ, vì cô nhớ lại lúc ở siêu thị, tên Lục Ly ấy trước khi rời đi đã nói một câu Anh ngữ chuẩn giọng London:

“Sorry.”

Đoàng, Hà Mạn Mạn cảm thấy như bị một luồng sét đánh trúng, lập tức cháy khét lẹt.

“Không phải chứ...” Hà Mạn Mạn điếng người nhìn ba người kia, cảm thấy hơi khó tin.

Ba người nhìn lại Hà Mạn Mạn với vẻ mặt như tai họa sắp ập đến.

Lâm Khiết lắc đầu, nói trong thương xót: “Dám giành bóng đèn với thầy giáo, cậu đúng là điên thật đấy, không biết quan hệ thầy trò là quan trọng nhất thời đại học à?” Câu này khiến cho Hà Mạn Mạn hoang mang, cô trần trọc cả buổi tối, trời vừa sáng đã rời khỏi giường

Vào buổi sáng không quá nóng nực ấy, Hà Mạn Mạn ngồi chờ đợi trên giảng đường, chuẩn bị tiết Tiếng Anh Thương mại trong tâm trạng căng thẳng.

Lúc này, Hà Mạn Mạn cũng ngộ ra câu...

Nghiệp quật!

Người đàn ông đang đứng kế bên thầy Chủ nhiệm khoa không phải là tên cầm thú giành bóng đèn trong siêu thị với mình thì còn là ai nữa? Cuộc sống đúng là khó lường..

Lục Ly một tay dứt túi, đứng kế bên thầy Chủ nhiệm, cười một cách âm ảm

Khuôn mặt tinh tế của anh khiến cho thầy Chủ nhiệm khoa vốn đã không có tóc nay trông càng thảm hại hơn

Chiếc áo sơ mi ca rô từ sợi dây Bristish style, phối cùng quần tây free style với chất liệu khá tốt, cộng thêm nụ cười hòa nhã nơi khóe miệng.

Trong một lúc, tất cả nữ sinh trong giảng đường như bị say nắng

Ngay cả một người đã có bạn trai như Lâm Khiết cũng tấm tắc khen anh là cực phẩm nhân gian

“Ba phần gọi cảm, ba phần lạnh lùng, ba phần tuấn tú.” Lâm Khiết lẩm bẩm

Cam Lộ nhìn Lâm Khiết cười và hỏi: “Vậy một phần còn lại là gì? “Là là sự hấp dẫn cuốn cả hồn phách người khác” Lâm Khiết chống cằm nhìn Lục Ly với đôi mắt long lanh, lại thất vọng quay qua nhìn Hà Mạn Mạn trong cơn tức giận: “Một người như thế, Mạn Mạn cậu còn có thể giành bóng đèn được à? Đừng nói là dâng bóng đèn đang cầm trong tay cho thấy ấy, đâu phải dâng hiến cả bản thân, tớ cũng tình nguyện.” “Ha ha!” Hà Mạn Mạn cười gẩn vô tội, đó là vì cậu không thấy khuôn mặt thật của anh ta trong siêu thị thôi

Đoàn Nghệ Lâm tắc lưỡi, nghe lời nói của Lâm Khiết, nhin không được cười:

“Đúng là không tệ, không có điểm nào chê được

Mạn Mạn, cậu là sinh viên xuất sắc của khoa Văn, cậu thử dùng bốn chữ để hình dung người đàn ông như vậy xem, nghiêng nước nghiêng thành được không?”

Hà Mạn Mạn ngước dài, còn nghiêng nước nghiêng thành cơ đấy! Cô nhìn Đoàn Nghệ Lâm, nói không hề kiêng dè, “Bi thẩm tột đỉnh.”

Hà Mạn Mạn cười một cách nhăn nhó, siết chặt cây bút trong tay, nói anh ta “cực kỳ thẩm khốc” là con nể tình đấy, nếu nhất định phải nói chính xác thì là lúc nhỏ từng bị heo hôn, lớn lên lại bị chó cắn! Mình phải nhờ cái tên cầm thú hồ ly như anh ta! Thầy Chủ nhiệm nhìn những sinh viên vốn không nhiệt tình với môn Tiếng Anh Thương mại này lại có vẻ rất háo hức, lập tức nhận ra đây là một thế giới xem trọng ngoại hình

Nhìn Lục Ly đứng kế bên với chiều cao vượt trội hơn mình, ông cảm thấy như được an ủi

Nhân lúc bầu không khí trong giảng đường dâng cao, ông giới thiệu với mọi người một cách nhiệt liệt: “Chào các em, vì lý do công việc nên thầy Điều đã rời khỏi trường của chúng ta, bắt đầu từ hôm nay, môn Tiếng

Anh Thương mại sẽ do thầy Lục Ly dạy các em, mọi người nhiệt liệt hoan nghênh nào.” Vừa mới dứt lời, tiếng vỗ tay không dứt dưới giảng đường, tình trạng này trước đây chưa hề có, thậm chí còn xen lẫn vài tiếng hoan hô.

Hà Mạn Mạn nghe mà da đầu ê buốt từng cơn.

“Thầy Lục tốt nghiệp từ trường Đại học London, trình độ tiếng Anh tương đương giáo viên nước ngoài, mọi người phải học tập từ thầy ấy.” Thầy Chủ nhiệm khoa cười híp cả mắt.

Vốn tưởng tên Lục Ly này chỉ có một vỏ ngoài đẹp đẽ, nhìn có vẻ giống công tử nhà giàu, nào ngờ lại được Hiệu trưởng đích thân tiễn cử, chính tay Chủ tịch trường gửi giấy mời, dường như cũng có chút thực tài

Thầy Chủ nhiệm hỏi đầu thao thao bất tuyệt giới thiệu rất nhiều về sự tích ưu tú của Lục Ly, xét thấy một tiết học đã qua hơn phân nửa mà Lục Ly vẫn đứng đó với vẻ mặt không hề bận lòng, lần đầu tiên gặp một người không chê mình phiền, thầy Chủ nhiệm khoa nhìn anh gật đầu vừa ý, sau đó chậm rãi rời đi, mặc kệ ngọn gió ngoài cửa thổi bay những sợi tóc lưa thưa của ông

Lục Ly nhìn theo thầy Chủ nhiệm ra khỏi lớp học, gật đầu cảm ơn một cách hòa nhã, sau đó đôi chân dài sải một bước lên bục giảng, đôi mắt cực đẹp lướt qua tất cả sinh viên một cách lịch sự

Khi đến Hà Mạn Mạn, làn mi cong vút khê rung lên, tiếp tục lướt qua một cách lạnh lẽ, sắc mặt không mấy may thay đổi, dường như không hề bận tâm đến nét kinh hoàng và tránh né trong mắt Hà Mạn Mạn, nhưng trong đáy mắt lại thoáng xuất hiện một chút nghiền ngẫm.

Thật trùng hợp, lại gặp nhau rồi.

Lục Ly cười thầm.

(1) Chú Vương: chỉ tất cả những người đàn ông hàng xóm.

3. Chương 3: Đối Đầu

Thấy ánh mắt của Lục Ly lướt qua mặt mình một cách an toàn, không mấy may dao động chút nào, Hà Mạn Mạn thở sâu như trút bỏ được gánh nặng, trong lòng không khỏi vui sướng

May quá, anh ta không nhận ra mình!

Lục Ly thoáng thấy động tác nhỏ của Hà Mạn Mạn, khóe môi anh khê nhếch lên

Lục Ly hắng giọng, một tay dứt vào túi quần, tay còn lại chống trên bục giảng, bảng đen phía sau lưng càng làm tôn lên khuôn mặt trắng trẻo của anh

Lục Ly mím môi cất giọng

Giọng nói của anh rất trầm, dây thanh quản rung động toát ra sự quyến rũ khác lạ: “Good morning childrens, from today, I will teach you English this subject, in my school time, not a lot of rules, my habits are all English teaching, if there are not accustomed to the students can talk to me, I will try to pick up the progress of the teacher Diao, so I hope that the big house in the ocean of English subject.” (Chào các em, từ hôm nay tôi sẽ dạy môn học tiếng Anh này cho các em

Trong giờ học của tôi, không có nhiều quy định

Thói quen của tôi là dạy toàn bằng tiếng Anh, bạn nào không quen có thể nói với tôi, tôi sẽ cố theo kịp tiến độ của thầy Điều, vậy nên tôi mong là mọi người có thể thoải mái đắm chìm trong thế giới Anh ngữ với môn học này.)

Vừa mở miệng, Lục Ly đã nói một tràng tiếng Anh, câu chữ rõ ràng mạch lạc, cực kì lưu loát chính xác, khác hoàn toàn với tiếng Anh mang chất địa phương của lão Điều, như một trời một vực

Chỉ với dăm ba câu, Lục Ly đã kể rõ thói quen giảng dạy và hiệu quả mong muốn của mình, cộng thêm giọng nói lôi cuốn, ngoại hình lại là cực phẩm trong hàng cực phẩm, nếu như không có sự việc giành bóng đèn hôm qua, có lẽ Hà Mạn Mạn cũng giống như bọn Lâm Khiết.

Nhưng bộ mặt vô sỉ của tên cầm thú hổ ly này đã khắc sâu trong lòng Hà Mạn Mạn, không cách nào có thể xóa bỏ được

Hơn nữa, tuy Hà Mạn Mạn là một sinh viên giỏi môn văn nhưng không có nghĩa là tiếng Anh của cô cũng giỏi

Ngược lại, tiếng Anh của cô chẳng ra gì, cứ mãi ngụp lặn ở mức trung bình, đủ để qua môn.

Ghét ai ghét trọn đời đường, Hà Mạn Mạn càng không ưa nổi cái tên Lục Ly mặt người dạ thú này.

Tuy chẳng ưa gì anh ta, nhưng bây giờ Hà Mạn Mạn lại hy vọng Lục Ly quên bống chuyện hôm qua đi

Thành tích Anh ngữ của cô đủ để qua môn hầu như đều do giáo viên bộ môn niệm tình thương xót, lắm lúc thi được số điểm vô cùng tàn tạ nhưng cũng vẫn được vớt vát

Nếu như cái tên Lục Ly này là loại người hẹp hòi xấu bụng, thù dai, dùng việc công báo thù riêng, vậy thì e là cô phải nợ môn tiếng Anh này đến lúc tốt nghiệp.

Nghĩ đến nợ môn? Hà Mạn Mạn lập tức giật mình...

Nợ môn, nghĩa là không thể tốt nghiệp, sau đó là không tìm được việc, sau đó nữa là thất nghiệp dài hạn, sinh ra tâm bệnh, tiếp theo là trầm cảm giai đoạn cuối, cuối cùng là cầm dao chém tên chủ mưu Lục Ly, kết quả là sống nốt kiếp người ở trong tù..

Suy luận như thế, quãng đời còn lại của cô liền được gửi gắm vào việc Lục Ly sẽ quên bống cô đi, Hà Mạn Mạn bẻ khớp tay, cúi thấp đầu xuống bàn âm thầm cầu nguyện.

Lục Ly cười ôn hòa, thản nhiên nhìn về phía Hà Mạn Mạn đang hồn vía phiêu du nơi nào, vắng trán đẹp khê nghiêm lại

Giờ anh mới biết, thì ra mình lại bị người ta xa lánh như thế, không ngờ lại có sinh viên thất thần trong giờ học của mình?

Lục Ly thu hồi tầm mắt, bàn tay thon dài chuẩn bị lật sách, “Thầy ơi, thấy tên gì ạ? Có tên tiếng Anh không?” Bên dưới có một cô nàng mắt long lanh, liều hỏi một phen, giọng nói run run, có vẻ rất căng thẳng

Tay Lục Ly ngưng lại, dời tầm mắt đến đó, mỉm cười nhìn về phía cô gái như tán thưởng, “Tôi tên Lục Ly.” Vừa nói, anh vừa xắn tay áo sơ mi lên, lộ ra nửa cánh tay săn chắc gợi cảm, cầm nửa viên phấn, viết tên mình lên bảng bằng nét chữ rồng bay phượng múa, Hà Mạn Mạn liếc mắt nhìn lên, chữ trên bảng và chữ anh viết trên hộp bóng đèn giống hệt nhau, chỉ có điều chữ trên bảng càng thêm chỉnh tề hơn mà thôi

“Còn về tên tiếng Anh của tôi...” Lục Ly ngưng một lát, lại tiếp tục nói, “Xin lỗi, khiến mọi người thất vọng rồi, tôi không có...” Anh cười ôn hòa với cô gái, đôi mắt phía sau mắt kính gọng vàng cong lên, nói rồi cúi đầu lật giáo án và sách tiếng Anh ở trước mặt, rõ ràng anh không muốn tiếp tục chủ đề này.

Mọi người dường như đã bị nụ cười của Lục Ly mê mẩn tâm trí, không một ai chú ý đến việc một du học sinh lâu năm ở nước Anh như Lục Ly lại không có tên tiếng Anh, nói ra khiến người ta cảm thấy khó mà tin nổi

Nghe câu trả lời của Lục Ly, Hà Mạn Mạn cảm thấy có chút kỳ lạ..

một du học sinh, sao lại không có tên tiếng Anh chứ?

Đúng lúc Hà Mạn Mạn đang ngờ vực, Lục Ly cầm sách tiếng Anh, nhìn từng sinh viên một, lại bắt đầu nói, “I saw you on the end of the semester grades, test you are good, I also see the teacher Diaos this semester teaching plan and had learned a lot, and Unit 5 text is con, need to recite, below I please a classmate for everyone to review.

“Tôi đã xem thành tích học kỳ trước của mọi người, mọi người làm bài khá tốt, tôi cũng đã xem giáo án học kì này của thầy Điều, đã học xong Unit 5, mà Unit 5 là bài tập đọc, cần phải học thuộc, sau đây tôi xin mời một bạn ôn lại cho mọi người.”

Lục Ly chu đáo kết hợp Trung - Anh, nhưng lại đưa ra một yêu cầu khủng khiếp cho mọi người

Nực cười, mấy tuần rồi lão Điều không lên lớp, ai mà còn nhớ bài số 5 học cái quái gì chứ

Còn học thuộc nữa chứ, đùa à! Những sinh viên như bọn họ kể từ khi lên đại học thì chưa từng học thuộc bài tiếng Anh.

Thậm chí, có vài người đến sách còn chẳng bao giờ lật, cuối học kỳ, cuốn sách đó vẫn còn như mới vậy..

Lời của Lục Ly vừa dứt, những ánh mắt vốn dĩ rạo rực hướng về phía anh bỗng chốc biến mất, ai nấy đều cúi đầu, cầu mong Lục Ly đừng chọn mình, phòng học yên tĩnh đến đáng sợ

Nhìn thấy những cặp mắt vốn đang nhìn mình giờ lại thay bằng đỉnh đầu của mọi người, Lục Ly bật cười, anh chớp mắt, mím chặt môi, bàn tay thon dài chỉnh lại gọng kính, yên lặng nhìn về phía Hà Mạn Mạn đang ngồi trốn ở phía dưới, cách cố giấu mình đi trông y như con đà điểu vậy.

Lục Ly ngưng một lát, đầu bút máy kim loại trên tay gõ nhẹ nhẹ lên bàn giáo viên, từng cái từng cái, sự va chạm tạo ra những âm thanh lạnh lẽo, từng tiếng từng tiếng, giống như gõ vào trái tim lo lắng của tất cả sinh viên ngồi đó

Những sinh viên ngồi ở dãy đầu đã bị mồ hôi rịn ướt cả trán

Lục Ly lên tiếng, “You can rest assured that the recitation is not included in the results!” “Mọi người an tâm, lần đọc thuộc này không tính điểm.” Dù Lục Ly nói như vậy nhưng vẫn chẳng có ai dám ngẩng đầu

Nực cười, cho dù không tính điểm, mất mặt trước nhiều người như vậy cũng đủ nhục rồi

Hơn nữa, cái gì mà không tính điểm, hô hô, giáo viên đều lừa sinh viên như thế, thực ra, sau buổi học mới ghi điểm vào sổ, đến cuối kỳ lại trừ đi điểm tương ứng.

Lục Ly nói thế, nhìn mọi người vẫn vùi đầu không để ý đến mình, Hà Mạn Mạn ngồi cách đó không xa lại mở sách ra, làm cái gì đó, Lục Ly hơi nhướng chân mày.

“Vậy thì mời bạn nữ tóc ngang vai ngồi ở hàng thứ năm nhé.” Ngón tay thon dài của Lục Ly chỉ về phía cô gái ở nơi xa, bàn tay nắm ngón khép lại làm động tác “mời”, rất lịch sự

Thấy không phải gọi mình, những người khác lần lượt ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt như mỉm cười của Lục Ly, rồi nhìn vào cái đứa xui xẻo kia.

Hàng thứ năm?

Tóc ngang vai?

Hà Mạn Mạn nhìn ánh mắt mọi người đang hướng về phía mình, lại ngơ ngác nhìn về phía Lục Ly

Cặp kính của Lục Ly lóe lên một tia nham hiểm, anh gật đầu khẳng định, “Đúng, chính là em, bạn nữ đó.” Haiz..

Cam Lộ thở dài nhìn Hà Mạn Mạn bất lực cảm quyền sách đứng lên với ánh mắt đờ đẫn, cô chép miệng lắc đầu tỏ ý tội nghiệp mà không thể giúp được gì.

“Chúc may mắn, em yêu!”

Đầu óc trống rỗng, ánh mắt vô hồn, còn thiếu mỗi chảy nước dãi nữa thôi là nhìn Hà Mạn Mạn y như đứa trẻ thiếu năng

Cô không ngờ Lục Ly lại gọi mình, nhìn biểu cảm của anh chẳng phải là không nhận ra cô sao? Lẽ nào chỉ là giả vờ?

Không cần biết anh có nhận ra cô hay không, cô cũng không thể manh động, có lẽ chuyện này chỉ là ngẫu nhiên, chỉ là ngẫu nhiên thôi...

Khi mà anh vẫn chưa thể hiện rõ ràng việc anh nhận ra cô thì cô tuyệt đối không được nhắc anh nhớ lại. Nếu như anh thực sự chẳng nhớ gì mà chính cô tự mình nhắc lại, thì chắc cô sẽ cảm thấy hối hận như nuốt phải phân mất.

Bây giờ chỉ có thể liều đến cùng, giả vờ không quen và chết cũng không thừa nhận!

Mắt Lục Ly ẩn chứa nụ cười, hai tay chống trên bàn nhìn Hà Mạn Mạn đang cầm sách trong tay.

“Này em, trả bài không được nhìn sách đâu.”

“..

Hả?”

Được lắm Lục Ly, vốn dĩ tôi định cho qua chuyện này rồi, anh không giành bóng đèn của tôi thì tôi đã không mắng anh.

Anh yên ổn làm giáo viên, tôi cũng qua được môn tiếng Anh một cách ổn thỏa.

Giờ thì ngược lại, lúc đầu thì giả vờ không quen biết, sau đó lại làm chuyện như thế này.

Suốt nửa học kỳ, đến cả hình dạng quyển sách tiếng Anh tôi còn không biết, bây giờ anh lại bắt tôi trả bài, thế chẳng phải làm khó tôi sao.

“Dạ thầy, em quên mất rồi ạ!” Hà Mạn Mạn nghiêng răng trả lời dứt khoát, cảm giác như mình vừa bị vấp vỏ lon.

“Quên mất?” Chân mày Lục Ly chau lại.

“Vâng!”

“Em tên là gì?”

Hà Mạn Mạn giật mình, “Không phải thầy nói sẽ không tính vào điểm học tập sao?” Lục Ly mở cuốn sổ thành tích học tập ra, “Tôi cũng đâu có nói sẽ ghi vào điểm học tập của em.” Hà Mạn Mạn nhìn hành động của Lục Ly, trong mắt toát ra chút sát khí, sổ điểm cũng mở rồi mà còn nói không ghi? Nói dối trắng trợn thế à? Đồ lừa đảo! Quân lừa đảo!

Đoàn Nghệ Lâm ở bên cạnh kéo nhẹ vạt áo của Mạn Mạn, “Mạn Mạn, bình tĩnh!”

Hà Mạn Mạn thở ra một hơi uất nghẹn.

“Hà Mạn Mạn!”

Cô oai phong lẫm liệt xưng tên, mặt toát ra khí phách sẵn sàng đón nhận tất cả.

“À, em Hà Mạn Mạn” Lục Ly liếc nhìn quyển sổ thành tích rồi thở dài, mặt mày nghiêm trọng nói: “Tan học em đến văn phòng của tôi.”

Hả?

Cái gì?

Tiết học đầu tiên đã bị giáo viên gọi lên gặp ư? Như vậy có khác gì mới buổi học đầu tiên đã bị mời lên Phòng giáo vụ đâu? Cái tên Lục Ly này đang muốn dùng việc công trả thù riêng sao? Nhà giáo Nhân dân dưới ngọn cờ của Đảng cộng sản lại đi trả thù một thiếu nữ hiền lành dễ thương không biết gì, Hà Mạn Mạn trợn mắt phồng mũi không dám tin.

Thế nhưng các bạn nữ xung quanh đều rất ngưỡng mộ cô, còn nghĩ, biết vậy từ đầu đã xưng phong trả bài rồi, như vậy dù có không thuộc cũng được đến văn phòng giáo vụ, được tiếp xúc gần hơn với trai đẹp, bắt đầu một câu mỗi tình thầy trò cự ly gần.

“Tại sao?”

Hà Mạn Mạn đập mạnh bàn một cái, dùng động tác giống như Lục Ly để đáp lại gương mặt hồ ly đang cười ấy.

Nực cười, chị đây không dữ lên, anh thật không biết uy danh của chị đây ở Đại học A à!

“Nhất định phải nói sao?”

Lục Ly khá là dân chủ, ngập ngừng nhìn Hà Mạn Mạn, cứ như có gì đó khó nói, lại tỏ vẻ tội nghiệp cô, nhìn đến nỗi cô muốn nổi nóng

“Nói!”.

Hà Mạn Mạn lúc này như đang trong một cuộc tranh luận, bộ dạng tất phải hỏi cho đến cùng, hỏi cho ra lẽ, nếu không chẳng lẽ mất công mình bị bắt nạt, sau đó chắc còn phải quỳ lạy dưới đất, tỏ ý cảm ơn người đã bắt nạt mình hay sao.

Lục Ly bật nhẹ đầu, “Em Hà Mạn Mạn, từ lúc em vào trường tới nay, mặc dù chưa từng trượt môn tiếng Anh, nhưng nhiều lần đứng thứ nhất từ dưới lên, cứ lần quần 61, 62 điểm, còn vấn đề làm sao mà em qua được môn, tôi nghĩ chắc cũng không cần phải nói nữa đâu nhỉ?” Sao qua môn được ư, còn chẳng phải là điểm tình cảm của thầy cô hay sao

Nếu như không phải do giáo viên tốt bụng, có lẽ Hà Mạn Mạn không những nhiều lần trượt môn tiếng Anh, mà còn trượt rất thảm là đằng khác.

Một tay Lục Ly cầm sổ điểm, đôi mắt lấp lánh nhìn sắc mặt Hà Mạn Mạn càng lúc càng tối lại theo từng câu từng chữ mình nói ra, muốn cười nhưng lại nhịn.

Còn những người khác đã sớm cười đến đau cả ruột, lần này rõ ràng Hà Mạn Mạn đã mất hết mặt mũi, đúng là tự lấy đá đập chân mình.

“Lý do này, em Hà Mạn Mạn vừa ý chứ?” “.

Vừa! Ý!”

Gieo gió gặt bão!

Nhìn Hà Mạn Mạn nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra hai chữ, Lục Ly gật gù hài lòng.

“OK, tan học tôi ở văn phòng chào đón em Hà Mạn Mạn! Mời em ngồi xuống!” Lục Ly gấp sổ lại, đặt lên bục giảng, một tay cầm sách lên, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, còn khoảng chưa tới hai mươi phút là hết tiết rồi, anh nh “Cười đủ rồi nhé, bây giờ chính thức vào bài, không còn nhiều thời gian nữa, sau đây tôi sẽ đọc bài khóa của Unit 5 trước, sau đó tôi sẽ đọc thử một lần nữa Lục Ly dùng cách thức phách lối này để chứng minh trí nhớ siêu phàm của mình, đọc lâu lâu hơn chín trăm chữ tiếng Anh không Hiệp thứ hai, vẫn là Lục Ly thắng.

4. Chương 4: Va Cham

Tiết thứ nhất của buổi sáng vừa kết thúc, sau mười lăm phút nghỉ ngơi, tiếng chuông báo tiết thứ hai lại vang lên

Hà Mạn Mạn lê từng bước chậm rãi, cố ý kéo dài thời gian đi đến phòng giáo vụ, hy vọng khi tới đó, cái tên cầm thú hổ ly họ Lục kia không kịp đợi mình đã đi về trước

Giáo viên đại học không giống như là giáo viên cấp hai, cấp ba, phải chờ tới tan học mới có thể rời khỏi, họ có thời gian lên lớp cố định của mình, hết giờ là có thể về.

Hà Mạn Mạn nghĩ là làm, cô càng đi càng chậm

Vốn dĩ lộ trình chỉ cần mấy phút, nay bị cô kéo đến hơn mười phút

Khi cô đến, phòng giáo vụ đã không còn một bóng người, Hà Mạn Mạn mừng thầm trong lòng.

“Cộc cộc.” “Mời vào.” Một giọng nói rõ ràng truyền ra

Trong nháy mắt, trái tim Hà Mạn Mạn tan nát như nhân bánh chéo.

Thực ra, trước khi Hà Mạn Mạn đi, Cam Lộ, Lâm Khiết cộng thêm Đoàn Nghệ Lâm cũng đã dặn cô nhất định phải kìm nén cơn giận, cứ xem như vì tương lai của mình mà dìm ngọn lửa trong lòng xuống.

Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi!

“Thầy Lục.” Hà Mạn Mạn bấm bụng bước vào, nhưng cô vẫn hết sức cẩn thận, không khép cửa lại

Khi đến văn phòng của Lục Ly, Hà Mạn Mạn mới phát hiện, nó thuộc tòa nhà hành chính, khu vực này bình thường vốn không đông đúc

Ngoại trừ những nhân vật có cấp bậc cỡ Hiệu trưởng, còn lại chỉ có vài thầy Chủ nhiệm khoa, vô cùng yên tĩnh.

Vừa bước vào, Hà Mạn Mạn mới phát hiện nơi đây không chỉ vắng vẻ bình thường, cả văn phòng to lớn hiện chỉ có một mình Lục Ly

Nơi này tính ra có thể liệt vào danh sách vùng sâu vùng xa” trong khuôn viên Đại học A, nếu như Lục Ly có ý định trả thù thì việc không khép cửa có thể xem như chưa cho bản thân một con đường sống, cô có thể thoát ra ngoài trong thời gian ngắn nhất

Thế nhưng, sự thực chứng minh Hà Mạn Mạn đã nghĩ quá rồi, Lục Ly không hề có ý đó.

“Mời ngồi.” Phía sau bàn làm việc, Lục Ly đứng lên, sai đối chân dài, tiến đến máy nước uống, rót một ly nước, tiện đà nhắc theo một cái ghế, ngồi đối diện Hà Mạn Mạn, đặt ly nước trong tay xuống khay trà trước mặt cô, tay cầm quyển sách tiếng Anh.

Vừa ngồi xuống, Hà Mạn Mạn đã thấy chìa khóa xe đặt hờ hững trên bàn trà.

Xí, còn là một tiểu tư sản cơ đấy

Hà Mạn Mạn nhìn logo BMW trên ấy rõ ràng từng nét

Giáo viên ngày nay đang từ kinh tế bậc trung tiến lên cuộc sống giàu sang, BMW cơ mà..

Ngày xưa, khi cô mới lên Trung học phổ thông, giáo viên đều chỉ mặc quần đùi lòng thùng, dép lê, mỗi người một chiếc xe đạp đã hí hửng lắm rồi

Mới có vài năm mà đã từ hai cái bánh xe lên hẳn bốn cái bánh xe rồi à?

Hôm qua gặp anh ta đã cảm thấy không tốt lành gì, quả nhiên là một tên thanh niên hủ bại với tư tưởng tư bản chủ nghĩa, vợ vét của cải xương máu của nhân dân

Là một công dân với tín ngưỡng cộng sản, Hà Mạn Mạn khinh nhất là những tên cường hào địa chủ ác ôn sang chảnh đội lốt dân trí thức này

Không để ý đến sự lơ là của Hà Mạn Mạn, Lục Ly vừa dán mắt vào sách vừa nói

“Bài vở trên lớp đã thuộc chưa?” Lục Ly nhìn Hà Mạn Mạn đến với hai bàn tay trắng, liền đưa cuốn sách trên tay cho cô kèm theo cây bút của mình

Quả nhiên là cường hào, bút máy Pelikan! Hà Mạn Mạn cầm cây bút máy nặng trĩu trong tay

Hôm nay đúng là mở mang tầm mắt, một chiếc bút máy này có thể mua được hai cái điện thoại của cô

Hôm nay cô có nên trừ hại cho dân, đánh cường hào, giành đất về? “Vẫn chưa thuộc bài à?”

Thấy ánh mắt Hà Mạn Mạn lảo liên không trả lời mình, Lục Ly tựa vào ghế hỏi tiếp.

Nói bừa, trước giờ lão Điều đều giảng một mình, sau đó tự đắm chìm trên bục giảng, từ khi lên đại học, Hà Mạn Mạn chưa bao giờ nghe qua học qua tiếng Anh, làm sao có thể nghe hai lần là thuộc ngay được, anh ta tưởng cô là cái máy đọc à, bấm đầu đọc đó chắc?

Hà Mạn Mạn cười gượng hai tiếng, “Báo cáo thầy Lục, đầu óc em không tốt lắm, chưa thuộc ạ!”

Nghe Hà Mạn Mạn nói mát, Lục Ly khẽ nhướn mắt nhìn cô, nghiêng người rút một tờ giấy trên bàn làm việc

Cái rướn người khiến cho cơ thể Lục Ly trông càng thon dài hơn, Hà Mạn Mạn nhìn đơ cả mắt.

“Đầu óc không tốt: Ngoại trừ tiếng Anh, những môn khác đều là đạt điểm cao...” Lục Ly nhìn chằm chằm vào tờ giấy trên tay và nói.

Ha ha, không cần mười phút đã tổng hợp được điểm số các môn của cô từ khi vào đại học, quả thật là sinh viên xuất sắc của trường Đại học London, hiệu suất công việc không chê vào đâu được, chắc chắn! Lục Ly nói tiếp, “Điểm cao nhất là Ngữ văn, đã hai lần tham gia giải hùng biện cấp thành phố, lần nào cũng là thí sinh sáng giá nhất của đội quán quân.” Lục Ly cảm lý lịch của Hà Mạn Mạn trong tay, tấm tắc khen

“Quả là một nhân tài của môn văn.”

“Cảm ơn thầy đã khen ngợi, em làm gì có tài hùng biện như thầy.” Hà Mạn Mạn nhượng mảy.

“Không hề, không hề, không sánh được với cái lưỡi không xương của em Hà.” Lục Ly đáp trả

“Ha ha, thầy khiêm tốn rồi, thấy thông minh nhạy bén, em xin bái phục chịu thua.” “Em Hà đừng vội tự hạ thấp mình, quả thật thầy rất muốn được chứng kiến phong cách khẩu chiến quân nho của em trong giải hùng biện.” “Ái chà chà, thầy Lục đúng là biết ăn nói.” Hà Mạn Mạn nghiêng răng nghiêng lợi từng chữ từng câu

“Vẫn là môi đồng lưỡi sắt của bạn Hà Mạn Mạn lợi hại.” Lời đáp lại của Lục Ly nhẹ tựa mây gió, cảm trong tay bằng thành tích của Hà Mạn Mạn, anh nở nụ cười rất khoan khoái, đôi mắt dài và công nhìn Hà Mạn Mạn như mê hoặc, cũng may là có cặp kính ở giữa che chắn bớt, Hà Mạn Mạn mới không chú ý đến đôi mắt phía sau cặp kính ấy quyến rũ đến dường nào.

Môi đồng lưỡi sắt?

Môi! Đồng! Lưỡi! Sắt!

Cánh mũi của Hà Mạn Mạn phập phồng, cô cảm thấy mình giận đến nổi bốc khói, chân mày giật liên hồi, huyết áp tăng cao

Cô biết núi này cao còn núi khác cao hơn, dù cho bản thân là tuyển thủ hùng biện xuất sắc nhất của trường đại học danh tiếng ở thành phố A này, nhưng cô vẫn không thể cùng đẳng cấp với Lục Ly

Cô mím chặt môi, không nói lời nào

Lục Ly chống cằm nhìn Hà Mạn Mạn tức tối ngồi đó, anh cười tí mắt và nói: “Nếu tôi đã nói không thuộc bài cũng không ghi vào sổ, tôi nhất định sẽ không nuốt lời.” “Ha ha, vậy là em phải cảm ơn thầy rồi.” Hà Mạn Mạn cười gần

Lục Ly nhìn Hà Mạn Mạn, ánh mắt có chút sâu thẳm, anh cười nói: “Khách sáo gì chứ, Bulb girl...” Giọng nói của anh hơi kéo dài, cứ như vang vọng từ xa, nhưng trong tại Hà Mạn Mạn lại như một tiếng sấm rền, nụ cười vốn giả tạo của Hà Mạn Mạn trở nên đơ hơn, một giọt mồ hôi khổng lồ rịn ra trên trán

Cho dù tiếng Anh của Hà Mạn Mạn kém thế nào thì cũng đến trình độ phổ thông, mấy từ vựng đơn giản cô vẫn hiểu được...

Bulb girl..

Cô nàng bóng đèn...

Trong nháy mắt, Hà Mạn Mạn như một diễn viên kinh kịch Tứ Xuyên đang trở tài lật mặt nạ, tố chất tâm lý bền vững khiến nụ cười nịnh nọt trên mặt cô càng thêm miễn cưỡng, cả cơ mặt như bị kéo ngược lên

Đầu chân mày Lục Ly hơi chau lại, nhìn nét mặt thay đổi liên tục của Hà Mạn Mạn mà thấy tức cười.

“Thầy bảo sao cơ, tiếng Anh của em không tốt lắm..

Ha ha ha.” Tiếng cười ha hả của cô càng về sau càng khô khan và nhỏ dần, đưa mắt nhìn khắp nơi nhưng lại né tránh Lục Ly

Đôi mắt Lục Ly tối sầm lại, nhìn phản ứng của Hà Mạn Mạn, ánh mắt dò xét trên gương mặt cô, mắt, mũi, tai và môi, anh nắm lấy cây bút trên bàn xoay từng cái, vừa nhìn cô vừa nói một cách điềm tĩnh: “Sắc mặt

trắng bệch, ánh mắt lơ là, chóp mũi đỏ mề hời, hai tai ửng đỏ, môi mím chặt.” Thấy Hà Mạn Mạn đang sững sờ, Lục Ly dùng bút chỉ vào tay cô, ánh mắt dừng tại bàn tay ấy, nói: “Ngón tay nắm chặt thành năm nắm..

Em Hà Mạn Mạn à, Bulb girl chính là em.” Lục Ly khẳng định, vừa nói anh vừa gật đầu, nhìn Hà Mạn Mạn với nụ cười như có như không

Hà Mạn Mạn thấy hơi khó thở, lần đầu tiên cảm thấy ánh sáng trong phòng chói mắt đến thế, nhìn Lục Ly từng chút từng chút vạch trần những động tác nhỏ của mình, Hà Mạn Mạn trợn mắt không nói gì, anh thích nghĩ như thế nào thì nghĩ, chị đây không thừa nhận

Nếu vì chuyện ngày hôm qua mà anh dám làm khó tôi thì chắc chắn anh sẽ không thoát khỏi cái danh xưng cầm thú hồ ly bụng dạ hẹp hòi đâu

Nhìn dáng vẻ mạnh mẽ của Hà Mạn Mạn, anh cười nói, “Chết cũng không thừa nhận đúng không?” Lục Ly mỉm cười gật gù, nói tiếp, “Ngành học chính của tôi là Kinh tế học và Kinh tế chính trị quốc tế, học vị thứ hai là Tâm lý tội phạm...” “...Thầy, em xin lỗi, hôm qua em không nên mắng thầy.” Nghe Lục Ly nói như vậy, Hà Mạn Mạn liền xuống giọng, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, quân tử báo thù mười năm không muộn!

Đúng là một sinh viên tốt biết tiến biết lùi.

Lục Ly lắc đầu chịu thua, đứng dậy một cách dứt khoát, anh đi vòng qua bàn trà, lấy từ trong bàn làm việc ra cái bóng đèn còn nguyên bao bì, đưa cho Hà Mạn Mạn, nói rằng: “Hôm qua lên xe mới phát hiện mẫu mã không đúng, quay lại siêu thị thì em đã đi mất rồi, đoán em là sinh viên trường Đại học A nên ngày hôm nay liên mang theo, không ngờ em lại thuộc lớp của tôi.”

Hà Mạn Mạn hơi bất ngờ, cô ngó ra một hồi, nhìn Lục Ly cầm cái bóng đèn với bàn tay thon dài đưa tới trước mặt cô, nằng nệ vào bóng đèn phản xạ ra ánh sáng long lanh, Hà Mạn Mạn nhìn cái tay kia đến xuất thần, trong nháy mắt, rất nhiều ý nghĩ thoáng qua đầu cô, ấn tượng nhất vẫn là bàn tay cực đẹp của Lục Ly, nếu không phải vì biết rõ trên thế giới căn bản không có Ma cà rồng, có lẽ Hà Mạn Mạn sẽ cho rằng Lục Ly chính là Ma cà rồng mất.

Môi đỏ, da trắng..

Hà Mạn Mạn nhìn khuôn mặt của Lục Ly, phản ứng hơi bối rối, đưa tay nhận lấy theo bản năng

Lục Ly ngồi trên ghế, đôi chân dài bắt chéo, “Cái này cho em, hôm qua tôi cũng không nên hơn thua với một đứa trẻ.”

“Em không phải trẻ con.” Hà Mạn Mạn không bắt được trọng tâm vấn đề lý nhí phản bác, tiếp tục thương lượng: “Thầy à, hôm nay em không mang theo tiền, tiền bóng đèn lần sau trả có được không?” “Không cần, tặng cho em đây.” Lục Ly mỉm cười, con mắt lơ đãng quét đến quyển sách tiếng Anh, anh cầm sách lên, quay trở lại chủ đề mới Hà Mạn Mạn đến phòng giáo viên, anh nhìn Hà Mạn Mạn, cô nhìn cái bóng đèn

“Tiếng Anh căn bản của em không tệ, thế nhưng không thể lười nhác, bằng không em sẽ khó lấy được chứng chỉ bậc 6, vấn đề chủ yếu của em là thái độ, có thể nói cho tôi biết tại sao em phản cảm với tiếng Anh như thế không?” Lục Ly rất nhạy cảm, anh cảm giác được Hà Mạn Mạn có thái độ chống đối với mình và tiếng Anh, cô không phải là một người ham chơi bỏ bê học hành, ngược lại, Hà Mạn Mạn là một sinh viên vô cùng thông minh, nhất định phải có lý do gì thì cô phản cảm với tiếng Anh như thế.

Hà Mạn Mạn sững sờ, lão Điều dạy cô bao năm vẫn không nhận ra được, Lục Ly tiếp xúc với cô chỉ có vài tiếng ngắn ngủi liền phát hiện được vấn đề, anh ta đã nhận ra tâm lý chống đối của cô

Hà Mạn Mạn nhìn về phía Lục Ly, con mắt của anh rất sáng, cũng rất trong trẻo, cứ như là hồ nước có thể nhìn thấy đáy cùng, chính đôi mắt này khiến cho Hà Mạn Mạn cảm giác như bị nhìn thấu tâm can, không nơi ẩn trốn.

Ánh mắt của Hà Mạn Mạn đang trốn tránh, sắc mặt hơi tái.

Đây không phải là vẻ mặt mà một cô gái tuổi đôi mươi nên có.

Nhìn thấy Hà Mạn Mạn như thế, Lục Ly đột nhiên có cảm giác quen thuộc, dường như thông qua Hà Mạn Mạn, anh nhìn thấy cái bóng của mình, thấy nỗi hận của mình, thấy sự sợ hãi của mình, nhưng chỉ lóe lên trong thoáng chốc, anh tựa hồ bị Hà Mạn Mạn truyền nhiễm, nhất thời, ánh mắt anh có chút sâu xa.

Lục Ly cảm thấy có một sức mạnh thôi thúc mình tìm hiểu, đào sâu hơn nữa

Hà Mạn Mạn cắn môi, hai nắm tay siết chặt, làn da nơi những khớp xương căng mỏng ra trắng bệch, cô im lặng

Làm sao cô có thể nói với thầy Lục rằng mình bị mẹ bỏ rơi, trước năm mươi tuổi, thành tích tiếng Anh của cô đứng nhất toàn trường, sau khi mẹ bỏ đi với người đàn ông khác, cô hận Lưu Hà

Thương nhau thương cả đường đi, ghét nhau ghét cả tông ti họ hàng, từ đó, thành tích môn tiếng Anh của cô xuống dốc không phanh

Cô tự bỏ bê mình như vậy chính là hy vọng Lưu Hà trở về đốc thúc mình học tập, nhưng đổi lại chỉ là mười năm bất vô âm tín, tất cả chỉ vì mẹ cô từng là giáo viên môn tiếng Anh

Bầu không khí trong văn phòng trở nên bất thường, có chút lạnh lẽo và nặng nề, luồng khí áp thấp này lan tràn khắp phòng

Ánh mắt Lục Ly khê xao động, anh cảm nhận rõ được sự thù ghét và giãy giụa trong thâm tâm Hà Mạn Mạn dù cô có ngồi dưới ánh mặt trời ầm ập, ánh mắt anh trở nên nặng nề, nhẹ nhàng tiến đến gần và vỗ vỗ lên vai cô, nhưng không hề lên tiếng

Hà Mạn Mạn nhìn Lục Ly đầy luống cuống và ngỡ ngàng, trong mắt anh có sự quan tâm của người thầy, mà chính cô cũng phát hiện, kỳ thực Lục Ly không xấu tính như cô tưởng, cũng có rất nhiều chuyện không giống như cô nghĩ, tuy nói trăm nghe không bằng một thấy, nhưng cho dù là chính mắt nhìn thấy, cũng không nhất định là có thể nhìn thấu toàn bộ sự thực phía sau.

Nhưng dù nói thế nào, nhìn từ góc độ nào, hai từ “Lưu Hà” và “mẹ” vĩnh viễn là một vết thương không cách nào khép liền, chúng từng bước xâm chiếm lấy dũng khí dần tăng trưởng trong Hà Mạn Mạn, bất luận là người hoặc vật có liên quan đến bà đều là điểm yếu nhất của cô, mỗi lần nhắc đến là một đòn chí mạng.

Trong nháy mắt, Hà Mạn Mạn như bị rút hết sức lực

Có một số việc, cô không muốn nhớ đến, càng không muốn nhắc lại

Hồn bay phách lạc lê tấm thân trở về phòng ngủ, Hà Mạn Mạn tiện tay đưa bóng đèn cho Lâm Khiết, nói rõ sự tình, trong nháy mắt, hình tượng đẹp đẽ của Lục Ly liền được tăng lên gấp đôi, và được liệt vào hàng nam thần trong đám nam thần.

Ngoại hình ưa nhìn vốn đã là một sức hút cực lớn, nay cộng với phẩm chất tốt, dường như anh càng trở nên hoàn mỹ hơn

Hà Mạn Mạn mệt mỏi ngã xuống giường, như mấy ngày không ngủ, tuy đã đưa bóng đèn cho Lâm Khiết, nhưng cô lại giữ lại cái hộp bao bì có chữ ký của anh, kẹp ngay ngắn trong sách, ngay cả Hà Mạn Mạn cũng không biết tại sao mình lại làm vậy.

Hà Mạn Mạn nằm nghiêng, vùi mặt trong chăn, nghe giọng bọn Lâm Khiết mừng rỡ thay bóng đèn mới, giây phút khi công tắc được bật lên, tỏa ra ánh sáng chói mắt, Hà Mạn Mạn bị những tia sáng ấy đâm vào mắt, ê ẩm, một giọt nước mắt lăn xuống mà không hề có dấu hiệu báo trước, ngấm vào trong chăn.

Cái tên Lục Ly ấy thật đáng ghét..

Còn phiền phức nữa...

5. Chương 5: Mâu Thuẫn

Một tuần có hai tiết Tiếng Anh, lần này, Lục Ly tiếp tục tìm người trả bài Unit 5, không ngờ lại là Hà Mạn Mạn, những sinh viên khác đều nhìn cô như mong chờ một vở kịch hay

Nhưng lần này, Hà Mạn Mạn lại đọc rất trôi IVI chảy, khiến ai nấy đều rất bất ngờ.

Lục Ly rất lịch sự, trong quá trình Hà Mạn Mạn đọc bài, anh không hề xen ngang

Sau khi kết thúc, cũng chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở những lỗi cô đã mắc phải

Anh bắt lỗi chính xác đến nỗi Hà Mạn Mạn tưởng anh đang cố ý nhắm vào mình.

Hà Mạn Mạn ngồi xuống, lần này Lục Ly lại không giống những giáo viên khác, giảng bài giải nghĩa, mà trực tiếp chiếu một bộ phim cho mọi người xem, có điều, chỉ đến một nửa thì ngưng

Mọi người đang xem thích thú thì bị cắt ngang, ai cũng cảm thấy hành động của Lục Ly có phần khó hiểu, tất cả nhìn anh mà không nói gì.

“Em nào thích bộ phim này thì sau giờ học cứ đến tìm thầy, sau đây chúng ta bắt đầu bài học.”

Lục Ly giảng bài rất sinh động, hiểu biết lại khá uyên bác, qua lời giảng của anh, bài học không những trở nên trình tự rõ ràng, còn lồng vào nhiều kiến thức ngoại khóa và những việc chính anh đã trải qua ở London, khiến cả lớp nghe say sưa

Thế nhưng đối với Hà Mạn Mạn, quan trọng nhất là cho dù không nghe bài, chỉ nhìn gương mặt của Lục Ly, tiết học hơn một tiếng đồng hồ cũng trôi qua rất nhanh.

Tuy lần này Hà Mạn Mạn chịu trả bài và nghiêm túc đối mặt với tiếng Anh nhưng điều đó không có nghĩa là Hà Mạn Mạn bỏ qua tất cả, làm sao có thể dễ dàng xóa nhòa nỗi oán hận gần mười năm trời cơ chứ

Sau khi tiết học kết thúc, Cam Lộ và Đoàn Nghệ Lâm đến thư viện trả sách

Nhân lúc căng tin còn vắng vẻ, Hà Mạn Mạn và Lâm Khiết đi mua cơm trưa.

Nghĩ đến cuối tuần sắp đến, phải tới nhà bà ngoại, Hà Mạn Mạn thấy hơi lo lắng, khẩu vị cũng trở nên kém hơn, chỉ mua một phần bún gạo nhưng lại chẳng nuốt nổi

Ngược lại, Lâm Khiết ăn rất ngon lành, nhìn cách ăn của cô, Hà Mạn Mạn thấy khá là sốc

“Cậu ăn nhiều như vậy không sợ bạn trai bỏ à...” Hà Mạn Mạn hỏi.

“Câu hỏi thử hấn dám không..

Nực cười, tuổi xuân tươi đẹp nhất của chị đây đã cho hấn cả rồi, ăn nhiều chút xíu cũng có tội à?” Lâm Khiết khịt mũi, có vẻ bị ghen, nói xong lại húp hai ngụm canh.

“Ngược lại là cậu đấy, Mạn Mạn, độc thân đã lâu như vậy, sao còn không tìm bạn trai?” Thấy đề tài xoay về chính mình, Hà Mạn Mạn liền cầm đũa, vung vung tay:

“Tở lùn, xấu lại đen, cậu khỏi lo cho tớ.” Nhớ đến buổi giao lưu đầu tiên do Lâm Khiết tổ chức, Hà Mạn Mạn lại nhức đầu

Thật là bạn tốt, Lâm Khiết kiểm đủ các thể loại

Đối phương là bốn chàng trai, một người chơi bóng rổ, dáng vẻ khá cao, chọc thủng cả nóc nhà, nhưng gương mặt lại như vẽ đầy tổ tem(1), trông rất đáng sợ.

Một người chơi bóng bàn, tướng mạo thanh tú, thể nhưng chiều cao không hơn bao nhiêu so với cái bàn.

Một người là sinh viên trường nghệ thuật, vừa mở miệng đã chế cơ thể cô không cân đối, suýt chút thì cô đã lật bàn trở mặt ngay tại chỗ.

Người cuối cùng là sinh viên khoa học công nghệ, câu đầu tiên liền hỏi cô phí sinh hoạt hàng tháng bao nhiêu, trông cứ như là mỗi tháng cô ăn một lần buffet cũng là tội lỗi! Lâm Khiết tự biết vô vị và đuối lý, xua tay, xúc một thìa cơm lớn đưa vào miệng nhai ngấu ngiến

“A, đúng rồi, cuối tuần đi karaoke không, Nghệ Lâm mời?” Chưa dứt lời đã nuốt ực cơm xuống bụng

“Cuối tuần?” Hà Mạn Mạn nhớ đến việc mình phải đến nhà bà ngoại, cô lắc đầu nói: “Không được, cuối tuần này có việc.” Lâm Khiết nghe Hà Mạn Mạn trả lời, cúi đầu chau mày, gấp thêm miếng thịt vào món bún gạo của Hà Mạn Mạn

“Làm gì đó, hẹn với bạn trai à?” Hà Mạn Mạn gấp miếng thịt kia bỏ vào miệng, nhỏ giọng cười gian nói: “Bạn trai á? Tổ thể này không phải nên hẹn bạn gái sao?”

Lâm Khiết vẫn nhai ngấu nghiến, miệng phát ra âm thanh nhóp nhép

Sau một hồi, Lâm Khiết đột nhiên than một hơi dài khiến Hà Mạn Mạn hết hồn, tưởng cô ăn phải gián, nào ngờ cô nói, “Ôi, Mạn Mạn nhà ta lúc nào có thể gặp được nửa kia nhỉ?” Lâm Khiết nhìn Hà Mạn Mạn với vẻ mặt khinh khỉnh, vừa nói vừa đẩy cái chén của mình về một phía của Hà Mạn Mạn, cầm đũa sượt đến một bên ghế của Hà Mạn Mạn, nhìn về phía cửa căng tin, thủ thỉ như đang nói gì đó bí mật lắm: “Chúng ta chơi một trò chơi nhé?”

“Nói!” Hà Mạn Mạn gấp một sợi bún đưa vào miệng.

“Ngay sau khi tớ nói xong câu này, người đầu tiên đi vào, chính là chồng tương lai của cậu!”

Nghe Lâm Khiết nói, Hà Mạn Mạn trợn mắt, “Lâm Khiết, cậu có ấu trĩ quá không?” Hà Mạn Mạn bĩu môi, tuy miệng nói ấu trĩ nhưng mắt cứ nhìn về phía cửa căng tin không chớp một cái, xem ra cũng rất nghiêm túc, dù sao Hà Mạn Mạn cũng là một cô gái, có cô gái nào mà không quan tâm vấn đề này đâu chứ?

Hà Mạn Mạn vừa dứt lời, không đến hai giây, từ phía sau rèm ngoài cửa phòng ăn, một người chậm rãi đi vào, tư thế trông rất hiên ngang.

Hà Mạn Mạn và Lâm Khiết nuốt nuốt nước bọt, trừng hai mắt xem rõ là ai.

Người ấy chậm rãi bước vào, trước tiên là cặp chân dài, tiếp theo là bàn tay vén rèm, sau đó nữa là vòng eo thon gọn, thân hình cao gầy khoảng một mét tám lăm, phối với chiếc áo gió Bristish style (phong cách quý tộc Anh) không những tôn lên vóc dáng mà còn khiến anh ta trông rất chững chạc, môi mỏng, mũi cao, nốt ruồi lệ, đôi mắt sáng như ánh sao...

Vừa bước vào căng tin, người này đã trở thành tiêu điểm chú ý, tất cả sinh viên đang ăn đều dùng đũa bàn luận về người đàn ông vừa nhìn là biết ngay là thầy giáo này

Nhao nhao hỏi thăm xem tên gì, dạy lớp nào, môn gì..

Có điều bộ quần áo sao trông quen thuộc thế? Hà Mạn Mạn ngơ người

Lâm Khiết cũng ngây ngẩn

Nhưng vừa bước vào Lục Ly đã nhìn thấy bọn Hà Mạn Mạn, anh tiến tới với nụ cười thân thiện, chào hỏi

“Chào thầy Lục ạ!” Lâm Khiết phản ứng trước tiên, cổ đứng dậy và lên tiếng đáp lại, liếc nhìn Hà Mạn Mạn, lại nhìn Lục Ly đang kìm nén cơn buồn cười

Trong khi Hà Mạn Mạn vẫn còn ngồi đó sững sờ, không đáp lại

Lục Ly không bận tâm, nhìn Hà Mạn Mạn, nghiêng đầu hỏi:

“Em Hà, căng tin trường mình có những món gì ngon nhỉ?”

Hả?

Lâm Khiết nhìn Hà Mạn Mạn còn dang hồn phách ở trên mây, cô dùng sức đá chân Hà Mạn Mạn, ra hiệu cho bạn đứng lên.

Sau khi Hà Mạn Mạn kể tên vài món ăn, Lục Ly tiến về phía quầy bún gạo nói với bà cô phụ bếp trong căng tin, “Bún gạo mang đi, không cay.” Bà cô phụ bếp xấu hổ vừa gật đầu trả lời, vừa đưa tay vén những sợi tóc mai bên mang tai trông rất điệu đà, Lục Ly che miệng mỉm cười không nói gì

Một lát sau, bà cô ấy dùng hộp giấy đựng thức ăn cho Lục Ly, còn phá lệ đích thân đi ra khỏi quầy, trao tận tay cho anh, khiến cho Lâm Khiết và Hà Mạn Mạn không dám tin vào mắt mình..

Đây là bà cô mà thường ngày vẫn hay ném những tô bún của họ lên mặt quầy với khuôn mặt hầm hầm đầy à? “Thầy à, lần sau thấy tới nữa nhé, tôi sẽ cho phần thấy nhiều hơn.” Lục Ly mỉm cười cảm ơn, chậm rãi đi tới phía Hà Mạn Mạn với phần bún gạo giống y như cô, anh dừng bước trước bàn ăn của cả bọn, nói:

“Mọi người ăn nhé, thầy về trước

Cảm ơn em Hà đã giới thiệu, hi vọng nó ngon.” Lục Ly nói xong liền giơ tay đang cầm hộp thức ăn lên, sải đôi chân dài, cười nhạt ra khỏi nhà ăn.

Lâm Khiết ngồi bên cạnh Hà Mạn Mạn, cô say mê ngắm nghía bóng dáng của Lục Ly dần lu mờ trong ánh sáng chói mắt nơi cửa, từ từ mất hút

Cô không khỏi bùi ngùi trước sự cách biệt quá lớn giữa người và người: “Thầy Lục cầm hộp thức ăn thôi mà cũng y như tiên giáng trần cầm cái lẵng hoa, nhìn lại người yêu nhà mình, mặc áo Chanel mà như mặc bao bố vậy, thực sự là người so với người chỉ có tức chết thôi.” Hà Mạn Mạn cười ha ha hai tiếng, “Có ai nói bạn trai mình như cậu vậy không?” Hà Mạn Mạn không nói gì mà hỏi vặn lại, nói đến bạn trai Lâm Khiết, quả thật là không thể sánh ngang với Lục Ly

Nếu Hà Mạn Mạn nói một cách khéo léo hơn, thì Lục Ly theo British style, bạn trai Lâm Khiết theo trường phái trừu tượng free style cục mịch..

“Có điều..” Lâm Khiết nở nụ cười, như bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Thì ra bạn trai sau này của Mạn Mạn giống như thầy Lục! ôi chà, thật tốt số, có chồng đẹp trai thế.”

“Biến biến biến, cút sang một bên, đừng nói mò.”

Hai tại Hà Mạn mạn hơi ửng hồng, cổ siết chặt đôi đũa trong tay, nuốt hai lượt nước bọt, có điều Lâm Khiết không chú ý đến thái độ kém tự nhiên này của Hà Mạn Mạn

Cũng bắt đầu từ ngày ấy, thấy Lục Ly dạy môn Tiếng Anh Thương mại Quốc tế năm ba chính quy trở nên nổi tiếng nhất trường, lần át cả những nam khôi trong danh sách nhân vật nổi tiếng của trường đại học A.

Trong nháy mắt, cuối tuần đã đến, vào ngày thứ bảy, một cơn mưa to đổ xuống thành phố A, mưa ào ào cả ngày

Nói “một cơn mưa dẫn vào mùa đông” cũng không quá

Một ngày trước đó Mạn Mạn còn mặc quần bò áo phông, ngày chủ nhật khi đến nhà bà ngoại, cô đã phải mặc áo len dày, nhưng khi đi trên đường vẫn cảm thấy lạnh vì từng cơn gió rét buốt.

Hơn nữa, vào tối thứ bảy, cái người xưng là mẹ của Hà Mạn Mạn gọi điện thoại cho cô, nhắc nhở ngày mai đừng quên qua nhà ngoại và đừng đến trễ

Giọng nói có vẻ không tin tưởng cô

Ngay lúc ấy, trong thoáng chốc, Hà Mạn Mạn thấy lạnh lùng, cả người cô run lên, dưới thời tiết như thế, cô thấy mình lạnh đến nỗi sắp chảy nước mắt, khịt khịt mũi, nhanh chóng đi về hướng nhà ngoại.

Ông ngoại một người lính già, có nhà ở đại viện thuộc Quân khu trong trung tâm thành phố

Hiện nay, cả thành phố A đang cải tạo, nhưng vì muốn bảo vệ bộ mặt của một thành phố cổ nên chỉ có duy nhất khu này được giữ lại nguyên vẹn, xem như là vì lịch sử thành phố mà bảo tồn một mảng văn hóa quý giá.

Kế bên khu đại viện của nhà bà ngoại có một cái hồ nhỏ, ngày thường, dương liễu rủ xuống, từng đàn thiên nga bay bay

Gần đây, trời chuyển lạnh đột ngột, trên mặt hồ lẻ loi vài con vịt trời đã không tề rồi

Bên bờ hồ còn có một quảng trường nhỏ có hồ phun nước, có lẽ do trời lạnh nên những người phụ nữ thường ngày hay tập nhảy vô cùng sôi động trên quảng trường hôm nay không biết đi đâu hết

Nhất thời, cả khung cảnh trở nên tiêu điều đến đáng thương.

Ngày thường, đều là ông bà ngoại gọi điện thoại hẹn gặp cô ở bên ngoài

Giờ đây trở về căn nhà kia, cô thấy hơi không quen.

Hà Mạn Mạn cúi đầu, chỉnh lại trang phục, bước đi nhanh hơn, tiến về phía nhà ngoại, nơi mà đã lâu lắm rồi cô không đặt chân đến, cảm giác vừa thân quen vừa xa lạ.

Vừa đến dưới nhà, Hà Mạn Mạn thấy hơi phân vân, nhưng vẫn quyết định gõ cửa

Cửa mở ra, người mở cửa là bà ngoại, “Mạn Mạn!” Bà ngoại đứng sau cửa, vui mừng gọi tên cổ, Hà Mạn Mạn nở cười ngọt ngào, đang muốn đáp lại, bà ngoại cố vừa nghiêng người, cô liền nhìn thấy Lưu Hà - người phụ nữ xưng là mẹ

ấy.

Nụ cười của Hà Mạn Mạn như bị đông cứng lại, cô quay đầu bỏ đi

Ngay lúc này, Lưu Hà hướng về phía bà ngoại cô nói như trút được gánh nặng, “Mẹ, người thì con đã gọi đến cho mẹ rồi, mẹ hài lòng rồi chứ.”

Hà Mạn Mạn cứ tưởng cái người tự xưng là mẹ này thực sự nhớ nhung nên mới gọi điện thoại bảo cô đến, nào ngờ là vì muốn hoàn thành nhiệm vụ mà bà ngoại giao cho

Hà Mạn Mạn cảm thấy tức cười khi mình đã thực sự ôm một chút hy vọng

Vừa nghe Lưu Hà dứt lời, Hà Mạn Mạn cười nhạt bỏ đi

Bà ngoại nắm lấy cánh tay cô, không chịu buông ra.

“Mạn Mạn!” Bà ngoại khẽ gọi

Hà Mạn Mạn quay đầu nhìn bà ngoại, ánh mắt của bà gần như cầu khẩn, cô thở một hơi dài, nhìn Lưu Hà, nói, “Không phải bà nói là sẽ không đến sao?” Hà Mạn Mạn cứ để mặc bà ngoại kéo lấy tay cô, nhưng ánh mắt của cô rất lạnh lùng, sắc giọng như có băng đá.

“Mẹ..” Lưu Hà đuối lý, bà ta ấp a ấp úng, nụ cười nhạt bên khóe miệng Hà Mạn Mạn từ từ rõ nét hơn, bà ngoại đang đứng bên cạnh muốn giải thích thay con gái của mình, nhưng còn chưa kịp cất tiếng, Hà Mạn Mạn đã thấy một người đàn ông cầm chiếc xẻng xào từ nhà bếp lò đầu ra hỏi Lưu Hà.

“Bà xã, ai đến thế?”

Vương Kiến Quốc nhìn thấy Hà Mạn Mạn đang bị bà ngoại kéo lấy cánh tay đứng ở ngoài cửa thì sững sờ, chân mày giật một nhịp, cánh tay cầm xẻng xào run hai lần, có hơi bất ngờ nên nụ cười trên mặt rất đơ, ông ta gọi: “Mạn Mạn đến rồi à...” Vương Kiến Quốc còn chưa nói hết, một cái bóng vội vàng đi ra từ phía sau ông ta, đó là con trai kế của mẹ cô - Vương Dập Hạo

Trước cái gia đình tụ họp càng lúc càng đông đủ này, Hà Mạn Mạn mặt không đổi sắc siết chặt nắm đấm, gã con trai chỉ nhỏ hơn cô vài tháng ấy cũng đang nhìn cô với vẻ mặt háo hức, biểu cảm ấy cũng có thể nói là hoan nghênh cô

Hà Mạn Mạn không lên tiếng, nhìn ông ta bằng ánh mắt mỉa mai.

(1) Tô tem: những hoa văn thuộc các bộ lạc cổ đại được người dân trong bộ lạc tôn thờ.

6. Chương 6: Xung Đột

Vương Dập Hạo nhìn Hà Mạn Mạn, gọi một cách ngập ngừng.

“Chi...”

Một tiếng gọi vô thức khiến cơn giận mà Hà Mạn Mạn đã cố đè nén lập tức bùng phát một cách triệt để, cổ trướng mắt nhìn Vương Dập Hạo, lớn tiếng, “Ai là chị của cậu, mấy tuổi rồi, chuyện thể này cũng không hiểu à?” Nói xong, Hà Mạn Mạn muốn quay đầu bỏ đi, ai ngờ bà ngoại dùng sức kéo áo của cô, sống chết không cho Hà Mạn Mạn cất nửa bước

Bà ngoại nhìn Lưu Hà cầu khẩn, muốn bà ta nghĩ cách

Lưu Hà lộ vẻ mặt phiến toái, thở một hơi dài, nói như ban ơn, “Hà Mạn Mạn, là mẹ có lỗi với con, mẹ không nên lừa con đến đây, chúng ta chỉ ngồi xuống ăn bữa cơm là được rồi.” Lưu Hà nhếch miệng, đôi mắt có vẻ thiếu kiên nhẫn, cứ như Hà Mạn Mạn không phải con gái ruột của bà ta, hết sức lạnh lùng, không có tình cảm.

Chỉ ăn bữa cơm ư?

Trước đó bà đã đi đâu?

Hà Mạn Mạn cười lạnh quay sang nhìn khuôn mặt Lưu Hà dần trở nên già nua vì cuộc sống bôn ba, cô đột nhiên muốn ngửa mặt lên trời cười to, đây chính là cuộc sống mà bà ta muốn sao? Chỉ ít, trước đây khi Lưu Hà còn sống cùng với cha cô, một chút việc nặng nhọc ông cũng không để bà ta làm, cuộc sống tuy nghèo khó nhưng vẫn đủ sống qua ngày, lẽ nào bà ta yêu tiền đến nỗi này, một chút cô quạnh cũng không chịu nổi?

Trong ấn tượng của Hà Mạn Mạn, chưa đầy một tháng sau khi ly hôn, Lưu Hà đã tảo giá, khiến Hà Mạn Mạn không khỏi hoài nghi có phải bà ta và Vương Kiến Quốc đã sớm có qua lại với nhau, ngoại tình trong hôn nhân, vừa nghe đã khiến người ta thấy buồn nôn! Ghê tởm! Đây chính là cách chăm chồng dạy con của bà ta ư?

Lấy chồng của người ta! Dạy con cũng là con của người ta! “Được thôi, ăn bữa cơm với ông bà ngoại là đạo hiếu mà tôi phải tận, nhưng ăn cơm cùng bà, bà dựa vào cái gì, tôi sẽ được lợi ích gì?” Hà Mạn Mạn xoay người, dùng vẻ mặt gần như miệt thị nhìn Lưu Hà

Lưu Hà gãi đầu, nhìn Hà Mạn Mạn, cho rằng cô vội tiền, trong nháy mắt, Lưu Hà không hề nghĩ ngợi, nói một cách lạnh lùng dứt khoát: “Mẹ không có tiền cho con.”

Hừ!

Tiền tiền tiền Lại là tiền!

“Bà cảm thấy với khả năng kinh tế hiện nay của cha tôi, tôi cần chút tiền bản thân của bà sao?”

Hà Mạn Mạn nhếch mép cười nhạt, cố tình đưa mắt về phía Vương Kiến Quốc, hài lòng nhìn ông ta cầm xẻng lúng túng lui vào bếp, phía sau ông ta là khuôn mặt thanh tú nhưng lộ vẻ quần bách của Vương Dập Hạo

Lưu Hà trầm ngâm, như ngầm thừa nhận lời của Hà Mạn Mạn

Gió lạnh thổi vào từng cơn, nhìn thấy bà ngoại áo quần mỏng manh, Hà Mạn Mạn hơi đau lòng, cô dìu bà ngoại đi vào, gạt chất chống trộm, bà lão nhìn Mạn Mạn, lộ vẻ mừng rỡ

Hà Mạn Mạn đột nhiên cảm thấy buồn thay cho bản thân, rõ ràng đau lòng muốn khóc một trận, nhưng lại bị khoái cảm báo thù nuốt chửng

Tuy rằng Lưu Hà và cha cô không kể, nhưng Hà Mạn Mạn biết tất những việc mà Lưu Hà làm trong vài năm gần đây, kể từ khi nối lại liên lạc với cô

Bà ta nhiều lần gọi điện thoại cho chồng cũ - cha của cô để vay tiền

Cha của cô là một người hiền lành, cứ thế cho vay

Mặt Lưu Hà cũng khá dày, nói là vay mượn, nhưng chưa hề trả một lần nào

Nói là vay tiền, thực ra là xin xỏ biển tương

Trước đây nuôi một mình bà ta còn chưa đủ, nay được nước lấn tới, sau khi ly hôn, một mình cha tôi còn phải nuôi cả nhà các người nữa sao? Hà Mạn Mạn nhìn Lưu Hà và mọi người trong nhà một cách ngạo mạn,

“Điều kiện là sau này đừng quấy rầy tôi nữa, càng không được gọi điện thoại cho cha tôi vay tiền nông gì, số tiền trước đây bà vay, xem như là nhà chúng tôi cho bà

Bắt đầu từ nay, nếu như bà có thể làm được như lời tôi nói, tôi sẽ cùng các người ăn bữa cơm này, nếu như không thể, giao dịch thất bại, đường ai nấy đi.”

Hà Mạn Mạn vừa dứt lời, biết được Lưu Hà vẫn hỏi chồng cũ - cha của Mạn Mạn vay tiền, bà ngoại và Vương Dập Hạo đều sững sờ, Vương Kiến Quốc ở trong bếp bất ngờ đến nỗi đánh rơi cả chiếc xẻng trên tay, âm thanh leng keng truyền ra ngoài

Hà Mạn Mạn mỉm cười đắc ý nhìn vẻ mặt Lưu Hà chuyển từ sắc đỏ sang trắng bệch...

Vừa hay cho các người biết người tự xưng là mẹ của Hà Mạn Mạn này rốt cuộc có bao nhiêu lớp mặt nạ, mở miệng hỏi vay người chồng trước đã nhiều năm không liên lạc tiền hết lần này đến lần khác, không lần nào trả, còn liên tục quấy rầy...

“Lưu Hà, sao con lại như thế?” Bà ngoại hận rèn sắt không thành thép, chất vấn Lưu Hà.

Lưu Hà nhìn Hà Mạn Mạn, cắn chặt môi, cuối cùng không nhịn được giận dữ và xấu hổ, nước mắt lăn lăn, gạt đầu không cam tâm, nhưng trong ánh mắt còn ẩn giấu một chút tâm tư không ai phát hiện

Nhìn bộ dạng giả vờ tội nghiệp của Lưu Hà, Hà Mạn Mạn cười nhạt nhưng cổ họng lại nghẹn ngào

Vương Dập Hạo siết chặt nắm đấm, vẻ khó chịu, “Hà Mạn Mạn, làm sao cậu có thể dùng thủ đoạn của dân làm ăn dối xử với dì Lưu như vậy chứ?”

Vương Dập Hạo bất bình, cảm giác lời Hà Mạn Mạn vừa nói không chỉ là vả vào mặt Lưu Hà mà còn là một cú tát với những người có liên hệ với Lưu Hà trong ngôi nhà này, đặc biệt là chồng hiện nay của Lưu Hà, cha của Vương Dập Hạo - Vương Kiến Quốc

Ôi chà, dì Lưu cơ đấy, thân mật nhỉ, xem ra thêm vài năm nữa có khi gọi thẳng là mẹ ấy chứ, thảo nào lại dám gọi cô bằng chị.

Hà Mạn Mạn khoanh tay trước ngực, “Ngành của tôi là Kinh tế thương mại, bà ta đâu phải là ai đó của tôi, tôi đâu thể chịu thiệt thòi.” Hà Mạn Mạn lạnh lùng nhìn Vương Dập Hạo, đáng vẻ xa lạ.

“Còn nữa, cậu là ai, dựa vào cái gì mà nói tôi hả?” “Tôi là ai? Dì Lưu là mẹ của tôi, tôi chính là con trai của dì ấy, tôi ở trong nhà bà ngoại mình, cậu nói tôi là ai?” Lời qua tiếng lại, Vương Dập Hạo cũng nổi giận, gân cổ trừng mắt như muốn phân cao thấp với Hà Mạn Mạn.

“Dập Hạo!” Bà ngoại quát lên trách móc

Trong nháy mắt, cả phòng yên lặng như tờ

Lời nói của Vương Dập Hạo như một gậy đánh mạnh vào đầu Hà Mạn Mạn khiến cô lập tức tỉnh táo

Vương Dập Hạo nói rất đúng, chính xác, người ta là một nhà, nhà của Hà Mạn Mạn có ở tận thành phố C xa xôi, là nơi có cha

Nếu đây không phải là nhà của mình, vậy mình ở đây ồn ào cái gì? Nói cho cùng, người không có tư cách là mình, mình chẳng quay vào thế được ông bà ngoại yêu thương nên mới đứng đây lên giọng to tiếng, bản thân mình còn cảm thấy mình đáng ghét và buồn nôn.

Thấy Hà Mạn Mạn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, Vương Dập Hạo có chút bối rối, “Chị, em không có ý đó...” Vương Dập Hạo dường như ý thức được mình đã lỡ lời, cậu ta bặm môi, muốn sửa sai, nhưng lời nói ra giống như là nước đã hắt đi, vô phương cứu vãn lại.

Hà Mạn Mạn cảm thấy toàn thân lạnh run, cứ như có một thùng nước lạnh xối từ trên xuống

Nhất thời, cô cảm thấy tất cả người trong phòng đều ném về phía cô những ánh mắt mỉa mai, cô thấy nghẹt thở, nhịp tim tăng nhanh, Hà Mạn Mạn buông tay bà ngoại ra, mở cửa bỏ chạy, mặc cho bà ngoại gọi thế nào cũng không quay đầu lại.

Vừa đến ngoài hiên đã gặp phải ông ngoại đang đi chợ về.

Ông mặc một bộ quân phục cũ màu xanh, tay cầm thức ăn nhìn Hà Mạn Mạn đang cúi đầu đứng đó

Hà Mạn Mạn sợ ông ngoại nhìn thấy bộ dạng của cô sẽ đâm ra lo lắng, nào ngờ, dáng vẻ hiện tại của cô trông càng bất thường hơn, càng khiến ông ngoại thấy lo hơn

Ông nhìn Hà Mạn Mạn, hỏi dè dặt.

“Mạn Mạn?”

Mạn Mạn dùng tay lau nước mắt đang chực trào ra ngoài, cúi gằm mặt xuống nói: “Hôm khác cháu lại đến thăm ông và bà ngoại ạ!” Trong giọng nói xen lẫn sự nghẹn ngào, nói xong đã chạy một mạch đi mất.

Hà Mạn Mạn không biết mình đã chạy bao lâu, chỉ đến khi đôi chân mỏi nhừ, không chạy nổi nữa thì cô mới dừng lại, đổ mồ hôi ướt đẫm nước mắt ấy bị gió lạnh quất vào đau rát, cổ lau mặt, đi về phía trước.

Cô khóc sưng cả mắt, giọng cũng khàn đi, các bạn cùng phòng đều đi hát karaoke, cũng không thể để cả bọn thấy được dáng vẻ bây giờ của cô, nếu không kiểu gì họ cũng lo lắng

Trong mắt bọn Lâm Khiết, cô luôn là một cô gái hay cười, là nữ chiến sĩ trong ký túc xá

Cả bọn lúc nào cũng cười vô tư nhưng chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của cô.

Hà Mạn Mạn lại đi trên quảng trường nhỏ ấy, xa xa, ánh đèn đường đang lên, sắc trời tối sầm xuống, nhiệt độ cũng càng lúc càng thấp, cô không thể gọi điện thoại kể khổ với cha cô, cũng không thể quay trở lại ngôi nhà ngoại không thuộc về mình

Tuy bạn cùng phòng đều biết tình hình gia đình cô, nhưng cô cũng không thể đi tìm họ, làm cả bọn mất vui, “tứ cố vô thân” chính là tình cảnh hiện giờ của cô...

Thành phố A rộng lớn nhưng lại không có một nơi để cô có thể khóc một trận thoải mái.

Lang thang trên đường đã lâu, sau vài lần hắt hơi, Hà Mạn Mạn miễn cưỡng chọn được một quán cà phê 24 giờ, cô gọi một ly cà phê khá rẻ, quay mặt ra phía cửa kính, nằm nhoài trên bàn chơi điện thoại di động, may mà trong phòng có điều hòa nên cũng không quá lạnh, có tính sẽ ngồi đây cả đêm, hôm sau quay lại trường học

Nào ngờ chỉ một lúc sau, hai mắt cô đã cay xè, nhắm lại, gối đầu trên điện thoại ngủ thiếp đi.

Gió lạnh cuối thu thổi vù vù, ngồi ở trong xe, không cần chú tâm cũng có thể nghe thấy tiếng gió gào thét, lá vàng trên đường bị gió cuốn tung bay, vài ba người trên đường vùi đầu bước đi

Lục Ly đậu xe bên đường, hai mắt đảo một lượt, bất giác bắt gặp một bóng dáng nhỏ bé.

Cái người nằm nhoài ra ngủ phía sau lớp cửa kính ấy, khuôn mặt nghiêng nghiêng ấy, sao trông có phần quen thuộc?

Khi Lục Ly nhìn thấy Hà Mạn Mạn thì đã gần mười giờ rưỡi tối

Anh vốn đang say sưa đọc báo cáo, quên cả thời gian, đợi đến lúc đói bụng mới phát hiện ngoại trừ nước khoáng ra thì trong tủ lạnh không còn gì cả

Bất đắc dĩ, Lục Ly ra đường tìm quán ăn kinh doanh 24 giờ, siêu thị lớn gần nhà cũng đã đóng cửa, lái xe khá xa mới nhìn thấy một quán cà phê 24 giờ, vốn chỉ muốn mua chút gì liền về nhà, nào ngờ lại gặp phải cô lùn này

Trễ thế này rồi sao còn lang thang bên ngoài? Lục Ly nhìn điện thoại di động của mình, còn nửa tiếng nữa là trường đóng cửa, anh hơi nhú mày

“Cốc cốc.” Lục Ly gõ lên cái bàn mà Hà Mạn Mạn đang nằm nhoài ra đấy

Hai tiếng động vang lên, dù Lục Ly đã cố tình gõ nhẹ, nhưng vào thời điểm này, ở trong quán cà phê vắng vẻ này lại nghe rất rõ ràng.

Nghe thấy âm thanh, Hà Mạn Mạn thức giấc, ngước lên theo những ngón tay thon dài, cô thấy Lục Ly trong chiếc áo màu xanh thẫm đang nhìn mình với ánh mắt quan tâm

Hà Mạn Mạn nhất thời không kịp nhận ra người trước mắt là ai, cô chỉ cảm thấy người đàn ông trước mắt không chỉ có gương mặt mà đến bàn tay cũng đặc biệt đẹp.

Hôm nay Lục Ly không đeo kính gọng vàng nữa, ngược lại, trong anh như một sinh viên với cặp kính gọng đen, cách phối trang phục này trông rất tươi trẻ, thêm việc vốn dĩ anh đã trẻ hơn tuổi thật nên thoát trông cứ như là bạn học cùng lứa của Hà Mạn Mạn.

“Hà Mạn Mạn?” Lục Ly nhẹ nhàng gọi, thấy đôi mắt Hà Mạn Mạn sưng mọng nước, Lục Ly thoáng giật mình, như có một cú huých mạnh vào một nơi nào đó sâu thẳm trong tim.

Sao lại thế này? Giọng nói trầm lạnh của anh vừa phát ra, Hà Mạn Mạn lập tức ý thức được người trước mắt là Lục Ly, cô đột nhiên đứng lên, nhưng lại và phải bàn khiển lý cả phê trên ấy lắt lư suýt bị lật đổ, Lục Ly nhanh chóng đưa một tay ra giữ lấy ly cả phê, một tay đỡ lấy Hà Mạn Mạn.

“Thầy Lục.” Hà Mạn Mạn gọi một cách cung kính, bởi vì Lưu Hà nên hôm nay cô cảm thấy rất mệt mỏi, không có thời gian đầu mưu đầu trí nữa.

Lục Ly thấy đôi mắt Hà Mạn Mạn đỏ ửng, rõ ràng là vừa mới khóc, hơn nữa còn khóc rất nhiều, ly cả phê đã nguội ngắt, khi đỡ cô, anh phát hiện chiếc áo len cô mặc cũng đã lạnh tay.

Quán cà phê là thế, sau giờ cao điểm buổi tối thì sẽ chỉnh nhiệt độ điều hòa xuống thấp, đôi khi nhiệt độ ẩm thấp trong phòng còn lạnh hơn bên ngoài, ánh mắt Lục Ly hơi ngập ngừng, xem ra cô nhóc này đã ở đây khá lâu.

Nếu không phải bị mình trùng hợp nhìn thấy, có phải Hà Mạn Mạn tính ở lại nơi này suốt đêm không? Lục Ly thấy hơi tức giận, thầm than Hà Mạn Mạn không biết tự chăm sóc bản thân mình.

Anh tiện tay cởi cái áo măng tô của mình ra, khoác lên người Hà Mạn Mạn.

“Không cần, không cần đâu ạ!” Hà Mạn Mạn giật mình, vội vã xua tay từ chối, “Thầy Lục, em không lạnh ạ!” Miệng thì nói không lạnh nhưng thực ra Hà Mạn Mạn lại rất sợ lạnh, có điều, nhìn thấy chiếc áo dệt kim mỏng manh trên người Lục Ly, làm sao cô có thể để người ta chịu lạnh chứ.

“Mặc vào.”

Lục Ly nói như ra lệnh và khoác áo măng tô lên người Hà Mạn Mạn.

Cô vốn nhỏ con, nay dưới lớp áo khoác to trông càng nhỏ nhắn hơn.

Lục Ly nhìn cô, gật gù hài lòng.

Trên chiếc áo măng tô thoang thoảng một mùi hương nhàn nhạt, có mùi gỗ đàn hương pha lẫn trà xanh, trong sự tao nhã có một chút mát lạnh, hoàn toàn tương xứng với khí chất của Lục Ly.

Sắc mặt Hà Mạn Mạn hơi ửng đỏ.

“Tại sao lại ở chỗ này, không về trường học à?” “Bị một số việc trì hoãn ạ! Lục Ly cảm thấy Hà Mạn Mạn có tâm sự nhưng không muốn thổ lộ, cũng không ép cô, dịu dàng hỏi: “Vậy em có người thân ở thành phố này không, bây giờ thấy đưa em về nhà.” Người thân ư? Là bà Lưu Hà nay đã trở thành mẹ của kẻ khác sao?

Hay là ngôi nhà này đã trở thành nhà ngoại của người ta? Nghĩ đến nhà bà ngoại ở cách đó không xa, trái tim Hà Mạn Mạn hơi nguội lạnh, trầm giọng nói một cách khẳng định: “Không có.”

Lục Ly khẽ nhủ mảy, không ngờ Hà Mạn Mạn lại trả lời như thế, anh nhìn điện thoại, chỉ còn mười phút là đến giờ đóng cửa, tối nay chắc chắn không kịp trở về rồi, Lục Ly hơi đắn đo.

Vào lúc này, Hà Mạn Mạn lại ngẩng đầu nhìn Lục Ly, đường nét xương hàm dưới của anh cực kỳ tinh xảo, cùng với đầu chân mày hơi chau lại, cô đột nhiên nhận ra tình cảnh trước mắt của mình, cô không nên lôi kéo Lục Ly vào chuyện phiền phức này, cô nói: “Thôi ạ, thầy Lục, em ở tạm đây một đêm, sáng sớm ngày mai quay lại trường.”

Lục Ly lắc đầu, nhìn Hà Mạn Mạn, “Không được, một cô gái nửa đêm nửa hôm ở bên ngoài không an toàn.” Anh đáp không chút do dự, sau đó cắn môi, một hồi sau anh nói với vẻ cương quyết, “Nhà thầy không gần đây, hơn nữa lại không tiện, như vậy đi, em theo tôi về trường học...”

Hà Mạn Mạn nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Lục Ly, hơi ngạc nhiên.

7. Chương 7: Kinh Hải

Trên đường, xe cộ đã thưa thớt dần, ánh đèn đường trông ấm áp nhưng lại rọi ra tầng tầng lớp lớp lạnh lẽo hiu quạnh

Bên trong quán cà phê ven đường le lói ánh đèn nhàn nhạt, Hà Mạn Mạn và Lục Ly đứng ở đó, ánh đèn trùm lên hai người, một cao một thấp

Người đàn ông có dáng người cao gầy, mặc chiếc áo dệt kim mỏng, nhìn có vẻ mong manh nhưng thật ra lại rất mạnh mẽ, anh đứng đó nhìn cô gái ngay trước mặt mình.

Trên người cô gái là một chiếc áo khoác măng tô, cô đang ngẩng đầu nhìn chàng trai tuấn tú ngồi ngời, mái tóc bông xù của cô mang đến cảm giác rất ấm áp.

Lâu lâu có vài người qua đường đi ngang nhìn vào khung kính cửa sổ, cảnh tượng trong đó giống hệt như một bức tranh.

Lục Ly vừa dứt lời, Hà Mạn Mạn không dám tin vào tai mình, theo bản năng cô nhìn xuống đồng hồ đeo tay, đầu cũng không ngẩng lên nói: “Bây giờ chắc ký túc xá đã đóng cửa rồi.”

“Thầy biết.” Lục Ly nhìn Hà Mạn Mạn, cầm lấy bàn tay lạnh như băng vừa rút ra để xem giờ của cô nhét lại vào túi áo khoác, sau đó nhẹ nhàng khoác chiếc áo măng tô của mình lên người cô: “Dù nơi đó không thoải mái như ở nhà, nhưng mà vẫn tốt hơn là qua đêm ở đây, đi theo thầy nào.”

Nhìn dáng vẻ của Lục Ly, biết anh đã kiên quyết, Hà Mạn Mạn đành vâng lời gật đầu, coi như đã đồng ý. Chỉ tìm một chỗ để nghỉ ngơi thôi mà, Hà Mạn Mạn cũng không nghĩ quá nhiều, tuy nhiên cũng không hẳn là không hề lo lắng.

Có điều, đây là thầy của cô, người ta đã không ngại, nếu như cô vẫn tiếp tục từ chối thì có vẻ hơi kiêu kỳ.

Thấy Hà Mạn Mạn lần đầu tiên để lộ ra vẻ mặt “ngoan ngoãn”, trông dáng vẻ nghe lời ấy, Lục Ly hài lòng gật đầu mỉm cười.

Anh nở nụ cười ấm áp, nhìn chiếc áo măng tô của mình cứ dần dần trượt khỏi bờ vai gầy gò của Hà Mạn Mạn.

Lục Ly nhẹ nhàng ôm lấy bả vai cô như một quý ông.

Nói là ôm nhưng thật ra cũng chỉ có đầu ngón tay là tiếp xúc trực tiếp, tay còn lại xách chiếc túi vải của Hà Mạn Mạn, không hề có động tác nào quá giới hạn.

Lục Ly dẫn Hà Mạn Mạn tới ghế phụ của chiếc BMW, giúp cô thắt chặt dây an toàn xong mới khởi động xe, bật máy sưởi rồi đợi một lát.

Dưới cái nhìn chăm chăm của Hà Mạn Mạn, anh xoay người đi vào tiệm cà phê.

Một lát sau, Lục Ly ra khỏi quán cà phê với chiếc áo dệt kim mỏng manh, trong tay cầm theo một túi giấy khá to.

Hà Mạn Mạn nhìn anh đi vòng qua đèn pha của chiếc BMW để đến phía ghế lái rồi mở cửa ngồi vào.

Cửa vừa mở, hơi lạnh bên ngoài đã ủa vào, Hà Mạn Mạn rùng mình, nhìn bàn tay của Lục Ly không biết là do màu da hay do lạnh mà đã trở nên trắng bệch, cô cảm thấy có hơi áy náy.

“Này, chắc em chưa ăn tối đúng không?” Lục Ly ngồi ở ghế lái bên cạnh Hà Mạn Mạn, đưa cho cô túi giấy đựng sandwich và một ly cà phê nóng hổi

Thấy Hà Mạn Mạn chỉ nhìn tay mình không động tĩnh gì, Lục Ly giải thích:

“Cũng muộn rồi, không còn gì ngon hơn nữa, lần sau có cơ hội tối dẫn em đi ăn những món ngon hơn.”

Hà Mạn Mạn vội vàng giải thích mình không hề có ý đó, sau đó nhìn Lục Ly cảm ơn một tiếng, chậm rãi nhận lấy thức ăn

Ngón tay Lục Ly bị ly cà phê ủ nóng khẽ chạm vào tay Hà Mạn Mạn khiến cô cảm nhận rõ hơn cơ thể lạnh như băng của mình, cho dù cô đã mặc nhiều hơn hẳn

Cô vội rút tay lại, nhìn thức ăn ở trong lòng mình, trái tim cũng khẽ thất lại.

Thấy Lục Ly đã thắt chặt dây an toàn, chuẩn bị xuất phát, Hà Mạn Mạn tò mò hỏi: “Thấy Lục, chúng ta về trường ă?” Mắt Lục Ly nhìn về phía trước, vùm” một tiếng

“Nhưng không phải bây giờ kí túc xá đã đóng cổng rồi hay sao?” Hà Mạn Mạn vừa nói vừa uống một ngụm cà phê trong ly

“Thầy vẫn còn một phòng trống ở khu ký túc xá cho giảng viên, tối nay em ngủ ở đó, ngày mai đi học cũng tiện.” Lục Ly chăm chú lái xe, ánh đèn đường hắt lên mặt anh lúc sáng lúc tối, nhưng lại rực rỡ đến mức khiến người ta không thể làm ngơ được

Vẫn còn một phòng..

Lục Ly quả đúng là thiếu gia của đại gia đình chủ nghĩa tư bản mà..

Hà Mạn Mạn vừa cắn sandwich vừa nghĩ...

Ở cái nơi mà tốc độ thị trường nhà đất có thể sánh ngang với tên lửa như thành phố A này, có được một chỗ ở tạm bợ đã là tốt lắm rồi, Lục Ly lại có đến cả hai căn, hơn nữa lại còn phí của trời mà để trống một căn Hà Mạn Mạn nhai sandwich, bắt lức lắc đầu, cũng không biết thầy ấy lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, mua BMW, còn mua cả nhà nữa.

Chẳng lẽ là con nhà giàu ư?

Nhưng nếu là con nhà giàu thì sao lại phải giành bóng đèn với mình chứ? Hà Mạn Mạn nhìn cảnh vật lướt vùn vụt bên ngoài cửa sổ xe, có chút nghi ngờ, không tự chủ được nghiêng đầu qua nhìn Lục Ly hỏi: “Thấy Lục, sao ngày đó thầy lại giành bóng đèn với em?”

Lục Ly cau mày: “Bởi vì bóng đèn ở nhà hỏng rồi.”

“Hả?”

Nói thế thì khác gì không nói, có nhà ai hỏng rồi lại đi mua mấy cái bóng đèn về dự phòng đâu chứ, cũng đâu có phải mở tiệm kim khí..

Hà Mạn Mạn trợn mắt, coi như ban nãy Lục Ly chưa nói gì cả, cô vẫn tiếp tục hỏi: “Vậy thầy không có đèn một buổi tối không được sao? Dù sao, nếu kí túc xá của tụi em không có đèn thì không làm được gì cả.” Nhà có tiền như nhà thầy Lục đây không thể nào chỉ có một cái đèn được, thiếu một bóng cũng có làm sao đâu

“Bởi vì thầy sợ tối.” Lục Ly cười cười trả lời, lại khiến cho Hà Mạn Mạn ngẩn người ra.

Sợ tối? Một người đàn ông lại sợ tối? Nhìn ánh sáng đèn đường hắt lên gò má Lục Ly tạo nên mảng sáng mảng tối, Hà Mạn Mạn chớp chớp mắt, thấy hơi tò mò:

“Tại sao thầy lại sợ tối?”

Ánh mắt Lục Ly lóe lên, trả lời rất nhẹ nhàng: “Bởi vì thầy đã từng ở trong bóng tối năm ngày năm đêm, chứng kiến một cái xác từ khi còn nguyên vẹn đến lúc nó thối rữa...”

Cái gì?

Really?

Giọng nói của Lục Ly cứ vang vọng trong đầu Hà Mạn Mạn, dội đi dội lại vào màng nhĩ cô, Hà Mạn Mạn chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh lan ra từ sau lưng..

Cô ngậm sandwich trong miệng, hoảng sợ nhìn Lục Ly lúc này đang nở nụ cười, cô đã hoàn toàn bị lời nói của Lục Ly dọa cho chết khiếp

Nửa đêm nửa hôm, gần mười một giờ, trên đường cũng ít thấy người và xe cộ qua lại, hơn nữa xe BMW lại kín vô cùng, chỉ một thoáng, trong xe chỉ còn lại tiếng thở càn lúc càn to của Hà Mạn Mạn

“Thầy..

thầy Lục...” Hà Mạn Mạn không dám tin, lẩm bẩm nói

Trong xe yên tĩnh đến mức nghe rõ cả tiếng tim đập

“Phụt”, Lục Ly nắm chặt vô lăng, cười ra thành tiếng, khiến cho Hà Mạn Mạn ngơ ngác không hiểu gì

Lục Ly nhìn thẳng về phía trước, đưa tay vuốt mái tóc xù của Hà Mạn Mạn, giọng nói xen lẫn tiếng cười: “Không phải là em tin thật đấy chứ?”

..

Lẽ nào đang lừa mình sao?

Hà Mạn Mạn há hốc miệng, cô không những tin mà còn sợ đến suýt mất kiểm soát sún ra quần trên xe BMW của anh ấy chứ...

“Thầy đùa em thôi.”

Lục Ly vẫn nhìn về phía trước, vừa cười vừa nói, thế nhưng bàn tay nắm trên vô lăng thì càng lúc càng chặt, anh dùng sức đến mức những khớp xương căng ra, trắng bệch, ấy vậy mà gương mặt kia lại bình thản như không hề có chuyện gì

Hà Mạn Mạn trợn mắt, có thể nếu cô mà tin Lục Ly thêm lần nào nữa thì cô sẽ đến sở đổi tên Mạn Mạn của mình thành “Man Man” luôn! Lục Ly nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Hà Mạn Mạn, khóe miệng cô có dính vụn bánh sandwich, chân mày anh trĩu xuống, thoáng nhìn cửa kính, sau đó mở ngăn kéo, rút vài tờ khăn giấy đưa cho cô.

Hà Mạn Mạn chớp mắt mấy cái, vô tình nhìn thấy trong đó có để một lọ thuốc, bên trên viết “Dạ dày...”, xem ra là thuốc trị đau dạ dày.

Cô cầm lấy khăn giấy, vô thức hỏi anh: “Thầy Lục, thầy bị đau dạ dày à?” Còn chưa đợi Hà Mạn Mạn nói hết câu, ngón tay thon dài của Lục Ly đã nhanh chóng đóng ngăn kéo lại, đáp lại bằng giọng nói trong trẻo lạnh lùng: “Thầy chuẩn bị thuốc say xe cho người ta.” Hà Mạn Mạn thấy phản ứng của Lục Ly có chút kỳ lạ, cô ngoan ngoan đáp lại một tiếng “Vâng.” Rất nhanh đã về đến trường học, bảo vệ nhìn thấy biển số xe quen thuộc nên để xe Lục Ly đi qua một cách thuận lợi, thậm chí còn không cần hạ kính xe xuống

Hà Mạn Mạn cứ thế lần được vào trường, nếu như ký túc xá nữ không có cô quản lý, mắt cô cũng không sưng vì khóc quá nhiều thì cô đã có thể về ký túc xá của mình rồi.

Lục Ly dẫn cô lên tầng ba của ký túc xá giảng viên, đi vào phòng của anh.

Phòng không to, chỉ có một gian nhưng trang trí rất tinh tế, phía trên giường còn có cửa sổ và rèm kéo

Xoong nôi chén bát đều đầy đủ, hơn nữa còn rất sạch sẽ, mặc dù không có vải che nhưng cũng không có lấy một hạt bụi nào, xem ra, bình thường Lục Ly dạy học xong cũng thường đến đây nghỉ ngơi.

Lục Ly đưa chìa khóa phòng cho Hà Mạn Mạn

“Sáng mai em cứ trực tiếp đến lớp, không cần phải dọn lại phòng đâu.”

Hà Mạn Mạn khẽ gật đầu

“Em đi ngủ sớm đi, sáng mai là tiết của tôi, đừng đến muộn đấy.” Hà Mạn Mạn vẫn tiếp tục gật đầu

“Được rồi, cũng muộn lắm rồi, em chú ý an toàn.” Hà Mạn Mạn “ạ” một tiếng, vô thức nắm lấy quần áo trên người mình, phát hiện cảm giác hơi lạ tay, liền ngẩn người ra

Lúc này cô mới nhớ ra trên người vẫn còn khoác áo của người ta, mới lên tiếng nói: “Thầy Lục, em gửi lại áo cho thầy ạ!” Lục Ly nhìn thấy chớp mũi của Hà Mạn Mạn đã hơi đỏ lên vì lạnh, nói: “Điều hòa trong phòng chốc nữa mới ấm lên, em cứ mặc đi.” Lục Ly quay người định đi, lúc sắp đi lại như nhớ ra điều gì, bảo Hà Mạn Mạn đưa điện thoại cho mình.

Ngón tay thon dài chạm vào cái trên màn hình điện thoại

“Đây là số của tôi, có gì thì gọi.” Hà Mạn Mạn “vâng” một tiếng

“Cảm ơn thầy Lục, thầy đi đường cẩn thận.”

Hà Mạn Mạn nằm trên giường gửi tin nhắn cho bọn Lâm Khiết nói tối nay mình ngủ lại nhà bạn, dặn cả bọn yên tâm, sau đó thì không tài nào ngủ được

Nghĩ đến việc xảy ra ở nhà bà ngoại hôm nay, nghĩ đến mẹ của mình, nghĩ đến Vương Kiến Quốc, nghĩ đến Vương Dập Hạo, sau đó Hà Mạn Mạn vô cùng bất ngờ nhận ra hình ảnh cuối cùng đọng lại trong đầu cô lại chính là gương mặt của Lục Ly.

Gương mặt đàn ông khi giành bóng đèn với cô ngày hôm đó...

Gương mặt trẻ em khi bắt cô đọc bài...

Gương mặt khi anh chỉ đứng bí mật của cô...

Gương mặt ân cần quan tâm vào lúc cô cảm thấy khó chịu nhất...

Hà Mạn Mạn bức bối phát hiện ra một quy luật, đó là càng là trai đẹp thì càng khiến cho cô ấn tượng sâu sắc..

ai chả yêu thích cái đẹp, cô cũng rất thích gương mặt đó của Lục Ly

Cô nhìn chiếc áo trên người mình, được may rất tỉ mỉ, khi chạm vào chất liệu thì cảm thấy rất êm tay, thiết nghĩ không biết có phải làm thêm bao lâu mới mua nổi một chiếc áo như vậy...

Hà Mạn Mạn lấy điện thoại ra, ho vài tiếng, điện thoại hắt ánh sáng màn hình nhợt nhạt lên mặt cô, cổ lướt lên lướt xuống xem danh bạ, phát hiện tên của Lục Ly lưu trong điện thoại cổ là “Thầy Lục...”

Thật là, như thế ở đâu cũng muốn cho người ta biết được sự đam mê điên cuồng với nghề giáo của mình vậy

Lúc Hà Mạn Mạn học cấp hai có đến ba giáo viên họ Lục, cấp ba cũng có một người, cũng đều lưu là “Thầy Lục”, cô làm sao nhớ được ai vào ai chứ..

Cô thở dài một tiếng, đổi thành Lục Ly

Cô nghĩ việc hôm nay cũng may mà nhờ có Lục Ly, nếu không có anh thì có lẽ cô còn đang ở ngoài tiệm cà phê lạnh lẽo kia chờ mặt trời mọc rồi

Không cần biết bây giờ anh có đọc được không, nhưng gửi một tin nhắn cảm ơn cũng không có gì là quá cả...

“Chuyện hôm nay, em cảm ơn thầy ạ...” Còn chưa tới một phút, điện thoại của Hà Mạn Mạn đã sáng lên

“Không cần đâu.” “Còn nữa thầy Lục, chuyện lần trước em xin lỗi, lần này là em thật lòng.” Trong nháy mắt đã có tin nhắn trả lời: “Lẽ nào lần trước là em giả vờ?” Lục Ly ngồi trước màn hình máy tính vừa cười vừa gửi tin nhắn, còn chưa đợi Hà Mạn Mạn trả lời, anh đã gửi tiếp: “Chuyện lúc trước cũng qua rồi, thôi muộn rồi, em ngủ sớm đi.” Lúc Lục Ly sắp gửi tin nhắn đi lại chợt nhớ đến bộ dạng Hà Mạn Mạn khóc đến đỏ cả mắt như chú thỏ trắng ngày hôm nay, anh thở dài một tiếng, sau đó xóa đi viết lại một tin nhắn khác.

“Mong em quên đi chuyện không vui ngày hôm nay, ngày mai sẽ là một ngày mới.” Ở đầu bên kia, Hà Mạn Mạn ngẩn người nhìn dòng tin mới được gửi qua một lúc lâu, thấy ấy lại tinh ý nhận ra tâm sự của mình..

Khóe mắt Hà Mạn Mạn đỏ lên, suýt chút nữa là khóc rồi, xoa sống mũi cay cay, đột nhiên cảm thấy Lục Ly thật gần gũi, cô chớp chớp mắt ngăn nước mắt rơi, suy nghĩ một lúc liền viết ra mấy chữ

“Thầy Lục, em có thể hỏi thầy một chuyện nữa không?” “Um.”

Lần này Hà Mạn Mạn không viết tiếng Trung nữa mà gửi đi một dòng tiếng Anh

“Life is really very tired, really need to climb the mountain do a lot?” (Sống thật mệt mỏi, có thật sự cần phải vượt qua nhiều ngọn núi đến thế sao?) Rất lâu sau, Lục Ly vẫn chưa trả lời lại, lúc Hà Mạn Mạn tưởng rằng anh đã ngủ rồi, sẽ không trả lời tin nhắn nữa thì màn hình lại chợt sáng lên

“Of course, only when you are tired and can not be tired, you can stop, look at the scenery behind you, that is your way.”

(Đương nhiên, nhưng đến khi em mệt đến không thể mệt hơn được nữa thì có thể dừng lại, hãy quay lại và ngắm nhìn phong cảnh phía sau lưng mình, đó đều là những đoạn đường mà em đã vượt qua.)

Cách một màn hình lạnh lẽo, Hà Mạn Mạn cảm thấy từng chữ, từng chữ như được Lục Ly tự tay mình viết ra, mang theo sự ấm áp vô bờ của anh, sự dạy dỗ tận tình, hướng dẫn tỉ mỉ, bên tai cô như đang vang lên âm thanh lúc nói tiếng Anh của Lục Ly, rất nhanh đã làm cho giọt nước mắt kìm nén bấy lâu nay của cô rơi xuống, thấm vào chiếc gối có mùi thơm của trà xanh và đàn hương.

đầu bên kia, Lục Ly chăm chú nhìn vào điện thoại, thở dài một tiếng, đứa trẻ này thật giống mình nhưng cũng không giống lắm, giữa những mâu thuẫn vây quanh, anh không kìm được mong muốn đến gần với cô hơn

Màn hình điện thoại của Hà Mạn Mạn lại một lần nữa sáng lên

“Good dream, my Bulb girl” (Ngủ ngon nhé cô gái bóng đèn của tôi) Mắt Hà Mạn Mạn lấp lánh.

8. Chương 8: Mất Tích

Đám Lâm Khiết vội vã trở về trước khi ký túc xá đóng cổng

Vừa đến phòng, thấy cửa đang khóa, đèn trong phòng cũng không bật, cả bọn ngơ ngác nhìn nhau, cứ tưởng Hà Mạn Mạn đã về rồi, không ngờ cô không hề ở trong phòng

Trước giờ Hà Mạn Mạn rất ít khi như thế, qua đêm không về lại bật vô âm tín.

Hà Mạn Mạn đâu biết được sóng điện thoại ở ký túc xá của giáo viên không hề ổn định, lúc có lúc không, thành ra tin nhắn cho đám bạn cùng phòng không hề được gửi đi, trong khi tin nhắn gửi cho Lục Ly lại qua vèo vèo

Cho nên, đối với những người bạn cùng phòng, Hà Mạn Mạn hoàn toàn mất liên lạc.

Mặc dù có hơi lo lắng, nhưng Lâm Khiết nhớ ra Hà Mạn Mạn đi đến nhà bà ngoại, có lẽ lâu rồi không gặp nên bà đã giữ cô ở lại một đêm không cho về

Cả bọn cứ thế tắm rửa rồi đi ngủ, chỉ là trong lòng Lâm Khiết vẫn còn chút vướng mắc, bởi vì lo lắng cho Hà Mạn Mạn mà cả đêm không ngủ được, sáng tinh mơ đã gọi điện thoại cho cô, nào ngờ chẳng có ai bắt máy

“Cậu đã gọi chưa?” Lâm Khiết hỏi Đoàn Nghệ Lâm, tay gom mấy quyển sách tiếng Anh giúp Hà Mạn Mạn, sợ lát nữa Hà Mạn Mạn từ nhà ngoại đến thẳng lớp luôn sẽ không có sách học

“Gọi rồi, gọi cả mấy chục cuộc rồi!”

Lâm Khiết bắt đầu thấy lo.

“Tớ cũng gửi mười mấy tin nhắn mà không thấy trả lời.” Sắc mặt Lâm Khiết nghiêm trọng hơn.

Cam Lộ lại lấy điện thoại ra gọi điện cho Hà Mạn Mạn, nhưng từ mấy phút trước thì đã không còn nghe thấy tiếng “tút tut” nữa mà thay luôn bằng giọng thông báo lạnh lẽo từ nhà mạng:

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

“Thuê bao quý khách vừa gọi...”

Lâm Khiết cầm theo của Hà Mạn Mạn, xoay người ra cửa nói:

“Thế này đi, cũng may là tối qua cậu ấy gửi tin nhắn rồi, chắc sáng nay ngủ quên thôi, nếu như tối nay mà vẫn không thấy tin tức gì thì chúng ta sẽ đi tìm giáo viên phụ trách.” Ba người đến phòng học, còn chưa bước vào đã giật mình, đứng ngẩn ngơ ngoài cửa

Lần này, cuối cùng bọn họ cũng đã hiểu rõ cái gì gọi là đông như kiến cỏ

Thật là hoành tráng, huyền não cỡ như hộp fan vậy.

Không chỉ hai trăm chỗ ngồi trong phòng học đã chật kín, mà ngay cả trên bậc thang cũng có sinh viên đủ các năm của trường

Nhìn thoáng qua thì sinh viên nữ trang điểm lộng lẫy chiếm đa số, thế nhưng những sinh viên nam sáng láng đẹp trai cũng không ít.

“Chúa ơi, sao nhìn giống hội chợ triển lãm thế!” Đoàn Nghệ Lâm kinh ngạc ôm đống sách trước ngực

Cam Lộ đang cầm quyển sách tiếng Anh cũng gật đầu, nhìn từ xa chỉ thấy những cái đầu nhón nháo lộn xộn, cứ như là gom thành đoàn du lịch để đến đây học, chỉ thiếu mỗi hướng dẫn viên du lịch đứng ở cửa vậy cờ đồ mà thôi

“Bọn mình không vào nhầm phòng đấy chứ? Tiết này là môn tiếng Anh..

cái môn mà tỷ lệ sinh viên đi học ít nhất của trường này đúng không?”

phía xa bên kia, lớp trưởng đang hét đến khản cả giọng, yêu cầu những sinh viên lớp khác trả chỗ ngồi lại cho sinh viên lớp mình

Lâm Khiết chỉ về phía lớp trưởng nói: “Không nhầm đâu, cậu không thấy lớp trưởng ở bên kia à?” Còn chưa đợi đến khi ba người chen từng bước qua, chàng lớp trưởng tài ba của bọn họ thoát cái đã xuất hiện trước mặt cả ba

Cậu ta tên là Khúc Minh, có một khuôn mặt nhỏ nhắn, trông vừa trẻ vừa ngoan, nhưng mà cậu ta cao tận một mét tám, là tay bóng rổ cừ khôi, đồng thời cũng thuộc hàng năm khôi năm ba của trường, nhà có công ty, ở thành phố này cũng là nhân vật có chút máu mặt, những cô gái thích cậu ta nếu xếp hàng có thể dài đến tận cổng trường

Khúc Minh khó khăn chen tới trước mặt bọn họ: “Mình đã chuẩn bị chỗ ngồi cho bốn người các cậu ở bên kia rồi.” Nói xong mới phát hiện ra chỉ có ba người, cậu ta thấy kỳ lạ nên hỏi lại:

“Hà Mạn Mạn đâu?” “Hả..

À thì..” Đoàn Nghệ Lâm có thể coi là người nói dối giỏi nhất phòng, thế nhưng lúc này lại ấp úng đưa đại ra một cái cớ khó tin nhất

“Hà Mạn Mạn ốm rồi, đang nằm ở ký túc xá.” Lâm Khiết bĩu môi một cái

“Ốm rồi?” Khúc Minh ngẩn người

Ba người họ gật đầu vô cùng ăn ý, đúng đúng đúng, ốm rồi! “Có nghiêm trọng không? Đã uống thuốc chưa? Đi khám chưa?” Khúc Minh vội vàng hỏi, đến kẻ ngốc cũng có thể nhận ra Khúc Minh có ý với Hà Mạn Mạn, nhưng vì sĩ diện, sợ bị Hà Mạn Mạn từ chối nên không dám mở miệng

“Lớp trưởng yên tâm đi, cậu ấy uống thuốc rồi...” Ba người toát mồ hôi lạnh, lừa một thanh niên tốt như vậy cũng hơi cắn rứt lương tâm

Đang lúc cuộc nói chuyện đi vào bế tắc, tiếng chuông báo vào lớp vang lên

Không lâu sau, Lục Ly thông thả cầm sách bước vào

Đối với sinh viên trong lớp thì mỗi lần Lục Ly đi dạy đều giống như đi trình diễn thời trang, tỷ lệ cơ thể hoàn hảo như một con ma nơ canh, làm nổi bật được ưu điểm của bản thân mình cũng như ưu điểm của từng bộ trang phục.

Chiếc áo khoác dạ màu đen tuyền, dài ngang đầu gối, bên trong mặc chiếc áo dệt kim màu nhạt, xương quai xanh thấp thoáng, cách ăn mặc vừa đẹp vừa rung động lòng người.

Trong nháy mắt, phòng học đã vang lên những tiếng xuýt xoa.

Lục Ly ngẩng đầu nhìn lướt qua một cái, thấy sinh viên ngồi chật kín trong phòng học, nhưng tình hình này không ngoài dự đoán của anh nên anh cũng không nói nhiều, anh lôi điện thoại trong túi áo khoác ra đặt cạnh quyển sách, sau đó ngẩng đầu nhìn quanh phòng học, chân mày đẹp hơi chau lại, đẩy lại gọng kính, anh nhìn một lần nữa.

Đối với những sinh viên đang ngồi dưới kia, mỗi động tác của thầy Lục đều rất cuốn hút, vừa gọi cảm lại vừa xa cách nghìn dặm..

Thế nhưng ánh mắt của Lục Ly lại có phần lạnh lùng, nhìn sinh viên trong phòng học với ánh mắt hơi khác lạ

Sinh viên bên dưới cũng nhận thấy sự bất thường này, tự hỏi sao thầy Lục vẫn chưa giảng bài

Lục Ly nhìn đến những sinh viên cuối lớp..

Vẫn không có..

Anh tin tưởng vào mắt mình cũng như bản lĩnh ghi nhớ của mình, nhìn qua hai vòng vẫn không thấy bóng dáng của Hà Mạn Mạn, vậy thì chắc là chưa đến thật rồi

“Lớp trưởng.” Lục Ly chuyển tầm mắt về hướng Khúc Minh, gọi bằng một giọng trầm và nặng, sau đó nhìn thẳng vào mắt cậu ta

“Điểm danh chưa? Không đủ.” Dù trong phòng rất nhộn nháo nhưng Lục Ly vẫn phát hiện thiếu người, có ba người chưa đến, trong đó có cả Hà Mạn Mạn

Khúc Minh gãi gãi đầu ngại ngùng nói: “Thầy Lục, lớp đông quá nên em chưa kịp điểm danh.” Nói rồi lại như chợt nhớ ra điều gì, như thể cậu đang cung cấp một thông tin đắt giá vậy: “Em biết có bạn Hà Mạn Mạn không đến.” Khúc Minh vừa dứt lời, bọn Lâm Khiết, Cam Lộ với Đoàn Nghị Lâm ngồi ở góc lớp liền lộ ra vẻ mặt suy sụp

Tên gốc Khúc Minh này, thấy không điểm danh thì cậu dừng nói ra là được rồi, giấu được thì cứ giấu đi chứ

Lục Ly đang nhìn sổ điểm danh, vừa nghe đến Hà Mạn Mạn thì ngẩng đầu lên hỏi: “Hà Mạn Mạn? Bạn ấy bị sao à?” Ngón tay anh kẹp bút gõ từng cái lên sổ danh sách

Khúc Minh có hơi bất ngờ, bình thường thì những giáo viên khác chỉ trực tiếp giải quyết vấn đề trốn học, không ngờ thầy Lục còn hỏi nguyên nhân, xem ra đúng là một thầy giáo tốt luôn lo nghĩ cho sinh viên

“Bạn ấy bị ốm, nằm nghỉ ở ký túc xá rồi ạ...” Chân mày Lục Ly nhướng lên, ánh mắt khẽ rung, nghi hoặc hỏi lại: “Ồ ký túc xá sao?” Lục Ly có phần không tin, nào ngờ Khúc Minh lại chỉ thẳng về phía Lâm Khiết ở góc phòng

“Mấy người Lâm Khiết nói vậy ạ.” Lục Ly nhìn theo hướng tay của Khúc Minh

Lần trước đã từng gặp ở căng tin nên anh cũng có ấn tượng với Lâm Khiết, thấy bên đó có ba sinh viên nữ với ánh mắt lảng tránh nở nụ cười cứng đờ

Trong lòng Lâm Khiết đang chửi thầm cái tên gốc Khúc Minh này

Ánh mắt lảng tránh, nụ cười gượng gạo, ở phía trước rõ ràng vẫn còn vài chỗ trống nhưng lại đi ngồi ở góc lớp..

Vừa nãy Lục Ly còn chưa chắc chắn, nhưng giờ có thể khẳng định là Hà Mạn Mạn vốn không hề về phòng, quan trọng hơn là bọn họ cũng không biết hiện tại Hà Mạn Mạn ra sao.

“Lớp trưởng ngồi xuống đi, vẫn còn hai bạn nữa chưa tới, coi như nghỉ không phép.” Lục Ly cúi người tìm tên của hai sinh viên chưa tới trong sổ điểm danh, đánh dấu, nhưng ở chỗ tên của Hà Mạn Mạn lại do dự không ghi vào

“Trước tiên chúng ta sẽ ôn tập lại từ vựng của bài trước, lớp trưởng đứng lên đọc từ vựng cho cả lớp đọc theo.” Lục Ly nhận lúc Khúc Minh đọc từ vựng liền nhắn tin cho Hà Mạn Mạn

“Em ở đâu? Sao không đi học?”

Mãi đến khi hết tiết học, Lục Ly vẫn chưa nhận được tin trả lời của cô

Cả tiết học, Lục Ly dạy cũng không chuyên tâm

Sợ cô nhóc Hà Mạn Mạn xảy ra chuyện gì, hết giờ cũng không đợi sinh viên đặt câu hỏi như bình thường mà cầm sách đi một mạch

Sự khác thường của Lục Ly hôm nay khiến cho sinh viên trong lớp cảm thấy khó hiểu

Anh đi trong sân trường, không hề quan tâm đến những sinh viên đang chào mình, vừa đi về phía ký túc xá giáo viên vừa gọi điện thoại cho Hà Mạn Mạn, nhưng lần nào cũng đều nghe báo đã tắt máy

Thực ra, Lục Ly nghĩ nếu Hà Mạn Mạn vẫn chưa về phòng thì còn đang ở ký túc xá giáo viên

Hà Mạn Mạn không phải là sinh viên không biết điều, cô biết anh chỉ có một chìa khóa phòng, nếu cô có chuyện gì thì trước tiên sẽ trả chìa khóa lại cho anh

Thế mà bây giờ lại không có tin tức gì, thì khả năng rất cao là cô vẫn còn ở trong đó.

Nghĩ đến đây, Lục Ly lại đi nhanh hơn nữa, dùng khuỷu tay kẹp sách, môi mím chặt lại.

Mong rằng giống như mình nghĩ, Hà Mạn Mạn không chạy đi đâu cả mà chỉ là ngủ quên

“Cốc cốc cốc!” Lục Ly gõ cửa, trong phòng không có một âm thanh nào.

Âm thanh vang vọng, không có phản ứng nào khiến người ta có phần hoảng sợ.

“Cốc cốc...” Lại hai tiếng nữa vang lên, vẫn không có động tĩnh gì, Lục Ly bắt đầu lo lắng, nhớ lại tình trạng của cô tối hôm qua

Ngay từ lần đầu gặp, anh có cảm giác cô là một đứa trẻ rất kiên cường

Thế nhưng, tôi qua, lần đầu tiên thấy bộ dạng Hà Mạn Mạn khóc như một chú thỏ con, anh rất sợ cô sẽ xảy ra chuyện gì.

Lục Ly nhìn xung quanh, bây giờ vẫn đang là giờ học, ký túc xá giáo viên không có ai, hành lang vắng lặng không người qua lại, âm thanh duy nhất chính là tiếng tim anh đập loạn càng lúc càng gia tăng vì lo lắng.

Sự yên lặng kéo dài

Đành phá cửa thôi, nếu xảy ra chuyện gì không hay không thể chậm trễ được

Lục Ly lùi về sau mấy bước, gơ khuỷu tay, đang lúc định phá cửa thì cửa lại từ từ mở ra

Anh ngăn người, vội vàng dừng lại, Hà Mạn Mạn đứng bên trong vẫn đang khoác chiếc áo khoác màu xanh thẫm của anh, mặt mũi đỏ ửng, ánh mắt mơ màng không mở ra nổi, môi nhợt nhạt khô nứt

Nhận rõ được người đến, Hà Mạn Mạn mới thở ra một tiếng nhẹ nhõm

“Thầy Lục.” Giọng cô khàn khàn yếu ớt, chưa nói dứt câu, Hà Mạn Mạn đã loạng choạng đổ về phía trước

Lục Ly giật mình, luống cuống đỡ Hà Mạn Mạn ngã vào người mình, trong lúc cấp bách lại vô tình đánh rơi mất kính, nhưng anh cũng không thêm quan tâm

Ở khoảng cách gần như vậy, Lục Ly mới nhận ra tóc mái của Hà Mạn Mạn đã ướt đầm mồ hôi, dính bết trên trán, mặt đỏ bất thường

Ngón tay thon dài của anh sờ nhẹ vào gương mặt bé nhỏ của Hà Mạn Mạn.

Nóng quá!

Sao đứa trẻ này lại sốt rồi?!

Lục Ly nâng Hà Mạn Mạn lên, dùng chân đóng cửa lại, bế Hà Mạn Mạn đi vào trong phòng.

Xem ra tối qua ở tiệm cà phê bị nhiễm lạnh rồi, anh cũng bất cẩn, không nghĩ đến việc mua thuốc để tiêu bớt khí lạnh cho cô

Lục Ly nhìn Hà Mạn Mạn sốt đến nổi sắc mặt bất thường đang nằm trên giường, trong lòng không ngừng thở dài

Trùng hợp thay nơi này lại có vài loại thuốc khẩn cấp, nhưng lại không có nhiệt kế, Lục Ly chỉ có thể dùng tay để đo thân nhiệt của Hà Mạn Mạn

Vén tóc mái cô lên, nóng đến mức khiến người ta giật mình

Lục Ly lo lắng cắn môi, bây giờ đi bệnh viện thì sợ lại bị nhiễm lạnh nữa

Ánh mắt anh vô tình lướt qua điện thoại di động Hà Mạn Mạn đặt bên gối đã khóa máy, lo người nhà và bạn bè cô sẽ sốt ruột, liền sạc pin vào rồi dùng cách của Hà Mạn Mạn gửi tin nhắn cho Lâm Khiết để bọn họ yên tâm.

Khi chuẩn bị xong khăn và nước ấm, Lục Ly đun thêm một bình nước nóng, lấy ra ít đá viên.

Sau đó quay lưng về phía Hà Mạn Mạn, ngồi bệt trước tủ thuốc tìm thuốc hạ sốt

Lục Ly bắt lực khi nhận ra trong đây đa số đều là thuốc đau dạ dày, khó khăn lắm mới tìm ra được một hộp thuốc hạ sốt, anh thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận đọc hướng dẫn sử dụng trên ấy xem có đúng bệnh không.

Đang lúc Lục Ly đang cẩn thận đọc thì phía sau truyền đến âm thanh nói mơ, ngón tay thon dài cầm hộp thuốc của anh liền khựng lại.

9. Chương 9: Bị Ốm

Đây..

là đâu?

A là phòng ký túc xá của thầy Lục

Người lúc này gõ cửa là thầy Lục ư? Hà Mạn Mạn mở mắt, muốn ngồi dậy nhưng lại bị chìm trong từng cơn văng vật, lưng còn chưa thẳng đã bẹp dí ở trên giường, toàn thân không một chút sức lực.

Hà Mạn Mạn sốt đến mơ mơ màng màng, trong cái trạng thái mơ hồ ấy, cô cố gắng mở mắt và thấy phía trước giường có một người đàn ông đang quay lưng về phía mình, không rõ là đang tìm cái gì, chỉ thấy lưng người đó thật đẹp, thật mê người, sẵn chắc đến mức khiến người ta muốn dựa vào đó

Hà Mạn Mạn sốt đến tâm trí không còn tỉnh táo, nhẹ nhàng gọi một tiếng:

“Cha...”

Giọng nói nhẹ nhàng vang vọng trong căn phòng tĩnh lặng.

Lục Ly đang tìm thuốc cũng chợt ngẩn người, ngón tay thon dài cầm hộp thuốc, nghiêng người qua, anh thấy Hà Mạn Mạn đã tỉnh, quay lại để hộp thuốc lên trên đầu giường, anh ngồi phía sau nâng người cô dậy, cẩn thận đưa cho cô ly nước

Hà Mạn Mạn sốt đến độ cả người không còn tí sức nào, dựa vào người Lục Ly, miệng vẫn lẩm bẩm gọi “cha”
Lục Ly nhìn Hà Mạn Mạn sốt đỏ bừng cả mặt, bắt lực thở dài.

“Tôi là thầy Lục, không phải cha em, nghe lời, uống nước trước đã.” Lục Ly chau mày, nhìn Hà Mạn Mạn vốn đã chẳng còn sức để cầm ly nước, anh liền cầm ly kề vào miệng cô.

Hà Mạn Mạn ngoan ngoãn uống hai hớp nước, lại vô thức lẩm bẩm:

“Thầy Lục?” Tiếng nói mềm mại êm ái, nghe như giọng của trẻ em vậy, mi mắt Lục Ly khẽ rung, lại cho cô uống thêm mấy hớp nước nữa

“Uống nhiều nước vào, vậy mới hạ sốt được.”

Hà Mạn Mạn vô thức nhấp hai ngụm, đầu dựa vào bả vai của Lục Ly, từ từ xoay đầu, mỗi suýt nữa là chạm vào xương cạnh hàm của anh, cô mơ màng nhìn gương mặt tuấn tú của Lục Ly, sốt đến đầu óc dần dần, cô nói:

“Cắm là cắm của thầy Lục thật, môi cũng giống, mũi cũng cao nữa...” Hà Mạn Mạn bởi vì sốt nên người đầy mồ hôi, nóng không chịu được, ngo nguẩy không yên ở trong lòng Lục Ly, muốn tìm chút cảm giác mát lạnh, bàn tay bé nhỏ của cô chạm vào chóp mũi của Lục Ly

Vì đang sốt nên ngón tay của Hà Mạn Mạn cũng nóng ran, chạm từng cái trên chóp mũi của Lục Ly khiến anh co rúm người lại, nếu không phải vì một tay cầm ly nước, một tay phải đỡ cô, sao anh có thể để cô sờ soạng lung tung như vậy được chứ?

Lục Ly nhìn cái chần chắn trên người Hà Mạn Mạn đang dần dần tụt xuống, “Nghe lời, đắp chăn kín vào...”
Cánh tay đang đỡ Hà Mạn Mạn nín chần kéo lên

Lúc này, Hà Mạn Mạn đột nhiên nhìn vào mắt của Lục Ly, không nói gì nữa

Nhận thấy được sự yên lặng của Hà Mạn Mạn, Lục Ly cúi đầu nhìn cô, giờ đây trong mắt cô lại tràn ngập sự tức giận

Lục Ly ngăn người, trong lòng đầy thắc mắc

“Bên dưới mắt có một nốt ruồi..

nhưng..

anh không phải là thầy Lục!” Hà Mạn Mạn cong môi, đột nhiên mở choàng mắt, gào lên một tiếng, không biết cô lấy đâu ra sức, đột nhiên đẩy mạnh cánh tay đang cầm ly nước của Lục Ly

Lục Ly trượt tay, ly thủy tinh rơi xuống sàn nhà vỡ toang

Sàn nhà vốn sạch sẽ nay lại trở thành một đồng bừa bộn

Nhìn nước và mảnh thủy tinh ngổn ngang trên sàn, Lục Ly dễ tính không hề tức giận, anh đỡ Hà Mạn Mạn đang ngồi không vững nằm xuống giường rồi đắp lại chăn cho cô, để tránh cô không bị nhiễm lạnh lần nữa nên bắt buộc phải ôm nhẹ lấy cô, nhưng không hề có một chút quá giới hạn

Lần đầu tiên anh nhận ra, trước mặt Hà Mạn Mạn, mình không tài nào tức giận nổi, dịu dàng hỏi cô: “Thầy không phải thầy Lục thì là ai?” “Anh không đeo kính, anh không phải thầy Lục!” Hà Mạn Mạn cãi cùn, nhưng dù sao cũng có thể bỏ qua được

Dù sao, từ lần đầu tiên cô gặp Lục Ly, anh cứ đeo kính suốt, mặc dù kiểu dáng thay đổi liên tục nhưng trên mặt lúc nào cũng có mắt kính

Hà Mạn Mạn sốt đến nổi đầu óc đặc quánh lại, biết dựa vào mắt kính để nhận diện người cũng đã thông minh lắm rồi

Lục Ly nghe xong chỉ có thể cười bắt lực, cứ như là kịch ngắn mà Tống Đan Đan(1) diễn vậy, mặc comple rồi thì không nhận ra chính mình nữa.

“Hà Mạn Mạn, em nhìn kĩ vào, tôi là Lục Ly, là thầy Lục.”

Lục Ly biết nếu tâm trạng của cô không ổn định lại thì anh không thể dứt thuốc được

Nếu thật sự không được thì đành đi viện thôi, nhưng sợ trên đường đi lại nhiễm lạnh lần nữa, bệnh này mà chuyển nặng thành viêm phổi thì rắc rối to

Tay anh giữ chắc bả vai Hà Mạn Mạn, để cô nhìn thẳng vào anh

Hà Mạn Mạn sốt đến mức mắt hai mí cũng không mở nổi, đầu óc hỗn độn, chăm chú nhìn gương mặt của Lục Ly

Lục Ly không đeo kính nên nhìn ở khoảng cách gần sẽ không hề có cảm giác hiền lành của người giáo viên nhân dân, thay vào đó, trong anh giống như nam sủng của nhà vua với đôi mắt hổ ly cuốn hút

Không có cặp kính không độ che lại, gương mặt yêu dã kia của Lục Ly đã lộ ra hoàn toàn

Một đôi mắt lấp lánh, tỏa ra sức hút mê hoặc chủng sinh

Đôi mắt Lục Ly bấp bênh hơi cong lên, càng tăng thêm vài phần quyến rũ tình tứ, nốt ruồi lệ ở góc mắt lại như tô điểm thêm cho vẻ đẹp ấy

Con người trong veo cùng với hình dạng đôi mắt quyến rũ kỳ diệu kết hợp với nhau tạo nên cái cảm giác vừa lảng lơ vừa tình tứ

Ngũ quan nổi trội như được gọt giũa, trong sự mê hoặc ấy lại có thêm vài phần cứng cỏi

Giống như yêu quái tu tiến thăng thiên, cũng giống như thần tiên bị dọa vào ma giới..

Hà Mạn Mạn ngẩn người nhìn gương mặt của Lục Ly, một lúc sau, hai hàng máu từ mũi cô chảy ra, cô nói với giọng yếu ớt: “Vương Dập Hạo chết tiết, đừng tưởng cậu sửa thành thấy Lục là tôi sẽ tha thứ cho cậu.” Nói rồi, Hà Mạn Mạn bất tỉnh để người về phía sau, phản ứng của Hà Mạn Mạn khiến Lục Ly giật mình, vội giơ tay đỡ lấy cô

Vương Dập Hạo..

Là ai?

Lục Ly nhìn gương mặt nhỏ bé đang ngủ say của Hà Mạn Mạn, có một cảm giác không thể gọi tên.

Cũng may là Hà Mạn Mạn bị gương mặt anh làm cho mê mẩn, lúc sau dứt thuốc dứt nước đều rất dễ dàng

Thật sự không được thì Lục Ly cũng không để mặc Hà Mạn Mạn, lúc ấy anh đành dùng phễu đổ vào

Sau một hồi bận rộn, Lục Ly nhìn gương mặt say ngủ của Hà Mạn Mạn, không nhịn được bật cười, lần này về nước, anh còn làm cả việc chăm sóc người khác

Ngón tay thon dài của anh xoa nhẹ lên đôi má phúng phính của Hà Mạn Mạn, có vẻ nhiệt độ cơ thể cô đã hạ xuống bớt rồi

Phố thị lên đèn, bóng đêm từ từ phủ xuống

Lục Ly cho Hà Mạn Mạn uống thuốc giảm sốt, đoán chừng hôm nay không thể đưa cô về ký túc xá được, vả lại cũng không yên tâm lắm, anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần chiến đấu một đêm ký túc xá giáo viên rồi.

Lục Ly vẫn còn việc phải làm, sợ âm thanh nhấp chuột và bàn phím sẽ làm phiền Hà Mạn Mạn nghỉ ngơi, anh đành mặc thêm áo khoác rồi ngồi bên ngoài ban công, làm việc dưới tiết trời lạnh lẽo

Không biết anh đã nhặt lại kính từ khi nào, nhưng lại không mang mà đặt trên tài liệu làm vật chặn giấy.

Trên ban công, dưới ngọn đèn nhỏ không quá sáng, lồng dưới ánh đèn là hình bóng Lục Ly đang làm việc rất nghiêm túc

Vẫn thường nói khi đàn ông nghiêm túc là quyến rũ nhất, khi Lục Ly nghiêm túc làm việc thì vô cùng uy nghiêm

“Ừ...Ừ....

Cảm thấy điện thoại đang rung lên, Lục Ly không nhìn màn hình đã bắt máy

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nam ngả ngớn vô cùng cuốn hút: “Arli, đang làm gì vậy?”

“Không phải tôi đã nói với cậu đừng gọi tên tiếng Anh của tôi rồi à?” Lục Ly biết người gọi đến là ai, giọng anh có chút lạnh lùng, dùng công việc trong tay lại, mệt mỏi đỡ trán.

Người ở đầu dây bên kia hơi khựng lại, đáp:

“Cậu không thể chỉ vì cái tên này do mẹ cậu đặt mà bỏ cả tên của mình chứ?” Lục Ly không nói gì cả, một tay khác vẫn tiếp tục nhấp chuột, đọc tài liệu

Đầu bên kia không thấy trả lời, cảm thấy hơi ngại, sau đó cười títt mắt, giống như là đang thỏa hiệp: “Ok, ok..

được rồi, Lục Ly yêu dấu của tôi đang làm gì đấy?” Lục Ly chớp mắt mắt, nghiêng đầu nhìn qua cửa kính sát sàn trong phòng, thấy Hà Mạn Mạn vẫn đang ngủ trên giường, cũng không hắt chắn, anh yên tâm thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng trả lời: “Chấp hành mệnh lệnh của Tổng giám đốc Hạ, làm tốt vai trò của một giáo viên nhân dân.”

Đầu bên kia truyền đến mấy tiếng cười thoải mái:

“Vất vả quá, tôi ở dưới căn hộ của cậu này, xuống đây, tôi mời cậu.” “Cậu đang ở dưới căn hộ của tôi sao?” “Ừ, thấy cửa sổ căn hộ cậu tối om, không lẽ cậu đi ngủ rồi?”

Lục Ly không nói gì, cười khê:

“Tu Dục, tôi không ở nhà.”

Cái người tên Tu Dục đó ngẩn ra một lát: “Không ở nhà á?” Lục Ly cũng không cần biết cái người tên Hạ Tu Dục đó có thấy không, anh gật gật đầu

“Ừ, cậu về đi, ở đây tôi đang có chút việc, không đi được.” “Không đi được?”

Rõ ràng là Hạ Tu Dục không ngờ Lục Ly sẽ trả lời mình như thế, hỏi lại với vẻ khó tin.

Thật ra, trong mắt Hạ Tu Dục, Lục Ly rất nghiêm túc, rất có trách nhiệm, nhưng không có nghĩa anh là người cuồng công việc

Hai người bạn họ là bạn đại học, điểm thi của Lục Ly lúc nào cũng đứng nhất, nhưng mà anh lại không phải là kiểu người chịu khó, anh có cách học tập và làm việc của mình, anh hơn ở hiệu suất làm việc cao, chỉ số thông minh siêu việt.

“Cậu có thể đừng lặp lại lời của tôi như cái máy tập đọc thế không? Bảng báo cáo cậu gửi tôi còn chưa xem xong nữa kìa, đồ án kế hoạch tôi cũng chưa sửa, giáo án chưa coi

Thế nhé, đợi một thời gian nữa khi sinh viên đại học nghỉ lễ rồi nói tiếp những chuyện khác.” Nói xong, Lục Ly đặt điện thoại sang một bên, sửa lại chỗ sai trên bản báo cáo anh vừa phát hiện ra khi nghe điện thoại

Chưa kịp đợi anh xem qua một lượt những tài liệu còn lại thì “soạt” một tiếng, cửa kính sát sàn mở ra, Hà Mạn Mạn dựa vào khung cửa, sắc mặt trắng bệch, dáng người nhỏ bé che khuất đi ánh đèn mờ mờ hắt ra từ trong phòng.

Ngón tay đang gõ bàn phím của Lục Ly dừng lại, nhìn Hà Mạn Mạn chỉ mặc chiếc áo len mỏng của cô đi ra ngoài, yếu ớt đứng dựa ở đó, đôi mày đẹp của anh chau lại: “Sao em mặc ít vậy đã ra đây rồi.” Vừa nói, Lục Ly vừa gập mấy tính lại, đứng dậy dùng chiếc áo trên người mình khoác lại cho Hà Mạn Mạn, đẩy cô đi vào phòng, tiện tay kéo cửa lại.

Hà Mạn Mạn đỏ mặt: “Thầy Lục, nếu có việc thì thầy cứ đi đi, em đã làm phiền thầy cả ngày rồi.” Hà Mạn Mạn ngồi trên ghế bành, ngại ngùng nói

Vừa ngẩng đầu thì thấy Lục Ly đang rót nước cho mình, mặt Hà Mạn Mạn hơi đỏ lên

Sốt không giống như say rượu, không thể quên hết mọi việc mình đã làm

Ngược lại, Hà Mạn Mạn còn nhớ rất rõ mình đã làm gì với thầy Lục..

Chẳng qua chỉ là trêu chọc thấy Lục, la lối om sòm hắt vớ ly nước, hám sắc đến chảy máu cam thôi...

Ho ho...

Hiện tại, Hà Mạn Mạn thật sự muốn hỏi thầy Lục, nếu cô nhảy thẳng từ tầng ba ký túc xá giáo viên xuống thì sẽ thế nào..

Lục Ly cười, trông có vẻ không hề để tâm, bàn tay đẹp đẽ cầm ly nước đưa cho Hà Mạn Mạn: “Dù sao em cũng làm phiền thầy cả ngày nay rồi, thêm một lát cũng chẳng sao, muốn ăn gì để thầy đi mua.”

Chợt nghĩ tới lúc mình được thấy Lục ôm trong lòng, Hà Mạn Mạn siết chặt ly nước ấm trong tay, hai tai đỏ ửng lan đến tận hai bên má, lúc này mặt còn trắng bệch, thể mà giờ đã đỏ cả rồi

Ánh đèn vàng êm dịu, chiếu vào trong lòng từng tia ấm áp

Lục Ly thấy mặt Hà Mạn Mạn càng lúc càng đỏ, trong lòng thầm kêu một tiếng không hay

Anh tưởng Hà Mạn Mạn sức khỏe kém, không cẩn thận lại bị nhiễm lạnh, vừa này mới hạ sốt giờ lại sốt trở lại.

Anh đưa tay sờ má Hà Mạn Mạn để đo nhiệt độ.

“Hừ!”

Mặt Hà Mạn Mạn lại càng thêm đỏ, mu bàn tay mịn màng của Lục Ly áp vào má cổ, tay anh hơi lạnh khiến cho Hà Mạn Mạn co rúm lại, cô cắn cắn môi không nói gì

“Hình như vẫn còn hơi sốt.” Lục Ly gật gật đầu, thấy Hà Mạn Mạn không nói gì liền dịu dàng nói tiếp

“Vẫn còn khó chịu à? Ngủ thêm chút nữa nhé?” “Thầy Lục, em không sao rồi ạ!” Hà Mạn Mạn nhìn đồng hồ treo tường, thấy vừa đúng mười giờ bèn nói: “Ký túc xá vẫn chưa đóng cửa, vậy em về trước đây ạ!” Vừa nói cô vừa vội vội vàng vàng đứng dậy

Kỳ lạ quá, không khí trong phòng kỳ lạ quá

Hà Mạn Mạn nhìn gương mặt xinh đẹp của Lục Ly, cảm thấy toàn bộ máu trong người đều dồn lên não, hình như mình như sắp ngất đến nơi rồi

Nào ngờ Lục Ly ấn vai Hà Mạn Mạn xuống khiến cô phải ngoan ngoãn ngồi xuống giường

Nét mặt anh có phần nghiêm nghị, đưa tay kéo chiếc áo khoác ở đã tuột về sau lưng khoác lên vai cô

“Nếu như sáng mai thầy chắc chắn em không sốt nữa thì hãy đi học.” Lời nói của Lục Ly vô cùng kiên quyết, anh xoa nhẹ mái tóc xù của Hà Mạn Mạn nói: “Bây giờ không sớm nữa, bên ngoài chỉ toàn thức ăn nhanh, không có dinh dưỡng.” “Thầy ơi, em không đói.” Hà Mạn Mạn nhìn tay mình, tai đỏ bừng, nhỏ giọng đáp lại

“Không đói cũng phải ăn, lát nữa còn uống thuốc.” Nói rồi Lục Ly cười nhẹ nhàng, thân mật xoa đầu cô đi vào phòng bếp

Lục Ly không mang tạp dề, anh đứng trước bếp nghiêng người cười với Hà Mạn Mạn, trong mắt dường như có ánh sáng

Nhìn Hà Mạn Mạn cứ ngồi đó trở mặt nhìn mình, anh hất cái cầm tinh xảo về hướng ly nước trên đầu giường, ý bảo cô uống nước nhiều vào, sau đó nói: “Hôm nay cho em thử tay nghề của thầy Lục.”

(1) Nữ diễn viên gạo cội của Trung Quốc, chuyên mảng hài kịch và phim gia đình

10. Chương 10: Tổ Tình

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhìn bóng dáng Lục Ly bận rộn trong phòng bếp, Hà Mạn Mạn ngấm đến ngơ ngẩn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại..

Người ta đâu có coi ý kiến của Hà Mạn Mạn là đề nghị hay ho đâu..

Hà Mạn Mạn bưng ly nước lên, cầm trong lòng bàn tay mới phát hiện đó là nước ấm

Trước sự chu đáo của Lục Ly, cô cảm động hơn là kinh ngạc

Hà Mạn Mạn nhìn Lục Ly bên trong phòng bếp, tuy đầu óc vẫn hơi choáng váng vì cơn sốt nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt ngấm bóng lưng trai đẹp của cô.

Nhặt rau, rửa rau một cách nhuần nhuyễn, tiếp đến là kỹ thuật thái rau trông có vẻ rất giỏi, bên cạnh đó còn nấu cháo

Thỉnh thoảng Lục Ly lại rửa tay, dùng thìa khuấy đều nồi cháo, sợ lơ là một phút là bị cháy khét, rồi lại tiếp tục thái rau.

Cả hai cái bếp ga đều được bật lên, một bên xào rau, một bên nấu cháo, gần như làm cả hai việc cùng một lúc, nhưng Lục Ly lại không hề luống cuống chân tay

Tiếng máy hút mùi kêu ồ ồ

Bỗng chốc, Hà Mạn Mạn có cảm giác như mình đã trở về nhà ở thành phố C, trên bếp là các loại canh thuốc kỳ lạ và quý hiếm nhưng lại có tác dụng chữa bệnh cực tốt đang được nấu cho cô, anh Tiểu Dịch ở ngoài cửa đang dọn bàn ăn, sau đó gọi cô vào ăn cơm..

Một cô gái bình thường có mệnh mệnh đến cỡ nào, một khi bị ốm cũng sẽ tự nhiên trở nên yếu đuối và nhớ nhà

Thấy Lục Ly nhẹ nhàng gọi mình ăn cơm, ánh mắt ngơ ngác của Hà Mạn Mạn mới dần trở lại bình thường, cô lê đôi chân mềm nhũn qua đó, nhìn các món ăn trên bàn và kinh ngạc

Hà Mạn Mạn thật sự không ngờ, một anh chàng trông như con nhà giàu, lớn hơn cô chẳng bao nhiêu lại biết nấu ăn, quan trọng nhất không phải là ngon nhường nào, mà là tốc độ nấu thật sự rất nhanh..

Trong ấn tượng của mình, cha của Hà Mạn Mạn không hề biết nấu ăn, chỉ biết dùng dược liệu để nấu canh, cho nên, ngay từ nhỏ, nếu không ăn cơm ở nhà bà nội thì ra quán ăn, bằng không thì ngoan ngoãn ở nhà húp canh

Mãi cho đến khi ông bà nội qua đời, Hà Mạn Mạn mới tự mình dựa theo sách dạy nấu ăn mà học được một vài món, nhưng nấu mãi vẫn không được ngon

Trong thời đại hiện nay, những người trẻ biết nấu ăn vốn không nhiều, nhưng đối với người không thiếu tiền như Lục Ly, biết nấu ăn thực sự ít lại càng ít

Nhìn cháo trắng, 6 món cải xào và một đĩa dưa leo trộn trước mặt, Hà Mạn Mạn suýt bất ngờ đến rớt cả quai hàm xuống đất, Lục Ly ngồi đối diện với Hà Mạn Mạn, múc một chén cháo, đặt ở trước mặt cô, anh dùng một chiếc khăn ướt cực sạch lau tay mình, đặt gọn ở một bên, ngẩng đầu lên lại thấy Hà Mạn Mạn vẫn chưa ăn, anh cười nói: “Chắc là không cần tối dứt cho đâu nhỉ.” Hà Mạn Mạn sững người, vội vã lắc đầu, không cần đầu, không cần đầu..

Lục Ly mỉm cười, đứng dậy lấy một chiếc khăn lông trắng đã khử trùng đưa cho Hà Mạn Mạn lau tay, anh vừa đưa vừa nói: “Kể từ lúc tôi về nước thì chưa từng xuống bếp lần nào, em ném thử xem.” Lục Ly đưa đĩa và thìa canh cho Hà Mạn Mạn, nhìn hai món rau và một món cháo, mỉm cười với cô.

Món ăn giòn ngon vừa miệng, cháo vừa đủ nhuyễn

Tuy đang bị sốt, Hà Mạn Mạn cũng không thể không thừa nhận, món ăn Lục Ly nấu tuy đơn giản nhưng lại khiến người khác phải thèm ăn

“Rất ngon ạ, cảm ơn thầy Lục.” Nghe lời cảm ơn của Hà Mạn Mạn, Lục Ly bĩu môi:

“Cảm ơn gì chứ, tôi cũng phải ăn mà, chẳng qua là nấu thêm một phần thôi.” Nói rồi, dưới ánh nhìn của Hà Mạn Mạn, Lục Ly cũng ăn một miếng, chỉ có điều động tác của người ta trông rất tao nhã, không giống như đang ăn cháo trắng mà giống như đang ăn bò bít tết vậy

Anh nhai kĩ rồi gật đầu nhẹ nhẹ:

“Ngon đấy.”..

Lần đầu tiên thấy có người tự mình khen mình, Hà Mạn Mạn lặng lẽ nhìn một hồi..

Buổi tối, Lục Ly tiếp tục công việc của mình ở trên ban công, còn Hà Mạn Mạn sau khi được anh cho uống vài viên Vitamin C lại ngủ không được ngon lắm

Trong cơn mơ màng, cô cảm thấy bàn tay hơi lạnh của Lục Ly đặt trên trán mình để kiểm tra nhiệt độ, sợ rằng cô sẽ sốt lần nữa

Nhưng sao Hà Mạn Mạn lại cảm giác như thấy Lục đang dùng nhiệt độ cơ thể của cô để sưởi ấm tay vậy? Sáng sớm hôm sau, Hà Mạn Mạn thức dậy thì phát hiện thấy Lục đã rời đi rồi, trên bàn là phần ăn sáng dành cho cô

Một góc trên bàn đặt một chai Vitamin C

Hà Mạn Mạn về tới ký túc xá, vừa may sáng nay không có tiết

Hà Mạn Mạn vừa bước vào cửa, bọn Lâm Khiết thở như trút bỏ được gánh nặng, vội vã gắng hỏi Hà Mạn Mạn: “Điện thoại hết pin rồi à, cậu ở nhà bà ngoại sao chẳng thêm gọi một cuộc điện thoại nào, làm bọn mình hết cả hồn.” Lâm Khiết nhìn Hà Mạn Mạn oán trách, nhưng khi cầm đôi tay hơi lạnh của Hà Mạn Mạn thì lại xoa nắn một cách đau lòng

Cam Lộ ở bên cạnh cũng nói: “Đúng đó, nếu tối hôm qua cậu không gửi tin nhắn đến, bọn tớ cũng định báo cảnh sát rồi!” Hà Mạn Mạn cởi áo khoác ra, nghe thấy câu nói của Cam Lộ, chột ngẩn người

Hôm qua cô có gửi tin nhắn ư? Hà Mạn Mạn cau mày, nghĩ một hồi rồi lục tìm điện thoại đã được Lục Ly sạc đầy pin, quả nhiên, buổi trưa hôm qua có gửi một tin nhắn cho Lâm Khiết

“Tớ ở nhà một đêm, các cậu yên tâm.” Cái giọng điệu cứng đờ này, không phải thấy Lục thì còn có thể là ai nữa? Ôi, cũng may mà thầy đã chu đáo...

Kể từ sau khi Hà Mạn Mạn khỏi bệnh, cô phát hiện có rất nhiều chuyện đã thay đổi, cứ diễn ra theo con đường mà mình không định hướng được, có lẽ trước đây cô có kế hoạch đối với cuộc sống của mình, thậm chí cũng đã định đoạt hết cả cuộc đời mình.

Sau khi tốt nghiệp đại học, ở lại thành phố A hoặc về quê nhà, tìm một công việc thư ký nhỏ nhoi, cưới một người bình thường, thật thà như cha cô

Không cần người đó phải giàu có, cũng không cần phải đẹp trai, chỉ cần cô yêu anh, anh yêu cô là được, sau đó xây dựng nên một gia đình ba người.

Nếu thường ngày rảnh rỗi sẽ cùng đi chơi với bọn Lâm Khiết, yên ổn sống hết quãng đời này

Bên cạnh đó, có lẽ cô sẽ tha thứ cho mẹ, hoặc có lẽ cả đời cũng không tha thứ

Không cần biết ra sao, trông có vẻ là một cuộc sống khá an nhàn

Sống trên đời chẳng phải là bốn ba vì cuộc sống hay sao..

Nhưng không hiểu vì sao, bây giờ cô cảm thấy những điều này vốn không hề đơn giản, dường như có một nguồn sức mạnh không thể khống chế đang dần dắt Hà Mạn Mạn đi về một nơi không rõ phương hướng

Sau khi Hà Mạn Mạn khỏi bệnh, cô đi học và tan học như bình thường, mọi thứ đều khôi phục như lúc ban đầu, chẳng có một chút khác thường nào cả

Nhưng mà lần đó thật sự đã khiến Hà Mạn Mạn vừa tức giận vừa giật mình

Ví như lúc này, cũng chính là điều mà Hà Mạn Mạn không ngờ đến.

Lớp trưởng Khúc Minh có một danh sách, trên đó có số điện thoại và mã QQ của cả lớp, có thể nói là nắm giữ hết toàn bộ thông tin

Trong lớp có một nhóm chat QQ, thường ngày không có chuyện gì to tát, các bạn cũng sẽ trò chuyện với nhau ở trong đó, hóng hớt tin tức, sợ là sẽ bỏ sót tin nào đấy, lớp trưởng Khúc Minh cũng sẽ gửi tin nhắn đến cho nhóm.

Cho nên, khi tin nhắn của Khúc Minh được gửi đến, Hà Mạn Mạn còn tưởng là một trò đùa, nhưng cô thấy trong điện thoại của Lâm Khiết cũng có một tin nhắn giống như cô, Hà Mạn Mạn liên tin ngay

“Sáu giờ rưỡi tối nay, mời tất cả các bạn tập hợp ở sân tập.” Thật ra, ngay từ lúc năm hại, trường đã hủy bỏ giờ tự học sáng và tối, đến khi lên năm ba thì buổi tối lại càng rảnh rỗi

Mọi người hầu như đều bận việc của mình, có người ra ngoài đi dạo, có người đi chơi với bạn trai, thậm chí có người không về trường ngủ

Nhưng những ai về trường, chỉ cần về trước giờ giới nghiêm thì chẳng ai quan tâm họ đi khiêng thuốc nổ hay đi đào bot cả..

Hà Mạn Mạn đọc tin nhắn, nhìn gió ngoài trời không lớn lắm, trong lòng thầm nghĩ dù sao cũng đang rảnh rỗi, Hà Mạn Mạn liên dự tính đi xem thử lớp trưởng tập hợp cả lớp để làm gì

Sau giờ rưỡi ở thành phố A, trời đã sẩm tối, người chạy bộ trên sân tập cũng không ít

Hơn nữa lại gần bãi đỗ xe, nên đối với sinh viên Đại học A mà nói, buổi tối, ngoại trừ ký túc xá ra thì sân tập là nơi náo nhiệt nhất

Sân tập của trường thuộc dạng lòng chảo, xung quanh là hàng ghế khán giả, trông khá giống cảm giác như ở sân vận động, đứng trên khán đài cao nhìn xuống có thể thấy hết toàn cảnh rất rõ ràng

Khi Hà Mạn Mạn và bọn Lâm Khiết đang thong dong đi đến sân tập như các bà lão ông lão dạo chơi thì đã quá sáu giờ rưỡi

Thật ra, Hà Mạn Mạn vốn dĩ không muốn đi, trong lúc bọn Lâm Khiết thúc giục Hà Mạn Mạn, cô nói với vẻ thiếu kiên nhẫn: “Chị đây đi là nể mặt cậu ta đấy, giữa đêm giữa hôm làm gì thể không biết...” Bọn họ cũng đi theo tốc độ hóng gió của Hà Mạn Mạn, khi cả bọn lê lét đến nơi, trên sân đã tập nập người, chính giữa lóe lên ánh sáng, dường như là đang đốt nến, nhưng không nhìn rõ trên đó viết gì

Hà Mạn Mạn quần áo bông, trong miệng còn đang ngậm dở miếng mực của Cam Lộ, không nhìn kỹ chữ do những ngọn nến xếp thành, giọng nói của cô không được rõ ràng lắm: “Nhiều người ghê, nghi thức tế trời của tà giáo à...”

Đoàn Nghệ Lâm đứng phía sau Hà Mạn Mạn mỉm cười, bọn họ không đáp lời cô, khoác vai Hà Mạn Mạn đi về phía trong sân tập

Cũng may Hà Mạn Mạn không thấy rõ hàng chữ giữa những ngọn nến, nếu không thì cho dù có đánh chết cô cũng không nhảy vào góp vui.

Vừa bước vào, nhìn rõ những chữ do nến ghép thành, Hà Mạn Mạn lập tức hối hận

Hối hận chết đi được

Rất nhiều ngọn nến được chấp thành hình trái tim, sáng chói cả mắt, chính giữa là “Hà Mạn Mạn, tôi thích cậu.” Xung quanh có rất nhiều người, hầu hết là bạn cùng lớp của cô, trong đó cũng không thiếu những người đang chạy bộ buổi tối sẵn tiện vào đây góp vui

Hơn nữa, trong dòng người đang đứng xung quanh, còn có cả các ông già bà cả vừa ăn cơm xong đang dạo bộ gần đây, đủ hết các tầng lớp xã hội.

Hà Mạn Mạn lập tức hóa đá, xoay đầu nhìn về phía Cam Lộ đang đứng trước mặt mình, cười khan hai tiếng:

“Ha ha, mấy thứ này là...” “...” Một tràng tiếng ồn ào vang lên, Hà Mạn Mạn cau mày nhìn sang

Hà Mạn Mạn vẫn chưa nói hết, Khúc Minh đang ẩn người trong đám đông cầm một bó hoa hồng bước ra, trên người không phải bộ chính phục⁽¹⁾ nghiêm chỉnh giống nhân viên phục vụ của nhà trường, mà là một bộ âu phục không biết cậu ta tìm đâu ra, còn thắt cả cà vạt.

Cũng may mà gu thẩm mỹ của Khúc Minh không tồi, trên áo sơ mi trắng là chiếc cà vạt đen thẫm tinh tế, không phải loại cà vạt bản to đỏ thẫm, mà giống với kiểu những người dẫn chương trình đeo lúc tổ chức tiệc trong thôn xóm.

Hà Mạn Mạn vừa nhìn, ôi chu choa, trông cũng ra dáng lắm đấy chứ! Mặt Khúc Minh đỏ bừng bừng, bước chân chậm rãi, cậu ta vừa xuất hiện, những cô gái đứng nhìn ở xung quanh đều xuýt xoa gào thét, trông cứ như sắp ngất đến nơi.

Nói đến nhân vật tiếng tăm của Đại học A, Khúc Minh cũng thuộc trong số đó

Tuy không phải là người cao nhất đội bóng rổ, nhưng lại là người đẹp nhất đội

Hà Mạn Mạn cũng đã từng gặp người cao nhất đội bóng rổ của họ rồi, chính là cái người cao như cây cột điện và có gương mặt tô tem trong buổi giao lưu mà Lâm Khiết tổ chức...

Được rồi, không nói về cái cậu tô tem ấy nữa, nhắc đến thì Hà Mạn Mạn lại có cảm giác ớn lạnh.

Ở trong trường học, Khúc Minh cũng khá là nổi tiếng, mỗi khi tan lớp, bất kể nằm dưới hay nằm trên, cho dù là nam hay là nữ đều sẽ có vài người bám ngoài cửa sổ để nhìn cậu ta

Nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của các bạn nam, Hà Mạn Mạn cũng cảm khái, cánh rừng lớn Đại học A này, chim chóc gì cũng có.

Ha ha.

Hà Mạn Mạn khoanh tay ôm ngực, nhìn điệu bộ đó của Khúc Minh chỉ hận bản thân mình sao lại đi tông xuống

Nếu mang giày thể thao, bây giờ cô tuyệt đối sẽ giống như tên lửa đang lên nòng, chạy mất tăm mất tích

Thường ngày, Khúc Minh cũng khá lịch sự với cô, hôm nay trúng gió rồi à? Khóe miệng Hà Mạn Mạn nhếch lên một nụ cười lạnh không dễ nhận thấy

Đôi chân lại không nhịn được mà bước sang bên cạnh, nhìn Khúc Minh ôm bó hoa, dần dần bước khỏi đám đông, vóc người cao gầy khá nổi bật giữa dòng người...

Nhưng cậu ta xui xẻo rồi, bây giờ Hà Mạn Mạn cảm thấy rất bức bối!

(1) Chính phục trang phục chính thức

Chính phục khác đồng phục, nếu đồng phục phải mặc mỗi ngày thì chính phục chỉ mặc trong các buổi lễ.

11. Chương 11: Đầu Mối

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hà Mạn Mạn đứng ở giữa sân tập lòng chảo, xung quanh cô là một đám người đang đợi góp vui.

Phía bên cạnh sân tập là bãi đậu xe của nhân viên cán bộ

Hạ Tu Dục đến đón Lục Ly, anh ta mặc một chiếc áo jacket rộng, tay đút túi, bước đi ung dung chậm rãi, thản nhiên nhận những ánh nhìn chào hỏi của các sinh viên và giảng viên

Lục Ly đi bên cạnh, một tay xách laptop, tay còn lại cầm chìa khóa

Hai người đứng gần nhau trông như hai màu đen - trắng đối nghịch, nhưng lại đẹp đến không ngờ.

Hạ Tu Dục mang vẻ đẹp phong trần bụi bặm, hoàn toàn khác xa so với một Lục Ly đeo mắt kính

Anh ta rất thích hợp với từ “công tử phong lưu”, chỉ một cái nhún mày hay một nụ cười mà đã như đang dụ dỗ các cô gái phạm tội, Thậm chí là các cô giảng viên từng trải cũng phải thẹn thùng khi nhìn Hạ Tu Dục.

Nhưng thật ra, người họ ngắm nhìn nhiều hơn vẫn là thấy Lục “tiên khí” ngồi ngồi kia

“Sao hôm nay cậu lại đến Đại học 2A vậy?” Lục Ly đi bên cạnh Hạ Tu Dục, chiều cao hai người xấp xỉ nhau, anh nhìn đáng vẻ chải chuốt của Hạ Tu Dục rồi cười hỏi

Người bị hỏi chuyện lắc đầu một cách mệt mỏi: “Sắp đến cuối năm rồi, tranh thủ thời gian chơi thêm mấy ngày.” Hạ Tu Dục nhìn ngó bốn phía, chất lưỡi nói: “Mấy năm rồi không vào trường, cảm nhận một chút tinh thần phấn chấn tuổi thanh xuân.”

Lục Ly cười, chắc hẳn anh ta đến vì mục đích dụ dỗ các cô gái

Ngón tay thon dài của anh kẹp lấy chìa khóa xe, sau hai tiếng bíp, chiếc BMW trước mặt họ liền nháy đèn hai cái

Lúc này, Hạ Tu Dục đang ngó nghiêng trái phải, đột nhiên đôi mắt sáng rực lên như phát hiện vùng đất mới, vỗ vỗ vai Lục Ly.

“Ồ, nhìn bên kia kìa!”

Gì cơ?

Bàn tay đang mở cửa xe của Lục Ly ngưng lại, xoay đầu nhìn về phía sân tập, ánh sáng của nền hơi chói mắt lại đang lung lay nên không thể nhìn rõ, chỉ có thể loáng thoáng nhìn ra được ba chữ “tôi thích cậu”

Tổ tình à, thảo nào

Mấy đứa nhóc trong trường đang trong lứa tuổi tập tành yêu đương, điều này cũng chẳng có gì kỳ lạ cả

Lục Ly cười cười, không để tâm đến, vỗ vỗ vai Hạ Tu Dục và nói: “Đừng nhìn nữa, cả buổi tối cũng chỉ có chút thời gian này uống với cậu vài ly thôi, còn nhìn nữa là tôi về nhà đọc giáo án đấy.” Thời đi học, Hạ Tu Dục cũng nhận được không ít lời tỏ tình, còn Lục Ly thì ngược lại

Tuy cũng được rất nhiều cô gái thích nhưng khuôn mặt anh lúc nào cũng thờ ơ lạnh lùng

Dù luôn nhã nhặn lễ độ với mọi người, nhưng lại tỏa ra khí chất xa cách nghìn dặm như có thể đóng băng người khác

Chỉ riêng điểm này cũng khiến các cô gái chùn bước

Lòng hiếu kỳ của Hạ Tu Dục rất lớn, thường ngày ở trong công ty cạnh tranh gay gắt, nào có thấy được cảnh tượng như vậy?

“Đợi đã, tôi xem thử là nữ tỏ tình với nam, hay nam tỏ tình với nữ...”

Khóa mở Lục Ly cong lên, thầm cười sự ấu trĩ của Hạ Tu Dục, mở cửa sau xe bỏ laptop vào trong

Liếc nhìn Hạ Tu Dục, thấy anh ta vẫn còn đang chăm chú đọc từng con chữ

Lục Ly chuẩn bị mở cửa phía ghế lái thì lại nghe thấy Hạ Tu Dục đọc nhẩm từng chữ

“Hà...” Thế nhưng khoảng cách quá xa, thị lực 5.1 của Hạ Tu Dục cũng hơi bất lực.

Hà?

Nghe thấy cái họ này, Lục Ly liền ngẩn người rồi lại cười khổ

Bây giờ anh bị Hà Mạn Mạn ám ảnh đến nỗi chỉ cần nhắc đến họ “Hà” liền liên tưởng ngay đến cô nhóc thường ngày hoạt bát lanh lợi, khi bị bệnh lại ủ rũ yếu ớt

Hạ Tu Dục nhướng người, vẫn đang cố nhìn

Lục Ly thúc giục Hạ Tu Dục mấy tiếng, thấy anh ta vẫn chưa lên xe, anh định tự mình lên xe trước

Vươn bàn tay thon dài kéo tay nắm cửa của xe..

Ngay lúc này, Hạ Tu Dục đọc tiếp:

“Hà..

Hà..

Hà Mạn Mạn’.

Một giây sau.

“Lạch cạch”, bàn tay thon dài đang mở cửa xe của Lục Ly bất giác bị trượt khỏi tay nắm cửa

Lục Ly nhìn bàn tay của mình rồi ngẩn người, không biết là kinh ngạc vì sự khác thường của mình hay vì nguyên nhân nào khác.

Ai cơ?

Hà Mạn Mạn?

Lục Ly cau mày, còn chẳng buồn khóa xe, bước nhanh đi thẳng đến bên cạnh Hạ Tu Dục, tập trung nhìn kỹ

Chữ được xếp từ những ngọn nến quả nhiên là:

“Hà Mạn Mạn, tôi thích cậu.” Lục Ly mở miệng nhưng chẳng nói gì cả, chỉ nhìn về bên ấy, ánh mắt tập trung giống đang hóng chuyện, lại như đang nhìn điều gì khác.

Lúc này..

“Hà Mạn Mạn,“ Hạ Tu Dục lẩm bẩm

“Nữ à, tên cũng dễ thương đấy chứ, là nam theo đuổi nữ.” Thị lực của Lục Ly tốt hơn Hạ Tu Dục một chút, từ xa đã nhìn thấy cô gái đầu tóc bù xù, quần chiếc áo khoác như tấm chăn bông, tay chân hơi luống cuống đang đứng ở nơi đó

Trước mặt cô còn có một cậu đang ôm bó hoa, mặc bộ âu phục, dáng người có vẻ không thấp.

“Nữ theo đuổi nam thì dễ như chơi.” Hạ Tu Dục đùa vui

Nghe thấy tiếng cười đùa bên cạnh, hàng mi Lục Ly hơi run, thở hắt ra một hơi, gương mặt trở nên lạnh lùng

Anh không hóng chuyện nữa, sải đôi chân dài bước lên xe

Lục Ly ngồi trên ghế lái, tay cầm vô lăng, thấy Hạ Tu Dục vẫn còn đang hóng hớt, bàn tay kia liền hung hăng ấn còi xe

“Bíp bíp” hai tiếng, phá vỡ sự yên tĩnh của bãi đậu xe ngoài trời

Hạ Tu Dục vẫn còn đang chăm chú bóng giạt bắn lên.

“Còn nhìn nữa thì cậu tự đi bộ về nhà.” Lục Ly ngồi trong xe, giọng điệu hơi lạnh lùng nhưng không bộc lộ quá rõ ràng

Hạ Tu Dục và Lục Ly là bạn bè lâu năm, đương nhiên là sẽ cảm nhận được

Cũng không biết Lục Ly bị gì, sao phút chốc lại thay đổi thái độ thế

Biết rõ khi Lục Ly tức giận sẽ đáng sợ cỡ nào, Hạ Tu Dục ngoan ngoãn ngồi lên chiếc BMW

Trong suy nghĩ của Hạ Tu Dục, Lục Ly rất tốt tính

Thậm chí khi nhân viên điền sai số tiền, viết thừa một con số 0 thì anh cũng sẽ kiên nhẫn sửa giúp, không hề bực bội, vậy mà hôm nay lại khác hẳn

Chẳng lẽ làm thầy giáo thì tính khí cũng trở nên nóng nảy à? Trên đường đi, trong xe rất yên tĩnh, Hạ Tu Dục mím môi, lo lắng nhìn một bên mặt của Lục Ly, hỏi một câu: “Sao sắc mặt khác thường thế, chẳng lẽ cậu quen biết cái em Hà Mạn Mạn kia?” Lục Ly liếc sang Hạ Tu Dục, dừng dừng nói: “Học trò của tôi.” Anh trả lời, nhìn lướt qua kính chiếu hậu rồi lại nhìn thẳng về phía trước

Đường như đang rất chăm chú lái xe

Hạ Tu Dục bỗng tỉnh ngộ, gật gật đầu, cắn môi hỏi: “Con gái nhà người ta làm gì cậu rồi à? Thấy người ta sao lại nóng tính thế...” Ai ngờ, Lục Ly nở một nụ cười vô cùng rực rỡ, lập tức ngắt lời của Hạ Tu Dục, Anh ta ngơ ngác nhìn nụ cười của Lục Ly, nhìn khóe môi cực đẹp của anh vẽ ra một độ cong hoàn mỹ, ngay cả khóe mắt cũng nhuốm sự quyến rũ tuyệt đẹp

Anh giống như một đứa trẻ giận dỗi vô cơ nhìn Hạ Tu Dục với vẻ khó tin nói:

“Tôi không hề tức giận.”

Hạ Tu Dục giật mình.

Nụ cười của Lục Ly cười càng tươi thì anh ta càng cảm thấy kỳ lạ.

Có tức giận hay không, đương nhiên Hạ Tu Dục nhận ra, anh ta cũng không phản bác lại Lục Ly

Anh ta bắt giác cười nhẹ, nhướng mày

Anh ta biết Lục Ly là thủ khoa bộ môn tâm lý học, dù không làm thầy giáo cũng sẽ dựa vào thực lực của mình trở thành một bác sĩ tâm lý nổi tiếng.

Hạ Tu Dục cho rằng Lục Ly có tức giận hay không, trong lòng anh hiểu rõ nhất

Thế nên anh ta liền im lặng ngồi trên ghế phụ, không nói gì nữa, nhưng trong lòng lại trỗi dậy vô số cơn sóng to gió lớn.

Nếu đúng như những gì anh ta nghĩ...

Hà Mạn Mạn..

Hạ Tu Dục thầm than trong lòng bàn tay của anh ta chậm chậm chống cằm, nhìn cảnh đường phố bên ngoài lướt qua

Trên cửa xe sáng bóng loáng thoáng nụ cười nhạt của Hạ Tu Dục

Trên sân tập, Hà Mạn Mạn bị Đoàn Nghệ Lâm đẩy lên phía trước, đứng ngay giữa đồng nền hình trái tim

Cảnh tượng vốn đã ngại ngừng lại càng trở nên ngại ngừng hơn

Hà Mạn Mạn rút cuộc cũng hiểu ra, tất cả đều do chị em tốt của cô giật giây sau lưng

Có quay phắt đầu nhìn sang phía Đoàn Nghệ Lâm, Cam Lộ và Lâm Khiết

Biểu cảm đó rõ ràng là đang đợi một vở kịch hay

Hà Mạn Mạn giơ ngón trở ra, kéo một đường trên cổ mình, cả ba người họ đều kinh hãi

Hay lắm, lũ bán bạn

Nhìn biểu cảm đặc ý trên gương mặt bọn họ, rõ ràng đã biết trước mọi chuyện.

Đám đông lại đẩy lên một trận reo hò, Hà Mạn Mạn nhớ ra kẻ địch hiện tại của mình là Khúc Minh, cô quay đầu nhìn qua thì thấy Khúc Minh quỳ một chân xuống

Hà Mạn Mạn giật mình, lùi về sau theo bản năng
Hay đây, lần này Khúc Minh chơi lớn thật rồi, chẳng kịp đợi cô phản ứng gì đã cầm bó hoa hồng quỳ xuống
Bây giờ mình phải làm gì đây? Cho chút tiền lì xì hay là cũng quỳ theo cậu ta?
Đôi mắt của Khúc Minh rất sáng, bên trong còn phản chiếu ánh nến lung linh
Một tay cậu ta cầm bó hoa, tay kia lấy từ trong người ra một chiếc hộp
Mặt hộp bọc vải nhung, nhìn kích thước chiếc hộp đoán chừng là nhẫn, tiếng hò reo xung quanh càng lớn hơn
Bọn họ đều hét “Bên nhau đi, bên nhau đi!”
Đầu óc Hà Mạn Mạn mờ mịt, sau đó là một cơn thịnh nộ dâng trào
Đồng ý cái gì chứ, có tìm hiểu gì nhau đâu mà đã tặng nhẫn rồi
Nếu như một giây trước, Hà Mạn Mạn vẫn còn mang thái độ đùa giỡn thì bây giờ quả thật hơi tức giận rồi đây.
Người trên sân tập ngày càng đông hơn
Bởi vì Hà Mạn Mạn là trụ cột tinh anh cấp bậc nguyên lão của câu lạc bộ hùng biện, đã từng tham gia không ít buổi diễn thuyết và cuộc thi hùng biện, rất nhiều người đều quen biết cô
Bỗng chốc - “Cậu ấm nhà giàu yêu phải cô nàng mồm mép“..
Ngay cả tên chủ đề trên báo trường của Đại học A, Hà Mạn Mạn cũng nghĩ giúp bọn họ rồi
Nhẫn, hoa tươi, nến, đám đông, cái tên Khúc Minh này đang ép cô đây mà, khiến cho cô không thể nào từ chối đành phải nhận lời, như vậy thì cậu ta đạt được mục đích rồi.
Ha ha..
mơ đi!
Hà Mạn Mạn này nhất định không để cho bọn họ được toại nguyện! Cô quần lại chiếc áo khoác bông của mình, hít thở sâu, đi về phía Khúc Minh
Khúc Minh thấy Hà Mạn Mạn đi về phía mình, khoe môi cậu ta dần cong lên, vẻ mặt mừng rỡ đặc ý
Cậu ta biết, với sức hút của mình, Hà Mạn Mạn không thể nào không thích mình! Hà Mạn Mạn đi đến trước mặt Khúc Minh, dừng bước, lạnh lùng nhìn về phía cậu ta
Chẳng đợi cậu ta phản ứng, cô đưa tay chộp lấy hộp nhẫn trước mặt tất cả mọi người
Khúc Minh ngốc nghếch tưởng rằng Hà Mạn Mạn đã đồng ý, vỗ đất trên người chuẩn bị đứng dậy
Nói thừa, cậu ta mặc mỗi chiếc áo sơ mi với bộ vest bên ngoài, còn quỳ một chân trên nền đất bằng giá, sắp đông cứng người đến nơi rồi.
Những người có mặt đều tưởng rằng Hà Mạn Mạn đã đồng ý, loáng thoáng có tiếng vỗ tay
Nhưng lũ bán đứng bạn ấy hiểu rõ Hà Mạn Mạn hơn ai hết, cảm thấy hơi bất thường, họ nhìn lẫn nhau, trong mắt đầy lo âu
Quả nhiên! Đúng vào lúc Khúc Minh sắp đứng dậy, bất chợt một tay Hà Mạn Mạn dè lên vai Khúc Minh, khiến cậu ta lại quỳ sụp xuống chỗ cũ
Lần này, vì Khúc Minh không đứng vững nên thành ra quỳ cả hai gối
Tuy nói là quỳ xuống, nhưng đứng ra là ngã xuống, đầu gối cậu ta đập mạnh trên nền bê tông của sân tập, trong phút chốc đau đến nỗi hai hàm răng run lên..
Tiếng vỗ tay rần rần vang lên lúc này, bỗng chốc ngưng bật

Ồi chào, quả nhiên!

Ba người bán bạn kia thấy dáng vẻ của Hà Mạn Mạn, xung quanh cô dường như toát ra hơi thở u ám, sừng của ác ma đang trôi lên trên đầu cô

Không biết Hà Mạn Mạn có mọc thêm mắt ở phía sau không mà phát hiện được động tác của ba cô bạn, không cần quay đầu lại, cô nói: “Lâm Khiết, Cam Lộ và cả Nghệ Lâm..

Các cậu định đi đâu đấy...” “Bọn tớ có đi đâu đâu..

chẳng đi đâu cả..” Cam Lộ rụt cổ, ngoan ngoãn lùi trở lại, ba người cười khan mấy tiếng với Hà Mạn Mạn

Hà Mạn Mạn không để tâm đến ba người, mở luôn chiếc hộp, một chiếc nhẫn lấp lánh nằm ở chính giữa

Cho dù ở dưới ánh nền lung linh, nó cũng chói lóa vô cùng

Ồi, cũng được đấy chứ, kiểu dáng cũng đẹp dễ trang nhã, nhìn kích cỡ của cũng khá vừa vặn

Hà Mạn Mạn cười khẩy, mắt chớp chớp.

12. Chương 12: Từ Chối

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Không phải nhẫn kim cương...” Giọng điệu của Hà Mạn Mạn rất lạ, có giận dữ, lại có cả bức dọc.

Nghe thấy câu nói này của Hà Mạn Mạn, Khúc Minh ngẩn người

Sau đó liền giải thích: “Chẳng phải nhẫn kim cương là để tặng vợ ư?” Cá đã cắn câu! Tôi đang đợi câu này của cậu đấy! Hà Mạn Mạn mừng thầm trong lòng, thản nhiên “ồ” một tiếng, cười rồi lấy chiếc nhẫn ra, quan sát thật tỉ mỉ

Phía bên trong chiếc nhẫn có kí hiệu “PT”, cô nhìn chăm chăm vào nhẫn và nói với Khúc Minh: “Cậu cũng nói rồi đấy, nhẫn kim cương là để tặng vợ, cậu lại tặng tôi bạch kim (Platinum)

Vậy có thể hiểu rằng cậu nhận định vợ tương lai của cậu không phải là tôi, do đó tôi có thể rút ra kết luận như sau...” Hà Mạn Mạn cẩn thận đặt chiếc nhẫn vào trong hộp, đóng nắp lại, trả về tay của Khúc Minh

Khí thể toát ra quanh người chính là phong thái khi cô đang trong cuộc thi hùng biện.

Hà Mạn Mạn nhìn xuống Khúc Minh đang dần mặt ra, nói: “Chính cậu cũng cảm thấy sau này mình sẽ thay lòng..

Vậy thì tại sao tôi phải chấp nhận lời tỏ tình của cậu chứ?” Thật là một chiều lật ngược tình thế tuyệt diệu, hỏi đến nỗi Khúc Minh ngẩn cả người

Hà Mạn Mạn kéo chặt áo bông của mình, hít mũi, nhìn Khúc Minh một cách chán ghét

Thật tình, chị đây mới vừa khỏi bệnh lại còn phải từ tốn đứng đây dạy dỗ cậu về quan điểm tình yêu? Nếu Khúc Minh thật sự thích Hà Mạn Mạn, có lẽ cô sẽ không dứt khoát đến như vậy

Nhưng dùng cách thức này để ép buộc cô, cậu ta không biết ngược à?

Hà Mạn Mạn lịch sự vươn tay đỡ lấy Khúc Minh, trong lòng thầm cảm thán, cậu ta đúng là một tên ngốc, cô nuốt chút nước bọt cho thấm giọng, nói:

“Như này đi, cậu cứ nghe lời khuyên của tôi, cậu là một thanh niên tài ba của thế kỷ mới, không lo ăn, không lo mặc, nhà giàu, lại còn đẹp trai, học giỏi, tương lai chắc chắn có tiền đồ rộng mở

Sao cứ phải vướng vào một đứa bấp bênh như tôi chứ

Nào, nhìn về phía trước, nơi đó có hào quang vạn tượng, củ cải cà rốt gì cũng có, cậu cứ tha hồ chọn.”

Khúc Minh cầm lấy hộp nhẫn và bó hoa hồng

Cậu ta cứ như vừa bị Hà Mạn Mạn tẩy não, ánh mắt thơ thần nhìn gương mặt tươi cười của cô

“Lớp trưởng đại nhân, tôi tin cậu!” Hà Mạn Mạn vừa nói vừa gật đầu tỏ vẻ tin tưởng với Khúc Minh, còn làm một tư thế cổ vũ cậu ta

Lâm Khiết đứng trong đám đông nhìn cái miệng lanh lợi của Hà Mạn Mạn nói đến mức làm cho Khúc Minh á khẩu, cô lau mồ hôi hột, xoay người nhìn về phía hai người chị em đứng bên cạnh: “Tối nay về phòng đừng nói gì cả, quỳ bần phím nhận tội đi6nhé.”

Màn kịch kết thúc

Tuy rằng đến cuối cùng Khúc Minh vẫn nói câu sẽ không bỏ cuộc gì đấy, nhưng chung quy vẫn là một cách trốn vện để các cô gái trong trường không ghi hận và cũng để cho cậu ta không vướng phải rắc rối

Những cô cậu xem kịch trên sân tập thấy không còn gì vui nữa nên cũng nhanh chóng giải tán

Hà Mạn Mạn kéo ba đứa bạn kia về ký túc xá, vừa đi vừa lải nhải: “Mấy cậu này, cũng biết nghĩ cho tớ ấy nhỉ.” Nói rồi lại túm lấy Lâm Khiết đang muốn bỏ trốn

Lâm Khiết cúi đầu xin tha tội, cất giọng run rẩy nhận lỗi

Nói xong đôi ba câu, cả bọn cũng chỉ xem như một trò đùa vui, chẳng ai để bụng

Quan trọng là Hà Mạn Mạn độ lượng, không chấp nhặt những chuyện vụn vặt

Bốn cô0gái cười nói sôi nổi về dáng vẻ lúc này của Hà Mạn Mạn khi hạ gục Khúc Minh, vừa cười vừa tiến về ký túc xá

Đi ngang qua dãy phòng giáo viên lại nhìn thấy chiếc xe BMW của Lục Ly, nụ cười trên môi của Hà Mạn Mạn lập tức biến mất

Bởi vì cô thấy thầy Lục nhìn bốn người bọn cô đang lồi lồi kéo kéo nhau đầy tí tổn

Bởi vì chuyện lúc nãy, Lục Ly không muốn đi chơi với Hạ Tu Dục nữa nên trực tiếp đưa anh ta về nhà

Chợt nhớ ra giáo án vẫn còn ở trường, anh lại quay về một chuyến

Ai ngờ nhìn thấy Hà Mạn Mạn cười đùa ở khu vực phòng ở cho giáo viên này.

Vui thế ư, xem ra chàng trai kia thành công rồi nhỉ?

Lục Ly chuyển dời tầm mắt, không hề chào Hà Mạn Mạn một7tiếng, vút luôn tập giáo án trên tay mình lên ghế lái phụ

Màu sắc miếng dán kính chắn gió xe BMW khá tốt, nhưng Hà Mạn Mạn và ba người đang đứng bên ngoài xe đều nhận ra người ngồi bên trong là Lục Ly

Bởi vì ở trường này, chỉ có một mình thầy Lục lái BMW đi dạy

Sau khi Lục Ly phát hiện Hà Mạn Mạn đã nhìn thấy mình, anh nở nụ cười cứng đờ, hừ lạnh một tiếng rồi nhả ga

Âm thanh của động cơ xe khá lớn

Bốn cô gái còn chưa kịp chào hỏi, chiếc BMW đen bóng loáng đã chạy vụt qua bọn họ.

Gương mặt nghiêng tinh xảo của Lục Ly và cổ tay rắn chắc của anh, cùng với bàn tay thon dài đang nắm tay lái lướt nhanh trước tầm mắt của Hà Mạn Mạn

Bốn cô gái bỗng cảm thấy kì lạ, thầy Lục đang khoe xe đẹp đấy ư? Lâm Khiết nhìn chiếc BMW xa hoa biến mất ngay phía cổng trường, cong môi lắc đầu: “Chắc là không nhìn thấy tụi mình đấy.” Những người kia đều gật đầu tán thành, nhưng Hà Mạn Mạn lại cau mày, thấy hơi khó tin.

Rõ ràng cô thấy thầy Lục đã nhìn về phía bên này rồi, hơn nữa còn chạm mắt với cô hết mấy giây cơ mà...

Cô không thể nào nhìn lầm được..

Cơn phần nộ được đè nén cùng cực đã nuốt lấy một Lục Ly hiền hòa thường ngày, anh cũng không biết mình bị cái gì, chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ bức bối

Đêm khuya yên tĩnh

Hà Mạn Mạn tắm xong, vốn dĩ cảm thấy khá mệt nhưng nằm trên giường trần trọc mãi vẫn không ngủ được. Nhớ lại dáng vẻ của Lục Ly, Hà Mạn Mạn cứ cảm thấy đã có chuyện gì đó xảy ra với anh.

Hơn nữa, cô cũng không hiểu tại sao, khi đứng giữa ánh nến và nhìn dáng vẻ của Khúc Minh, đột nhiên lại nhìn cậu ta ra thấy Lục

Chiều cao của hai người xấp xỉ nhau, thầy Lục cao hơn một chút nhưng lại gầy hơn, không có cơ bắp cuộn cuộn như Khúc Minh quanh năm chơi bóng rổ nhưng vẫn có đường nét do thường xuyên tập luyện, nhìn thì tưởng gầy nhưng thực ra rất săn chắc.

Nhớ lại lần trước khi cô bị bệnh, bóng lưng khi tìm thuốc của thầy Lục hướng về phía cô, còn có cả bóng lưng khi anh nấu ăn

Quả thật là người đẹp, chỉ một bóng lưng cũng có thể quyến rũ người khác, chỉ một đường nét cũng có thể khiến con người ta chảy máu mũi

Nhưng còn chuyện ngày hôm nay, nếu người quỳ ở đó là thầy Lục, người cầm nhẫn và hoa tươi là anh thì cô có đồng ý không...

Hà Mạn Mạn chợt mở to đôi mắt, cô bị chính suy nghĩ của bản thân làm cho giật mình, chỉ muốn tát lên mặt mình một cái

Cũng không biết mọi ngày cô nghĩ gì mà lại toàn tư tưởng đến những việc không thể này..

Người ta là thầy giáo nhân dân ưu tú, là người tình trong mộng của toàn dân tộc Trung Hoa, muốn gì cũng có

Đẹp trai thế kia, mẫu người phụ nữ nào mà chẳng có, sao có thể để ý đến cô nhóc chưa đủ lông đủ cánh như cô chứ..

Ôi ôi ôi, vấn đề vốn dĩ không phải là người ta có để ý đến cô hay không

Người ta là thầy giáo, còn cô là học trò, vai vế cách nhau thế kia cơ mà..

Hà Mạn Mạn đột nhiên cảm thấy mình hơi hồi hộp và chột dạ

Bên tai truyền đến tiếng ngáy khe khẽ do viêm mũi của Cam Lộ cùng với tiếng trái tim đập đầy hoảng hốt của cô

Hà Mạn Mạn biết chắc chắn mình đã đỏ mặt rồi..

Cô cảm thấy mình chẳng thể ngủ ngay được, bèn lật tìm tin nhắn điện thoại

Bất ngờ phát hiện nằm ngay vị trí đầu tiên trong danh sách “tin đã đọc” là tin nhắn của thầy Lục

Đêm ấy, cô không có nơi nào để đi và anh đã đưa cô về, cuối cùng gửi cho cô một tin nhắn: “Good dream, my Bulb girl.” “Ngủ ngon nhé, cô gái bóng đèn của tôi...”

Hà Mạn Mạn chậm chậm lẩm bẩm ra thành tiếng

Không biết vì sao, tâm trạng bỗng chốc bình ổn lại

Một giây sau đó, Hà Mạn Mạn rất muốn biết thầy Lục đang làm gì, tại sao hôm nay lại tức giận

Nếu thật sự có chuyện gì đó, thân là một học trò đã từng được thầy Lục khuyên bảo, cô cũng mong rằng có thể khuyên bảo lại thầy, cứ coi như là báo đáp

Hà Mạn Mạn soạn một tin nhắn:

“Thầy Lục, thầy ngủ chưa?”

Cô chần chừ khá lâu mới gửi đi

Nhưng vừa ấn phím gửi thì Hà Mạn Mạn liên hồi hận

Gửi tin nhắn giữa đêm khuya..

Sao cô cứ cảm thấy mập mờ thế này...

Đúng vào lúc Hà Mạn Mạn cắn răng ngượng ngừng thì điện thoại lại rung lên một cái.

Hà Mạn Mạn lập tức mở tin nhắn

“Vẫn chưa.” Hai chữ đơn giản

Nhìn thấy tin nhắn trả lời của Lục Ly, Hà Mạn Mạn không nhịn được nở nụ cười

Cô cắn môi, mặc kệ là có mập mờ hay không, tiếp tục soạn tin nhắn:

“Thầy được tỏ tình bao giờ chưa?”

Gửi xong tin nhắn này, Hà Mạn Mạn lại muốn và cho mình một bạt tai

Đây chẳng phải là biết rõ còn cố hỏi à? Thấy Lục có cả nhan sắc lẫn vóc dáng, một cực phẩm như thế, đi đến đâu cũng sẽ trở thành một nhân vật nổi bật và là đối tượng của nhiều người thôi

Người ở đầu bên kia nhìn thấy câu hỏi của Hà Mạn Mạn gửi đến thì thấy hơi đau đầu, anh tạm gác lại công việc trên tay, sắc mặt không được tốt lắm, trả lời lại một câu:

“Đã từng.”

“Hôm nay em cũng được người ta tỏ tình, đoán chắc là bây giờ em lại trở thành nhân vật chính trên diễn đàn của trường rồi...”

Lục Ly không biết tại sao mình nhìn điện thoại mà lại thấy hơi bức bối

Anh thoát khỏi giao diện soạn văn bản, ngón tay nhấp nhẹ vài cái liền đến trang diễn đàn của Đại học A

Lướt truy cập nhiều nhất là một đoạn video do sinh viên quay với chủ đề - “Tặng nhắn thì phải tặng nhẫn kim cương”.

Lục Ly nắn tay sống mũi một cách mệt mỏi, chân mày cau lại, mở video ra

Nhân vật chính của video là Hà Mạn Mạn - người đang gửi tin nhắn cho anh

Anh đặt điện thoại xuống, cầm lấy tách cà phê đưa lên môi nhấp một ngụm.

Bên trong một biển nền lung linh, Hà Mạn Mạn với mái tóc bù xù đang khoác áo bông, không biết đang nói gì với chàng trai quỳ dưới đất

Lục Ly nhìn kĩ một lượt mới thấy rõ chàng trai ấy là lớp trưởng Khúc Minh

Ánh mắt Lục Ly chùng xuống, lại cảm thấy cà phê lên nhấp một ngụm

Bật loa máy tính, giọng nói mềm mại của Hà Mạn Mạn lập tức vang lên:

“Không phải nhẫn kim cương...” Hà Mạn Mạn trong video đang cầm thứ gì đó

“Chẳng phải nhẫn kim cương là để tặng VỢ ư?” Chàng trai đang quỳ cất tiếng nói.

“Ồ, cậu cũng nói rồi đấy, nhẫn kim cương là để tặng vợ, cậu lại tặng tôi bạch kim

Vậy thì cũng có thể hiểu rằng cậu nhận định vợ tương lai của cậu không phải là tôi, do đó tôi có thể rút ra kết luận như sau...” Hà Mạn Mạn nhét hộp nhẫn kia vào trong tay Khúc Minh.

“Chính cậu cũng cảm thấy sau này mình sẽ thay lòng..

Vậy thì tại sao tôi phải chấp nhận lời tỏ tình của cậu chứ?”

“Cậu cứ nghe lời khuyên của tôi, cậu là một thanh niên tài ba của thế kỷ mới, không lo ăn, không lo mặc, nhà giàu, lại còn đẹp trai, học giỏi, tương lai chắc chắn có tiền đồ rộng mở

Sao cứ phải vướng vào một đứ đả bấp bênh như tôi chứ

Nào, nhìn về phía trước, nơi đó có hào quang vạn tượng, củ cải cà rốt gì cũng có, cậu cứ tha hồ chọn.”

“Lớp trưởng đại nhân, tôi tin cậu!” Cái miệng nhỏ của Hà Mạn Mạn liên lấu không ngừng, nhưng mỗi câu đều có logic sâu sắc

Chiêu thức lật ngược tình thế này quả là tuyệt diệu! Trông thấy biểu cảm sau cùng của Hà Mạn Mạn, đôi mắt ngập tràn mong mỏi, cường điệu và kích động đến nỗi khiến người ta lầm tưởng trong mắt cô có ánh hừng đông

“Phụt!” Lục Ly đang uống cà phê bỗng phun hết lên tài liệu của mình, nhưng anh không mảy may bận tâm, chỉ vỗ ngực ho khan vài tiếng

Nhìn thấy đồng tài liệu mình bận rộn cả đêm trở thành giấy vụn, Lục Ly chẳng những không hề tức giận, trái lại khóe môi còn nhếch lên thành một đường cong có biến độ khá lớn.

Cái cô Hà Mạn Mạn này đúng là..

Lục Ly lắc đầu cười..

Anh cầm lấy điện thoại thì thấy tin nhắn của Hà Mạn Mạn gửi đến, lúc này anh mãi xem video nên không chú ý: “Thầy ơi, em không biết tại sao thầy lại không vui, hy vọng sau khi thấy xem xong video này sẽ cười vui vẻ, chúc thầy ngủ ngon.” Lục Ly khẽ cười, anh đặt điện thoại sang bên phải, nhìn đồng hồ bữa bọn trên bàn rồi lại tiếp tục công việc cứu vớt tài liệu của mình

Đoán chắc có lẽ Hà Mạn Mạn đã ngủ rồi, anh không làm phiền cô nữa

Chỉ nhìn vào màn hình điện thoại lẩm bẩm một câu, như đang thủ thỉ..

Ngủ ngon nhé, cô học trò Mạn Mạn..

Mọi thứ như Lục Ly phỏng đoán, Hà Mạn Mạn gói đầu trên điện thoại ngủ thiếp đi

Ngay lúc Lục Ly nói câu chúc ngủ ngon, Hà Mạn Mạn dường như đã nghe thấy, cô nhắm mắt lại, trong giấc ngủ, cô nở nụ cười nhẹ nhẹ.

13. Chương 13: Bước Đệm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cuộc sống của sinh viên đại học tuy quy củ nhưng cũng chẳng khác hơn bao nhiêu so với thời phổ thông, suốt ngày chỉ quanh quẩn giữa nhà ăn, phòng học, ký túc xá thế nhưng đại học vẫn có nhiều hoạt động hơn hẳn, được gặp gỡ nhiều, học hỏi nhiều, đây cũng là điểm duy nhất hấp dẫn Hà Mạn Mạn, cô nổi tiếng nhờ các cuộc thi hùng biện và diễn thuyết

Quan trọng hơn, đó không phải là những cuộc thi mà thí sinh được phép cầm bản thảo, như thế thì tính thử thách không cao

Mà là những cuộc thi ra đề đột xuất hoặc rút thăm, thế mới có tính rèn luyện cao và thú vị

Hơn nữa, Hà Mạn Mạn thích thấy đối thủ bị mình hỏi đến đuối lý nhất, cảm giác lúc ấy quả thật rất tuyệt!

Nhưng Hà Mạn Mạn cũng có điểm không chuyên nghiệp, chính cô cũng bó tay vì quả thật không kiểm chế được

Những lúc tranh luận đến kích động, cô đều giơ cây bút trong tay chỉ chỉ trỏ trỏ về phía đối thủ, thậm chí có một lần, Hà Mạn Mạn còn giơ cả ngón giữa...

Trên sân khấu, Ban giám khảo bị khí thế của Hà Mạn Mạn dọa đến mặt trắng bệch, cũng không dám ngăn động tác mang tính sỉ nhục này của cô lại, sợ Hà Mạn Mạn trực tiếp nhảy lên sân khấu, tấn mình một trận. Trước mỗi cuộc thi hùng biện, Hà Mạn Mạn sẽ làm một ít bài tập, có lúc mệt nhọc đến nổi mí mắt nhảy liên hồi.

Có điều, gần đây không biết vì sao mà không có cuộc thi hùng biện nào nhưng mắt phải của cô vẫn nhảy, Cam Lộ nói đó là vì cô ngủ không ngon, nhưng bản thân Hà Mạn Mạn cho rằng “Mắt trái nhảy tài, mắt phải nhảy tai”, đoán chừng có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Chỉ cần không phải họa sát thân là cô cảm tạ trời Phật rồi.

Hà Mạn Mạn chuẩn bị đi mua một ít hoa quả để giải nhiệt, đang thay quần áo thì cửa phòng bị đẩy mạnh ra nghe “rầm” một tiếng, Hà Mạn Mạn hết hồn, còn tưởng là tên biến thái nào, sợ đến suýt nữa nhét cả hai cái chân vào cùng một ống quần..

Hà Mạn Mạn nhanh chóng kéo quần lên, trong lúc gấp gáp có phần thô bạo khiến phần đáy quần siết vào da thịt, tuy cô không phải con trai nhưng cũng khó tránh khỏi đau đớn, cô cau mày.

Phá cửa xong, Lâm Khiết lao vào, nằm bẹp trên bàn không nhúc nhích.

Chuyện gì đây? Đoàn Nghệ Lâm đã đến phòng tự học, nói là sắp thi muốn ôn tập, trong phòng chỉ còn Cam Lộ và Hà Mạn Mạn, trước cảnh tượng đột ngột này, cả hai đưa mắt nhìn nhau.

Lâm Khiết bình thường vô tư vô lối, chuyện gì cũng nói, ngay cả chuyện gần đây có bị táo bón vì nóng trong người cũng đem ra nói với bọn Hà Mạn Mạn, lần này quả là khác thường.

Hà Mạn Mạn e dè tiến đến bên Lâm Khiết, muốn tìm hiểu sự tình, có điều, chưa kịp đợi Hà Mạn Mạn đứng vững, Lâm Khiết đột nhiên đứng dậy, ôm lấy eo của Hà Mạn Mạn như thể mãnh hổ vồ mồi.

Trong chốc lát, Hà Mạn Mạn như hóa đá.

Ôi trời ơi, làm bà đây hết cả hồn!

Hà Mạn Mạn đờ cả người, nhưng dần dần cũng nhận ra sự bất thường, chỗ áo nơi bụng cô hình như bị gì đó thấm ướt..

“Lâm Khiết, con bé này, bộ đồ này 0tờ vừa mới thay xong đấy!” Hà Mạn Mạn còn tưởng Lâm Khiết đang bày trò với mình, cô đẩy Lâm Khiết ra, liền phát hiện trên mặt Lâm Khiết giàn giụa nước mắt, gò má bên phải hơi sưng, khiến Hà Mạn Mạn và Cam Lộ đều bất ngờ.

Khóc sao?

Trong ấn tượng của Hà Mạn Mạn, Lâm Khiết chưa từng khóc, bất kể là khi chia tay với cha mẹ để vào đại học, hay là không hài lòng với việc làm thêm, thậm chí lần trước ngã bị thương cả một mảng to ở chân, mười ngày nửa tháng mới khỏi, cô đều không chảy một giọt nước mắt, sao lần này lại khác thường đến thế..

Cam Lộ ngồi xổm trước mặt Lâm Khiết, nhẹ giọng hỏi, giọng dịu dàng: “Làm sao thế này, sao lại khóc?” Lâm Khiết không lên tiếng.

Hà Mạn Mạn đưa khăn giấy cho cô, thấy Lâm Khiết tiếp tục nước mắt lã chã, cổ hỏi han: “Bạn trai làm gì chọc giận cậu à?”

Từ bạn trai vừa được thoát ra, Lâm Khiết nóng tính như bị tưới phải xăng, bùng nổ trong nháy mắt! “Đừng nhắc đến tên khốn kia nữa! Lý Tín chết tiệt!”

Nước bọt của Lâm Khiết bắn tung tóe, Hà Mạn Mạn tránh không kịp nên cả mặt lãnh đủ, cô nhăn nheo rút khăn giấy lau đi.

Xem ra, lần này Lý Tín chọc giận Lâm Khiết rồi, nhìn Lâm Khiết tức giận đến nỗi chỉ muốn ăn tươi nuốt sống hắn ta.

Bạn trai của Lâm Khiết chính là Lý Tín, lần đầu tiên nghe cái tên này, cô cũng cảm thấy nhơ nhẽ nhẹ nhàng, nhưng xin mọi người hãy tưởng tượng ngược lại nhé...

Dùng một nam thần để làm vật đối chiếu, thì đó chính là Lục Ly.

Cắt đi một nửa chiều dài chân của Lục Ly, lại để cho Lục Ly mặc lên gấp đôi, xong rồi! Đây chính là vóc người của Lý Tín

Về phần gương mặt, mọi người có thể tự do tưởng tượng, vật đối chiếu chính là anh chàng cột điện mặt đầy tô tem..

Đúng đúng đúng, chính là cái tên cao nhất trong đội bóng rổ đó! Về phần Lâm Khiết, ngoại hình vốn không kém, tại sao lại chấp nhận Lý Tín, bởi vì Lý Tín là bạn học thời phổ thông của Lâm Khiết

Lâm Khiết thi đỗ Đại học A, còn Lý Tín thì đến thành phố này làm việc

Vài năm nay, cũng coi như có chút tiếng tăm ở phố quán bar, tình cảm và hoài bão tuổi trẻ bao năm như vậy, làm sao nói chia tay là chia tay được...

Nghe Lâm Khiết kể lại nguồn cơn cuộc cãi vã trong tiếng khóc đứt quãng, Hà Mạn Mạn tổng kết lại thành mấy điểm sau:

1

Lý Tín có người khác, đối tượng là sinh viên cùng khóa trong trường này.

2

Lâm Khiết tức giận, mắng Lý Tín vài câu trước mặt mọi người.

3

Lý Tín tát Lâm Khiết trước mặt quần chúng...

Rõ ràng hắn là người có lỗi, thế mà còn dám đánh phụ nữ

Quả thực, Hà Mạn Mạn không nhìn lầm, Lý Tín đích thị là một tra nam(1)

Hà Mạn Mạn tin rằng lời Lâm Khiết mắng Lý Tín không đến nỗi quá đáng, vì nói đến bản lĩnh mắng người, chắc chắn không ai bằng Hà Mạn Mạn

Vụng trộm mà còn không biết ăn năn, đúng là tội đáng muôn chết, không mắng đến mức bà nội hắn phải đội mồ sống dậy vì sợ tuyệt hậu thì vẫn còn nhẹ.

Từ trong lời nói của Lâm Khiết, Cam lộ bắt được một điểm quan trọng

“Cậu nói hắn qua lại với sinh viên cùng khóa trong trường mình ư?” “Ừm!...” Lâm Khiết lấy điện thoại di động ra, nghen ngào cho hai người xem, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tớ mới vừa tìm ra con khốn này từ tieba(2)!” Hà Mạn Mạn cầm điện thoại của Lâm Khiết xem..

, là cô ấy à!

“Đây không phải là nhóm trưởng mới của câu lạc bộ hùng biện sao, tên là..

Lưu Mộng Doanh...” Hà Mạn Mạn chỉ vào màn hình điện thoại, nhìn Lâm Khiết đang khóc với đôi mắt đỏ hoe.

Cam Lộ cũng đến gần nhìn chăm chú, gật đầu nói: “Đúng nhỉ, đúng là rất quen mắt, nhưng ngoài đời trong tâm thường hơn.” Lâm Khiết vừa nghe liền không khóc nữa, giành lại điện thoại trong tay Hà Mạn Mạn, nhìn lại bức ảnh của Lưu Mộng Doanh, giọng khinh bỉ: “Con nhỏ này còn chụp ảnh lừa tình cơ đấy!” Hà Mạn Mạn nhìn Lâm Khiết nước mũi lòng thông, lại rút vạt tờ khăn giấy cho cô, lùi về sau vài bước rồi ngồi xuống ghế của mình, chỉ vào bức ảnh của Lưu Mộng Doanh

“Người này tớ từng tiếp xúc rồi, không phải là loại tùy tiện, cô ấy có tham vọng khá lớn, chuyện này nhất định là Lý Tín có vấn đề.” “Cái này tớ cũng biết, nếu không phải hắn có vấn đề, hắn cũng không tát tớ

Hơn nữa, một tuần trước còn mượn của tớ năm nghìn tệ, bây giờ như vậy.” Nói đến đây, Lâm Khiết cảm nhận được ánh mắt đáng sợ của Hà Mạn Mạn, cô lập tức dụi xuống.

“Chà, tớ cũng không biết hần...”

Năm nghìn tệ ư?

Hà Mạn Mạn nhìn Lâm Khiết bằng ánh mắt hận rên sắt không thành thép, cô giận đến nỗi muốn mắng thành tiếng, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế:

“Cậu lấy đâu ra năm nghìn tệ?”

“Tiền mua máy tính nhà tớ cho...”

Dưới ánh mắt tức giận của Hà Mạn Mạn, Lâm Khiết lí nhí trả lời.

“Cậu điên à!” Cam Lộ vốn dịu dàng cũng bất giác to tiếng, nhìn Lâm Khiết với vẻ khó tin

Lâm Khiết bĩu môi không nói nữa, vành mắt bắt đầu đỏ lên, trông có vẻ lại muốn khóc.

Hà Mạn Mạn chỉ cảm thấy giận sôi gan, ước gì mình có tát cho Lâm Khiết vài cái để tỉnh táo lại

Hà Mạn Mạn cầm lấy cái cốc của mình, uống một hớp nước lớn, nói

“Không được, những cái khác có thể mặc kệ, nhưng tiền này nhất định phải đòi về.”

Gia đình Lâm Khiết không giàu có gì, năm nghìn tệ nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, thế nhưng đối với sinh viên mà nói thì đây không phải một số tiền nhỏ, nếu là một ngôi trường có học phí rẻ, năm nghìn tệ cũng gần bằng học phí một năm, cứ như vậy cho không Lý Tín, nỗi uất ức này dù Lâm Khiết nhận được thì cũng không xong với Hà Mạn Mạn

“Tớ cũng đòi rồi, nhưng hần không trả...” Vẻ mặt Lâm Khiết vẻ mặt như đưa đám, rõ ràng là đã chấp nhận chịu thiệt

Hà Mạn Mạn mặc kệ, hỏi thẳng

“Hần thường uống rượu ở quán nào?” Hà Mạn Mạn chống nạnh hỏi Lâm Khiết

“..

Cậu định làm gì...” Lâm Khiết nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi

“Đừng quan tâm, tớ hỏi cậu là hần thường ở quán bar nào?” Hà Mạn Mạn sốt ruột, trừng mắt khiến cho Lâm Khiết sợ đến nỗi suýt phát khóc lần nữa, cô lắp bắp nói, “Pub Cầu Vòng...” Hà Mạn Mạn vừa nghe xong, nhắm mắt vuốt giận, sau đó cười lạnh một tiếng

“Pub Cầu Vòng? Quán rượu xịn nhất thành phố này..

Cũng không biết hần lấy đâu ra tiền mà đến đó...” Hà Mạn Mạn nói xong, liếc mắt nhìn Lâm Khiết đang cúi đầu vì tủi thân...

Trong thành phố này có một khu nhà ở cũ, cũ nát đến nỗi các dãy hành lang đều dán đầy tờ rơi quảng cáo, trước cửa mọi nhà đều có một đồng rác bốc mùi kỳ dị

Hành lang không có đèn, ánh sáng lọt qua từ các ô cửa sổ hành lang vốn không to lắm, dường như cả ánh mặt trời cũng quên mất sự tồn tại của nơi này

Bên ngoài, mặt trời cháy bỏng, nhưng trong này lại âm u lạnh lẽo

“Ầm!” Trong phòng phát ra tiếng động lớn, không biết do cái gì rơi xuống đất gây nên

“Bà còn dám ném đồ vật à?” Sau tiếng quát của người đàn ông là tiếng gào khóc của một người phụ nữ, tiếp theo nữa là trang âm thanh chói tai vang lên ầm”, “loảng xoảng”, là tiếng của nồi niêu xoong chảo bị ném vỡ, cứ như là không cần tốn tiền mua vậy.

Người phụ nữ cầm cái bát trong tay, chỉ vào mũi người đàn ông mắng, “Vương Kiến Quốc, tôi theo ông nhiều năm như vậy, tôi đã được cái gì hả? Đến cái túi xách cũng không nở mua cho tôi, tôi ở cái nhà này làm trâu làm ngựa bao năm nay, đúng là số tôi khổ quá mà!”

Lưu Hà nói xong liền ném cái bát xuống đất, bà ta điên cuồng đập phá đồ vật

Một căn hộ hai phòng không lớn lắm, ngoại trừ phòng của Vương Dập Hạo, những nơi khác đã gần như tan nát

Vương Kiến Quốc nhìn Lưu Hà điên cuồng, cười lạnh vài tiếng, nói: “Túi xách ư? Một chiếc túi da hơn mười nghìn, gần bằng bốn tháng lương mà tôi phải nhịn ăn nhịn uống, bà không biết nghĩ cho tôi sao?” “Bây giờ thì biết đắt rồi ư, hồi đòi cưới tôi, ai nói sẽ cho tôi cuộc sống sung túc, ông nhìn cuộc sống của lão Hà bây giờ đi, một tháng kiếm bao nhiêu tiền, bây giờ tôi còn không dám về bên ấy gặp chị em ngày xưa nữa!”

Lão Hà:

Chồng trước?

Lưu Hà vừa nói ra từ “lão Hà”, Vương Kiến Quốc liền dùng dùng nổi giận, cứ lấy chồng trước ra so sánh

Đúng, người ta là thầy thuốc Đông y, mình chỉ là công nhân! “Biết chồng trước của bà tốt rồi sao, thể thì ly hôn đi, tái hôn với chồng trước của bà đi, xem người ta có thêm nhìn bà không?”

Vương Kiến Quốc cười gằn, ông ta và lão Hà là bạn học, khi cưới vợ người ta thì ông ta đã biết sẽ có ngày phải trả giá

Gió đã đổi chiều, bây giờ người ta giỏi giang, nổi tiếng rồi, được cả danh và lợi, là một thầy lang nổi tiếng ở thành phố C, trong khi mình chỉ có thể sống với chiếc dép rách(3) này.

“Choang!” Lại là một tiếng của món đồ gì đó bị ném vỡ, Lưu Hà tiếp tục la lối.

“Đã đủ chưa hả?”

Cánh cửa phòng của Vương Dập Hạo bật mạnh ra, sắc mặt cậu ta trắng bệch, cắn chặt môi, đôi mắt giận dữ hướng về phía hai người lớn

Đã bao lần rồi, hai người này kết hôn đã mười năm, ở bên ngoài thì êm đềm tốt đẹp, nhưng về đến nhà thì cứ như kẻ thù, cãi nhau rất dữ dội.

Trước cơn giận bộc phát của Vương Dập Hạo, Vương Kiến Quốc hơi sững sờ, ông gọi: “Dập Hạo...” “Mỗi tuần con chỉ về có hai ngày, không thể yên tĩnh chút được sao?” Lồng ngực của Vương Dập Hạo phập phồng từng đợt theo hơi thở gấp gáp, cậu ta nghiêng răng nói với con mắt đỏ ngầu, có giọt nước óng ánh chực trào, nhưng kiên cường không rơi xuống

Lưu Hà nhìn Vương Dập Hạo, gằn giọng: “Chà! Hai cha con bắt nạt một mình tôi, quả nhiên là cha con một lòng mà.” Bà ta nhìn Vương Kiến Quốc nói: “Hoặc là chia cho tôi một nửa tài sản, bằng không tôi không ly hôn, hai chúng ta cứ sống như vậy! Tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất của tôi đã cho ông rồi, ông muốn bỏ rơi tôi à, nằm mơ!” Lưu Hà nói xong, liền hung hăng ném cái bát trong tay xuống đất, xoay người tiến vào phòng ngủ chính, khóa trái cửa

Vương Kiến Quốc kiệt sức ngồi sụp xuống chiếc ghế bành duy nhất còn nguyên vẹn, nhìn con trai của mình xách cặp đi một mạch không ngoảnh đầu lại.

(1) Tra nam: từ dùng để chỉ những chàng trai tẻ lậu, cặn bã

(2) Tieba: một chức năng của trang tìm kiếm Baidu, tương tự như diễn đàn, tập hợp nhiều người có sở thích hoặc đề tài chung với nhau

(3) Dép rách/dép cũ: từ để chỉ người yêu hoặc vợ/ chồng cũ của kẻ khác.

14. Chương 14: Nguy Hiểm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trên đường Hà Mạn Mạn đến Pub Cầu Vòng, còn chưa đến cổng trường đã gặp phải Khúc Minh

Cậu ta cứ như thân lắm, vẫy tay gọi Hà Mạn Mạn từ xa, trong giọng nói xen lẫn một chút vui mừng:

“Mạn Mạn, Mạn Mạn.” Hà Mạn Mạn định đi vòng qua, coi như không nhìn thấy Khúc Minh, nhưng cậu ta đã nhìn thấy cô trước, nếu như cô tình làng tránh thì có vẻ chảnh chọe quá, nghe tiếng gọi í ới, cô quay đầu nhìn sang, nở nụ cười giả tạo nhìn Khúc Minh, “Chào lớp trưởng đại nhân!” Khúc Minh chạy đến trước mặt Hà Mạn Mạn, hỏi, “Cậu đi đâu một mình đây?”

Ha, tên này bao đồng nhỉ, mình đi nơi nào chẳng lẽ còn phải báo cáo cho cậu ta sao?

Hà Mạn Mạn nhìn láo liên, nói, “..

Đi..

Đi ăn cơm...” Hà Mạn Mạn trợn mắt nguýt, đầu thế nói với người ta là mình đi đòi nợ được...

Khúc Minh vừa nghe đã thấy hứng thú, hai mắt sáng lên, nói muốn đi cùng

Hà Mạn Mạn thấy Khúc Minh bám chặt lấy mình như miếng cao dán thì trong lòng cảm thấy phiền phức

Hết cách, Hà Mạn Mạn tinh quái liếm cặp môi khô, phải dọa cậu ta mới được

Cô ngoắc tay với Khúc Minh, ra hiệu cậu ta đến gần một chút, sau đó giả vờ bí mật nói nhỏ:

“Cậu biết tại sao tớ không đi với bạn cùng phòng không?” Nhìn Khúc Minh lắc đầu, Khúc Minh mở miệng Hà Mạn Mạn liền cong lên, cô nói: “Tớ bị viêm gan, khụ khụ khụ, sẽ lây..

khụ khụ.” Hà Mạn Mạn cố ý ho khan hai tiếng, cô vừa dứt lời, Khúc Minh lập tức giữ khoảng cách, vẻ mặt sợ hãi, hiển nhiên là chưa kịp phản ứng

Hà Mạn Mạn vô cùng hài lòng.

Trong lúc Khúc Minh ngày người, Hà Mạn Mạn đã nhanh chóng chạy mất

Lúc này Khúc Minh mới kịp phản ứng, cậu ta từng giúp đỡ giáo viên sắp xếp bảng kết quả kiểm tra sức khỏe của mọi người trong lớp, đừng nói bệnh viêm gan, Hà Mạn Mạn còn khỏe mạnh đến nỗi chưa bị đau mắt hột ấy chứ.

Một Hà Mạn Mạn tinh nghịch thế này, Khúc Minh càng thấy thích hơn.

“Thật đáng yêu.” Cậu ta nhìn bóng lưng Hà Mạn Mạn, tự nói một mình

Lúc Hà Mạn Mạn đến quán bar thì đã gần bảy giờ tối, lúc này, trong quán vẫn chưa đông đúc

Nhưng Pub Cầu Vòng quả không thẹn là sân giải trí quy mô và sang trọng bậc nhất thành phố, từ trang trí đến an ninh xung quanh đều làm khá tốt

Khi cô đi vào, đã có người lắc lư trên sàn nhảy, nhưng người chưa nhiều, hơn nữa DJ vẫn chưa xuất hiện, xem ra vẫn chưa đến giờ cao điểm

Cô tùy tiện tìm một chỗ ở quầy bar ngồi xuống, dự định ôm cây đợi con thỏ Lý Tín

Trước tiên, không cần quan tâm đến năm nghìn tệ ấy đã bị tiêu vào chỗ nào, nhưng cũng phải bắt hẩn nôn ra chút ít, không thể để cho Lâm Khiết tổn thất năm nghìn tệ được

Bản thân Lâm Khiết cũng đến nhưng đã bị Đoàn Nghệ Lâm ngăn cản, khoan nói đến việc tâm trạng của cô vừa bình phục lại

Với đôi mắt sưng húp như hai hạt hồ đào và gò má như bánh bao, nhìn cô cực kỳ buồn cười, chưa bắt đầu đàm phán thì đã bị yếu thế rồi.

Cuộc đàm phán này, quan trọng nhất chính là khí thế: Nhớ tới gò má sưng húp của Lâm Khiết, Hà Mạn Mạn giận đến bốc khói, có điều, chuyện trước mắt là đòi tiền về những chuyện khác tính sau, sớm muộn cũng có ngày cô đòi lại mối thù tát tai này

Xa xa, nhân viên phục vụ nhìn thấy một cô gái ngồi ở góc khuất trên quầy bar liền nhanh chóng chạy đến, cúi đầu lịch sự hỏi:

“Chào chị, chị dùng gì ạ?”

Hà Mạn Mạn nhìn nhân viên phục vụ có chiều cao khá khá ấy, “Cho tôi nước..

Vương Dập Hạo?” Hà Mạn Mạn vẫn chưa nói hết, nhìn người phục vụ ấy thêm lần nữa liền thất thanh hô lên

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, chàng trai trong bộ đồng phục nhân viên phục vụ kia kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hà Mạn Mạn, sau đó liền cúi gằm mặt, bảo cô đã nhận làm người, sau đó toan bỏ chạy

Nào ngờ, Hà Mạn Mạn mắt sáng nhanh tay túm lấy cổ tay có phần khẳng khiu của cậu ta

“Tại sao cậu ở lại đây?” Hà Mạn Mạn giữ chặt lấy tay cậu ta, nhả mòi, lương của Vương Kiến Quốc dù có thấp, không kiếm được bao nhiêu tiền nhưng cũng không đến nỗi để cho đứa con cưng học giỏi của mình làm nhân viên phục vụ ở quán bar

Vương Dập Hạo biết mình không giấu được, thật thà đứng đó, cúi mặt xuống như một đứa trẻ phạm lỗi, không nói câu nào

Bây giờ, cậu ta đang chống đối trong yên lặng, Hà Mạn Mạn vội vàng nói, “Vương Dập Hạo, nói đi chứ!” Hà Mạn Mạn hơi nóng nảy, dù cho mình và cha của cậu ta có nhiều hiềm khích, nhưng nhìn thấy bạn thuở ấu thơ của mình ở đây, cô vẫn khá là kinh ngạc

Vương Dập Hạo ngẩng đầu, nhìn Hà Mạn Mạn, trông cậu ta có vẻ như bị tổn thương, hỏi ngược lại, “Nói cái gì chứ, gọi cậu bằng chị, cậu sẽ trả lời à?” Vương Dập Hạo trách móc

Hà Mạn Mạn nhìn cậu ta, ánh mắt bất động, Vương Dập Hạo cắn môi chịu thua, lật đật bưng cho cô một ly nước, nói: “Tôi làm thêm ở đây.”

Hà Mạn Mạn nhìn cậu ta hỏi tiếp, “Không đủ tiền học phí sao?”

“Um.” Cuộc nói chuyện đột nhiên ngưng lại, hai người rơi vào cục diện bế tắc, Vương Dập Hạo vẫn cúi gằm mặt, xem ra là cảm thấy tự ti

Cậu ta là một chàng trai hai mươi, hai mốt tuổi đầu, chỉ nhỏ hơn Hà Mạn Mạn vài tháng, thế nhưng không được cao to như Khúc Minh

Với chiều cao chưa đến một mét tám, trông hơi gầy yếu, sắc mặt cũng không hồng hào làm cho người ta có cảm giác như đang bị bệnh

Khi Vương Dập Hạo nói không đủ tiền đóng học phí, Hà Mạn Mạn đã đoán được tại sao, vì mẹ cô thường tiêu tiền quá tay, không kiềm chế được thói nghiện mua sắm, lại khẳng khái không chịu đi làm kiếm tiền, chỉ biết sống bám vào người khác..

Hà Mạn Mạn biết dù có khuyên đừng làm thêm ở đây thì cậu ta cũng không nghe

Hơn nữa, bản thân cô dùng thân phận gì nói với người ta chứ? Chị? Bạn bè? Dường như sợi dây liên kết cả hai hiện nay chỉ là mối quan hệ dị dạng ấy

Một lúc lâu, Hà Mạn Mạn sực nhớ lý do cô đến đây, cô thở dài, lấy điện thoại ra, cho cậu ta xem ảnh của Lý Tín, hỏi: “Cậu đã gặp người này bao giờ chưa?” Vương Dập Hạo chậm rãi ngẩng đầu lên, liếc nhìn Hà Mạn Mạn một cái sau đó lập tức cắn môi nhìn sang phía bức ảnh

Sau một lúc nghiêm ngâm, cậu ta gật gù, nói: “Tôi từng thấy hắn, hôm trước có đến đây.”

Vừa nghe có hy vọng, Hà Mạn Mạn mở to hai mắt hỏi, “Vậy hôm nay hắn có đến không?” Vương Dập Hạo nhìn bức ảnh lắc đầu, “Có lẽ không đến nữa, lần trước cũng bởi vì nợ tiền rượu nên hắn bị đuổi ra ngoài, nhưng chỉ cần có tiền, hắn liền có mặt ở đây.” “Nợ?” Hà Mạn Mạn hơi cau mày

Vương Dập Hạo gật đầu khẳng định, “Ừm, thường xuyên như thế, tôi khá ấn tượng về hắn.” Hà Mạn Mạn cắn môi, nếu nói mấy ngày trước Lý Tín bị đuổi ra ngoài vì thiếu nợ, có nghĩa là đã tiêu hết số tiền năm nghìn tệ hơn mượn từ Lâm Khiết, nhưng lần sau hắn đến, chắc chắn là khi ấy có tiền

Chú ý đến vẻ mặt nghiêm trọng của Hà Mạn Mạn, Vương Dập Hạo lên tiếng hỏi, “Có chuyện gì à? Sao tự dưng cậu lại hỏi về hắn?” “Hắn nợ tiền bạn cùng phòng của tôi, tôi đến đây là để tìm hắn.” Hà Mạn Mạn uống một ngụm nước do Vương Dập Hạo đưa tới, sau đó đặt ly nước trên quầy bar

Vương Dập Hạo vừa nghe, lập tức tròn xoe đôi mắt, hỏi với vẻ khó tin: “Cậu đến đây một mình?”

“Um.”

Vương Dập Hạo lắc đầu nói, trong lời nói xen chút lo lắng, “Sau này cậu đừng đến đây nữa, nơi này hỗn loạn phức tạp, rất nguy hiểm.” Trong ánh mắt Vương Dập Hạo có sự lo lắng không thể che giấu, trên gương mặt thanh tú đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

Vương Kiến Quốc là một người đàn ông cao to thô kệch, nhưng tính cách của ông lại hoàn toàn trái ngược với thân hình ấy, khúm núm rụt rè

Vương Dập Hạo có ngoại hình giống người mẹ đã sớm qua đời của cậu ta, không khó nhận ra, mẹ ruột của Vương Dập Hạo cũng là một người đẹp.

Hà Mạn Mạn thở dài, đáp lại, “Tôi cũng không muốn đến nơi này, đợi đòi được tiền, đòi một lời giải thích là đủ rồi.” Hà Mạn Mạn chuẩn bị đứng dậy rời đi, thế nhưng bất chợt, Vương Dập Hạo nắm lấy cổ tay thon thả của cô.

Hà Mạn Mạn sững sờ.

“Thế này đi, lần sau hắn đến, tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu, khoảng thời gian này cậu đừng đến nữa.” Cậu ta cúi đầu dịu dàng nói, cánh tay nắm lấy cổ tay Hà Mạn Mạn có hơi run rẩy.

Hà Mạn Mạn thoáng động lòng.

“Được, vậy làm phiền cậu.”

Vương Dập Hạo nhìn cánh tay của cô, lại cảm nhận nhiệt độ lan tỏa nơi bàn tay của mình, cậu có chút khôngỡ, nhưng vẫn chậm rãi buông tay Hà Mạn Mạn

Cô nhìn Vương Dập Hạo trong bộ trang phục nhân viên phục vụ, dẫn dò một cách lịch sự.

“Cậu ở đây cũng phải cẩn thận đấy.” Hà Mạn Mạn đứng dậy rời đi, Vương Dập Hạo nghe vậy liền ngừng đầu nhìn về hướng Hà Mạn Mạn, nhưng chỉ nhìn thấy bóng dáng của cô.

Hà Mạn Mạn ra khỏi Pub Cầu Vòng, bên ngoài tuy chưa hoàn toàn bị bóng tối bao trùm, nhưng nhìn con đường nhỏ âm u trước mắt, cô cũng cảm thấy hơi e dè

Có điều, đã không còn cách nào khác, nếu muốn gọi xe thì phải đi qua con đường này, đến đường lớn mới có thể đón xe được.

Hà Mạn Mạn thấy da đầu tê rần, cô cắn chặt môi, từng bước một tiến về phía trước.

Ánh trăng lạnh lẽo rơi lên người Hà Mạn Mạn, chiếu ra một cái bóng dài mảnh khảnh, khiến xung quanh như càng yên tĩnh hơn

Hà Mạn Mạn kéo lại trang phục của mình, vội vàng đi về phía trước, càng đến vị trí trung tâm, càng đáng sợ, trước sau đều vắng vẻ, xung quanh chỉ một bóng đèn đường nhỏ xíu phát ra ánh sáng trắng bệch lắt lư soi rọi con đường trước mắt

Hà Mạn Mạn cảm thấy hơi lạnh, cô bước nhanh hơn, đồng thời cúi đầu kéo cao cổ áo, tình cờ liếc nhìn dưới đất

Cái nhìn này khiến cô suýt sợ mất vía

Trên mặt đất lúc này lẽ ra chỉ có cái bóng của Hà Mạn Mạn, nhưng không biết từ lúc nào lại xuất hiện thêm một cái bóng khác, hơn nữa lại ở phía sau, cách cô không xa! Hà Mạn Mạn cảm thấy hai hàm răng của mình va vào nhau liên tục, cả người đều run cầm cập, trán đổ mồ hôi hột, cô dừng bước, liếc mắt về phía sau, lại dời mắt về phía cái bóng dưới đất

Hà Mạn Mạn nhìn cái bóng, cảm thấy trái tim của mình giật thót lại, cái bóng kia cũng ngừng lại..

Xem ra, cô chính là mục tiêu của nó

Hà Mạn Mạn nhìn đoạn đường dài phía trước, cô không tự tin mình có thể chạy nhanh hơn cái tên phía sau, thế nhưng cũng không thể ngồi chờ chết đợi hấn tấn công mình

Hà Mạn Mạn chỉ cảm bản thân cô sắp bị dọa đến ngu người, trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cảm giác nặng nề khó thở, cô muốn chạy trốn, nhưng lại phát hiện hai chân mình như nhũn ra, muốn chạy nhưng không hề có sức cất bước.

Cứu tôi với!

Người phía sau thấy Hà Mạn Mạn sợ đến ngây dại liền cười khẩy một tiếng, lùi từ phía sau lưng ra một cái gậy bóng chày bằng kim loại, tiến về hướng Hà Mạn Mạn

Càng lúc càng gần, càng lúc càng gần..

Nếu chạy không thoát thì phải đối diện nghênh chiến, chí ít không thể ngu ngơ đứng đó để mặc kẻ khác xâu xé! Hà Mạn Mạn siết chặt quai đeo của cái cặp sách, chỉ cần hấn tiến lại đủ gần, cô sẽ ném nguyên cái cặp vào mặt hấn, thế là đủ thời gian để chạy trốn! Nhìn cái bóng càng lúc càng gần, Hà Mạn Mạn căng thẳng thở mạnh, trong lòng đếm ngược - bốn..

ba..

hai..

Chưa đợi Hà Mạn Mạn đếm xong, đột nhiên! “A” Một tiếng rên phát ra! “Cốp!” Âm thanh của cây gậy bóng chày kim loại rơi xuống đất

Hà Mạn Mạn kích động quay người lại nhìn thấy một anh chàng cao ráo, một chân giẫm lên ngực cái tên nhìn là biết ngay là kẻ xấu ấy, hình như hấn bị anh chàng ấy dùng gạch đập cho một củ xây xảm mặt mày, nằm bẹp dưới đất

Được cứu rồi! Cả người Hà Mạn Mạn nhũn ra, ngồi bệt xuống thở dốc..

Cặp sách rơi ngay cạnh chân “Cô chạy mau đi.” Hà Mạn Mạn không quen biết chàng trai kia, nhưng nhìn khí chất hiên ngang vô cùng, lại trông rất có văn hóa, cứ như là trời sinh ra đã là một học giả ôn hoà, anh ta mỉm cười nhìn Hà Mạn Mạn, lại liếc tên xấu xa đang nằm dưới đất, nói với cô

Nhìn nụ cười ấm áp hòa nhã của anh ta, Hà Mạn Mạn ngẩn người..

Mình vừa thoát chết trong gang tấc thật sao?

Thế gian quả thật có chân tình, có cả đồng chí Lôi Phong(1) vô danh! Hà Mạn Mạn vội vàng nhưng không quên lễ phép nói lời cảm tạ, sau đó nhanh chóng chạy mất

Phí lời, lúc này ai còn quan tâm đến lời cảm ơn nữa, nơi này đầy rẫy hiểm nguy, ở lại thêm một lúc không chừng lại gặp nguy hiểm, lần này gặp được cứu tinh, nhưng trên đời này không có nhiều người giống đồng chí Lôi Phong..

nên trước mắt chạy mới là chính đạo! Nếu như muốn cảm tạ ơn cứu mạng, sau này có duyên ắt sẽ gặp lại!

Hà Mạn Mạn xách cặp lên liền chạy thật nhanh! Nhìn bóng dáng Hà Mạn Mạn biến mất nhanh như hỏa tiễn, chàng trai đưa tay gỡ đầu, đang định lấy điện thoại ra báo cảnh sát, đột nhiên phía sau có tiếng gọi vang lên cùng tiếng bước chân, “Dục Dương, có chuyện gì thế?” Người nói chuyện chính là Hạ Tu Dục, bạn thân của Lục Ly, Lục Ly cũng chậm rãi bước tới, cúi đầu nhìn xuống tên lưu manh đang nằm đó cùng với khối gạch phía trước, anh cau mày, hướng về người kia hỏi, “Cậu không sao chứ?” Phùng Dục Dương lắc đầu cười cười, vẫy đôi tay thường ngày cầm bút, nhìn Lục Ly ôn hòa nói, “Tôi không sao, tên này vừa nãy muốn bắt nạt một cô gái, tôi liền đánh cho hấn bất tỉnh.”

Cô gái?

Hạ Tu Dục nhìn xung quanh, trừ ba người bọn họ ra, không có bất kỳ ai, xem ra cô gái kia đã đi mất rồi.

Hạ Tu Dục thư thả choàng vai Phùng Dực Dương một cách thân mật, nói, “Vậy thì không có chuyện gì rồi, cậu vừa mới về nước, an toàn là số một, đi đi đi, đi uống rượu.” Nói xong liền một tay ôm vai Phùng Dực Dương, một tay kéo Lục Ly

Lục Ly cười mỉm đút tay vào túi, dường như hai người đã quên mất tên du côn đang nằm đó

Phùng Dực Dương sững sờ, quay đầu lại nhìn tên du côn, ngây thơ hỏi Hạ Tu Dục, “Hắn thì sao?”

Nghe Phùng Dực Dương hỏi, Hạ Tu Dục và Lục Ly nhìn nhau cười, trong khi Phùng Dực Dương có chút ngây ngô, nhìn hai người với vẻ khó hiểu.

“Dực Dương, ở thành phố này bất kể là đắc tội với tôi hay Lục Ly, kết cục cũng sẽ không mấy tốt đẹp...”

Hạ Tu Dục còn chưa nói hết, một đám vệ sĩ áo đen không biết từ đâu xuất hiện, khiêng tên du côn kia lên một chiếc ô tô màu đen, phóng xe tới cục cảnh sát thành phố A.

Lục Ly nhìn thấy nhưng vẫn đứng đưng, không một chút kinh ngạc nào

Phùng Dực Dương còn đang sững sờ bị hai người bạn tốt lôi đến Pub Cầu Vồng, anh ta thậm chí, cũng đứng, hai người này đều có gia cảnh..

hùng hậu...

(1) Lôi Phong: chiến sĩ giải phóng của Trung Quốc, nổi tiếng với tinh thần cống hiến vô tư

Ngày nay, tên “Lôi Phong” dùng để chỉ những người tốt, nghĩa khí.

15. Chương 15: Đột Phát

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Về đến ký túc xá, Hà Mạn Mạn vẫn còn kinh hoàng, nhưng thấy ánh mắt của Lâm Khiết, cô cũng không kể về việc mình suýt gặp nạn.

Tự nhủ nếu lần sau đi nữa thì phải mang theo bình xịt hơi cay để phòng thân, hoặc trực tiếp báo Vương Dập Hạo tiễn mình đi ra, cũng có thể gọi một chiếc xe taxi chờ ở ngoài cửa, như thế an toàn hơn

Những ngày sau đó, Vương Dập Hạo vẫn không hề gọi cho cô

Thời gian đầu, Hà Mạn Mạn vẫn chưa nguôi giận, thề rằng sẽ đến Pub Cầu Vồng một chuyến nữa

Nhưng sự việc này dần đi vào quên lãng, vì ngày thi đã gần kề! Đã gần đến cuối học kỳ, đầu tiên sẽ là kiểm tra tiết dự giờ, hai tuần sau mới chính thức thi học kỳ

Trong không khí căng thẳng, năm ba đại học cũng sắp qua một nửa, nhưng càng gần giai đoạn ôn tập cuối kỳ, nhà trường càng có nhiều chiêu trò

Những giải đấu mà trước đây Hà Mạn Mạn tham gia, nào là giải hùng biện, nào là giải diễn thuyết..

giải văn và văn văn..

đều nhất loạt trao thưởng trong lễ kỷ niệm thành lập trường.

Thực ra, trước đây, vào lễ kỷ niệm thành lập trường cũng chỉ giăng vài cái băng2rôn, tổ chức tổng vệ sinh

Đảng cấp một chút thì làm một vũ hội văn nghệ, khiêu vũ ca hát trước mặt các vị trong Ban quản trị nhà trường và đại biểu học sinh, vỗ tay hoan hô hai câu là được

Lần này thì khác, lôi cả một người không thích náo nhiệt như cô vào cuộc.

Các vị lãnh đạo trường à, các vị tặng lễ trao giải cho tôi là được, không cần rùm beng lên, khiêm tốn một chút, Hà Mạn Mạn tôi kiên quyết không trách các vị...

Đau đầu nhất không phải là lễ kỷ niệm gì gì đó, mà trong buổi lễ đó, cô không những phải đích thân lên nhận giải mà còn tiết mục phát biểu của sinh viên ưu tú..

Ha ha, tính để cho mình lên tấu hài à? Hay là kể cho họ vài câu chuyện cười ba xu! Làm mất thời gian của mình, những bài khóa chưa học, những công thức chưa hiểu, những tài liệu chưa đọc..

ai đến cho tôi? Nếu như thi trượt, có thể trực tiếp cho tôi qua môn không? Không thể tốt nghiệp và thi trượt, có đền cho tôi cái bằng tốt nghiệp không? Không có bằng tốt nghiệp, có thể tìm việc làm cho tôi không? Bởi vì không có việc làm, có thể trực tiếp tìm một bác sĩ tâm lý, chữa bệnh tâm lý cho tôi không? Ngồi trước bàn trang điểm ở hậu trường, Hà Mạn Mạn âm thầm “thăm hỏi” cả dòng họ của các vị Ban lãnh đạo nhà trường, lấy mẹ của họ làm trung tâm, họ hàng làm bán kính, vẽ tròn kẻ thẳng, mới trút bớt bụi đọc trong lòng..

Những bóng đèn tròn bao quanh tấm gương trên bàn trang điểm soi sáng khuôn mặt Hà Mạn Mạn, khiến cô như tỏa sáng, trông rất đẹp

“Cậu cười chút được không, tớ không thể nào đánh phấn má hồng cho cậu được.” Lâm Khiết tay cầm cọ phấn, nhìn vẻ mặt như giận cả thế giới của Hà Mạn Mạn

Hà Mạn Mạn nhìn Lâm Khiết, nhếch miệng nở nụ cười:

“Cậu gọi Lý Tín đến, để hắn tát tớ hai cái như đã làm với cậu, là gò má tớ lập tức đỏ lên, có thể lên sân khấu hát bài Cao nguyên Thanh Tạng” rồi.” “..

Ha ha.” Lâm Khiết giúp Hà Mạn Mạn mặc bộ váy màu trắng, trông cô rất tinh nghịch, nhưng vẫn không kém phần trang trọng

Đặc biệt là cô còn tỏa ra sự thuần khiết rất sinh viên, rất hấp dẫn, ánh đèn rơi vào, cả người cô bừng sáng

“Thật là đẹp, cứ như thiên nga trắng ấy.” Lâm Khiết hài lòng gật gù, đưa cho Hà Mạn Mạn một đôi giày cao gót hở mũi, Hà Mạn Mạn vừa khom lưng xỏ giày, vừa nói với giọng biếng nhác

“Thiên nga trắng khi còn bé là vịt con xấu xí..”

“..

Ha ha.”

Lâm Khiết túm lấy mái tóc của Hà Mạn Mạn, những sợi tóc rối không trật tự, “Cậu có muốn búi chúng lên không, mái tóc này rối như tơ vò, không khác gì giặt lau nhà.” “Dù cậu có búi lên thì vẫn cứ là giặt lau nhà thôi...” Lúc này, toàn thân Hà Mạn Mạn đều toát ra vẻ “ương ngạnh”, nét mặt như chú chó nhỏ bị chọc tức, trên ấy hiện ra bốn chữ “xin đừng đến gần”! Lâm Khiết bất lực cắn răng, cô biết mình nói không lại Hà Mạn Mạn, cô nắm cả mớ tóc của Hà Mạn xách ngược lên, quấn thành một kiểu tóc rất phù hợp với chủ nhân của nó, còn đặc biệt làm nổi bật cái cằm nhỏ xinh xinh của cô, trông gương mặt càng thêm phần thanh lệ đáng yêu.

“Hoàn hảo.” Nhìn tạo hình của Hà Mạn Mạn, Lâm Khiết nhất thời có cảm giác đóa hoa chăm mười năm cuối cùng cũng nở! Cô nở nụ cười hài lòng hướng về phía Hà Mạn Mạn, vỗ nhẹ bờ vai của bạn thân,

“Nhìn gương xem, cậu yên tâm tay nghề của tớ nhé!”

Hà Mạn Mạn vòng qua người Lâm Khiết, nhìn chính mình trong gương, thanh lệ đáng yêu, một chút son phấn khiến cô trông càng duyên dáng yêu kiều

Quả là một sự kết hợp hài hòa giữa thuần khiết và mê hoặc! Hà Mạn Mạn liếm khóe môi, cô cũng không ngờ mình lại xinh đẹp đến thế..

Lâm Khiết hài lòng nhìn Hà Mạn Mạn đang trở mặt soi gương, cúi đầu dọn dẹp dụng cụ trang điểm trên bàn, cô hỏi: “Lát nữa lên sân khấu, đã nghĩ sẽ nói gì chưa?”

Hà Mạn Mạn chán chường lườm một cái,

“Cảm ơn ông trời, cảm ơn Ban lãnh đạo nhà trường đã chiếm dụng thời gian ôn tập để tớ ở đây phí lời với bọn họ, đó là phúc tám đời của họ, sau đó tớ sẽ ném giày về hướng họ, cuối cùng đi xuống sân khấu.” Đây

hoàn toàn là hành vi của Tổng thống XXXXX trong buổi diễn thuyết! Lâm Khiết khẽ nhếch miệng, tức mình không thể khiến Hà Mạn Mạn có thái độ nghiêm túc hơn, “..

Cậu có thể..” “Mạn Mạn Mạn Mạn không ổn rồi.” Lâm Khiết còn chưa nói hết, một cô gái cầm một tập giấy tờ, đi giày cao gót vội vội vàng vàng đi vào, gấp gáp nói, “Có nhiệm vụ đột xuất!” Cô gái kia vừa vào, Hà Mạn Mạn đã cảm thấy Lâm Khiết không được bình thường

Hà Mạn Mạn vừa nghe giọng nói liền biết là ai, thì ra là nhóm trưởng câu lạc bộ hùng biện - Lưu Mộng Doanh, là nguyên nhân hàng đầu khiến Lý Tín chia tay Lâm Khiết

Hơn nữa, nghe nói hiện tại Lý Tín đang theo đuổi Lưu Mộng Doanh khá nhiệt tình, chỉ là Lý Tín không lọt vào mắt Lưu Mộng Doanh, nên cô ấy vẫn chưa nhận lời.

Hà Mạn Mạn bình thần vỗ nhẹ tay Lâm Khiết, chăm chú nhìn cô, ra hiệu cô bình tĩnh, sau đó ngồi chễm chệ nhìn về phía Lưu Mộng Doanh, hỏi: “Nhiệm vụ gì?” Nhìn dáng vẻ của Hà Mạn Mạn, Lưu Mộng Doanh cau mày lại, nhưng vẫn không tỏ thái độ khó chịu, chỉ sốt ruột nói, “Lần này Chủ tịch mới của trường yêu cầu thêm một đoạn diễn thuyết ngẫu hứng, đề tài là “Tuổi tác - Tình yêu.”” Lưu Mộng Doanh cầm tập hồ sơ trong tay, vẻ mặt khản trương.

Nghe thấy đề tài này, Hà Mạn Mạn sững sờ

Tuổi tác - Tình yêu?

Đây là đề tài gì? Bình thường, diễn thuyết ngẫu hứng đều sẽ lựa chọn những đề tài thời sự, những đề tài có quan hệ biện chứng hai mặt, đề tài này quả thật có chút khó hiểu..

“Tại sao lại bảo tớ diễn thuyết?” Hà Mạn Mạn khó chịu hỏi ngược lại

Nghe thế, sắc mặt Lưu Mộng Doanh đột nhiên trở nên trắng bệch.

Thực ra, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì cô ta cũng có nhiệm vụ diễn thuyết

Vốn dĩ những sự việc phát sinh đột xuất như thế phải do nhóm trưởng câu lạc bộ như cô ta phụ trách, nhưng khi vừa thấy đề tài này, hai mắt cô ta tròn Xoe, nhất thời thật sự nghĩ không ra câu từ nào, không thể làm gì khác hơn là nói do lãnh đạo nhà trường muốn Hà Mạn Mạn diễn thuyết.

Cô ta không tin rằng Hà Mạn Mạn lợi hại như lời đồn, nghe nói trưởng nhóm tiền nhiệm câu lạc bộ hùng biện là Hà Mạn Mạn đã nhường lại vị trí đó, nếu không cũng không đến lượt mình

Lưu Mộng Doanh muốn xem, có không đến nửa tiếng để chuẩn bị, làm sao Hà Mạn Mạn có thể nghĩ ra một đoạn diễn thuyết ngẫu hứng dài năm phút, dù cho có bản thảo ngay trước mặt thì cũng không thể học thuộc trong vòng nửa tiếng đồng hồ

Có bị mất mặt, Lưu Mộng Doanh cũng tuyệt đối không chọn hôm nay

Nghe nói Chủ tịch mới đang ngồi ở bên ngoài là một nhà doanh nghiệp trẻ tuổi có tiếng ở thành phố này, cô ta nhất định phải thể hiện cho thật tốt vào

Cô không trông mong vào việc lấy chồng nhà giàu, chỉ muốn tìm một công việc tốt trước tiên

Trong trường đại học khắp nơi đều là cơ hội, cô quyết không cho phép mình gặp vấn đề vào hôm nay!

Lưu Mộng Doanh ngượng nghịu hắng giọng, cười nói:

“Mạn Mạn thật là may mắn, là Ban lãnh đạo nhà trường chỉ đích danh cậu đấy.” Ánh mắt cô ta đong đưa, trông cũng có vài phần duyên dáng và xinh đẹp, Hà Mạn Mạn nheo mắt lại

Nhìn ánh đèn bàn trang điểm rọi sáng khuôn mặt đầy vẻ hoài nghi của Hà Mạn Mạn, Lưu Mộng Doanh chỉ cảm thấy cuống họng khô khan, “Vậy tớ đi trước nhé, Mạn Mạn, chuẩn bị cho tốt vào, đừng làm mất mặt câu lạc bộ hùng biện chúng ta đấy.”

Nhìn phản ứng của Lưu Mộng Doanh, Hà Mạn Mạn vốn thông minh nên cũng hiểu phần nào vấn đề, cô nhếch mép cười thờ ơ, trang điểm nhẹ nhàng khiến cô trông rạng rỡ hơn, cử chỉ điệu bộ đều khác ngày

thường, cô đáp lại không một chút kiêng dè, “Câu nói này phải là tớ nói với nhóm trưởng mới đúng, cần thận đọc bản thảo cho trôi chảy, đừng tái diễn lại tình trạng như trong cuộc thi hùng biện lần trước nhé.”

“Ha ha, được, được.”

Lưu Mộng Doanh tự biết mình không mồm mép như Hà Mạn Mạn, cười gượng hai tiếng rồi giẫm giày cao gót đi mất

“Mạn Mạn, tớ thấy Lưu Mộng Doanh này không tốt lành gì.” Lâm Khiết thấy bóng dáng Lưu Mộng Doanh đã rời khỏi phòng liền nhỏ giọng nói, tiện tay chỉnh lại những sợi tóc lòa xòa trước trán Hà Mạn Mạn

Hà Mạn Mạn nhìn hình ảnh mình trong gương, cũng đưa tay vén những sợi tóc mai, nói với giọng hơi lười nhác: “Ừm, có điều bản tính cũng không phải xấu xa, chỉ là hơi tham vọng mà thôi.”

Lâm Khiết dầu môi dỗi hờn, cầm cái túi xách nhỏ ngồi ở một bên

Tuy rằng cô không thích Lưu Mộng Doanh, nhưng vẫn tin tưởng con mắt nhìn người của Hà Mạn Mạn, cô nhìn hình ảnh Hà Mạn Mạn trong gương, đột nhiên nhớ lại mục đích chính mà Lưu Mộng Doanh đến đây, cô cắn môi, lo lắng hỏi: “Bài diễn thuyết ngẫu hứng của cậu không vấn đề gì chứ?”

“Cậu không tin tớ à?” Lâm Khiết lắc đầu, “Không phải không tin tưởng cậu, tớ sợ con nhỏ Lưu Mộng Doanh kia giả trò sau lưng.” “Làm như lần trước chuyện của Khúc Minh, ba người các cậu yên phận lắm không bằng...” Hà Mạn Mạn đưa mắt Lâm Khiết một cái, cô hài lòng khi thấy Lâm Khiết im lặng hối lỗi.

Sau một hồi yên lặng, hai cô nghe thấy ở bên ngoài, lễ kỷ niệm đã bắt đầu, Lâm Khiết gật đầu ra hiệu với Hà Mạn Mạn rồi lặng lẽ ra ngoài khán phòng, tiến về vị trí mà Cam Lộ đã chừa sẵn cho cô, còn lại Hà Mạn Mạn ngồi ở phía sau hậu trường cùng với những sinh viên thuộc câu lạc bộ văn nghệ, mắt to trừng mắt nhỏ.

Trong đó không ít sinh viên nữ nhìn Hà Mạn Mạn xì xào bàn tán, đảo mắt nhìn cô, thấy cô nhìn lại, cả bọn lập tức sợ hãi quay đầu sang nơi khác

“Cô này không phải là người lần trước từ chối Khúc Minh đấy sao?”

Những người khác gật gù

Một bạn nữ nói nhỏ, “Trông cũng đẹp đấy, có điều cũng không đến mức có thể từ chối Khúc Minh chứ.” Nhìn những cô gái bàn tán sau lưng mình, Hà Mạn Mạn bĩu môi, thật muốn qua bên ấy nói với họ rằng, không cần nói lí nhí như vậy đâu, đâu phải ăn trộm ăn cắp nhà người ta, không bằng nói to lên, may ra đang lúc tâm trạng tốt, Hà Mạn Mạn còn nhảy vào thảo luận chung cơ đấy..

ở hậu trường có thể nghe thấy rõ ràng những âm thanh vang dội trên sân khấu, cũng vừa hay, không cần nhân viên vào thông báo, còn một tiết mục nữa là đến lượt bọn họ ra diễn

Điểm này rất tốt, trừ vấn đề ồn ào ra, tiết kiệm được nhân lực.

“Sau đây xin mời chủ tịch Hội đồng quản trị của trường, ông Hạ Tu Dục lên sân khấu phát biểu.”

16. Chương 16: Diễn Thuyết

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giọng nói sôi sục nghìn năm như một cửa người dẫn chương trình từ sân khấu vọng đến, nghe giọng điệu rõ ràng là đã xem Chủ tịch Hội đồng quản trị trường như cha mẹ thứ hai của mình

Hà Mạn Mạn thấy nức cười, nhưng lại bĩu môi không cười ra tiếng.

Đội đã!

Hà Mạn Mạn đà ra, trước kia chẳng phải luôn là thư ký của Chủ tịch xuất hiện trong lễ kỷ niệm sao, chính là cái anh chàng trông khá đẹp trai ấy, sao hôm nay Chủ tịch lại đích thân đến thế

ôi chà, mặt trời mọc từ hướng tây sao, xem ra, lễ kỷ niệm lần này hoành tráng như vậy hoàn toàn là vì sự xuất hiện của vị Chủ tịch này.

Không biết vì sao, Hà Mạn Mạn cảm thấy cảnh tượng trước mắt giống như năm xưa hoàng đế mặc thường phục vi hành

Nói là vi hành, nhưng những quan viên bên dưới đã sớm nhận được thông báo, lập tức lôi những tên ăn may đi tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo mới, đứng ở ven đường giả làm dân thường, nâng cao bộ mặt phổ phường, lấy lòng hoàng đế

Rốt cuộc người chịu khổ vẫn là lũ sinh viên tội nghiệp các cô và những dân thường ngày xưa

Theo tiếng vỗ tay của toàn thể sinh viên, sau tiếng bước chân trầm ổn, một âm thanh rõ ràng truyền đến, ở trong hậu trường còn nghe rõ hơn so với khán phòng, thậm chí là giọng nói chưa trải qua ống thu cũng rất rõ ràng

“Chào các bạn sinh viên, tôi tên là Hạ Tu Dục.”

Ôi chào!

Hà Mạn Mạn nhướng mày.

Giọng nói cũng không tệ..

Hà Mạn Mạn ngồi đó chơi điện thoại, lại nhìn nơi này, ngẩng nơi kia, thấy mấy cô nàng bên câu lạc bộ văn nghệ ở trong hậu trường đang tựa lên khung cửa lén lút nhìn lên sân khấu, luôn miệng xuýt xoa “Đẹp trai quá, đẹp trai quá!”

Ngài chủ tịch tiếp tục nói, “Hôm nay, tôi rất may mắn khi mới được Tổng biên tập của nhà xuất bản lớn nhất thành phố - anh Phùng Dục Dương.”

Hà Mạn Mạn nhướng đuôi mắt, chân mày cong thành một vòng cung rất đáng yêu, cô bắt đầu nhàm chán đến nỗi phải chơi trò 2048 trên điện thoại, nghe thấy chủ tịch nói có mời tới một vị khách quý, cô bắt giắc tặc lưỡi, nhân tiện lắc đầu không nói gì

Bản thân ngài Chủ tịch đã là khách mời rồi, còn dắt theo một người nữa, đúng là danh chính ngôn thuận dắt theo cả dòng họ!

Sau mười phút nói lan man, Hà Mạn Mạn dùng đầu ngón chân nghe cũng biết vị Chủ tịch này tuyệt đối đang lải nhải theo bản thảo nào đấy, chẳng có tí thật lòng nào, vậy mà mấy cô bên câu lạc bộ văn nghệ lại cứ nhìn chăm chăm, tưởng mặt trai đẹp là một quyển sách à!

Nhưng dù sao cũng đã khơi dậy được sự tò mò của Hà Mạn Mạn

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt đã nửa tiếng đồng hồ, người ở hậu trường càng lúc càng ít

Sau khi nhóm trưởng câu lạc bộ Hùng biện Lưu Mộng Doanh hoàn thành bài diễn thuyết, thêm một màn biểu diễn văn nghệ nữa thì đến lượt Hà Mạn Mạn lên sân khấu.

Mặc dù trong lòng không vui, nhưng những gì ngoài mặt nên làm thì vẫn phải hoàn thành, Hà Mạn Mạn nhìn bóng mình trong gương, miễn cưỡng nhếch miệng cười, đứng dậy đi về phía cửa hậu trường, nhìn thấy các cô gái của câu lạc bộ văn nghệ đang múa nhiệt tình bên ngoài, Hà Mạn Mạn hắng giọng.

“Sau đây xin ngài Chủ tịch Hạ trao giấy chứng nhận cho Đại biểu sinh viên xuất sắc - em Hà Mạn Mạn.” Người dẫn chương trình vừa dứt lời, nhạc trao giải lập tức vang lên.

Không đợi nhân viên hậu trường gọi, Hà Mạn Mạn liền đi lên sân khấu, cô nhắm thời gian cực chuẩn, khiến nhân viên hậu trường cũng phải xuýt xoa khâm phục Hà Mạn Mạn lãnh giải nhiều đến nỗi hình thành cả kinh nghiệm và khí phách.

Hà Mạn Mạn đứng dưới ánh đèn ở trung tâm sân khấu, lúc mới bắt đầu không quen với ánh sáng, cô không thể thấy rõ người ngồi phía dưới, nhưng Hà Mạn Mạn biết, khán giả rất đông, hơn nữa bên ngoài còn có nhiều người đang không ngừng tiến vào, tuy nhìn không rõ lắm nhưng cô vẫn phát hiện bọn Lâm Khiết đang ở dưới khán đài vui vẻ vỗ tay với mình,

Bọn Lâm Khiết rất ít khi được ngồi dưới khán đài xem Hà Mạn Mạn diễn thuyết như thế này, bởi vì không phải tất cả sinh viên của trường đều có thể trở thành khán giả của các cuộc thi hùng biện, thường thì bọn họ chỉ nhìn thấy vài tấm hình của Hà Mạn Mạn trên diễn đàn, báo trường và tài khoản wechat công khai, nhưng cảm giác không hề thú vị.

Dần dần nhìn rõ hơn, Hà Mạn Mạn nhìn bọn Lâm Khiết đang cười ngốc nghếch thì nhoẻn miệng tươi cười, ánh mắt long lanh, cả người cổ như sáng lấp lánh, giống một người tuyết nhỏ trên sân khấu

Lục Ly ngồi ở hàng ghế thứ nhất, nhìn thấy Hà Mạn Mạn, ánh mắt khẽ động, khóe miệng nhếch lên trong vô thức

Anh rất thích một Hà Mạn Mạn tràn đầy năng lượng như thế, chói lóa như được tái sinh

“Ồ, là cô gái kia!” Phùng Dực Dương ngồi cạnh Lục Ly chỉ vào Hà Mạn Mạn khẽ thốt lên, bộ Âu phục trên người anh ta không khác gì so với Hạ Tu Dục, trông rất rập khuôn, nhưng vì vóc dáng cũng không tệ nên cũng rất thỏa mắt người nhìn.

Nghe lời nói của Phùng Dực Dương, Lục Ly sửng sốt, nhìn về phía anh ta, ánh mắt đầy nghi vấn

Phùng Dực Dương nhìn Hà Mạn Mạn nói, “Cô gái này là người lần trước tôi gặp ở Pub Cầu Vòng, không ngờ lại là sinh viên trường này.” Lần trước gặp ở Pub Cầu Vòng! Nói cách khác, người suýt chút gặp nạn lần trước chính là Hà Mạn Mạn sao? Nghe Phùng Dực Dương nói, Lục Ly quay đầu, chân mày nặng trĩu, ngẩng lên nhìn Hà Mạn Mạn, có chút hoảng, hai tay không tự chủ đầu vào nhau, càng lúc càng chặt

Trên sân khấu, Hạ Tu Dục trông rất lão luyện trong bộ Âu phục đen,, chiếc cà-vạt màu rượu vang đầy phong cách, trên miệng túi áo vest lộ ra một góc khăn tay cùng màu với cà vạt, cả người giống như một nguồn sáng, tỏa ra sự xa hoa kín đáo

“Chúc mừng em Hà Mạn Mạn.” Hạ Tu Dục trao giấy chứng nhận tận tay Hà Mạn Mạn, cười tủm tỉm nhìn cô rất thân thiết

Trong mắt Hà Mạn Mạn, tất cả đều chỉ là hình thức mà thôi, cô đã gặp không ít những trường hợp trang trọng hơn thế này, những thứ đơn giản như thế này, cô hoàn toàn không bận tâm

“Cám ơn.” Hà Mạn Mạn lễ phép đón nhận

Hạ Tu Dục nhìn bộ dáng khéo léo đúng mực của Hà Mạn Mạn, “Mong chờ ý kiến và cách nhìn độc đáo của em trong bài diễn thuyết ngẫu hứng.” Dứt lời, anh ta mỉm cười với Hà Mạn Mạn, trong mắt lóe lên một tia đắc ý

Ha ha, Hà Mạn Mạn khựng lại! Nghiến răng nghiến lợi phát ra hai tiếng cười khô khan...

Thì ra anh chính là người đã bày ra trò này, diễn thuyết ngẫu hứng, nói thì đơn giản, tưởng diễn thuyết ngẫu hứng dễ thể à, phải tốn bao nhiêu tế bào não, di chứng của mỗi lần diễn thuyết là mệt mỏi cả ngày! Hơn nữa để tài gì mà “Tuổi tác - tình yêu”, đề tài biến thái thế này chỉ có những người biến thái như Chủ tịch Hạ đây mới nghĩ ra được

Hạ Tu Dục tao nhã đứng cạnh Hà Mạn Mạn nhìn về hướng khán đài vỗ tay, khán giả bên dưới cũng đáp lại bằng một tràng pháo tay, thỉnh thoảng còn lóe lên ánh đèn flash làm lóa mắt cô

Dưới đôi mắt sắc như dao găm của Hà Mạn Mạn, Hạ Tu Dục “thướt tha” đi xuống ngồi ngay giữa hàng ghế thứ nhất, Hà Mạn Mạn đảo mắt một cái, phát hiện ba anh chàng nhan sắc vượt trội, ngồi bên cạnh Hạ Tu Dục là thầy Lục

Thầy Lục cũng đến đây? Có lẽ là Lục Ly quá bất mắt nên nhất thời Hà Mạn Mạn không chú ý đến sự tồn tại của ân nhân cứu mạng - Phùng Dực Dương..

Nhận ra Lục Ly đang nhìn mình, Hà Mạn Mạn có chút hoảng, có gì mà cô chưa trải qua? Cho dù là trên cuộc thi hùng biện cấp thành phố, được truyền hình trực tiếp, cô cũng chưa bao giờ hồi hộp, lần này, Hà Mạn Mạn lại cảm giác nhịp tim đặc biệt nhanh, nhất là khi chạm mắt với Lục Ly, cô đột nhiên thấy miệng lưỡi khô khan

Ánh đèn sân khấu khiến cô cảm thấy hơi chóng mặt, Hà Mạn Mạn nhận thấy lưng mình đã bắt đầu đổ mồ hôi, nhưng cô vẫn cố tỏ vẻ bình tĩnh

cứ coi thầy Lục như khúc gỗ, khúc gỗ, khúc gỗ..

Hà Mạn Mạn không ngừng tự kỷ ám thị

Khúc gỗ, khúc gỗ, khúc gỗ! “Ồ trường học, chăm chỉ khắc khổ là chúng ta, phấn chấn bông bột là chúng ta, thanh xuân dào dạt cũng là chúng ta.” Trên sân khấu, giọng nói sôi sục liên tục của người dẫn chương trình va vào màng nhĩ của Hà Mạn Mạn, khiến cô nhói từng cơn

Hà Mạn Mạn bất giác nhìn về hướng Lục Ly, lần này, cô nhìn thấy Phùng Dực Dương ngồi đó, dáng vẻ cũng rất tuấn tú.

Ồ?

Là anh ta!

Ân nhân cứu mạng của mình! Nhớ đến những lời nói vừa rồi của Hạ Tu Dục...

“Hôm nay, tôi rất may mắn khi mới được Tổng biên tập của nhà xuất bản lớn nhất thành phố - anh Phùng Dực Dương.” Thì ra anh ta chính là vị Tổng biên tập lấy lòng ấy..

Nhìn ánh mắt của Phùng Dực Dương, Hà Mạn Mạn biết anh ta cũng nhận ra mình, cô lễ phép gật đầu chào, chỉ thấy Phùng Dực Dương im lặng đưa ngón tay cái lên ra hiệu, ý bảo Hà Mạn Mạn cố lên! Lục Ly chú ý đến động tác này của cả hai, mím môi không nói gì

“Sau đây, chúng tôi giao sân khấu cho bạn Hà Mạn Mạn, hãy để cô ấy bày tỏ ý kiến và cách nhìn độc đáo của mình về tình yêu.”

Người dẫn chương trình vừa cười vừa đưa micro cho Hà Mạn Mạn.

Ngay sau đó, tất cả ánh mắt dồn về cô.

Hà Mạn Mạn cầm micro, tai đeo tai nghe, cô cầm giấy chứng nhận cúi đầu chào mọi người, lại đứng lên nhìn về phía khán giả, ánh mắt không tự chủ mà đưa về phía Lục Ly, nhưng lại lập tức nhìn nơi khác

Hạ Tu Dục liếc nhìn phản ứng của Lục Ly, tay phải mân mê cái đồng hồ trên cổ tay một cách vô thức

“Chào mọi người, tôi là Hà Mạn Mạn, đầu tiên muốn đính chính với mọi người, tôi chưa từng yêu, không dám có ý kiến hoặc góc nhìn độc đáo gì

Chỉ là ngay bây giờ, muốn cùng mọi người tham khảo một vấn đề, liên quan đến tuổi tác, cũng liên quan đến tình yêu.” Hà Mạn Mạn bắt đầu diễn thuyết theo chủ đề “Tuổi tác - Tình yêu” mà Hạ Tu Dục đưa ra

Vừa nghe tên chủ đề, Lục Ly đã cau mày, nhưng lại phát hiện Hạ Tu Dục đang nhìn mình

Lục Ly thở dài một hơi, hạ giọng, “Tu Dục, cậu lại bắt đầu làm càn...” Sắc mặt của Lục Ly hơi trắng, nhìn Hạ Tu Dục, nói nhỏ

Phùng Dực Dương nhìn về phía hai người, lắc đầu khó hiểu, tiếp tục hướng mắt về phía Hà Mạn Mạn, không thể không nói, khi đứng trên sân khấu, phong độ của cô rất tốt

Nhìn về phía Hà Mạn Mạn trên sân khấu, Hạ Tu Dục hất cằm cười, ý bảo Lục Ly không nên hướng sự chú ý về mình, mà hãy tập trung về sân khấu.

Trên sân khấu, Hà Mạn Mạn quả thật bắt mắt, cô nói từ tốn, luôn mỉm cười, cầm giấy chứng nhận khua tay theo thói quen, thoạt nhìn thì thấy bình thường, nhưng bao hàm trong đó là cả một sự chuyên nghiệp cùng lượng kiến thức khổng lồ, tuy cô rất tự tin, những ánh mắt lại không hề dám nhìn Lục Ly, như cố ý tránh né thứ gì đó.

“Tôi từng đọc một bài thơ, nguyên văn thì đã quên mất rồi, nhưng trong đó có một câu, tôi tin rằng toàn thể sinh viên và giáo viên có mặt tại đây đều đã từng nghe: “Chàng sinh, ta chưa sinh

Ta sinh chàng đã già

Chàng hận ta sinh muộn

Ta hận chàng sinh sớm”, thật đau buồn, lúc tôi đọc đến đây đã khóc không thành tiếng

Nhưng tôi không đồng ý với suy nghĩ của tác giả, bởi vì bản thân không chịu chấp nhận thực tế và đổ lỗi cho sự sắp đặt của số phận, đây không phải tình yêu, đây là sự nhu nhược! Tuổi thì tôi không cần nói nhiều, năm nay tôi hai mươi mốt, sang năm hai mươi hai, đây chỉ đơn thuần là một dây số tiến dùng để đo sự trưởng thành, chứng chạc của chúng ta

Nhưng tình yêu lại không như thế

Lúc chúng ta còn học trường mầm non, lần đầu tiên biết tới hai chữ tình yêu là nghe bài hát “Ánh trăng tỏ lòng em” từ cha mẹ và nghĩ đó là tình yêu, lớn hơn một chút, tiểu học, chúng ta đọc tiểu thuyết tình yêu học đường, thấy thật là oanh oanh liệt liệt, nghĩ đó là tình yêu, trung học cơ sở, chúng ta như nụ hoa chớm nở, bắt đầu biết yêu thầm bạn học của mình, thông thường thì là đưa bạn ngồi cùng bàn, mỗi ngày sớm chiều gặp nhau, thời gian bên nhau còn nhiều hơn so với cha mẹ, lại tưởng rằng đó là tình yêu, đến bây giờ, đại học, chúng ta dường như đã đến lứa tuổi thích hợp để yêu đương, nhưng lại không biết tình yêu là gì nữa rồi...”

Giọng nói của Hà Mạn Mạn mềm mại du dương, như thấm vào nơi sâu nhất trong đáy lòng ai đó

Lời cô nói không một chút giả dối, toàn bộ đều là những lời thực lòng, là suy nghĩ chân thật nhất của cô, những lời như thế luôn lay động lòng người nhất, gây xúc động nhất.

Lục Ly nhìn Hà Mạn Mạn trên sân khấu, mím chặt môi, cảm nhận trong đáy lòng mình có chút khác thường, anh lặng lẽ đặt tay lên ngực, lại không rõ đó là cảm giác gì

Hạ Tu Dục vẫn ngồi im quan sát sự khác thường của Lục Ly, mi mắt anh ta rũ xuống, rồi lại nhìn lên cô gái sống động đang tỏa sáng trên sân khấu

Hà Mạn Mạn ngưng một giây, rồi nói tiếp:

“Như thế xem ra, dường như tình yêu cũng có liên quan đến tuổi tác, nhưng xin mọi người suy nghĩ lại, tuổi tác là gì? Tượng trưng cho sự từng trải của bạn, là cảm nhận của bạn đối với cuộc sống

Vậy tôi đây thử hỏi, tình yêu và từng trải có liên quan không? Chẳng lẽ bạn sẽ vì cái gọi là kinh nghiệm cuộc sống, cảm nhận cuộc sống mà từ bỏ người mình yêu, đây rõ ràng là một chuyện hoang đường

Thế giới to lớn, giữa bảy mươi bảy triệu dân cư, gặp được một người có duyên, một người yêu mình và mình cũng yêu người ấy thật không dễ dàng gì, cứ như một kỳ tích, chẳng lẽ chúng ta chỉ vì chênh lệch tuổi tác mà phải từ bỏ, không cảm thấy đáng tiếc sao?” Mỗi câu nói của Hà Mạn Mạn đều được xây dựng kiên cố từ kinh nghiệm sân khấu và kiến thức mà cô tích lũy được

Từng câu từng câu hỏi ngược do cô đưa ra, khiến cho toàn bộ khán giả phía dưới đều yên lặng lắng nghe cô diễn giải

“Không một tiếng quạ” có lẽ là cách hình dung phù hợp nhất với tình huống hiện tại

Phùng Dục Dương thân là một biên tập, rất có hứng thú với những thứ như bản thảo hay diễn thuyết

Hiện giờ anh ta đang tiếc nuối vì không ngờ Hà Mạn Mạn lại nói hay đến thế mà mình không dùng bút ghi âm để ghi lại, đến lúc đó có thể viết thành một bản thảo, và ký tên của Hà Mạn Mạn ở dưới bài viết.

Anh ta nhìn những hàng ghế phía sau, muốn tìm xem có ai ghi hình lại hay không

Quả nhiên, mắt Phùng Dục Dương sáng rõ khi nhìn thấy máy ghi hình, đồng thời cũng nhìn thấy phản ứng của những người khác.

Dưới sân khấu, có không ít những cô gái thậm chí đôi mắt đã đỏ hoe, bọn họ đều cảm động bởi bài diễn thuyết giàu thanh sắc và tình cảm của Hà Mạn Mạn

Từng câu từng chữ đều không phải cách nói của người ăn trên ngồi trước, mà giống như lời khuyên của một người bạn tốt

Cộng với giọng nói êm ái nhẹ nhàng của Hà Man Man, mỗi câu mỗi lời đều đi thẳng đến nơi yếu mềm và sâu thẳm nhất của trái tim.

Sau dăm ba câu nói, năm phút diễn thuyết đã sắp hết, Hà Man Man đang chuẩn bị tổng kết lại, ánh đèn tụ quang di chuyển theo từng bước chân của cô trên sân khấu, trông có giống như thần tình yêu Cupid giáng trần, giải thích cho mọi người hiểu sự chất phác nhất trong tình yêu.

Hà Man Man cầm micro, ánh mắt dần dần trở nên dịu dàng, dưới ánh đèn tụ quang, đôi mắt của cô sáng như ngọc lưu ly, “Theo tôi, tình yêu, thậm chí là hôn nhân đều không liên quan đến tuổi tác, trong lòng mọi người, tuổi tác là khoảng cách không thể vượt qua, nhưng tôi lại nguyên dùng tình yêu sâu sắc lấp đầy khoảng cách này.”

“Dùng tình yêu lấp đầy khoảng cách của thời gian...” Ánh mắt của Lục Ly trở nên lơ đãng, anh lẩm bẩm, lần đầu tiên sự ý không phát hiện ra Hạ Tu Dục đang lặng lẽ nhìn mình,

17. Chương 17: Tiếng Lòng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Không thể không thừa nhận, bài diễn thuyết của Hà Man Man không những đi vào lòng người, còn đánh thức lòng dũng cảm trong tình yêu.

“Dùng tình yêu để lấp đầy khoảng cách của thời gian...” Rất đặc biệt, cũng rất tốt đẹp

Thật ra, khi Hà Man Man đề cập đến bài thơ này, mắt cô sụp xuống, cắn môi, rụt rè nhìn về phía Lục Ly, cũng đúng lúc Lục Ly đang chăm chú nhìn về phía cô, ánh mắt của hai người chạm nhau, cuối cùng kẻ thua cuộc vẫn là Hà Man Man với sắc mặt hơi ửng đỏ.

Cô né tránh ánh nhìn của Lục Ly như một kẻ chạy trốn, Hà Man Man cảm thấy nếu không nhờ lớp phấn trang điểm, chắc mặt cô trông đã đỏ bừng lên rồi

Lục Ly khẽ chớp mắt

Hà Man Man không hiểu tại sao, khi vừa nghe Lưu Mộng Doanh nhắc đến đề tài này thì người đầu tiên cô nghĩ đến chính là thầy Lục luôn ân cần với mình..

Xung quanh chìm trong bóng tối, nhưng dưới ánh đèn tụ quang, đôi má Hà Man Man ửng hồng, dưới ánh đèn sân khấu, nhìn cô rất đầm thắm

Cô cầm micro, nói với chất giọng mềm mại và nhẹ như bông gòn, chốt lại vấn đề: “Cuối cùng, tôi muốn sửa lại bài thơ có chút đau buồn này, đồng thời muốn dùng hai câu thơ cuối cùng, tặng cho tất cả thầy cô và sinh viên có mặt tại đây, “Chàng sinh ta chưa sinh, ta sinh chàng chưa già,

Ta lớn chàng vẫn chờ, ngày ngày cùng bên nhau.

Chàng cưới ta nguyện lấy, làm bạn bên hoa cỏ,

Hai ta không chán trời, đời đời quên góc bể.”

Nếu tình yêu đến gõ cửa, ít nhất tôi sẽ không vì cách biệt tuổi tác mà buông tay

Cám ơn mọi người, bài diễn thuyết đã xong.”

Hà Man Man thâm tình đọc bài thơ do cô cải biên, cô nhìn quanh khán phòng, tay cầm giấy chứng nhận, gặp sâu người chào toàn thể khán giả, nhưng cho đến khi cô đứng thẳng người, cả khán phòng vẫn lặng ngắt như tờ, như bị đông cứng lại

Thật ra, Hà Man Man đã sớm chuẩn bị trước, bài thơ kia cô đã thuộc lòng từ lâu, sợ dĩ không đọc ngay lúc bắt đầu là vì muốn dùng hai câu thơ do mình cải biên này để kết thúc.

Như vậy khi nhìn vào, đầu đuôi tương xứng, bố cục mạch lạc, cứ như là bài diễn thuyết đã được soạn sẵn từ trước

Cũng sẵn tiện “dần mặt” Lưu Mộng Doanh, để cô ta biết thân biết phận

Cả khán phòng im lặng đến kỳ lạ, dường như tất cả vẫn đang đắm chìm trong tình túy của từng lời cô nói...

Sau vài giây tĩnh lặng, đột nhiên, Lâm Khiết đang ngồi ở góc phía trước đứng phắt dậy, giữa bầu không khí yên tĩnh đến nỗi một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe rõ, cô hét lên: “Hà Mạn Mạn, 6tớ yêu cậu, tớ yêu cậu!” Cô vừa hô to vừa vỗ tay, Cam Lộ và Đoàn Nghệ Lâm cũng đứng lên vui mừng hưởng ứng.

Tiếng động lớn do ba người tạo ra lập tức xé nát bầu không khí yên tĩnh trong khán phòng.

Giây tiếp theo, tất cả mọi người như bừng tỉnh từ giấc mơ, những tràng pháo tay lần lượt vang lên, thậm chí sinh viên ở những hàng ghế phía sau cũng gọi tên Hà Mạn Mạn trong tiếng hoan hô không dứt, đứng lên vỗ tay nhiệt liệt vì Hà Mạn Mạn

Nhất thời, cả khán phòng đều là tiếng hoan hô, tiếng huýt sáo, đầu đầu cũng là những âm thanh ủng hộ.

Âm thanh hưởng ứng tràn ngập khán phòng, rần rần như thủy triều dâng lên không dứt, tất cả đều hướng về Hà Mạn Mạn

Cô vẫn đứng trên sân khấu, mỉm cười nhận tất cả lời ca ngợi, cô đã sớm dự đoán được tình hình này rồi

Không phải vì cô kiêu ngạo tự phụ, mà là này để tài vô cùng phù hợp với những sinh viên ở lứa tuổi tình đầu chớm nở, chính vì thế cô mới dễ dàng giành được sự cảm thông từ họ.

Hà Mạn Mạn nhìn về phía Lục Ly, nhìn về phía Phùng Dục Dương, nhìn về phía Hạ Tu Dục, có thể nói, ở Đại học A, sự tồn tại của ba nhân vật này không khác gì thần linh, và bây giờ cả ba đều gật đầu vỗ tay tán thưởng.

Trong một góc thuộc hàng ghế khán giả, Lưu Mộng Doanh cắn môi không cam lòng, nhìn về phía Hạ Tu Dục, cô phát hiện anh ta cũng là một trong những người hưởng ứng nhiệt liệt nhất, anh ta vừa đứng lên, những vị lãnh đạo nhà trường khác vốn cao ngạo lập tức đứng dậy vỗ tay theo

Cô ta túm chặt lấy làn váy, chiếc váy vốn được là phẳng nay bị túm đến nhăn nhoe

Vốn muốn nhìn thấy Hà Mạn Mạn bẽ mặt, nào ngờ ngược lại, tất cả ánh hào quang đều bị Hà Mạn Mạn giành hết.

Trong hàng ghế ban lãnh đạo nhà trường, Lục Ly, Phùng Dục Dương và Hạ Tu Dục đều nổi bật hơn cả, bất kể là chiều cao hay phong độ

Lúc vỗ tay, tuy trong mắt Lục Ly toàn là ý cười, nhưng chân mày vẫn nặng trĩu, trông khá là nghiêm nghị, anh chăm chú nhìn Hà Mạn Mạn trên sân khấu, không biết đang nghĩ gì, con người màu nâu đậm của anh chưa đầy hình bóng của cô

“Thế nào, bài diễn thuyết rất tuyệt, Lục Ly, cậu thấy đúng không?” Hạ Du Dục vỗ tay, nhìn về mặt nghiêm nghị của Lục Ly, hỏi trêu đùa

Lục Ly nhìn anh ta một cái, lại quay đầu về phía Hà Mạn Mạn lúc này lại đang cúi chào khán giả một lần nữa, nói, “Cậu cố tình làm thế.” Không hề nghi vấn, trong giọng điệu đều là sự khẳng định

Hạ Tu Dục lắc đầu lia lịa, giọng nói có chút ngả ngớn, “Tôi nào có bản lĩnh lớn như vậy, chẳng qua nếu trong lòng người ta không hề yêu thì tôi cũng không thể ép người ta nói ra những lời như vậy.” Hạ Tu Dục mỉm cười, nhìn Lục Ly với vẻ mặt đắc ý

Nghe thấy lời của Hạ Tu Dục, Lục Ly cắn môi, “Đừng nói vậy, cô ấy chẳng qua chỉ là một đứa trẻ.” Lục Ly thấy Hà Mạn Mạn đi xuống sân khấu, chạy về phía những người bạn cùng phòng, khẽ nói, giọng điệu của anh vẫn mang vẻ điềm đạm thường ngày

Phùng Dục Dương ngồi một bên nghe hai người nói chuyện mà không hề hiểu họ đang nói tới vấn đề gì

Chỉ cảm thấy hình như đã có một số việc xảy ra trong mấy năm mình ở nước ngoài

Hạ Tu Dục nhận phản ứng của Phùng Dục Dương, mỉm cười tỏ vẻ thần bí, sẵn tiện nhường cặp chân mày tình nghịch, nhưng trong lòng lại đang toan tính điều gì đó, đồng thời cũng âm thầm khen ngợi cô nàng tên Hà Mạn Mạn này đã không khiến mình thất vọng

Hạ Tu Dục ngồi ở đó, vô ý quay đầu lại nhìn về hướng Hà Mạn Mạn, nhưng lại chú ý tới một cô gái có mái tóc xoăn dài, cô ấy đang ôm Hà Mạn Mạn, dùng hết sức để reo hò nhảy nhót, vô cùng phấn khích

Nụ cười của cô ấy rất hồn nhiên, dài tóc xoăn dài bồng bênh theo từng cử động của cô, dù trong khán phòng không đủ ánh sáng, Hạ Tu Dục vẫn cảm thấy cô ấy tỏa ra ánh sáng chói mắt

Vừa rồi hình như cô chính là người đầu tiên hô lên câu “Hà Mạn Mạn, tớ yêu cậu!”, Hạ Tu Dục nhìn cô nhảy nhót kích động rất hoạt bát, mắt anh ta cong môi như nở nụ cười, quay qua hỏi Lục Ly: “Cô gái kia tên gì thế?”

Lục Ly dõi theo ánh mắt Hạ Tu Dục, sau khi nhìn về phía cô gái đang ngồi đó liền bĩu môi bất đắc dĩ, trả lời:

“Cậu đùa à, mới bảo người ta diễn thuyết xong, giờ đã không nhận ra rồi.” Hạ Tu Dục nhìn Lục Ly vẻ chê bai, hạ thấp giọng nói nhỏ, “Trong mắt cậu chỉ có Hà Mạn Mạn à?” Nhìn thấy ánh mắt nhất thời lúng túng của Lục Ly, Hạ Tu Dục cũng không có tâm trạng trêu tiếp, ngón tay thon dài chỉ về hướng cô nàng có mái tóc xoăn dài ngồi cạnh Hà Mạn Mạn, Lục Ly mỉm môi nhìn sang, hỏi, “Tóc dài hả?” Hạ Tu Dục nghiêm nghị gật đầu.

Khán phòng lại một lần nữa chìm trong bóng tối, trên sân khấu, nhóm sinh viên câu lạc bộ văn nghệ lại nhảy những vũ điệu sôi nổi, nhiệt tình thể hiện sức sống tuổi trẻ

Trong hoàn cảnh tối tăm đó, ánh mắt của Lục Ly lại một lần nữa không tự chủ chuyển từ cô gái tóc xoăn dài sang Hà Mạn Mạn, sau đó quay đầu về phía trước một cách không tự nhiên, nói nhỏ:

“Lâm Khiết.”

Lâm Khiết? Vì xung quanh khá tối, Hạ Tu Dục không thể nhìn rõ khuôn mặt của Lâm Khiết, chỉ thoáng thấy dáng vẻ của cô, anh cười nhạt.

Khá là đáng yêu.

Hạ Tu Dục quay đầu lại, khoe miệng bất giác cong lên, mười ngón tay thon dài giao nhau, đặt trên đùi, biếng nhác xem tiếp màn ca múa trên sân khấu

Thoạt nhìn như rất chú tâm, nhưng nếu nhìn kỹ đôi mắt của anh ta thì sẽ phát hiện trạng thái của Hạ Tu Dục và Lục Ly bây giờ giống hệt nhau

Đều như người mất hồn, như đang nghiền ngẫm điều gì đó.

Sau bài diễn thuyết, buổi lễ cũng sắp kết thúc, không đến nửa tiếng sau, khi người dẫn chương trình tuyên bố khép lại chương trình, Hà Mạn Mạn thở một hơi như trút được gánh nặng, cuối cùng buổi lễ hao tài tốn của này cũng Xong.

Sinh viên nhốn nháo chen chúc ủa ra ngoài, dòng người đông đến nỗi dường như chỉ cần một giây đứng không vững mà ngã ra đó thì sẽ thành ra tai nạn dẫm đạp

Hà Mạn Mạn và bọn Lâm Khiết không hề nóng vội, đợi đến khi dòng người vơi bớt mới đi ra

Cả bọn không ngờ rằng Ban lãnh đạo nhà trường và nhóm Hạ Tu Dục cũng nghĩ như thế.

Người càng lúc càng ít, bốn cô gái vừa đứng dậy liền bắt gặp những vị lãnh đạo cũng đang rời đi.

Để tỏ vẻ lễ phép, Hà Mạn Mạn đi nhanh vài bước, chào to “Em chào các vị lãnh đạo, Hiệu trưởng và thầy cô ạ!”, Hiệu trưởng đang đứng phía trước cùng Hạ Tu Dục gật đầu hài lòng

Nhìn thấy cô gái lúc này tỏa sáng trên sân khấu, Hiệu trưởng cảm thấy Đại học A có thể giáo dục ra một nhân tài như vậy, quả thực đáng tự hào, Hà Mạn Mạn đã khiến ông nở mày nở mặt, ông liền tạm gác sự cao ngạo của hiệu trưởng, vỗ vai cô, nói: “Em Hà Mạn Mạn, cứ tiếp tục cố gắng nhé, tôi tin tưởng ở em.”

Nói xong liền quay sang Hạ Tu Dục khoác loác, “Chủ tịch Hà à, trong trường Đại học A của chúng ta còn rất nhiều những nhân tài như em Hà Mạn Mạn đấy..

bờ la bờ lõ bờ la bờ lõ...” Hà Mạn Mạn nhún vai, không nói gì

Nghe thấy Hiệu trưởng nói thế, chân mày Hạ Tu Dục nhíu lên không hề phản bác

Ngược lại, Lâm Khiết đang đứng phía sau Hà Mạn Mạn tỏ vẻ không vui, cổ trợn mắt lườm quả đầu hói của thầy Hiệu trưởng

Động tác này của Lâm Khiết đã lọt vào tầm mắt của Hạ Tu Dục, nhìn vẻ tinh nghịch của cô, Hạ Tu Dục bật cười thành tiếng, tiếng cười này lại khiến thầy Hiệu trưởng cảm thấy xấu hổ đến nỗi muốn chui xuống đất

Thực ra là ông chém gió thôi, chứ nhân tài như Hà Mạn Mạn, một ngôi trường có được một người đã không tệ rồi, ai bảo ông muốn tranh công ở đây chứ.

Đoàn người của Hiệu trưởng chậm rãi đi ngang qua nhóm của Hà Mạn Mạn

Lục Ly ở phía sau, ánh mắt kiên định nhìn về phía trước, dường như hoàn toàn không quan tâm đến cô

Hà Mạn Mạn nhìn một bên mặt của anh, trong lòng thấy hơi hoảng hốt, muốn mở miệng gọi: “Thầy Lục”, nhưng lại đến đến cửa miệng lại không đủ dũng cảm thốt ra.

Chân mày Lục Ly nhíu chặt, ngũ quan của anh gần như hoàn hảo, nhưng trong đôi mắt ấy, Hà Mạn Mạn lại không nhìn thấy hình bóng của mình

Đôi mắt anh giờ đây không hề có cảm xúc, dường như chỉ cần liếc nhìn một cái là đối phương sẽ lập tức đóng băng, ngoài sự hoàn hảo quá đáng, không còn tình cảm nào khác cả

Không hề khen ngợi, cũng không hề vui mừng..

Hà Mạn Mạn cúi đầu thất vọng, cô không quan tâm đến lời đánh giá của bất cứ ai, chỉ muốn duy nhất lời khen ngợi của Lục Ly

Cho dù là chạm mặt không nói cái gì, giờ một ngón tay cái ra tỏ ý khen ngợi cũng được, để cô biết rằng Lục Ly có chăm chú nghe bài diễn thuyết của mình, có nghiêm túc cân nhắc đến hàm ý cô gửi gắm trong đó

Nhưng..

không hề có bất cứ thứ gì

Hình như anh còn lạnh lùng, vô tình hơn lần đầu tiên gặp gỡ, như một người hoàn toàn xa lạ

Không biết vô tình hay cố ý, mùi hương trên người Lục Ly thoáng lướt qua người Hà Mạn Mạn, càng làm cô thấy nản lòng

Trong khi đó, Phùng Dục Dương phía sau Lục Ly lại không hề chú ý đến vẻ mặt thất vọng của cô, lúc đi qua trước mặt cô, anh ta giơ ngón tay cái thon dài lên.

Là thầy Lục à?

Hà Mạn Mạn vừa bất ngờ vừa mừng rỡ nhìn theo ngón trắng trẻo thon thả ấy, mắt cô đầy ắp hy vọng, nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt Phùng Dục Dương đang nhìn mình cười thì cô lại cảm thấy như bị dội một gáo nước lạnh từ trên xuống

Hà Mạn Mạn nhìn Lục Ly rời đi, ngay cả tấm lưng hao gầy của anh cũng toát ra sự lạnh nhạt

Hà Mạn Mạn thu lại ánh mắt, cô thấy nụ cười của Phùng Dục Dương và cố gắng đáp lại sự khích lệ của anh ta bằng nụ cười không thể nhạt nhẽo hơn

Bốn cô gái ra khỏi cửa khán phòng

Ánh mặt trời gay gắt bên ngoài chói mắt đến nỗi cô suýt chảy nước mắt

Sau vài giây nhắm mắt để thích ứng, cô liền nhìn thấy người mà mình không muốn gặp nhất.

Lâm Khiết tặc lưỡi, không nói chuyện, hai người còn lại cũng lui về phía sau Hà Mạn Mạn

Trước cửa khán phòng, Khúc Minh đang cầm một bó hoa tươi thật to đợi cô

Sau lưng cậu ta là những vị lãnh đạo nhà trường mới đi ra không bao lâu đang đứng đó nói chuyện.

“Mạn Mạn, cậu thật là tuyệt.”

Khúc Minh nhìn thấy Hà Mạn Mạn trong chiếc váy trắng đang đứng cách mình không xa

Cậu ta bước nhanh đến, trao bó hoa trong tay cho cô, đôi mắt như biết cười

Hà Mạn Mạn nhận ra, Khúc Minh thật lòng muốn chúc mừng cô, cô cũng không ra vẻ kiêu kỳ, đưa tay nhận hoa, nhẹ nhàng nói lời cảm ơn.

Thấy Hà Mạn Mạn không từ chối như trước mà còn “vui mừng” nhận hoa của mình, Khúc Minh vui đến tất cả mắt, nhưng vẫn có chút bối rối, xoa xoa hai bàn tay, không biết nói gì

Lâm Khiết nhìn đến sững cả người, há hốc mồm không biết nói gì

Cô biết Hà Mạn Mạn không phải là người hồ đồ

Nếu Hà Mạn Mạn không thích, cậu ấy sẽ hoàn toàn không cho cậu ta một tia hy vọng nào

Bây giờ đã nhận hoa của Khúc Minh, xem ra cũng là một lời từ chối rõ ràng hơn

Nếu là bạn bè, cần gì phải bận tâm

Một tiếng “bạn bè”, ngăn cách tất cả

Đột nhiên! Một tiếng “rầm” cắt ngang.

Một âm thanh cực lớn, là tiếng đóng cửa xe ô tô

Hà Mạn Mạn và tất cả mọi người có mặt ở đó đều nhìn về hướng phát ra âm thanh ấy

Một chiếc BMW màu đen cách đó không xa đang khởi động

Là xe của Lục Ly

Hà Mạn Mạn cầm hoa trên tay, nhìn chiếc ô tô BMW màu đen nhanh chóng rời khỏi

Trong khi ở cách đó không xa, Hạ Tu Dục đang vừa tiếp chuyện thầy Hiệu trưởng vừa nhìn phía Hà Mạn Mạn

Anh ta chú ý đến cậu nam sinh, cũng nhìn thấy bó hoa trong tay cô, Hạ Tu Dục liếm làn môi hơi khô của mình, lại nhìn thầy Hiệu trưởng đang liếng thoảng không ngừng

Một người chủ động, một người kháng cự, một người không câu nệ chuyện vật vãnh, một người lại quá bận tâm..

Sự việc quả thật là càng ngày càng thú vị...

18. Chương 18: Chuyện Xưa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi diễn thuyết này vốn chẳng làm cuộc sống thực tế của Hà Mạn Mạn có gì thay đổi cả

Chỉ có điều, khi bàn tán về cô, mọi người không còn nhắc đến “cô nàng từ chối Khúc Minh” nữa, mà là “cô nàng diễn thuyết trong lễ kỷ niệm thành lập trường hôm trước”

Về điểm này thì Hà Mạn Mạn cũng khá hài lòng.

Cô chẳng phải bạn gái của Khúc Minh, tại sao cứ mỗi lần nói về cô lại phải thêm hai chữ “Khúc Minh” này vào làm gì chứ?

Nhưng cũng có vài chỗ không hay

Ví dụ như Khúc Minh càng theo đuổi cô mãnh liệt hơn, ví dụ như có nhiều tên gốc” thích cô hơn

Cho dù Hà Mạn Mạn đã khôi phục lại hình tượng cô nàng hồ báo tóc tai bù xù như thường ngày, nhưng trong mắt bọn họ thì đó lại là vẻ đáng yêu “phóng khoáng” của cô

Hơn nữa, điều đáng sợ nhất là đến giờ Tiếng Anh của thầy Lục, sinh viên tới học ké không chỉ là các cô nàng đến ngắm thầy, mà còn có các bạn nữ đến ngắm Khúc Minh, và cũng bao gồm luôn cả các chàng trai đến ngắm cô..

Hà Mạn Mạn còn cắt công đi tìm Chủ nhiệm khoa để tải video diễn thuyết về rồi gửi cho cha mình

Tuy cô không rõ ông có biết cách bật video để xem hay không, nhưng cha cô có một người học trò, Hà Mạn Mạn gọi anh ấy là anh Tiểu Dịch, Chắc anh ấy sẽ hướng dẫn cha bật video lên xem thôi.

Hơn nữa, video này còn là thành quả của các thành viên trong phòng cô

Lâm Khiết đăng hẳn nó lên trên diễn đàn của trường, lượt truy cập ngày càng tăng cao

Điều khiến người ta không ngờ đến chính là không bao lâu sau, Phùng Dục Dương lại gọi điện cho Hà Mạn Mạn, hỏi cô có thể chỉnh sửa lại bản thảo trong buổi diễn thuyết một chút rồi đăng lên tạp chí thời trang của bọn họ hay không.

Hà Mạn Mạn choáng váng, tay nắm chặt điện thoại, hỏi: “Bài diễn thuyết thì..

có liên quan gì đến thời trang ạ?” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười ôn hòa của Phùng Dục Dương, anh ta kiên nhẫn giải thích: “Tạp chí thời trang hướng đến nhiều đối tượng

Nếu một quyển tạp chí chỉ có hình ảnh của người mẫu, người đọc cũng sẽ chán ngấy

Hơn nữa, bài diễn thuyết của em thể hiện được cá tính của các cô gái thời hiện đại và xu hướng mới, rất giống với phong cách tạp chí của chúng tôi.”

Hà Mạn Mạn ở đầu dây bên kia hơi do dự, chẳng nói gì cả

Dường như anh ta hiểu được sự băn khoăn của Hà Mạn Mạn, liền nói: “Em yên tâm, chúng tôi sẽ dùng tên của em để xuất bản...” “Không phải, không phải, em không có ý đó...” Hà Mạn Mạn vội vã cắt ngang lời của Phùng Dục Dương, giải thích rằng mình không có ý như vậy

Cô chỉ sợ như thế có hơi phô trương, dù sao, cô cũng chỉ là một sinh viên, hơn nữa còn là sinh viên chuyên ngành Kinh tế, Hồi lâu sau, Hà Mạn Mạn cũng không cần biết Phùng Dục Dương có nhìn thấy hay không, cố gập đầu thận trọng và nói: “Cảm ơn lời khen ngợi của anh, nhưng mà nói thật với anh là phần diễn thuyết ngày hôm đó của em không hề có bản thảo gì cả, toàn bộ đều là ngẫu hứng thôi...”

“Không sao

Tôi đã tải video diễn thuyết của em về, giao cho Ban biên tập chỉnh sửa rồi

Em không cần lo.” Hà Mạn Mạn “ồ” một tiếng, trong giọng nói mang chút ý cười, nói lời cảm ơn

“Không có gì, người cảm ơn phải là tôi mới đúng”..

Thật ra, mãi cho đến lúc tắt cuộc gọi, Hà Mạn Mạn vẫn thắc mắc tại sao Phùng Dục Dương lại biết được số điện thoại của mình

Ngoài ra, cô còn phát hiện thêm một điều..

Chưa đến hai tuần nữa là bước vào tuần thi học kỳ cuối cùng rồi

Tuy chương trình học của năm ba không nhiều, nhưng kiến thức khó và nội dung cũng khá phức tạp

Chẳng biết vì sao, dạo này chỉ cần Hà Mạn Mạn đi tìm Lục Ly hỏi bài, anh liền từ chối vì bận việc khác và hẹn lần sau, đến lần sau rồi thì chẳng thấy bóng dáng anh đâu nữa

Nhớ lại cảnh sau khi buổi lễ kỷ niệm kết thúc lần 7 trước, Hà Mạn Mạn thở dài

Nghĩ kỹ lại thì thầy Lục cũng đâu có nợ tiền cô, sao mỗi lần gặp cô là cứ như chuột thấy mèo thế..

Đường như cứ mỗi lúc cô muốn tiếp cận thì thấy Lục đều trốn tránh cổ

Cứ như cô là ôn dịch vậy, cảm giác này thực sự không thoải mái chút nào!

Bầu không khí học tập trong ký túc xá cũng khá là “căng thẳng”, ví dụ như Lâm Khiết cầm máy tính bảng xem “The Big Bang Theory”, còn nói đó là: Ôn tập hội thoại tiếng Anh thường ngày, nhưng bị Hà Mạn Mạn phũ phàng đáp lại một câu:

“The Big Bang Theory là phim Mỹ, cái tụi mình học là Tiếng Anh...”

Một ví dụ nữa là Cam Lộ

Cô ấy cứ luôn cầm sách kinh tế để đọc, nhưng bên trong lại kẹp quyển tiểu thuyết

Đừng tưởng Hà Mạn Mạn không biết, nếu nói đến người chăm chỉ duy nhất của cả cái phòng này thì đó chính là Đoàn Nghệ Lâm, người ta lại đến phòng tự học ôn bài rồi

“Ôi, nhìn người ta rồi nhìn lại mình...” Hà Mạn Mạn nhìn quanh ký túc xá một lượt, lắc đầu, ném quyển sách Tiếng Anh trong tay xuống rồi nằm bò lên bàn ủ rũ nói

Lâm Khiết nhìn Hà Mạn Mạn, ngón tay lướt lướt trên máy tính bảng, trợn tròn mắt: “Cậu còn rầu rĩ à, lần nào cũng đứng top trong lớp, cậu muốn những đứa như tụi tớ phải làm sao đây?” Hà Mạn Mạn bĩu môi: “Vậy Tiếng Anh của tớ thì phải làm sao đây?” Cô cầm lấy một cây bút, nằm lười trên bài vẽ bậy bạ lên sách nhưng chỉ riêng mỗi những thứ liên quan đến bài học thì lại chẳng hề viết

Cam Lộ nghe hai người nói chuyện, chớp mắt, đặt sách lên bàn rồi đưa ra lời kiến nghị: “Cậu đi tìm thầy Lục đi, có mỹ nam phụ đạo cho, hiệu quả chắc chắn sẽ cao.”

Nghe Cam Lộ nói như thế, tâm trạng của Hà Mạn Mạn càng tệ hơn

Cô cũng muốn đi tìm thầy Lục, nhưng người ta hoàn toàn chẳng để tâm đến cô

Cho dù có mặt dày cầm sách đi tìm, nhìn thấy mặt thầy Lục thì lòng can đảm đã dâng lên tận cổ của cô chẳng biết bay đi đâu hết..

Chỉ biết mỗi việc nhìn gương mặt ấy và đứng cười ngây ngô

Hơn nữa, đã có biết bao nhiêu lần xếp hàng chờ hỏi bài thầy Lục, và cũng bấy nhiêu lần cứ tới lượt cô thì anh nói có việc bận hẹn lại lần sau

Đến lần sau, Hà Mạn Mạn đi đến văn phòng của thầy Lục từ rất sớm, rõ ràng trong phòng đang sáng đèn nhưng gõ cửa lại chẳng có ai trả lời

Cũng có không ít lần cô đã hỏi được bài, nhưng cả gương mặt lại đỏ như tôm luộc khiến cho thầy Lục tưởng rằng cô bị sốt, đương nhiên chỉ có Hà Mạn Mạn mới biết mình bị gì..

Làm gì có sốt đâu, chẳng qua là..

ngượng thôi

Hà Mạn Mạn nằm bò trên bàn thở dài một hơi, bức bối khó chịu.

“Brrrr...”

Điện thoại của Hà Mạn Mạn đột nhiên rung lên

Cô cầm lên xem, nghiêng đầu ngờ vực

“Vương Dập Hạo?” Cô hơi thắc mắc, khoảng thời gian này, các trường đại học đều sắp thi cuối kỳ rồi, cậu ta cũng nên ở trường ôn tập chứ nhỉ, sao lại rảnh rỗi gọi cho cô thế này

Vừa ấn nút nghe đặt bên tai, Hà Mạn Mạn đã nghe thấy Vương Dập Hạo nói: “Lý Tín tới rồi.”

???!!!

Hà Mạn Mạn tròng mắt lên

Đạo này có bận đến chóng mặt với buổi diễn thuyết và ôn thi, quên bèn mất chuyện này

Bây giờ nhớ lại, Lâm Khiết vẫn chưa đòi lại năm nghìn tệ, còn cả cái tát kia nữa! Đúng lúc Hà Mạn Mạn đang vật và mệt mỏi với mớ tiếng Anh ngoằn ngoèo như dấu chân chim trước mắt nên cũng lười không muốn ôn nữa

Cô nhìn Lâm Khiết đang nằm trên giường rồi lại nói vào trong điện thoại.

“Cảm ơn cậu

Tôi tới ngay đây, ngăn hẳn lại giúp tôi!”

Đầu bên kia điện thoại đáp lại một câu rồi cúp máy

Hà Mạn Mạn tức tức lấy từ trong hộp tủ ra thần khí phòng thần mới mua trên mạng mấy hôm trước cho vào trong túi vải của mình, còn cất công thay một chiếc áo lông ngắn màu đen

Lần này có lẽ phải đóng tay động chân rồi, mặc đồ trắng dễ bị bẩn, lúc về, lỡ có máu của Lý Tín dính đầy người làm cho thấy cô bạn bè giật mình thì khổ.

Lâm Khiết nằm trên giường ngó xuống Hà Mạn Mạn mặc chiếc quần thể dục màu xám đậm, còn mang thêm đôi ủng tuyết

Lần đầu tiên chải tóc ngay ngắn gọn gàng thắt đuôi ngựa, còn có cả cái món thần khí phòng thân kia nữa...

Cảm thấy có gì đó không ổn

Hà Mạn Mạn xưa nay nổi tiếng lười biếng, mùa đông không hề buộc tóc lên, còn nói là để làm khăn choàng cổ, tiện thể giữ ấm

Mỗi khi có gió Bắc thổi vào, tóc của Hà Mạn Mạn rối hết cả lên, bay tứ phía

Nhìn từ xa cứ như kẻ điên vậy

Cam Lộ không nhận được, vừa hay cô ấy có nhiều khăn choàng nên bảo Hà Mạn Mạn lấy mà dùng

Hà Mạn Mạn lại không chịu, chế khăn choàng bẩn còn phải giặt nữa

Đầu tóc thì cách một ngày gội một lần, lại chẳng cần phải quấn khăn, tiện lợi biết bao

Hôm nay thấy bên ngoài có tuyết rơi, nhưng Hà Mạn Mạn lại cột mái tóc kiểm khăn quàng cổ của mình lên, Lâm Khiết liền cảm thấy có vấn đề.

“Cậu đi đâu đấy?” Lâm Khiết thấy Hà Mạn Mạn khoác chiếc áo lông ngắn, chần chừ hỏi:

“Sao không mặc cái “áo khoác bộ đội” của cậu nữa.” Hà Mạn Mạn có một chiếc áo phao lông vũ hơi to, lại là màu xanh bộ đội

Thường ngày cô đi học hay làm gì cũng mặc chiếc áo phao ấy.

Hà Mạn Mạn không nói dư thừa, vừa xắn ống quần vừa nói: “Lý Tín xuất hiện rồi.” Gico?

Lý Tín!

Tên khốn ấy xuất hiện rồi sao? “Tớ cũng muốn đi!” Lâm Khiết vừa nghe đến Lý Tín, toan leo xuống giường

Hà Mạn Mạn nhìn cô một cái, nhanh chóng cản lại, nói: “Dừng lại, dừng lại, dừng lại ngay, đừng có gây thêm phiền phức cho tớ nữa

Nếu cậu nhìn thấy Lý Tín mà có thể nín khóc, về đây tớ gọi cậu là bà nội luôn.” Lâm Khiết hơi chột dạ nuốt nước bọt

Nhìn bộ dạng của Lâm Khiết, Cam Lộ vỗ đùi: “Vậy thì tớ đi với cậu.” Cam Lộ vừa nói xong, vuốt mái tóc đang xõa ra rồi cũng men theo chiếc thang leo xuống giường

Hà Mạn Mạn nhìn bộ dạng hai người đang tranh giành nhau, bắt đắc dĩ gào lên: “Cậu cũng thôi luôn đi

Hai cậu tưởng tớ đi đánh nhau thật à, tớ chỉ đi tìm Lý Tín bắt hán ta nôn tiền ra thôi

Nếu không ổn thì chẳng phải còn có cảnh sát hay sao...” Hà Mạn Mạn nói rồi đeo chiếc ba lô nhỏ, nhìn bộ dạng oai phong lẫm liệt của hai người họ, để trán nói:

“Hai cậu yên tâm đi, tớ đi rồi về ngay thôi.”

“Vậy cậu quàng khăn vào đi, bên ngoài tuyết rơi rồi kìa.” Trong đôi mắt của Lâm Khiết lấp lánh ánh hào quang cảm động, lo lắng nói

Lời vẫn chưa dứt đã trơ mắt nhìn Hà Mạn Mạn lấy từ trong học tủ ra một chiếc khăn màu trắng ngà, quàng lên trên cổ của mình.

Cam Lộ ngẩn người, chỉ vào Hà Mạn Mạn nói:

“Con nhỏ này, hóa ra cậu có khăn choàng à!” Hà Mạn Mạn quấn khăn lên cổ, khăn màu trắng ngà, áo khoác màu đen khiến cho gương mặt của cô càng trắng nõn xinh đẹp

Cô thừa nhận: “Ừm, tớ lười quàng thôi, còn phải giặt nữa, phiền phức lắm.” “Cậu đúng là...”

Thật ra, Hà Mạn Mạn vừa bước ra khỏi cửa đã cảm thấy hơi lạnh, gió cứ thổi vù vù

Nhưng trong lòng lại sợ Lý Tín chạy mất, Hà Mạn Mạn cũng không muốn quay lại thay đồ nữa

Khi cô đến quán Pub Cầu Vòng thì đã hơn tám giờ tối

Mùa đông ở thành phố A, trời tối rất nhanh

Lúc này khi bước ra khỏi trường, trời vẫn còn hơi sáng, bây giờ đã hoàn toàn tối đen

Hà Mạn Mạn xuống xe taxi, từ xa đã nhìn thấy quán bar ở phía trước, đèn đuốc sáng choang.

Được lắm, mở nhiều đèn thế mà không sợ tốn điện.

Nhớ lại lần trước suýt gặp nạn, Hà Mạn Mạn xoa bàn tay vào nhau

Bàn tay vòng ra sau lưng liền chạm được bình xịt hơi cay, cô yên tâm hà hơi, chau mày tiến về phía quán Pub Cầu Vòng.

Người đi đường không nhiều, cho dù có thì cũng đều là khách tới bar

Xung quanh hơi tối, phía công quán bar đỗ một hàng dài xe ô tô

Những thương hiệu xe đại chúng ở đây đều bị xếp vào dạng tầm thường, BMW, BENZ xếp thành hàng dài

Còn có vài chiếc Hà Mạn Mạn thậm chí không biết là xe gì.

Đột nhiên, Hà Mạn Mạn cảm thấy cô đã bước đến một thế giới hoàn toàn khác.

Vừa bước tới cửa quán bar đã nghe thấy tiếng hò hét điên cuồng của các nam thanh nữ tú bên trong

Hà Mạn Mạn nói không sợ là giả, ai mà biết được bên trong có những loại người gì chứ

Huống hồ, Hà Mạn Mạn không có ý định để Vương Dập Hạo giúp mình

Thân hình gầy gò của cậu ta đến trối gà còn không chặt, mình còn hy vọng cậu ta đòi tiền giúp ư? Không gây thêm phiền phức là cô đã thấp nhang cảm tạ cậu ta rồi

Phía góc khuất trong cùng nhất của quán bar, có một bức rèm châu chắn ngang, không nhìn rõ bên trong..

Tiếng ly thủy tinh va chạm vào nhau, một giọng nam cọt nhả truyền đến, trong giọng nói chứa đầy thắc mắc

“Dạo này cậu sao thế, kể từ vụ của Dục Dương lần trước, dường như ngày nào cậu cũng chạy đến đây.”

Anh chàng bị hỏi ngồi ở phía góc khuất nên không nhìn rõ khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy bàn tay thon dài của anh đang cầm chiếc ly thủy tinh để cao, nhưng không hề uống ngụm nào

Anh cười khẽ, chẳng nói gì

Dáng vẻ ấy giống như đang đợi một ai đó nhưng mãi vẫn chưa đợi được.

Không đợi được người mình muốn đợi vốn dĩ là một chuyện rất bực bội

Nhưng anh lại như trút bỏ được gánh nặng, cứ như đang vui mừng vì không gặp được người ấy ở nơi này.

Hà Mạn Mạn vừa bước vào, đèn trong quán Pub Cầu Vòng quét khắp nơi

Những thanh niên nam nữ ở dưới sàn nhảy quần quýt lấy nhau, trông khá điên cuồng

Hà Mạn Mạn nắm lấy quai đeo cặp sách bước vào bên trong, cô thấy hôm nay khá đông người, khắp nơi đều là những cô nàng ăn mặc hở hang.

Cảnh sắc trong đây và nhiệt độ bên ngoài quả thật giống như mùa hạ và mùa đông! Hà Mạn Mạn lấy tay quạt vài cái

Cô cảm thấy hơi nóng nên tháo khăn ra và cầm trong tay

Trong lúc tháo khăn quàng, cô liền nhìn thấy Lý Tín đang say xỉn ở quầy bar.

Hừ!

Tên này khá lắm, có tiền uống rượu lại không có tiền trả nợ

Hà Mạn Mạn vừa nhìn thấy Lý Tín, bỗng chốc cảm thấy hơi thở đều hơn, năng lượng tràn trề, có thể chạy một mạch lên tầng sáu

Cô cất bước, hạ tay xuống, tiến về phía Lý Tín.

19. Chương 19: Hương Thơm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lý Tín cao to lực lưỡng đang quay lưng về phía Hà Mạn Mạn, cô bước từng bước oai phong lẫm liệt, đi thẳng đến chỗ Lý Tín!

Khi đến trước mặt hắn ta, Hà Mạn Mạn nhắm mắt lại, cố giữ bình tĩnh

“Lý Tín!” Hà Mạn Mạn chọc ngón tay lên vai của hắn

Dường như Lý Tín hơi say, men rượu đã ngấm vào nên phản ứng khá chậm

Hắn ta mơ màng quay lại, lơ ngơ nhìn cô gái xinh xắn ở bên cạnh mình

Hắn ta toét miệng cười, lộ ra hàm răng vàng như hạt bắp

Cô đã quen nhìn gương mặt tuần tú của Lục Ly, chủ tịch Hạ và Phùng Dực Dương

Hôm nay nhìn vào một gương mặt như thế, đột nhiên hít một hơi lạnh..

Trời đất ơi, bộ dạng tên Lý Tín này khá là trù tượng đấy! Đầu óc bị hơi men làm cho mê man, Lý Tín coi Hà Mạn Mạn như một cô gái làng chơi ăn mặc hở hang, giọng trêu chọc: “Chà, có gái ngành tìm mình cơ đấy, nhưng mà anh đây không có tiền cho cổ em.

ha ha ha...” Lý Tín không nhận ra Hà Mạn Mạn, tưởng đó là mấy nàng bướm đêm trong quán bar đang gạ hắn

Hà Mạn Mạn biết hắn hơi say, cổ rộng lượng nên không chấp nhặt hắn buông lời bậy bạ

Chỉ cảm thấy cho dù hôm nay không moi được chút tiền về thì cũng phải đòi lại công bằng cho cái tát kia của Lâm Khiết

Hà Mạn Mạn danh giọng, ngữ điệu như thể có bằng vụn trong đó: “Lý Tín, nhìn cho rõ đi, tôi là Hà Mạn Mạn.” Hà Mạn Mạn hơi sốt ruột, dùng tay đập mạnh lên vai của Lý Tín, thoạt nhìn có thể thấy cô đang rất tức giận

Một tiếng “bốp” vang lên, cô khá mạnh tay, xa gần đều có thể nghe thấy.

“Mẹ kiếp, đứa nào đánh tao đây?..

Hà Mạn Mạn?” Lý Tín bị đánh đau, đang định quay đầu xem là đứa nào không biết trời cao đất dày

Không ngờ vừa nhìn đã nhận ra Hà Mạn Mạn, đôi mắt đang lim dim lập tức trừng lên.

“Nhận ra rồi à!” Hà Mạn Mạn cười gằn

“Cô tới đây làm gì?” Ánh mắt của Lý Tín tránh né, thoạt nhìn có vẻ hoảng hốt

“Trong lòng anh biết rõ mà.” Hà Mạn Mạn nhướn mày, vươn tay ra, lạnh lùng nhìn hắt ta: “Năm nghìn của Lâm Khiết.” Quán Pub Cầu Vòng rất lớn, không ai chú ý đến bầu không khí nồng nặc mùi thuốc súng bên phía Hà Mạn Mạn

Lý Tín quả thật không ngờ Lâm Khiết sẽ nhờ người đến đòi tiền giúp, hơn nữa còn là Hà Mạn Mạn mà hắt ta sợ nhất

Cô nổi tiếng về khoản miệng lưỡi sắc sảo

Kể từ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, ấn tượng của Hà Mạn Mạn về hắn đã không tốt, lần này cô lại còn đích thân đến đòi tiền.

Lý Tín cuống lên, hất phăng tay của Hà Mạn Mạn, cầm chai bia dốc lên uống thêm một ngụm, nói với bộ dạng chán chường: “Hết rồi, không dư một xu, tôi tiêu hết rồi.” Hà Mạn Mạn khoanh tay ôm ngực, ánh mắt sắc bén nhìn Lý Tín, hỏi vặn lại:

“Anh đang ở đây, vậy chẳng phải là có tiền rồi hay sao?”

Lý Tín ngẩn người, chẳng nói gì cả, chậm rãi đặt chai rượu xuống, đôi chân bên dưới bàn từ từ dịch chuyển, có vẻ muốn tháo chạy

Thật ra, Hà Mạn Mạn đã chú ý này giờ rồi nhưng vẫn không lên tiếng

Đối với cô mà nói, có thể không cần động thủ thì nên cố gắng hạn chế

Tuy Lý Tín không cao, nhưng ta vẫn là một người đàn ông

Nếu như cô và hắn đánh nhau thì chắc cô cũng chẳng được lợi lộc gì

Lý Tín cứng đầu về phía Hà Mạn Mạn, hét lên tỏ vẻ ta đây: “Cô bảo Lâm Khiết tự đến đây nói chuyện với tôi, kêu cô đi đòi tiền thì còn ra gì nữa!”

Hà Mạn Mạn nghiêng đầu nhìn Lý Tín, bình tĩnh đáp lại: “Cậu ấy không tới, chỉ có mình tôi thôi.” Hà Mạn Mạn bất chợt túm lấy Lý Tín

“Lý Tín, đừng phí công vô ích nữa, không trả tiền thì chúng tôi báo cảnh sát.” Nói rồi, Hà Mạn Mạn một tay túm lấy Lý Tín, một tay mở album ảnh trong điện thoại ra, đưa bức ảnh khuôn mặt bị tát của Lâm Khiết cho Lý Tín xem

Trong ảnh, mặt của Lâm Khiết bị sưng vù lên, còn có những mảng bầm tím, nơi khóe mắt trái thấp thoáng có vết máu bầm.

Hà Mạn Mạn nhìn bức ảnh rồi lại nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Lý Tín, nói:

“Như vậy cũng được tính là vết thương nhẹ rồi, tội cố ý làm tổn thương thân thể người khác ở mức thương nhẹ trở lên là phải chịu trách nhiệm hình sự đấy.”

Lý Tín nhìn bức ảnh, lại nghe thấy lời của Hà Mạn Mạn, trong lòng hơi hốt hoảng

Chỉ một cái tát thôi mà, sao lại nghiêm trọng như Hà Mạn Mạn nói được, không thể nào, chắc chắn là con đ* này đang lừa mình!

Nhưng nếu lỡ như lời cô ta nói là thật thì sao, mình sẽ phải vào tù ư...?

Trong phút chốc, trong đầu của Lý Tín có rất nhiều suy nghĩ lướt qua

Đều là làm cách nào để trốn thoát, làm sao để không phải trả tiền mà có thể giải quyết ổn thỏa chuyện này, hẳn chẳng thể nghĩ đến việc giải quyết lỗi lầm mình phạm phải một cách chính đáng như một người đàn ông

Con người đều có thói hư thật xấu

Một khi sốt vó, hốt hoảng lên sẽ dễ mang tâm lý bí quá hóa liều, bất chấp tất cả

Giống như Lý Tín hiện tại..

Hắn nghe Hà Mạn Mạn nói cô đến một mình, không có ai trợ giúp, vẻ mặt vốn dĩ đang rất sợ hãi của hắn dần thay đổi, cho đến khi vành môi cong lên một nụ cười kỳ dị

Con nhỏ Hà Mạn Mạn này to gan thật đấy, dám tới đây một mình, tự tin với quá nhỉ?

Vậy thì đừng trách Lý Tín tôi không biết thương hoa tiếc ngọc đấy! Đột nhiên.

Chưa đợi Hà Mạn Mạn kịp phản ứng, Lý Tín giật lấy điện thoại của cô, ném mạnh xuống đất, “bộp” một tiếng, chiếc điện thoại vỡ vụn trên đất, màn hình đã tan tành.

Sức lực quá lớn, tiếng động phát ra khiến cho những người trên sàn nhảy đều nhìn về phía Hà Mạn Mạn và Lý Tín

Hà Mạn Mạn ngẩn người, nhìn điện thoại của mình nằm yên giắc ngàn thu trên đất, cơn giận dữ bùng phát

Cô biết rõ ý đồ của Lý Tín, trong cơn bực tức, giọng nói của cô cũng bất giác lớn hơn, cười lạnh nhìn hắn: “Chẳng lẽ anh nghĩ tôi ngốc đến nỗi không có ảnh dự bị à?” Thật ra lúc nói câu này, Hà Mạn Mạn cũng khá chột dạ, cô chỉ lừa Lý Tín mà thôi

Trên thực tế, có thật sự không có ảnh dự phòng

Cô nào có ngờ, gan của Lý Tín trước giờ bé hơn chuột, ai mà biết lần này gã ta lại phát rồ lên như thế, dám đập điện thoại của cô trước mặt bao nhiêu người

Giọng nói của Hà Mạn Mạn lớn đến mức DJ trên sàn nhảy tắt luôn cả nhạc, tất cả đều đứng xem màn kịch này, yên tĩnh không một tiếng động..

Trong góc khuất nhất của sàn nhảy là một nơi được bức rèm châu che lại, không nhìn rõ người ở bên trong, chỉ biết rằng bên trong đó là những quý nhân rất có quyền thế

Lý Tín nhìn Hà Mạn Mạn, không ngờ cô lại thông minh đến thế, còn có cả ảnh dự phòng

Cơn giận bốc lên, hắn đẩy mạnh Hà Mạn Mạn một cái

Hà Mạn Mạn không đứng vững, lão đảo lui về sau mấy bước, ngã về phía sau, nhưng lại đề lên một người

Nhận thấy mình ngã đề lên người khác, Hà Mạn Mạn xoa khuỷu tay bị đau của mình, nhìn về phía sau.

“Vương Dập Hạo...”

Hà Mạn Mạn thất kinh, hình như lúc này cô ngã đề lên người của cậu ta

Tuy cô không nặng, nhưng nhờ Vương Dập Hạo đỡ nên cô mới không bị ngã xuống sàn gạch men của quán

Quan sát kỹ Vương Dập Hạo, dường như cú ngã khiến cậu ta khá đau.

Vốn dĩ Vương Dập Hạo vẫn đang đợi Hà Mạn Mạn

Nhưng quán bar quá ồn và tối nên cậu ta không tìm được cô

Đến khi tìm được thì Hà Mạn Mạn và Lý Tín đã to tiếng với nhau.

Vương Dập Hạo vùng khuỷu tay bị đau, chậm rãi đỡ Hà Mạn Mạn đứng dậy

Cậu ta nhìn thấy Lý Tín đứng ở phía đối diện cười lạnh với cả hai, chẳng có một chút hối cải nào cả, không kìm được cơn giận bùng phát, bất chấp tất cả chắn trước mặt của Hà Mạn Mạn nói:

“Đẩy một đứa con gái như vậy anh có còn là...?”

Chưa đợi Vương Dập Hạo nói xong, Hà Mạn Mạn đã đi đến trước mặt cậu ta cắt ngang câu hỏi chẳng có tác dụng gì kia, cô buông thông cánh tay, nhìn Lý Tín nói từng câu từng chữ, trong ánh mắt và toàn thân đều tỏa ra hơi lạnh:

“Năm nghìn tệ mà anh đây là tiền Lâm Khiết dùng để mua laptop

Bây giờ cậu ấy vì số tiền này mà phải làm thêm hai việc mỗi ngày

Nếu anh còn là con người, là một người đàn ông đường đường chính chính thì anh hãy trả tiền cho cậu ấy

Từ nay về sau, chúng ta đường ai nấy đi, anh không nợ chúng tôi, chúng tôi cũng không nợ anh cái gì cả.”

Tuy rằng thường ngày Lâm Khiết tỏ ra chẳng để tâm đến cái tát và năm nghìn tệ kia, nhưng Hà Mạn Mạn và cô là bạn giường trên chiếu dưới, đêm nào Lâm Khiết cũng nằm trong chăn khóc thút thít, Hà Mạn Mạn nghe thấy rất rõ ràng

Cô thực sự không nhịn được cơn tức này, nếu không nhìn thấy Lâm Khiết cực khổ kiếm năm nghìn tệ ấy, có lẽ Hà Mạn Mạn sẽ tha cho Lý Tín.

Lý Tín nghe thấy lời của Hà Mạn Mạn, hắn ta phá lên cười đầy vô tình

Xem ra không chỉ có Lâm Khiết nghèo, con nhỏ Hà Mạn Mạn độc mồm này cũng ngu không kém

Tiền đã vào trong túi, lý nào lại nhả ra được

Hắn chống nạnh, ngẩng đầu, trông cứ như là dùng cằm để nhìn Hà Mạn Mạn, vẻ mặt khinh thường

“Là nó bằng lòng cho tao, một người nguyện đánh và một người nguyện chịu, liên quan gì đến mày mà chõ mồm vào?” Lý Tín nói rồi đập mạnh chai bia rỗng mà hắn ta uống lên quầy rượu bằng gạch Đại Lý, cầm lấy miệng chai đầy mảnh nhọn thủy tinh chìa vào Hà Mạn Mạn

Hắn càng lúc càng trắng trợn, nhìn về Vương Dập Hạo yếu đuối gầy gò phía sau Hà Mạn Mạn lại càng thêm không sợ trời không sợ đất, muốn bật cười từ tận đáy lòng.

Một tên phục vụ trối gà không chặt, một con nhỏ chỉ được mỗi cái mồm

Lý Tín tạo có bị úng não mới sợ chúng mày nhé:

Hà Mạn Mạn nhớ đến tiếng khóc thầm lặng mỗi đêm của Lâm Khiết thì lại tức đến nổi nước mắt rưng rưng

Cô cắn môi, siết chặt nắm đấm, không cho nước mắt rơi xuống, lạnh lùng vô tình đưa ra lời cảnh cáo cuối cùng dành cho Lý Tín:

“Lừa gạt năm nghìn tệ, cố ý làm tổn thương thân thể người khác ở mức nhẹ trở lên, Lý Tín, tôi và Lâm Khiết đều học Kinh tế, hiểu một chút về Luật Kinh tế

Cho dù không đòi lại được số tiền này, bọn tôi cũng phải khiến anh ngồi trong nhà giam hết nửa tháng mười ngày, anh tự biết điều đi.”

Hà Mạn Mạn nói xong câu này, xoay người định rời đi

Còn Lý Tín nghe câu nói này của Hà Mạn Mạn mới nhớ lại tấm ảnh dự phòng kia

Hắn trầm nghĩ, chuyện đã đi đến nước này rồi thì chẳng còn gì phải sợ nữa, hôm nay đã làm thì làm cho trót, lấy được ảnh dự bị rồi thì xem bọn họ kiện kiểu gì!

Lý Tín cũng đã nghĩ đến việc cho dù hôm nay không lấy được ảnh thì cũng phải giáng cho Hà Mạn Mạn vài bạt tai để hả giận, cho cô biết sự lợi hại của mình, từ đó sợ hãi, sau này gặp mình đều phải trốn tránh

“Con khôn, không giao ảnh dự bị ra mà đòi đi à?” Lý Tín đập chai bia xuống đất, trong nháy mắt mảnh thủy tinh tan tành, bắn ra bốn phía

Mọi người ở xung quanh đều kinh hãi tránh sang một bên, không ai dám bước lên khuyến can, bọn họ đều tro mắt đứng nhìn

Trong quán bar, những chuyện như vậy nhiều vô số kể..

Bàn tay dơ bẩn to phì của Lý Tín túm lấy cổ tay mảnh khảnh của Hà Mạn Mạn, cô quay đầu nhìn sang theo phản xạ

Một giây sau liền nhìn thấy bàn tay còn lại của Lý Tín sắp đánh lên mặt của cô

Còn về việc tại sao Lý Tín không trực tiếp lấy chai bia đập lên, nguyên nhân bởi vì Lý Tín cũng không phải là một người to gan đến nỗi chán sống

Nếu thật sự dùng chai bia, lỡ đâu Hà Mạn Mạn bỏ mạng ở đây, hậu quả này hẳn ta không gánh nổi.

Nghìn cân treo sợi tóc, cái tát của Lý Tín mang theo tiếng xé gió vù vù sắp giáng lên mặt của Hà Mạn Mạn

Thậm chí, ngay cả Hà Mạn Mạn cũng cảm thấy được bàn tay của Lý Tín đang xé gió ập về phía mình

“Mạn Mạn!” Vương Dập Hạo ở phía sau kêu lên thất thanh, nhưng mọi chuyện diễn ra quá nhanh, cậu ta hoàn toàn không kịp phản ứng, dù có muốn bước lên che chắn cho cổ e rằng cũng không kịp

Hà Mạn Mạn nhú mày cam chịu! Xong rồi! Lần này cô có thể vừa hát bài “Cao nguyên Thanh Tạng” vừa đi về trường rồi

Hà Mạn Mạn cắn chặt môi dưới, nhìn bàn tay ấy càng lúc càng gần với mặt mình..

Lý Tín, chỉ cần hôm nay anh đánh tôi, anh ngôi nhà giam chắc luôn rồi! Trong mắt đã ngấn lệ, dù Hà Mạn Mạn kiên cường đến mấy thì cũng vô cùng sợ hãi.

Đột nhiên!

Một bóng hình màu trắng vụt xuất hiện, chắn trước mặt của Hà Mạn Mạn

Mũi của cô chạm vào tấm lưng ấm áp ấy, tiếp đó là mùi hương của gỗ đàn và trà xanh hòa quyện lẫn nhau, bên trong sự tao nhã là sự thanh mát nhẹ nhàng xông vào mũi của Hà Mạn Mạn

Hà Mạn Mạn nhìn chiếc áo màu trắng gần trong gang tấc ngay trước mắt, hoa văn tinh tế, chất liệu cực tốt

Mùi hương nhẹ nhàng, ấm áp quen thuộc và say đắm lòng người.

Đây là...

Mùi hương của thầy Lục...

20. Chương 20: Giải Vây

Hà Mạn Mạn thấy khó tin, chầm chậm ló đầu ra từ sau lưng người đàn ông áo trắng đang đứng chắn cho cô

Cô nghiêng người, quả nhiên nhìn thấy bàn tay thon dài trắng nõn của Lục Ly đang nắm lấy cổ tay của Lý Tín, biểu cảm của anh rất lạnh lùng

Trốn ở phía sau Lục Ly, tim của Hà Mạn Mạn hụt mất một nhịp

Cô không thể diễn tả thành lời cảm giác của mình lúc này, có một cảm xúc phức tạp trộn lẫn giữa vui

sống và ngưng ngừng đang bủa vây toàn thân

Cô khẽ nhìn xương cạnh hàm của Lục Ly

Môi của Lục Ly mím rất chặt, càng lên hiện rõ đường nét tinh tế cương nghị của anh

Tuy gương mặt ấy xưa nay luôn hiền hòa ấm áp, nhưng hiện tại ai cũng có thể nhận thấy thấy Lục đang rất tức giận

“Hừ, một thằng đàn ông đi đánh phụ nữ? Không biết nhục à!”

Lục Ly nhìn Lý Tín, trong ánh mắt là sự bằng giá trước nay chưa từng có

Nếu anh không ở đây và nhìn thấy, vậy chẳng phải Hà Mạn Mạn sẽ phải chịu đòn ư

Ngẫm lại sức mạnh cái tát của Lý Tín bị anh chặn lại lúc này, nếu đánh lên mặt của Hà Mạn Mạn thì có khi cả người sẽ bị bay ra ngoài mắt!

Vừa nghĩ đến việc nếu anh không có ở đây, Hà Mạn Mạn có thể sẽ gặp phải nguy hiểm, bàn tay nắm lấy cổ tay của Lý Tín liền không tự chủ được mà siết chặt, trong mắt anh rực lên ngọn lửa giận

Lý Tín bị đau, gắng sức hất phăng Lục Ly, nhìn Lục Ly đang đứng chắn cho Hà Mạn Mạn

Thân hình cao to cường tráng, tuy trông khá là gầy, nhưng chỉ có Lý Tín mới biết được sự đáng sợ của Lục Ly

Sức mạnh mà Lục Ly dùng để siết cổ tay của Lý Tín, chỉ có bản thân hắn biết rõ..

Nhìn thì có vẻ gầy, nhưng lại rất cường tráng! Lý Tín biết cứu tinh của Hà Mạn Mạn đã tới, hắn tự biết mình đánh không lại, ánh mắt lảo đảo, xoay người toan bỏ chạy

Nhưng vừa xoay người liền đứng lại, Lý Tín kinh hãi nhìn thấy một chàng trai có tướng mạo không thua kém Lục Ly, tay cầm chiếc ly thủy tinh để cao, tựa vào quầy bar, mỉm cười hờ hững nhìn hắn

Màu rượu đỏ thắm bên trong chiếc ly ấy, càng nhìn càng giống như máu tươi, Lý Tín cảm thấy dựng hết cả tóc gáy

Lý Tín nuốt nước bọt, nhìn anh chàng kia, không ngờ đó lại là cậu chủ Hạ - Hạ Tu Dục

Người thường ngày rất thân với Hạ Tu Dục chính là..

chàng trai lúc này chắn7cho Hà Mạn Mạn chính là..

Hắn không dám nghĩ thêm nữa

Lúc này, trong lúc quần bách hắn hoàn toàn không kịp nhìn kỹ đó là ai

Lý Tín cứng đờ quay đầu lại, suýt chút nữa thì ngất tại chỗ..

Cậu chủ Lục, Lục Ly! Lý Tín khẽ hé môi, cơ thể run rẩy lão đảo vài cái

Nếu hắn sớm biết được Hà Mạn Mạn không chỉ quen biết với tập đoàn Viễn Phong nổi tiếng của thành phố A mà còn qua lại với cậu chủ tục thì có cho thêm mấy lá gan hắn cũng không dám động vào Hà Mạn Mạn, Lý Tín khom lưng, nói lắp bắp:

“Cậu..

cậu chủ Lục.” Lục Ly phớt lờ hắn ta quay sang nhìn Hạ Tu Dục

Hạ Tu Dục bĩu môi, cười vài cái

Hai người này có vẻ như vô cùng ăn ý

Thấy Lục Ly chẳng hề để tâm đến mình, Lý Tín lại quay đầu nhìn sang Hạ Tu Dục

Giọng nói càng run rẩy hơn, dường như vô cùng sợ hãi

“Tổng..

Tổng..

Tổng giám đốc Hạ..” Hạ Tu Dục phẩy tay, vẻ mặt kinh thường

“Hạ cái gì mà Hạ, đừng gọi tôi, loại người như cậu gọi tên tôi, tôi cảm thấy dơ bẩn.” Anh ta nói xong liền trừng lên, dưới sự chứng kiến của hàng trăm con mắt, anh nhìn vào chiếc điện thoại đã vỡ nát của Hà Mạn Mạn ở dưới đất, nhặt lên mà chẳng hề tỏ ý chê bai.

Hừm?

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Hà Mạn Mạn nín thở lấy lưng áo của Lục Ly

núi phía sau anh, cô ló đầu ra liền nhìn thấy Hạ Tu Dục

Có kinh ngạc, bất giác buột miệng gọi: “Ngài Chủ tịch trường?” Hạ Tu Dục nghe thấy giọng nói của Hà Mạn Mạn, ánh mắt sáng lên, nâng chiếc ly lên, cười một cách vô cùng thân thiện với cô, cứ như anh ta chỉ đứng bên ngoài hóng chuyện vậy

“Hello, em Mạn Mạn, chúng ta lại gặp nhau rồi...” Chưa đợi Hạ Tu Dục nói xong, quả đầu nhỏ nhắn của Hà Mạn Mạn đã bị Lục Ly ấn trở lại phía sau lưng anh

Lý Tín không thể không thừa nhận, bây giờ hẳn ta đã mất hết hi vọng rồi

“Phịch” một tiếng, Lý Tín quỳ xuống đất, rướn cổ nhìn Hạ Tu Dục, nói một cách hoảng sợ: “Tổng giám đốc Hạ, tôi sai rồi, tôi không biết Hà Mạn Mạn là người của anh

Nếu biết được, có đánh chết tôi cũng không dám đụng vào cô ấy, tổng giám đốc Hạ...” Hạ Tu Dục thấy lúc Lý Tín nói xong câu này, gương mặt Lục Ly rõ ràng càng khó coi hơn

Anh ta cười bất đắc dĩ và nói: “Cậu quả thật đã sai quá mức...” Hà Mạn Mạn nào có phải người của tôi, người ta là của cái ông Lục Diêm vương ở phía sau cậu kia

Lời của Hạ Tu Dục vẫn chưa dứt, chủ quán Pub Cầu Vòng đã vội vã chạy tới

Vốn dĩ gặp phải những chuyện như vậy, phía quán bar sẽ không ra mặt

Chỉ cần không xảy ra án mạng thì họ chẳng liên quan gì cả

Nhưng kinh động đến cả Tổng giám đốc Hạ và Tổng giám đốc Lục của tập đoàn Viễn Phong, nếu còn không ra mặt thì quán bar này đừng hòng làm ăn tiếp ở thành phố A nữa.

Ông chủ quán bar lau mồ hôi, cung kính gọi Hạ Tu Dục một tiếng “Tổng giám đốc Hạ”, nhìn thấy Lục Ly, ánh mắt càng sáng hơn, gọi một tiếng “Tổng giám đốc Lục”

Sau đó liền nhanh chóng nháy mắt ra hiệu cho bảo vệ ở bên cạnh đưa Lý Tín ra ngoài, “hầu hạ” chu đáo một trận.

Hà Mạn Mạn trốn ở phía sau Lục Ly nghe thấy bọn họ gọi anh..

Tổng giám đốc Lục?

Hà Mạn Mạn ngăn người ra...

Chẳng phải nên gọi là thầy Lục sao?

“Đợi đã.”

Bảo vệ còn chưa kịp nhắc Lý Tín dậy, Hạ Tu Dục đã giơ tay đặt ly rượu vang lên quầy bar, chậm vài bước về phía Lý Tín, vươn bàn tay vô cùng đẹp đẽ trắng nõn nà của mình ra, lòng bàn tay hướng lên trên, ngón tay thon dài khê

động.

Nhìn bộ dạng lơ ngơ của Lý Tín đang nhìn mình, Hạ Tu Dục trợn mắt, cắn răng bực mình nói:

“Nhìn cái gì mà nhìn, tiền!”

À à à, Lý Tín nhanh chóng moi sạch toàn bộ túi trên người của mình, gom thành một xấp tiền, cầm bằng hai tay dâng cho Hạ Tu Dục

Đều là những tờ một trăm đồng, dòm độ dày có vẻ chưa tới ba nghìn

Hạ Tu Dục bực bội đập xấp tiền lên trên quầy bar, phẩy tay với bảo vệ, nhìn Lý Tín bị nhắc ra ngoài giống như đang nhìn một con ruồi

Quán bar trở lại vẻ náo nhiệt vốn có

Chỉ có điều, không biết tại sao, tiếng nhạc lại vô tình hoặc cố ý mà được chỉnh nhỏ lại

“Cảm ơn ngài Chủ tịch.” Hai tay nhận lấy tiền từ trong tay Hạ Tu Dục, Hà Mạn Mạn chân thành nói lời cảm ơn.

“Không có gì, không có gì“.

Hạ Tu Dục nở nụ cười vô cùng quyến rũ, đưa chiếc điện thoại đã nát bét của Hà Mạn Mạn trả lại cho cô,

nhìn sang Lục Ly nói: “Người cô nên cảm ơn thực sự là thầy Lục của cô kia, nếu không có cậu ấy, tôi vẫn không nhận ra là cô..

Hơn nữa...”

Ánh mắt của Lục Ly lập tức cắt đứt lời Hạ Tu Dục, anh ta hết cách, nhún vai

Nhìn thấy ánh mắt ngờ vực của Hà Mạn Mạn bèn lên tiếng giải thích: “Chuyện sau đó, cô tự đi hỏi thầy Lục của cô đi...”

Anh ta biết rõ tính cách của Lục Ly, chẳng bao giờ lo chuyện bao đồng, càng không thích những nơi phức tạp ồn ào như quán bar

Kể từ lần trước, sau khi Phùng Dục Dương cứu một cô gái, Lục Ly gần như ngày nào cũng cắm cọc ở Pub Cầu Vồng, xem ra là để kịp thời ngăn cản Hà Mạn Mạn gặp nguy hiểm...

Hạ Tu Dục nhớ đến dáng vẻ của Hà Mạn Mạn ở lễ kỷ niệm trường lần trước, rõ ràng là quen biết Phùng Dục Dương, cộng với sự việc ngày hôm nay, xem ra người Phùng Dục Dương cứu lần trước chính là Hà Mạn Mạn,

Lục Ly à, đúng thật là chịu khó quá đi mà

Hà Mạn Mạn nghe Hạ Tu Dục nói như thế, nhớ lại một màn nghìn cân treo sợi tóc lúc nãy, gương mặt bỗng chốc ửng hồng, cô nhẹ giọng nói: “Cảm ơn thầy Lục.” Vương Dập Hạo đứng ở góc tối ôm cánh tay vẫn còn đau âm ỉ, nhìn sự khác thường của Hà Mạn Mạn, chú ý đến từng cử động của cô, rầu rĩ chẳng nói gì cả

Lục Ly nhìn quả đầu bù xù đang cúi gập ở bên cạnh mình, thở hắt một hơi dài, nhúu mày hơi nghiêm túc hỏi: “Sao em lại quen biết với cái tên ấy?” Hà Mạn Mạn biết rõ, cái tên ấy trong lời nói của thầy Lục chính là Lý Tín vừa mới bị nhắc ra ngoài, cô nhỏ tiếng giải thích: “Anh ta là bạn trai cũ của Lâm Khiết, không những lừa mất năm nghìn tệ Lâm Khiết dùng để mua laptop, còn đánh Lâm Khiết, em nhất thời tức quá...” Lâm Khiết?

Nghe thấy cái tên quen thuộc này, Hạ Tu Dục mím môi chẳng nói gì

Nhớ lại dáng vẻ lúc nãy của Lý Tín, Hạ Tu Dục cảm thấy buồn cười

Mất nhìn người kiểu gì thế không biết, quen ai không quen lại đi quen một tên như thế

Xem ra mấy cô nhóc mới lớn này thật khiến người khác phải bận tâm, cũng khó trách Lục Ly lại để tâm đến cô nhóc này đến thế! Nhưng mà không ngờ hẳn lại đánh cô nhóc Lâm Khiết kia? Ánh mắt Hạ Tu Dục lắng xuống, vẫy tay gọi anh chàng thư ký đến bên cạnh, nói nhỏ vài câu, nhìn nghiêng mặt của Hạ Tu Dục,

chỉ thấy trong mắt anh ta đầy phần nộ và nhẫn tâm! Lục Ly ở bên này nghe xong lời giải thích của Hà Mạn Mạn, anh tức giận liên tục cười khẩy, neho mắt lại, trong mắt lóe lên tia sáng nguy hiểm, hỏi vặn lại Hà Mạn Mạn: “Sau đó tức không chịu nổi liền một thân một mình chạy tới quán bar tìm hân? Hà Mạn Mạn em có thể thông minh một chút, trưởng thành một chút được không?!” Lục Ly hơi sốt ruột, hôm nay may mà anh ở đây, nếu không thì sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Hạ Tu Dục thấy vành mắt của Hà Mạn Mạn dần dần ửng đỏ, lại nhìn thấy một Lục Ly xưa nay luôn ôn hòa dịu dàng lại tức giận một cách lạ thường, anh ta liếm đôi môi khô, mở lời khuyên can: “Này này này, được rồi, nói vài câu là OK rồi

Lục Ly cậu đừng có mà ở đây nhập vai thầy giáo nhân dân, cũng trễ rồi đây, chúng ta ai về nhà thì về nhà, ai về trường thì về trường đi.” Hạ Tu Dục đứng một bên giảng hòa, nhìn chiếc điện thoại đã vỡ nát của Hà Mạn Mạn rồi nói: “Về rồi để thấy Lục của cô mua cho chiếc điện thoại mới, số tiền này cậu ta trả nổi.” Nói rồi Hạ Tu Dục chau mày với Hà Mạn Mạn, trong ánh mắt là nụ cười ảm áp, anh ta nói tiếp: “Những sinh viên thuộc tầng lớp vô sản như cô cũng có thể thường xuyên bóc lột giai cấp tư bản chủ nghĩa như thấy Lục đây.” Hà Mạn Mạn nghe Hạ Tu Dục nói như thế liền vội vã xua tay nói: “Không, không, không cần đâu.” Là do cô không cẩn thận để Lý Tín làm hỏng điện thoại, sao có thể để thầy Lục mua cho cô được? Lục Ly không nói gì, chỉ là bất chợt thở hắt ra vài hơi bực dọc ứ đọng trong lòng, xoa xoa đỉnh đầu của Hà Mạn Mạn, nói: “Tôi đưa em về trường trước.”

Hà Mạn Mạn nhìn Hạ Tu Dục, thấy anh ta gạt nhẹ đầu, Hà Mạn Mạn cũng ngoan ngoãn gạt đầu

Lúc xoay người vô tình nhìn thấy Vương Dập Hạo đang ở trong góc tối, cô khẽ nói:

“Vương Dập Hạo, hôm nay cũng cảm ơn cậu nhé.” Vương Dập Hạo không nói gì, chỉ gạt gạt đầu

Ánh mắt Lục Ly chợt lóe lên, Vương Dập Hạo, cái tên này chẳng phải là đợt trước Hà Mạn Mạn đã nhắc đến trong cơn mê sảng khi bị sốt hay sao

Lục Ly bình thần nhìn chàng trai kia một cái

Hà Mạn Mạn cầm chiếc cặp của mình, đang chuẩn bị ra khỏi quán bar, bàn tay lại bất cẩn và phải chiếc ghế, trên chiếc ghế ấy vừa vặn có cả mảnh chai bia lúc nãy Lý Tín đập vỡ

“Á!” Hà Mạn Mạn hét lên một tiếng

Giơ tay lên xem liền thấy một vết cắt đang rỉ máu ra ngoài

Biết ngay mà, dạo này mắt trái cô cứ nhảy mãi, không phải là không có nguyên nhân..

Đúng thật là uống ngụm nước mà cũng bị sặc

Vương Dập Hạo nhìn thấy, đang định bước tới, nhưng lại bị Lục Ly nhanh hơn một bước.

Cậu ta chớp mắt, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh

Lục Ly ngẩn người, nhìn tay của Hà Mạn Mạn đang chảy máu, tim anh như thót lại, lập tức không lảng phí thời gian, chỉ nói ba chữ: “Đi bệnh viện!”

Vết thương không lớn lắm, lượng máu chảy cũng không nhiều, nhưng trông rất đáng sợ

Ở trên xe, Lục Ly dùng khăn tay quấn lại vết thương cho Hà Mạn Mạn trước, xem như đã xử lý khẩn cấp, thật ra cũng chỉ đau lúc bị cắt, một lúc sau chẳng còn cảm giác gì nữa

Diện tích quán Pub Cầu Vồng không nhỏ, điều này cũng có nghĩa là vị trí của nó không ở trong trung tâm thành phố

Nhưng hầu hết các bệnh viện đều ở khu trung tâm, chẳng đường này có vẻ như không gần

Lục Ly lái xe rất thận trọng, cộng thêm tiếng nổ máy của BMW nhỏ, nhất thời bên trong chiếc xe yên tĩnh vô cùng

Hà Mạn Mạn ngồi ở ghế lái phụ ngượng ngùng một cách khó hiểu

Cô ngồi ở chỗ đó, cũng không biết nên đặt tay ở đâu, chân cũng không biết nên đặt đâu

Nếu chỉ nhìn đường sá ở trước mặt thì có vẻ gượng gạo và kiêu kỳ, nhưng nếu nhìn khuôn mặt nghiêng của Lục Ly cô lại cảm thấy ngại...

Đường như anh nhận thấy được Hà Mạn Mạn không được thoải mái.

“Nếu buồn ngủ thì ngủ chút đi.” Lục Ly nhìn thẳng, biểu cảm hơi lạnh lùng, ít nhất kể từ lúc này khi nhìn thấy Hà Mạn Mạn, anh chưa từng nở nụ cười.

“Em không buồn ngủ, không buồn ngủ...”

Hà Mạn Mạn hất tay, đột nhiên nhớ ra đã trễ như vậy rồi, nếu như bọn Lâm Khiết không liên lạc được với cô chắc sẽ lo lắng

Cô nghĩ đến chiếc điện thoại vừa cầm lên liền vung vãi linh kiện của mình đột nhiên muốn tự bạt tai mình vài cái

Đòi được hai nghìn về cho Lâm Khiết, thì tôi mất chiếc điện thoại bốn nghìn tệ phải gom góp làm thêm mới mua được của cô...

Hà Mạn Mạn cũng không muốn làm phiền Lục Ly lái xe, nhưng lại sợ bọn Lâm Khiết sốt ruột quá, cô chần chừ nói: “Thầy Lục, có thể cho em mượn điện thoại của thầy được không? Em gọi cho Lâm Khiết một chút.” Lục Ly nhìn cô và chiếc điện thoại nát trên tay cô, nói: “Mở ngăn kéo ở trước mặt, tạm thời em cứ dùng cái đó, về rồi tôi mua cho em cái mới.” Hà Mạn Mạn vừa nghe xong, mồ hôi hột bỗng chốc chảy dài trên lưng

Tưởng rằng thầy Lục xem lời nói của Hạ Tu Dục là thật, vừa vội vã nói không cần, vừa mở ngăn kéo, phía bên trong là một chiếc điện thoại gần như mới toanh

Hà Mạn Mạn đơ người nhìn về chiếc điện thoại nằm trong túi áo khoác của Lục Ly, rồi lại nhìn điện thoại trong tay mình

Tuy không biết tại sao anh lại dùng hai cái điện thoại, nhưng vẫn xuyết xoa sự giàu sang của tư bản chủ nghĩa.

Chiếc iPhone mình gom tiền hết nửa năm để mua, người ta vợ tay liền có luôn hai cái.

Hờ hờ.

Quả nhiên là tư bản chủ nghĩa...

“Em cắm sim của em vào đi, chiếc điện thoại đó tôi không dùng thường xuyên, em cứ dùng tạm trước đi.”
“Cảm ơn thầy, em mua cái mới rồi sẽ trả lại thầy.”

Lần này Lục Ly chẳng nói gì cả

Hà Mạn Mạn gửi một tin nhắn cho Lâm Khiết trước, nói với cô ấy tiền đã đòi được một phần rồi, nhưng lại im bất chuyện mình bị thương, tin nhắn vừa gửi đi không bao lâu đã có một cuộc gọi đến

Hà Mạn Mạn cúi đầu nhìn, vẻ mặt bỗng chốc dơ lại.

Lưu Hà.

Là mẹ của cô.

21. Chương 21: Giận Dữ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiếng chuông điện thoại liên tục vang lên trong chiếc xe tĩnh lặng, lúc đầu còn tạm ổn, nhưng càng lúc càng cảm thấy ồn ào.

Điện thoại không ngừng đổ chuông, Hà Mạn Mạn nhìn màn hình điện thoại đang phát sáng, mím môi không nói lời nào

Lục Ly nhìn cô rồi lại nhìn điện thoại, nhẹ nhàng hỏi: “Sao em không nghe máy?”

Cô rít một hơi thật dài không trả lời, sau đó kết nối cuộc gọi một cách do dự

Lông mày Hà Mạn Mạn rủ xuống, không nhìn rõ được biểu cảm trên khuôn mặt

Hà Mạn Mạn còn chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia đã vang lên một giọng nói gấp gáp:

“Mạn Mạn, ông ngoại con xảy ra chuyện rồi!”

“Cái gì?”

Hà Mạn Mạn mở con mắt, tắt cuộc gọi như người mất hồn, cô cắn chặt môi, mũi đỏ ửng, nước mắt lưng tròng, nhưng cô vẫn chau mày không khóc, chỉ là giọng nói nghẹn ngào nơi cổ họng, cứ sục sùi từng tiếng

Lục Ly nhận thấy sự bất thường của Hà Mạn Mạn sau cuộc gọi ấy, cứ như cảm xúc đang trên bờ vực mất kiểm soát

Anh đỗ xe bên lề đường lo lắng gọi tên cô:

“Hà Mạn Mạn...”

Giọng anh chợt nghẹn lại nơi cổ họng, bởi vì khi Hà Mạn Mạn dở hẳn quay đầu lại, trong đôi mắt vốn tràn đầy tự tin và nụ cười ấy giờ đã toàn là nước mắt, lăn thành từng vệt dài trên mặt cô

Ánh mắt cô đều là sự tuyệt vọng, là nỗi đau thương đầy ắp đến lan tràn

Cô cắn chặt môi, gắng gượng để không bật khóc trước mặt Lục Ly, môi cô bị cắn đến bật cả máu

Lần này thậm chí còn nghiêm trọng hơn cả lần anh thấy cô ở tiệm cà phê bên đường

Lục Ly có chút hoảng loạn, đôi môi mỏng ngáp ngừng, không biết phải nói gì

Hà Mạn Mạn khịt mũi, giọng nói run rẩy như được ép ra từ cổ họng: “Thầy có thể đưa em đến bệnh viện Nhân Dân không, ông ngoại em, ông ngoại em...”⁹Hà Mạn Mạn thút thít như thể sắp ngất đi, nước mắt cũng rơi mỗi lúc một nhiều, nhìn cô như vậy trái tim Lục Ly thắt lại từng cơn khó thở

Lục Ly bình tĩnh không nói gì nhìn bàn tay bị thương của Hà Mạn Mạn.

Lúc này, không khí trong xe như đặc quánh lại, vô cùng tĩnh lặng

Không khí căng thẳng như chỉ cần một mồi lửa là bùng nổ, khiến người ta cảm thấy ngột ngạt

Lục Ly chuyên tâm lái xe, nhưng Hà Mạn Mạn thấp thỏm lo sợ suốt cả quãng đường

Khi bọn họ đến bệnh viện thì ông ngoại của Mạn Mạn cũng vừa được đưa vào phòng phẫu thuật

Nhìn bóng đèn màu đỏ phía trên cửa phòng phẫu thuật đang phát sáng, Hà Mạn Mạn cảm thấy cả người suy kiệt, chân cũng nhũn ra

Bên ngoài phòng phẫu thuật, ông ngoại của Hà Mạn Mạn lúc này vì quá lo lắng suýt chút đã ngất xỉu, bây giờ đang ngồi ở hành lang thở oxy

Lưu Hà và Vương Kiến Quốc cũng ở đây, thậm chí cả nhà Lưu Hoàng, anh trai của Lưu Hà, cũng có mặt

Bất ngờ hơn cả là cha cô và anh Tiểu Dịch cũng đến

“Mạn Mạn” Ông Hà nhìn thấy con gái mình chạy tới, chậm rãi cất giọng, tiếng gọi này đã thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người về phía cô

Hà Mạn Mạn lau những giọt nước mắt trên mặt, giọng khàn khàn hỏi: “Bố, ông ngoại làm sao thế?” Ông Hà thở dài, bàn tay thô ráp chậm rãi lau đi vệt nước mắt trên gương mặt con gái mình, nặng nề nói: “Bố vừa xem báo cáo sơ bộ, có lẽ là xuất huyết não.”

Xuất huyết não!!!

Mắt Hà Mạn Mạn đỏ lên, cả người đứng không vững đổ về phía sau, may thay Lục Ly vừa từ bãi đỗ xe kịp chạy đến đỡ lấy cô

Hà Mạn Mạn tựa vào người Lục Ly, nhờ anh mới có thể đứng vững được.

Sự xuất hiện của Lục Ly đã thu hút tất cả ánh mắt trước cửa phòng phẫu thuật.

Đặc biệt là ánh mắt của Lưu Na Na con gái của bác trai Hà Mạn Mạn, lớn hơn cô hai tuổi, người mà cô gọi là chị họ.

Quả là một người đàn ông tuyệt đẹp, rất có khí chất..

Lưu Na Na quan sát đánh giá Lục Ly một lượt, chân dài, eo thon..

Trong lúc vô tình còn liếc thấy nhãn hiệu của chiếc áo khoác mà anh đang vắt hồ hững trên tay.

Burberry!

Mắt Lưu Na Na sáng rực lên.

Cô ta vừa vừa ngưỡng mộ vừa uất nghẹn, cảm giác từng cơn đổ dồn thẳng lên não

Cô ta nghiêng răng ken két, sao mà số Hà Mạn Mạn tốt thế, có thể quen biết được người đàn ông tuyệt vời như thế này?

Lưu Na Na nhìn ngoại hình của Hà Mạn Mạn, bĩu môi trợn mắt khinh thường.

Lưu Hà ở bên cạnh cũng chú ý đến phong thái hơn người của Lục Ly, bà ta cẩn thận đánh giá quần áo anh đang mặc, chiếc đồng hồ trên tay, áo khoác hàng hiệu, nở nụ cười xỏ lời hỏi Hà Mạn Mạn: “Mạn Mạn, vị này là...”

Không đợi Hà Mạn Mạn giới thiệu, Lục Ly biết Hà Mạn Mạn giờ cũng chẳng còn hơi sức để giới thiệu nữa, anh điềm tĩnh tự giới thiệu

“Cháu là thầy giáo của Hà Mạn Mạn, tên là Lục Ly ạ!” Giảng viên à, là giảng viên đại học à...

“A...” Lưu Hà à một tiếng đầy ẩn ý, không nói gì nữa, nhưng cặp mắt cứ dán vào đồng hồ đeo tay và chiếc áo khoác trên người Lục Ly

Trong khi đó cha của Hà Mạn Mạn lại khá để ý đến bản thân anh.

Hà Mạn Mạn và trán, cô nghiêng răng oán hận nhìn Lưu Hà

“Ông ngoại bị bệnh sao đến giờ mới nói với tôi!”

Lưu Hà vô tội nhìn Hà Mạn Mạn:

“Lúc đầu điện thoại con không ai bắt máy, lúc sau thì khóa máy, nên giờ mẹ mới gọi cho con được.” Hà Mạn Mạn cúi đầu, mắt nhắm nghiền, lông mày cau lại, muốn vả vào mặt mình một cái..

Lưu Hà nói không sai, muốn trách thì phải trách chính cô

Lúc ở quán rượu là do nhạc quá ồn không nghe thấy, lúc sau là do Lý Tín ném nát điện thoại cô

Chính cô không nghe điện thoại, trách ai được

Hà Mạn Mạn nghẹn ngào cắn môi thút thít

Cũng may là Lục Ly cho cô mượn điện thoại, nếu không thì có thực sự để lỡ một chuyện lớn như thế

Nhìn vẻ mặt đau khổ của Hà Mạn Mạn, Lưu Na Na hừ lạnh một tiếng, cô ta đi ra từ phía sau lưng Lưu Hoàng, đứng trước mặt Hà Mạn Mạn, liếc nhìn bộ trang phục thường ngày nhưng được may vô cùng tỉ mỉ trên người Lục Ly, sau đó nhìn Hà Mạn Mạn, nói khinh khỉnh: “Mày còn dám khóc à? Ra ngoài lêu lổng với đàn ông, còn dám trách di không gọi điện ngay cho mày, nếu lần này ông mà chết trên bàn mổ thì mày có khóc ngất cũng chẳng ai quan tâm đâu!”

Lục Ly cau mày khó chịu nhìn Lưu Na Na, anh cảm nhận rõ toàn thân Hà Mạn Mạn đang run rẩy.

Cô ta vừa dứt lời, Lưu Hoàng và Lưu Hà lập tức đồng thanh quát lớn:

“Na Na!”

Còn chưa đợi Lưu Na Na kịp phản ứng, một tiếng “chát” vang lên phá vỡ sự im lặng vốn có của bệnh viện. Lưu Hà và Lưu Hoàng đều sửng sốt.

Bàn tay bị thương của Hà Mạn Mạn vấp vào miệng Lưu Na Na một cái thật mạnh, khiến cả người cô ta chao đảo, gương mặt xinh đẹp nghiêng hẳn sang một bên, đầu tóc rũ rượi như kẻ điên.

Hà Mạn Mạn mặc kệ vết thương trên tay lại rách ra lần nữa, thậm chí còn nghiêm trọng hơn cả lúc này, máu rỉ ra nhuộm đỏ chiếc khăn tay khi này Lục Ly dùng để sơ cứu cho cô.

Lục Ly lo lắng nhìn cô không nói gì, nhưng người cha tình ý của cô đã để ý:

“Mạn Mạn, tay con...” “Mày dám đánh tao!” Không để cho cha của Hà Mạn Mạn nói hết câu, Lưu Na Na ôm mặt gào lên, hai mắt trợn trừng nhìn Hà Mạn Mạn, nhưng cô ta cũng không dám đánh trả.

Hà Mạn Mạn vùng vẫy bàn tay bị thương vừa mới đánh người của cô, không biết là do chảy máu hay là do ban nãy đánh Lưu Na Na quá sức mà cả bàn tay tê rần, cô lạnh lùng nói: “Đúng, tôi đánh chị đấy, cái đồ miệng qua.” Một lần nữa cơn giận lại bao phủ lấy cô, lời thốt ra cũng chẳng chút kiêng dè, nói đến sắc mặt của Lưu Na Na cứ thay đổi liên tục lúc tái xanh lúc trắng bệch.

Cô ta nhìn cha của Hà Mạn Mạn và Lục Ly đang đứng ở phía sau, không dám đánh trả nhưng cũng không cam tâm, mở miệng gọi Lưu Hoàng: “Bố, bố xem nó kìa!”

Lưu Hoàng thấy con gái mình trước mặt người ngoài như Lục Ly lại bị một người ngoài” như Hà Mạn Mạn đánh, sắc mặt ông ta xụ xuống, nhìn mọi người xung quanh, hắng giọng, đánh mặt nói:

“Hà Mạn Mạn, cháu...”

“Ha ha, bác à, Lưu Na Na đã hơn hai mươi tuổi rồi, nói năng phải biết chừng mực.”

Không biết giáo dục con gái thì đừng dắt ra ngoài làm mất mặt, bác không dạy được thì để cháu giúp, chứ để chị ta ra ngoài rồi người ta lại nghĩ bác cũng giống như thế, nói năng không biết suy nghĩ, dù sao con hư tại cha, bác nói có phải không...”

Hà Mạn Mạn không để cho Lưu Hoàng nói xong đã đáp lại như súng liên thanh, một câu một từ “bác” khiến ruột gan Lưu Hoàng sôi sục, nhưng không có cách nào bộc phát được, vốn do Lưu Na Na không biết ăn nói, bị đánh cũng không thể trách ai được.

Lưu Hoàng nghiêng rằng, cơn giận bị nén lại trong lòng không bùng phát ra được, chỉ Hà Mạn Mạn lấp ba lấp bấp nói:

“Hà Mạn Mạn, cháu...”

“Thôi ngay đi, có được không, cha con vẫn còn đang cấp cứu đây, giữ mồm giữ miệng tích đức cho lão già đi được không?”

Bà ngoại đang thở oxy đột nhiên lên tiếng, trên mặt vẫn còn vệt nước mắt, hai mắt đầy những mao mạch đỏ, nhìn mà khiến người ta đau lòng.

Hà Mạn Mạn nhìn bà ngoại mình thoáng chốc như già đi chục tuổi, mắt cô lại bắt đầu đỏ lên.

Lục Ly xót xa nhìn Hà Mạn Mạn đang giả vờ kiên cường.

Nhìn mối quan hệ của gia đình này anh cũng đã có thể đoán được tình hình đại khái, anh biết mỗi lần Hà Mạn Mạn mở miệng là mắg trong lòng đều không hề vui, ngược lại còn như tự ghim vào tim mình từng nhát dao sắc nhọn, nhưng vẫn không than một tiếng đau

Nghĩ đến Hà Mạn Mạn ngày thường tràn trề sức sống như thế, tự tin như thế, lại rất hay cười, Lục Ly đột nhiên cảm thấy Hà Mạn Mạn như một con nhím, toàn bộ sự yếu đuối đều giấu vào trong, bên ngoài lại tua tủa gai nhọn.

“Mạn Mạn, băng lại tay trước đi đã.”

Cha Hà Mạn Mạn nhìn chiếc khăn băng trên tay cô dần bị nhuộm đỏ, vết loang càng ngày càng lớn, vết thương ở trên tay Hà Mạn Mạn khiến cho cô xót xa

Anh Tiểu Dịch vẫn luôn đứng cạnh ông Hà cũng lên tiếng: “Mạn Mạn, ca phẫu thuật vẫn còn lâu lắm, hay anh đưa em đi băng bó trước nhé...” “Để tôi đưa em ấy đi.” Lục Ly trầm giọng nói, nhìn gương mặt như người mất hồn của Hà Mạn Mạn đang vùi trong lòng mình, anh cảm thấy nên để cô yên tĩnh một chút

Tiểu Dịch có chút khó xử, không dám nói gì nhìn cha của Hà Mạn Mạn

Ông Hà mệt mỏi nhìn Lục Ly: “Vậy đành làm phiền thầy Lục rồi.” Lục Ly lễ phép gật đầu, ôm vai Hà Mạn Mạn đưa đến phòng cấp cứu.

22. Chương 22: Câu Chuyện

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lục Ly và Hà Mạn Mạn còn chưa đi được mấy bước, vừa ngoặt vào một ngã rẽ, đã nhìn thấy Vương Dập Hạo đã chạy tới.

Nhìn bộ dạng của cậu ta rõ ràng vừa mới nhận được tin, vội đến nên còn chưa kịp thay bộ đồng phục của nhân viên phục vụ quán rượu ra

Cậu ta nhìn Hà Mạn Mạn, lại liếc nhìn Lục Ly đứng ở phía sau cô

Lục Ly lịch sự gật đầu với cậu ta, Vương Dập Hạo cũng đáp lại như thế, sau đó liền gấp rút chạy đến phòng phẫu thuật

Hà Mạn Mạn ngồi trong phòng cấp cứu, đôi mắt đờ đẫn vô hồn, thậm chí khi y tá khử trùng vết thương, cô cũng không chau mày lấy một cái, chỉ đờ đẫn nhìn về một hướng

Y tá hơi bất ngờ, vết thương sâu như thế mà cô ấy không hề có một chút phản ứng nào ư?

Y tá nhìn Hà Mạn Mạn như nhìn quái vật, sau đó lại nhìn sang Lục Ly, nhanh chóng hoàn thành công việc băng bó, sau đó không nói gì liền tức tốc rời khỏi

Thoảng cái phòng cấp cứu đã chẳng còn ai, trong không khí nồng nặc mùi cồn sát trùng²có khiến người ta cảm thấy cay mắt, nước mắt cứ chực trào ra ngoài

Ánh mắt Lục Ly sâu xa, anh cúi người xuống, trầm lặng nhìn Hà Mạn Mạn đã khóc khô nước mắt, nhẹ nhàng an ủi:

“Nếu đau thì em cứ khóc, ở đây không có ai khác.” Hà Mạn Mạn không hề để ý đến Lục Ly, mắt vẫn đắm đắm nhìn về phía trước.

Nhìn thấy Hà Mạn Mạn như thế, Lục Ly như nhìn thấy bản thân trước đây, anh hơi cau mày, sợ Hà Mạn Mạn sau này vẫn tiếp tục trầm lặng như thế

Lục Ly lo lắng gọi một tiếng, lần đầu tiên anh gọi tên riêng của Hà Mạn Mạn, giọng nói rất mềm mại, cũng rất nhẹ nhàng, chạm vào trái tim đang sắp sửa khép kín của cô⁹.

“Mạn Mạn, em nói gì đi! Đừng làm thầy lo...” Lời nói như một cây kim nhọn đâm vào tim cô, cô co rúm người, con người co lại, đôi mắt lấy lại được tiêu cự nhìn về hướng Lục Ly

Đôi mắt Hà Mạn Mạn như phủ một lớp sương mù, không phân biệt được thực hư, không nhìn ra được cảm xúc

Cô bình tĩnh đến độ khiến người ta có chút lo sợ

Lục Ly vỗ nhẹ bả vai của Hà Mạn Mạn, đang muốn nói chuyện, không ngờ rằng..

Hà Mạn Mạn đột nhiên ôm lấy anh không nói gì

Lục Ly ngăn người, cũng không hề đẩy ra

Không lâu sau, trong lòng Lục Ly truyền đến những tiếng khóc thút thít, anh thở phào một tiếng nhẹ nhõm, bàn tay thon dài vuốt nhẹ lưng Hà Mạn Mạn, hy vọng như thế này có thể giúp cô khá hơn, không cần phải phòng bị như thế trước mặt người khác

Hiện tại, Hà Mạn Mạn khóc càng to, Lục Ly lại càng yên tâm.

Bên trong chiếc áo khoác, Lục Ly chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, cảm thấy chiếc áo sơ mi của mình dần bị ướt bởi những giọt nước mắt nóng ran, anh nhẹ nhàng nói: “Cứ yên tâm mà khóc, có chuyện gì vẫn còn thấy ở đây.” Giọng nói nhẹ nhàng của Lục Ly như một đôi tay ấm áp chạm vào nỗi đau trong lòng cô, tiếng khóc của Hà Mạn Mạn càng lúc càng to, bàn tay ôm Lục Ly cũng càng lúc càng chặt, cố dùng sức siết lấy áo anh, còn Lục Ly lại vô cùng cẩn thận nắm lấy bàn tay bị thương của Hà Mạn Mạn, sợ miệng vết thương kia lại toét ra lần nữa

Phòng cấp cứu vốn lạnh lẽo, giờ đây lại ngập tràn tình cảm

Lục Ly rất biết ơn nơi này, ít nhất có thể khiến cho Hà Mạn Mạn yên tâm bật khóc

Anh cũng thầm cảm ơn khi người bên cạnh cô là mình, cũng cảm ơn cô đã tin tưởng mình đến thế.

Bên ngoài phòng cấp cứu, không biết từ lúc nào, Lưu Na Na đã đứng đó lén lút nhìn vào, thấy hai thầy trò đang ôm nhau, cô ta kinh ngạc dùng tay bịt miệng dựa hẫ vào tường, sau đó liền nhanh tay lấy điện thoại ra chụp lại khoảnh khắc ấy.

Lưu Na Na dựa vào bức tường bên ngoài phòng cấp cứu xem lại từng bức ảnh vừa chụp, vô cùng hài lòng với “chứng cứ” trong tay mình

Dù nhìn từ góc độ nào cũng có thể nhận ra thân phận của hai người.

Thầy giáo? Học sinh?

Hừ!

Tiếng khóc thút thít bên trong phòng cấp cứu cũng nhỏ dần đi, Hà Mạn Mạn cứ ôm chặt Lục Ly không buông, Lục Ly cũng không hề giận, để mặc cô ôm như vậy

Sau một giây yên lặng, cô cất lên chất giọng nhỏ nhẹ mềm mại như một chú mèo mới tỉnh ngủ: “Thầy Lục, ông ngoại em sẽ sao đâu, đúng không...” Mặt Lục Ly hơi biến sắc, khẽ mím môi, nói: “Mạn Mạn, thầy mong em có thể vui vẻ, nhưng càng mong em có thể kiên cường, em hiểu ý thầy chứ?” Quả đầu nhỏ trong lòng Lục Ly khẽ động, như đang gật đầu, chất giọng buồn buồn tiếp tục vang lên:

“Thầy cứ nói thẳng đi, em chịu được...”

Bàn tay vỗ trên lưng Hà Mạn Mạn đã chuyển lên mái tóc xù của cô, mong rằng có thể tiếp cho cô sức mạnh

Lục Ly dù có hơi khó xử nhưng vẫn nói:

“Theo thầy biết, xuất huyết não giai đoạn đầu tỉ lệ tử vong rất cao, cho dù sống tiếp cũng sẽ để lại rất nhiều di chứng, đối với một người già như thế sẽ càng đau khổ hơn.”

Hà Mạn Mạn nuốt nước bọt, trong giọng nói xen lẫn tiếng nức nở: “Một người lính già như ông em, dù có thể sống tiếp ông làm sao chịu được chuyện bản thân mình trở thành gánh nặng.”

Lục Ly đột nhiên cảm thấy ánh đèn trong phòng cấp cứu có chút chói mắt, khiến mắt anh cay cay

Phải nhắm mắt lên chớp vài cái, mắt anh mới không đỏ lên, anh biết nếu mắt mình đỏ lên thì Hà Mạn Mạn có lẽ lại bật khóc

Ít nhất bây giờ vào giây phút này, anh là chỗ dựa duy nhất của cô.

Lục Ly nhẹ nhàng đẩy Hà Mạn Mạn ra, nhìn đôi mắt đỏ ửng của cô, anh miễn cưỡng cười nhẹ, ngồi bên cạnh đưa tay lau lau gương mặt bé nhỏ của Hà Mạn Mạn.

Bàn tay mát lạnh của anh dịu dàng chạm vào gương mặt khóc đến nóng bừng lên của cô, gợn lên muôn vàn làn sóng trong tim cô

Lục Ly đứng ở trước mặt cô cũng có cảm giác như thế, có chút kích động trong lòng

Anh nhẹ nhàng cầm chiếc áo trên tay mình khoác lên vai Hà Mạn Mạn: “Thầy kể cho em nghe câu chuyện của thầy, em muốn nghe không?” Hà Mạn Mạn gật gật đầu.

Lục Ly mỉm cười, xoa đầu Hà Mạn Mạn, nhìn ánh đèn đường bên ngoài phòng cấp cứu, chậm rãi kể lại câu chuyện của mình, giọng nói có chút xa xăm, “Mẹ thầy là người con gái danh giá nổi tiếng trong vùng, còn cho thầy là một người giống như thầy vậy, là một..

thợ mộc có cái mã đẹp

Hai người nên duyên với nhau cũng rất ly kỳ, nghe nói bị tất cả mọi người ngăn cấm, nhưng không ngăn được mẹ thầy sinh thầy

Bởi vì nhà ngoại rất có quyền thế nên họ kiên quyết phản đối.

Cha thầy là một người đàn ông luôn hài lòng với thực tại, không có ý chí hoài bão gì, mẹ thầy bởi vì điều đó mà thương cha, gần như cắt đứt quan hệ với người nhà

Lúc đầu còn tạm ổn, càng về sau càng nhiều vấn đề xuất hiện, nghèo sinh trăm sự mà, mỗi ngày bọn họ đều cãi nhau, đánh nhau suốt, cho thấy đa phần đều giữ im lặng, trong khi mẹ thầy than trời trách đất.”

Hà Mạn Mạn nghe rất chăm chú, thậm chí cảm thấy Lục Ly không phải là người giống như cô tưởng tượng.

“Tháng ngày như thế kéo dài đến năm thầy mười ba tuổi, khi mẹ thầy bỏ nhà ra đi, cho thấy qua đời vì bệnh, sau đó, mẹ thầy biết được cũng tự sát theo cha.” Bị bệnh qua đời? Tự sát? Hà Mạn Mạn vô cùng kinh ngạc, không ngờ thấy Lục lại là trẻ mồ côi..

Lục Ly nghiêng đầu cười với Hà Mạn Mạn, đôi mắt lấp lánh tuyệt đẹp, soi sáng luôn cả nốt ruồi lệ ở góc mắt

Hà Mạn Mạn không hề nhận ra được mấy may yếu đuối đau thương nào trong ánh mắt ấy

“Vậy..

vậy..

còn thấy thì sao? Lúc đó thầy mới có mười ba tuổi...” Nụ cười trên mặt Lục Ly tắt dần, nhưng khóe miệng vẫn phảng phất vẻ cười, ánh mắt xa xăm trả lời: “Sau đó ông bà ngoại đưa thầy đi nước Anh, trong khoảng thời gian đó, ông bà nội của thầy cũng mất, nhưng thầy không về kịp, mãi đến tận hai năm trước, sau khi ông bà ngoại qua đời, hai người họ mất cách nhau không quá nửa năm, thì thầy mới về nước.”

“Thầy ơi...”

Hà Mạn Mạn nhẹ giọng gọi, không ngờ lại có một kết cục bi thảm như vậy

Cô cứ tưởng một người có tiền, có gia giáo như Lục Ly, người nhà anh nhất định cũng sẽ khỏe mạnh, hơn nữa còn rất hòa thuận đầm ấm, không ngờ mọi chuyện lại như thế

Tư hai năm trước thầy Lục đã cô đơn một mình trên thế giới này.

Hà Mạn Mạn chần chừ hồi, sợ mình lỡ lời sẽ chạm vào vết thương trong lòng Lục Ly

“Vậy thầy không còn người thân rồi ă?” Lục Ly lắc lắc đầu: “Thầy vẫn còn một người cậu ở bên Anh.” Ở Anh, cách đây cả một ngàn tám trăm dặm, chắc cũng không thường xuyên liên lạc..

Hà Mạn Mạn cắn môi, cô thật không ngờ người như thầy Lục lại ẩn chứa một câu chuyện thê thảm như thế. Thầy ấy..

có lẽ rất cô đơn..

Thầy Lục tuổi không cao, chỉ hơn cô vài tuổi, thế mà bây giờ thầy ấy đã một thân một mình..

Hà Mạn Mạn từ từ đưa tay cô đến trước mặt Lục Ly, anh ngẩn người ra, không hiểu ý của Hà Mạn Mạn, nghiêng đầu nhìn cô khó hiểu

“Nếu trong nước thầy không có người thân, thì em sẽ là người thân của thầy.” Hà Mạn Mạn mỉm cười, một nụ cười mang theo nước mắt

Lục Ly nhìn cô, nhất thời thất không nên lời, không biết nói gì cho phải, vốn dĩ muốn an ủi cô nhóc này, không ngờ mình lại được cô an ủi lại

Lục Ly cảm thấy trái tim sắp đóng băng của mình bị Hà Mạn Mạn va thành một cái hố lớn, sau đó toàn bộ trái tim được nguồn sáng như cô soi rọi sưởi ấm

Bàn tay mát lạnh của Lục Ly lau đi giọt nước mắt trên mặt Hà Mạn Mạn, sau đó từ từ nắm lấy tay cô, thậm chí ngay cả nhiệt độ từ bàn tay kia cũng khiến anh lưu luyến chẳng muốn rời

Hai người không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn nhau

Đêm hôm đó, Lục Ly đã dùng quá khứ của mình để dạy cho Hà Mạn Mạn một bài học có tên là “kiên cường”, cũng gọi là “trưởng thành“..

Dù cho Lục Ly biết Hà Mạn Mạn không thể lập tức trưởng thành ngay, nhưng ít nhất cô cũng có được một trái tim đang dần lớn lên để đối mặt với tương lai sau này..

Đợi đến khi Lục Ly và Hà Mạn Mạn quay lại phòng phẫu thuật thì mọi người hầu như đã ngủ thiếp đi, chỉ còn cha Hà Mạn Mạn và Vương Dập Hạo còn thức đứng đó

Ông Hà nhìn tâm trạng con gái mình có vẻ đã bình phục ít nhiều, liền gửi đến Lục Ly một ánh nhìn cảm kích, Lục Ly chỉ mỉm cười không nói

Còn Vương Dập Dạo cứ im lặng cúi đầu đứng đó, không biết là đang nghĩ gì.

23. Chương 23: Võ Òa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hà Mạn Mạn nhìn Lục Ly đang ngồi bên cạnh mình, cảm thấy có chút áy náy

Nghĩ đến việc thầy vì mình loay hoay mất cả đêm, sáng mai còn phải đi dạy, cô bèn nhẹ nhàng nói:

“Thầy Lục, thầy về trước đi ă, hôm nay em đã làm phiền thầy nhiều quá rồi.” Lục Ly mỉm cười đáp lại: “Vừa nãy ai nói muốn làm người thân của thầy?” Lục Ly vừa dứt lời, Vương Dập Hạo đang tựa vào bức tường đối diện liền sững sốt, lập tức ngẩng đầu nhìn Lục Ly và Hà Mạn Mạn, sau đó cảm thấy Lục Ly hình như đã phát hiện ra, cậu ta lại lập tức cúi đầu.

Lục Ly nhìn cậu con trai đang dựa tường ấy, mặt mũi thanh tú, tính cách yên lặng như bông hoa quỳnh hé nở giữa đêm, khiến anh không khỏi tò mò nhìn lâu một chút

Hà Mạn Mạn ngại ngùng cúi đầu muốn tiếp tục khuyên anh:

“Chuyện đó.”

Lục Ly dời mắt khỏi Vương Dập Hạo, điềm tĩnh nói:

“Em cứ yên tâm chờ kết quả, thầy đã giúp em xin nghỉ, đợt thi này thầy cũng xin hoãn giúp em rồi.” Lục Ly vừa nói vừa nhìn tay phải của Hà Mạn Mạn.

Quả thật, bàn tay đã bị băng thành cái bánh ú, muốn thi e cũng khá khó khăn

Hà Mạn Mạn thấy mình không thể khuyên can Lục Ly, đành nhẹ nhàng gạt đầu, sự quan tâm của anh khiến cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

Hóa ra nhân lúc mình không để ý thấy Lục Ly đã vì mình mà làm nhiều việc như vậy....

Từng giây từng phút trôi qua, từng giây từng phút ấy giống như đang nhập vào tim, khiến cho những người đang đợi chờ càng bị giày vò nhiều hơn

Nửa đêm, bệnh viện yên tĩnh vô cùng, khiến người ta thấy hoảng

Vốn dĩ trong bệnh viện đều có điều hòa âm trầm, so với tuyết rơi bên ngoài, cứ như hai thế giới

Nhưng không hiểu vì sao, trái tim Hà Mạn Mạn như đang chìm dưới hồ băng chín thước, rét đến run lấy bầy.

Cổ sốt ruột nhìn đồng hồ đeo tay, ông ngoại đã vào trong đó rất lâu, sao vẫn chưa ra? Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì..

Hay là có tình huống mới phát sinh? Hà Mạn Mạn lo lắng suy nghĩ lan man, còn cần nắm tay của mình, cau mày không nói gì, đôi mắt đỏ dần lên

Lục Ly ngồi tựa lưng trên băng ghế dài bên cạnh, anh tháo kính ra, mệt mỏi xoa xoa mắt

Mọi hành động của anh đều lọt vào tầm ngắm của Lưu Na Na, khi anh bỏ kính ra, mắt cô ta sáng rõ và đầy ngỡ ngàng.

Nhìn từ góc nghiêng, góc cạnh trên gương mặt Lục Ly sắc nét như được gọt giũa

Sống mũi vừa cao vừa thẳng, đôi môi mỏng nhàn nhạt, nếu đôi môi đỏ thêm một chút thì càng hoàn hảo, nhưng không thể không nói, Lục Ly bây giờ đã quá tuyệt vời, cứ như nhân vật bước ra từ truyện tranh vậy..

Lưu Na Na hung hăng siết chặt nắm tay! Cô ta càng thích ngoại hình và điều kiện của Lục Ly bao nhiêu, thì càng ghét Hà Mạn Mạn bấy nhiêu! Đúng lúc ấy

Đèn đỏ báo hiệu trước cửa phòng phẫu thuật chợt tắt

Đôi mắt đang khép hờ của Hà Mạn Mạn chợt mở to, Vương Dập Hạo đang dựa tường cũng lập tức ngồi thẳng dậy nhìn vào cửa phòng phẫu thuật

Dưới sự chú ý của họ, tiếng con lăn cửa bắt đầu phát ra.

Giữa đêm khuya, tiếng kéo cửa “xoèn xoẹt” trong hành lang của bệnh viện lại càng to hơn, không biết vì sao Hà Mạn Mạn cảm thấy âm thanh ấy có chút rợn người, không phải vì sợ hãi, mà là hoảng loạn muốn bịt chặt hai tai để không nghe bất kỳ sự thật nào.

Trong nháy mắt, Hà Mạn Mạn dùng toàn bộ sức lực của mình đứng phắt dậy, nhìn thẳng về phía phòng phẫu thuật, cô biết rõ mình sẽ không thể nhìn thấy ông ngoại nhanh nhẹn mình vẫn bước ra, hiện hậu nhìn cô gọi “Tiểu Mạn Mạn” như trước nữa, nhưng cô vẫn hy vọng có thể nhận được tin tốt, dù có để lại di chứng nhưng ít ra ông vẫn còn sống, đối với mọi người như vậy đã tốt lắm rồi

Trong cơn mệt nhọc quá sức, mọi người dân tỉnh táo, tất cả cùng nhìn về phía cửa chính

Từ bên trong một bác sĩ cả người đầy máu bước ra, trông chỉ tầm bốn mươi tuổi, ông đang chậm rãi tháo khẩu trang trên mặt mình

Phẫu thuật lâu như vậy, bác sĩ cũng vô cùng mệt mỏi, nhưng ông biết người nhà bệnh nhân ngồi đợi ở ngoài phòng phẫu thuật càng nhọc tâm hơn.

Từ xa xa, nhìn bác sĩ cả người đầy máu, Hà Mạn Mạn có phần hoảng sợ, đến mức suýt nữa phải lấy tay bịt miệng.

Đó...

Đều là máu của ông ngoại ư..

Cha của Hà Mạn Mạn vội vàng bước tới lo lắng hỏi: “Sao rồi sư đệ?” Vị bác sĩ đó nhìn cha của Hà Mạn Mạn, mím chặt môi, trông khá nặng nề

Nhìn nét mặt của bác sĩ, Hà Mạn Mạn chỉ cảm thấy trong đầu mình vang lên ong ong, cô biết đây không phải tiểu thuyết càng không phải phim ảnh, bác sĩ sẽ không mặt mày nghiêm trọng sau đó lại hét lên một tiếng “surprise” rồi báo tin vui cho người nhà bệnh nhân được

Bác sĩ mệt mỏi lắc đầu:

“Sư huynh, xin lỗi, em đã cố gắng hết sức.”

Vị bác sĩ đã tốt nghiệp cùng một trường y với cha của Hà Mạn Mạn, chỉ là một người học Đông y, một người học y học Tây y

Nghे thấy câu trả lời, cha của Hà Mạn Mạn thở dài, bất lực cúi đầu.

“Nhân lúc ông lão vẫn còn tỉnh táo, mọi người vào nói với ông vài câu đi.” Bác sĩ siết chặt khẩu trang trong tay, sinh lý tử biệt ông đã gặp nhiều, chuyện bị thương cũng thấy không ít, nhưng vẫn không thích ứng được với sự tuyệt vọng của người nhà bệnh nhân, vẻ mặt của họ khiến ông nặng nề đến ngạt thở...

Ánh mắt Lục Ly rũ xuống, mím chặt môi, tầm mắt từ người bác sĩ dời đến gương mặt của Hà Mạn Mạn

Cô đứng đó không nói gì, đôi mắt vô hồn, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Cả thế giới sụp đổ

Ở bên cạnh, bà ngoại Hà Mạn Mạn giựt phắt ống thở oxy ra, Lưu Hà đang khóc không thành tiếng vội đỡ lấy bà lão, loạng choạng đi vào phòng phẫu thuật, phía sau còn có gia đình Lưu Hoàng

Chỉ có Vương Kiến Quốc và Vương Dập Hạo không vào, cha của Hà Mạn Mạn cũng đứng ở bên ngoài

“Vào nhìn ông ngoại con lần cuối đi.” Giọng ông Hà nặng trĩu, ông vỗ vai Hà Mạn Mạn, vừa nói vừa nhìn sang Lục Ly: “Làm phiền thấy rồi thấy Lục...”

“Con không đi!”

Còn chưa để cho ông Hà nói hết câu, Hà Mạn Mạn đã giãy giụa điên cuồng, một người vốn bình tĩnh như cô giờ lại như phát điên, lắc đầu nguầy nguầy lùi về sau, hoảng sợ nhìn cánh cửa chính, mặc dù nhìn giống như không khóc, nhưng nước mắt trên mặt cô cứ chảy mãi không ngừng.

Nước mắt cứ rơi lã chã, Hà Mạn Mạn lạnh lùng cười nhìn mọi người đang đứng ở cửa, như thể cô chẳng quen biết ai, cô gào lên:

“Mọi người lừa tôi, sao có thể như vậy được, ông vẫn đang đợi tôi về ăn cơm mà, các người đùa à!” Hà Mạn Mạn cứ thế lùi về sau, lắc đầu phủ nhận.

Trong giây phút đó, trong cổ chợt ứa về những tháng ngày trước kia, khi mà ông ngoại hiền hậu kể chuyện cho cô nghe, khi ông làm món cá chua ngọt, tất cả mọi thứ về ông cứ thay nhau hiện về...

Ý thức của Hà Mạn Mạn đã bị những kỷ niệm đó lấp đầy, cô không còn nghe thấy gì nữa, giống như phát điên muốn trở về những tháng ngày trước, phản bác tất cả sự thật trước mắt.

Nếu lúc này cô có vẻ đã nghĩ thông suốt hơn khi nghe lời khuyên của Lục Ly, thì bây giờ khi đối diện với sự thật, sự đả kích quá lớn khiến cô chỉ muốn chạy trốn, không muốn đối mặt với nó nữa.

Nếu cứ mãi đắm chìm trong kí ức thì Hà Mạn Mạn có thể sẽ bị sụp đổ bởi chính sự tưởng tượng chủ quan của mình

“Mạn Mạn..” Ông Hà đau xót nhìn con gái, nhưng chẳng thể làm gì được

Ông chưa thấy Hà Mạn Mạn như thế bao giờ, thất thần, điên dại, tuyệt vọng thậm chí đang trên bờ vực suy sụp Hà Mạn Mạn đang lùi về phía sau, Lục Ly nắm lấy cô, kéo vào phòng phẫu thuật, anh lối mạnh đến nỗi cô không giằng ra được, nhưng anh vẫn theo bản năng dùng cách dễ chịu nhất để kéo cổ, sợ cô bị thương lần nữa

Hà Mạn Mạn tức giận điên cuồng giãy giụa, thấy sức mình không đọ nổi, bèn cúi xuống cắn một cái thật mạnh vào tay của Lục Ly

Cơn đau ập đến khiến anh lập tức cau mày, nhưng nhất quyết không buông tay cô ra, cứ để cho cô cắn như vậy

Ông Hà ngơ ngác nhìn hai người giằng co với nhau

Cảm giác mát lạnh truyền đến từ bàn tay, từng giọt nước mắt rơi trên tay Lục Ly, trong nháy mắt ánh mắt anh đã dịu hẳn đi

Nhìn Hà Mạn Mạn đang vùi đầu trên tay mình, anh dùng chất giọng dịu dàng nhưng mạch lạc nói với cô: “Em đã là người lớn, thầy tôn trọng bất cứ lựa chọn nào của em, vào hay không em tự quyết định.”

Lục Ly nhìn Hà Mạn Mạn gần như đã dựa hẳn vào cánh tay mình, anh bình tĩnh nói, giọng thanh trầm không lẫn một chút tạp âm

Anh để cho Hà Mạn Mạn chọn lựa, bởi vì lúc này anh không coi Hà Mạn Mạn là một đứa trẻ nữa mà là một người trưởng thành biết cân nhắc và suy xét mọi việc

Anh có thể sẽ cho cô ý kiến, nhưng quyền quyết định là ở cô

Đương nhiên người sau này có thể gánh vác hậu quả của ngày hôm nay cũng chỉ có bản thân cô.

Có lẽ, nếu hôm nay không vào, thì sau Hà Mạn Mạn sẽ hối hận

Đừng nói những lời đẹp đẽ như đời người phải có tiếc nuối, đều là giả dối, tiếc nuối chính là hối hận, Hà Mạn Mạn mới bắt đầu cuộc đời của cô ấy, anh không muốn cô còn trẻ như vậy đã bắt đầu tiếc nuối

Trong tình cảnh trước mắt, ông ngoại nằm thoi thóp trên giường, Lục Ly không có thời gian nhìn Hà Mạn Mạn ở đây ngang bướng

Có lẽ trưởng thành là cả một quá trình, nhưng hôm nay, trong thời khắc này, Hà Mạn Mạn bắt buộc phải lập tức trưởng thành...

Nhìn Hà Mạn Mạn vì lời nói của anh mà dần lấy lại bình tĩnh, giọng Lục Ly cũng dịu đi, từng bước khuyên nhủ cô.

“Vào đi, ông ngoại bây giờ rất cần em.”

Ánh mắt Hà Mạn Mạn khẽ xao động, thất thần nhìn Lục Ly, thấy Lục Ly đang dịu dàng nhìn cô, cô khổ sở nuốt nước bọt, nghiến răng

Bàn tay kia của Lục Ly xoa nhẹ đầu Hà Mạn Mạn, giọng nói cứ như từ một nơi xa xôi truyền đến: “Đừng để bản thân phải tiếc nuối...”

Khi Lục Ly vừa đỡ Hà Mạn Mạn bước vào cửa liền nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào của mọi người trong phòng, trong đó loáng thoáng tiếng gọi da diết của một người già yếu ớt:

“Mạn Mạn..

Man Man...”

Hà Mạn Mạn mặt đầy nước mắt giằng khỏi tay Lục Ly, loạng choạng chạy đến bên giường ông lão

Ông lão đã bị bệnh tật hành hạ vô cùng đau đớn, trên mặt vẫn còn vài vết máu chưa được lau sạch, đầu được băng bó bằng gạc trắng, trên người chỉ chít ống truyền dịch khiến người nhìn phải giật mình

Ông lão là một người lính già, từ khi Hà Mạn Mạn bắt đầu biết chuyện, trong ký ức của cô, ông ngoại lúc nào cũng mặc quân phục, cho dù tuổi đã cao những bộ quân phục màu xanh trên người ông luôn chỉnh tề, tinh thần hăng hái, giọng nói mạnh mẽ

Bây giờ ông yếu ớt tiêu tụy nằm trên giường bệnh thể này, khiến cổ vỡ òa nước mắt

Từ khi nào trên mặt ông đã đầy đồi mồi..

Cũng từ khi nào mà bàn tay ông nhiều nếp nhăn như vậy...

24. Chương 24: Sụp Đổ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ông ngoại nằm trên giường phẫu thuật, người cầm đầu ống truyền, trên tay còn kẹp máy đo nhịp tim, ông yếu ớt kéo tay Hà Mạn Mạn, nhẹ nhàng an ủi cô:

“Đừng khóc, không được khóc..

khóc rồi Mạn Mạn sẽ không xinh nữa.” Nói xong câu đó, ông lão ho khan hai tiếng, khó khăn muốn lau nước mắt cho Hà Mạn Mạn, nhưng cánh tay không còn đủ sức đành buông xuống, lực bất tòng tâm cười gượng hai tiếng, trong mắt ông đều là sự không nỗ lực với cô

Ông còn chưa nhìn thấy Mạn Mạn tốt nghiệp..

Ông còn chưa nhìn thấy Mạn Mạn lấy chồng..

Ông còn chưa nhìn thấy Mạn Mạn của mình được hạnh phúc..

Nhìn dáng vẻ của ông ngoại, lần đầu tiên Hà Mạn Mạn cảm thấy nụ cười cũng có thể khiến tim cô quặn thắt từng cơn như bị lưỡi dao cùn cứa vào..

“Ông ngoại không muốn Mạn Mạn khóc thì Mạn Mạn sẽ không khóc...” Hà Mạn Mạn nắm lấy tay ông, lau vội nước mắt, cô cố nặn ra một nụ cười nhìn ông mình, nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi

Trong cuộc sống này, khiến người ta đau lòng nhất chính là sinh ly và tử biệt, thế mà ngày hôm nay, một ngày bình thường, cô phải trải qua hai chuyện ấy cùng một lúc

Lục Ly vẫn dựa ở cửa, im lặng không nói gì

Cảm nhận được sự lạnh giá từ lòng bàn tay của Hà Mạn Mạn, ông ngoại có chút đau lòng: “Đời này, người mà lão già này có lỗi nhất chính là cháu...” Hà Mạn Mạn cắn chặt môi dưới, lắc đầu nguầy nguậy, cô cố căng mắt ra, nếu ông cô không thích cô khóc thì cô sẽ cố gắng để mình không khóc

“Không đâu ạ, là Mạn Mạn không chăm sóc tốt cho ông, là cháu có lỗi với ông, là lỗi của cháu...” Hà Mạn Mạn còn chưa nói hết câu, ông lão đã ho khan một trận, khóe miệng ông ứa ra vài vệt máu nhỏ, cô liền run run nhẹ nhàng lau đi, cô cố nhìn ông ngoại cười thật tươi, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp

Đôi mắt ông cụ đang dần khép lại, thế nhưng vẫn cố mở ra, ánh mắt ông như thể đã chú ý đến Lục Ly ở phía sau lưng Hà Mạn Mạn, khóe miệng bất giác nở một nụ cười, trong lời nói đều là sự hài lòng “Chàng trai đó..

trông rất tốt...” Ông ngoại hài lòng nhìn Lục Ly, yếu ớt nói, từng cơn choáng váng ập lên não, bây giờ đến nói ông cũng không còn sức, tại cũng không còn nghe rõ nữa.

Càng như vậy ông lại càng lưu luyến Hà Mạn Mạn hơn

Nhưng mà ít nhất bây giờ có người có thể thay ông chăm sóc Mạn Mạn rồi

“Như vậy..

ông..

ông cũng yên tâm rồi, có người chăm sóc..

chăm sóc cho Mạn Mạn nhà chúng ta rồi...” Hà Mạn Mạn cố nén nước mắt, liên tục lắc đầu, lúc này Lục Ly từ phía sau bước đến vài bước, chưa đợi Hà Mạn Mạn nói gì đã đến trước giường bệnh của ông ôm Hà Mạn Mạn vào lòng, vẻ mặt của anh rất nghiêm túc, giọng nói điềm tĩnh như đang cam kết: “Ông yên tâm, cháu sẽ chăm sóc cho Mạn Mạn..” Ông cụ mỉm cười nhìn Lục Ly, ông đã bắt đầu không nghe được, chỉ có thể nhìn miệng của Lục Ly qua đôi mắt đục mờ đầy nước mắt, một giọt nước mắt tràn ra từ khóe mắt đầy nếp nhăn, thấm vào áo gối, lan thành một mảng nhỏ

Căn phòng tĩnh mịch, cũng đầy đau thương

Cuối cùng, ông lão nhắm mắt, gọi Mạn Mạn trong từng cơn đứt quãng đang quỳ bên cạnh mình “Mạn Mạn”, màu từ miệng cứ trào ra ngoài không ngừng, thế nhưng ông vẫn kiên cường chống chọi, nhìn Hà Mạn Mạn đầy trù mến rồi lại nhìn Lục Ly, nhẹ nhàng gật gật đầu

Lục Ly biết bây giờ ông cũng gần như không thấy gì, nhưng trong mắt ông vẫn đầy áp hình ảnh Hà Mạn Mạn, cho đến phút cuối người ông không nở nhất vẫn7đứa cháu gái ngoại của mình

Hà Mạn Mạn cứ thế nghẹn ngào, tay chân luống cuống lau máu ở khóe miệng của ông, những tưởng như thế có thể cứu vãn được gì đó

Dưới sự chăm chú của mọi người, ông lão trút hơi thở cuối cùng, đôi mắt mệt mỏi từ từ khép lại

Dưới sự cam đoan của Lục Ly, khóe miệng ông nở nụ cười, bình thản đi vào giấc ngủ say...

Ngay sau đó...

Điện tâm đồ vang lên một tiếng “tít” thật dài...

Trước mắt Hà Mạn Mạn như có một màn đen bao phủ, cô không còn nghe thấy tiếng khóc, tiếng kêu gào đến xé lòng nữa

Cô thần thờ mặc cho người khác kéo mình đi, lòng cô nặng trĩu, nhưng cả người lại như mất đi trọng lượng

Cô dờ dẫm nhìn về phía máy móc thiết bị, những đường sống tâm đồ khúc khuỷu lên xuống ấy cũng giống như bao trắc trở thăng trầm mà ông đã trải qua trong đời..

Thế mà bây giờ lại trở thành một đường thẳng tắp, không bao giờ có thể nhấp nhô lên xuống như trước nữa.

Lục Ly quay đầu đi nơi khác, lặng lẽ lau đi giọt lệ nơi khóe mắt mình.

Bà ngoại vì quá đau lòng nên đã ngất đi, Lưu Hà và Lưu Hoảng đều khóc đến không thở nổi

Ông Hà đang đứng ngoài cửa phòng phẫu thuật, nghe thấy tiếng khóc nức nở từ trong truyền ra, mắt ông cũng đỏ lên, ông nhìn những bông tuyết trắng xóa đang rơi bên ngoài

Vương Dập Hạo thấy sống mũi mình cay cay, tựa vào bức tường lạnh thình

Hà Mạn Mạn vùi mặt trong lòng Lục Ly, không hề gào khóc, chỉ lặng lẽ chảy nước mắt, không thốt một từ

Giữa những tiếng khóc nức nở ấy vang lên giọng nói lạnh băng của y tá: “Bệnh nhân mất vào rạng sáng ngày mùng ba, lúc 4 giờ 30 phút 15 giây.” Lục Ly gần như quỳ sụp xuống, trong lòng anh là Hà Mạn Mạn đang run rẩy, sự ra đi của ông ngoại khiến cô cảm trống rỗng.

Máu trên tay cô đã không phân biệt được là của ông ngoại trước khi mất hay là từ vết thương lại một lần nữa toét ra của cô

Lục Ly nhìn đôi bàn tay nhỏ bé của ấy, cảm thấy trên tay cô là trái tim chi chít vết thương của chính mình..

Ngày hôm đó, tuyết rơi rất lớn, lớn đến nỗi như muốn chôn vùi tất cả mọi chuyện

Tuyết cứ rơi mãi không ngừng, giống như nước mắt của ông trời đã kết lại thành tuyết, dường như bầu trời kia cũng đang tiếc thương

Một trận tuyết nhuộm trắng cả phố phường, nhuộm trắng hết thảy mọi thứ liên quan đến thành phố ấy. Tuyết trắng xóa, rọi sáng cả bầu trời, thế nhưng, trong lòng Hà Mạn Mạn, cả thế giới nhuộm màu máu đỏ, trời đất u ám.

Gió lớn thét gào ngoài kia chính là tiếng khóc lóc kêu than, cũng chính là tiếng chuông báo tử cho sự ra đi của ông ngoại.

Sáng sớm, tuyết đã ngừng rơi.

Bệnh viện lại trở về dáng vẻ ồn ào tấp nập của nó, nhưng trong lòng những người ở đây lại tĩnh lặng không một gợn sóng.

Ông Hà đang cùng các bác trưởng bối lo hậu sự trong bệnh viện, Lục Ly lái xe đưa Hà Mạn Mạn và bà ngoại của cô về nhà.

Lục Ly đã xin nghỉ giúp Hà Mạn Mạn, dưới sự quan tâm của anh, Hà Mạn Mạn dần tỉnh táo lại, nhưng bà cô cứ nghẹn ngào khóc không thành tiếng đến tận nhà.

Cả quãng đường trong chiếc xe BMW không ai nói gì, Hà Mạn Mạn ôm bà ngoại ngồi ở băng ghế sau, Lục Ly nhìn cô qua gương chiếu hậu, thấy mắt cô đỏ đẫm, nhưng hoàn toàn không khóc, có lẽ là vì ông ngoại không muốn cô khóc.

Bà ngoại dùng hết hơn nửa hộp khăn giấy trong xe thì ba người họ cũng đến nơi.

Hà Mạn Mạn mệt mỏi gật đầu với Lục Ly thay lời cảm ơn.

Vừa bước vào cửa, nước mắt của cô suýt chút nữa lại trào ra, trong nhà toàn là hình bóng của ông, tách trà lớn trên bàn, hoa cỏ ông chăm sóc, thậm chí cả quần áo ông đang treo trên giá áo vẫn còn chưa khô.

Bệnh tới như núi đổ, Hà Mạn Mạn cũng không ngờ rằng lần gặp mặt vội vã lần trước ấy lại là lần cuối cùng.

Cô chăm cho bà ngoại ngủ trước, tự vả vào mặt mình mấy cái để lên tinh thần, những thứ có liên quan đến ông ngoại trong nhà Hà Mạn Mạn đều thu dọn sạch sẽ, chỉ để lại tấm hình mặc đồ cưới của hai ông bà.

Tấm hình để trên tủ tivi chụp rất kém, vừa nhìn là biết không phải chụp trong studio chuyên nghiệp rồi.

Lúc ông bà sáu mươi tuổi, có một studio nhỏ tổ chức hoạt động chụp hình miễn phí cho người già, bà ngoại nhất quyết kéo ông ngoại đi.

Trong ảnh mặc dù hai ông bà không còn trẻ nhưng cười rất rạng rỡ, bà từng nói trừ tấm hình chụp chung với ông trên giấy đăng ký kết hôn thì đây là lần đầu tiên bà với ông chụp hình chung.

Bà ngoại mặc chiếc váy cưới trắng tinh kín đáo, còn ông ngoại thì mặc bộ quân phục được là phẳng phiu, bàn tay ông ôm bà có chút đơ, nhưng không thể giấu được vẻ mừng rỡ trên gương mặt.

Hà Mạn Mạn dịu dàng nhìn tấm ảnh, khóe miệng cô khẽ nở nụ cười...

Cô vuốt ve tấm ảnh, lấy điện thoại Lục Ly cho cô mượn ra chụp lại.

Mấy đêm gần đây, bà cô ngủ không ngon giấc, Lưu Hà và Lưu Hoảng lại lấy cớ đi lo hậu sự cho ông, thành ra ngôi nhà lớn như vậy chỉ có một mình bà.

Hà Mạn Mạn không yên tâm, cô toan về ký túc xá lấy vài bộ quần áo qua ở với bà vài ngày.

Ít nhất là đợi đến khi tâm trạng của bà ổn định lại cổ mới về trường, hoặc nếu như đã thi xong rồi thì cô về nhà luôn, dù sao Lục Ly cũng đã giúp cô xin hoãn thi rồi.

Bất giác nhớ đến Lục Ly, trong lòng Hà Mạn Mạn đầy ắp sự biết ơn.

Lần này, nếu không có anh thì đừng nói đến chuyện cổ ở đây lấy lại tinh thần để an ủi bà, sợ rằng ngay bản thân cô cũng không chịu đựng nổi, nghĩ đến những lời anh nói với cô, những việc anh làm vì cô, không biết vì sao có rất muốn gọi điện thoại cho anh, nói lời cảm ơn mà cô chưa kịp nói.

Hà Mạn Mạn ngồi trên xe buýt đi về trường, trên xe không đông, cũng không ồn ào.

Cô ngồi dựa vào cửa sổ ở hàng ghế cuối, đoán chừng anh vừa hết tiết, dồn hết dũng khí gọi điện thoại cho anh

“Alo!” Vẫn là giọng nói lạnh lùng như trước.

Vừa nghe giọng nói ấy, tim Hà Mạn Mạn liền đập nhanh hơn, giống như đang giấu diếm điều gì, nhìn cảnh vật đang lướt như bay bên ngoài, nhưng chỉ bản thân cô biết được, toàn bộ sự chú ý của mình đang đổ dồn về đầu dây bên kia.

“Alo, thầy Lục, em là Hà Mạn Mạn.” Chất giọng mềm mại của Hà Mạn Mạn truyền đến từ đầu dây bên kia, bàn tay cầm bút của Lục Ly ngừng lại, hàng mi khẽ rung, nhìn những sinh viên đang vây quanh mình để hỏi bài, anh che loa điện thoại, xin lỗi những sinh viên đấy.

Thấy mọi người dần đi hết rồi, trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại một mình anh, anh thở phào trả lời:

“Có chuyện gì không?”

“Cũng không có chuyện gì, em chỉ muốn nói câu cảm ơn với thầy.” Ngón tay của Hà Mạn Mạn vẽ vòng tròn trên cửa xe

Lục Ly chuyển điện thoại sang tai kia

“Không cần, em trở lại bình thường là tốt rồi, ráng ở cạnh người thân nhiều hơn.” Lục Ly nghe thấy phía bên Hà Mạn Mạn có chút ồn, hỏi:

“Em đang ở trên xe Hà Mạn Mạn nhìn tuyết bên ngoài vẫn chưa tan, “ùm” nhẹ một tiếng để khẳng định, sau đó nói tiếp: “Em về kí túc xá lấy quần áo.” Lục Ly ngẩng đầu nhìn thời gian trên màn hình máy tính: “Ăn gì chưa?” Hà Mạn Mạn ngẩn người, không nghĩ rằng thầy Lục sẽ hỏi mình như thế, cũng không để ý đến việc anh có thể nhìn thấy hay không, lắc đầu đáp: “Chưa ạ, lúc này ở nhà em dứt cho bà ăn, đợi bà ngủ rồi em mới đi.” Nói đến đây, bụng của cô cũng rất là phối hợp kêu một tiếng, Hà Mạn Mạn không biết Lục Ly có nghe thấy không, nhưng mặt cô lập tức đỏ ửng lên

Đầu bên kia Lục Ly trầm ngâm giây lát, sau đó nhẹ giọng: “Lát nữa em thu dọn xong thấy đưa em đi ăn, đợi em ở cổng trường.”

“Đa?!”

Hà Mạn Mạn vô cùng bất ngờ, không ngờ anh sẽ nói như thế, cô ngạc nhiên thốt ra một tiếng, mọi người trên xe đều tò mò quay đầu nhìn cô, cũng may là người trên xe không nhiều

Cô ở đầu dây bên này lắc đầu nguầy nguậy: “Không cần đâu ạ, em về ăn đồ còn thừa lại được rồi ạ.”

Đầu dây bên kia, Lục Ly không kỳ kèo tiếp, chỉ lẳng lặng nói:

“Làm theo thầy bảo.” Sau đó kết thúc cuộc gọi.

25. Chương 25: Quà Tặng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi Hà Mạn Mạn về đến ký túc xá, ba người bạn cùng phòng của cô cũng có mặt, đều biết nhà Hà Mạn Mạn đã xảy ra chuyện gì

Hơn hai ngàn tệ của Lâm Khiết Hà Mạn Mạn cũng đã nhờ Lục Ly chuyển cho cô.

Vốn dĩ ba người định mua vài món quà đến thăm bà của Hà Mạn Mạn, thế nhưng cuối cùng không đi được, bởi vì họ thấy chuyện này có vẻ không phù hợp lắm, nhà người ta có người thân qua đời, mấy người trẻ bọn họ đi như vậy thì sợ không được hợp tình hợp lý, tốt hơn là để sau này hãy đi.

“Mạn Mạn! Cậu...”

Nhìn thấy Hà Mạn Mạn đẩy cửa bước vào, Lâm Khiết bất ngờ, cô đứng bật dậy, hai người còn lại nghe thấy Lâm Khiết gọi vậy cũng quay đầu sững sờ nhìn Hà Mạn Mạn

Hà Mạn Mạn có chút khó hiểu nhìn bọn họ, cô mỉm cười tỏ ra mình không có chuyện gì.

Những đứa trẻ từng này tuổi như họ, cả ngày nô đùa ồn ào, dù có người thân qua đời thì cũng ngồi lại uống rượu nói chuyện vui vẻ, những lúc bầu không khí ngưng đọng thì tùy ý nói vài câu, chẳng hạn như: Nhà tớ ai đó đã mất vào lúc nào đó, sau đó cả bọn cùng nức nở một phen, thường thì sẽ là như vậy, thế nhưng một người luôn thương yêu ông mình như Hà Mạn Mạn, không tài nào nhẫn tâm thế được.

Nhìn Hà Mạn Mạn thế này Lâm Khiết không dám nói lời nào, sợ mình không cẩn thận lỡ lời lại khiến cho cô đau lòng

Lâm Khiết cứ do dự mãi, khi Hà Mạn Mạn đang phân vân nên mang bộ quần áo nào đó thì cô chợt bước nhanh về phía trước ôm lấy Hà Mạn Mạn.

Cô buồn buồn nói:

“Cậu muốn khóc cứ khóc đi, còn có bọn tớ mà.” Lâm Khiết biết rõ cái nỗi buồn khi người thân qua đời ngay trước mắt mình, cái cảm giác đau xót ấy, cái cảm giác tuyệt vọng ấy, thậm chí là trong giây phút kích động còn muốn hủy diệt cả thế giới, rồi đến cuối cùng là cái cảm giác bất lực đến ngạt thở, những cảm giác ấy Lâm Khiết đều hiểu rõ, bởi vì người bà đã bên cô từ nhỏ cũng ra đi như vậy.

Bàn tay đang cầm chiếc mũ len chợt khựng lại, trái tim Hà Mạn Mạn như được lời nói của Lâm Khiết sưởi ấm, cô vô cùng cảm động, chẳng biết vì sao mà nước mắt lại chực trào, cổ gượng cười đẩy nhẹ Lâm Khiết ra, quay người lại nhìn về ngạc nhiên trên gương mặt của cô ấy, nói:

“Tớ không yếu đuối đến thế, chuyện gì rồi cũng sẽ qua, chúng ta vẫn phải nhìn về phía trước, không phải sao...” Giọng nói của Hà Mạn Mạn có chút mệt mỏi, người cô cũng gầy đi không ít, Lâm Khiết xót xa nắm nhẹ cánh tay của Hà Mạn Mạn, cảm môi không nói gì.

Hà Mạn Mạn mang theo một số quần áo thường ngày cùng với chiếc cặp sách nhỏ, Lâm Khiết muốn đưa cô ra cổng trường, cô từ chối, giải thích với Lâm Khiết không phải mình sẽ không quay lại nữa..

Hai người cứ kéo qua đẩy lại như vậy đi xuống ký túc xá nữ, liền thấy Khúc Minh đang đứng trước bồn hoa

Dáng vẻ của Khúc Minh không giống vô tình gặp phải Hà Mạn Mạn mà là cố ý đến gặp cô

Hà Mạn Mạn cảm thấy muộn phiền, cô đang rất mệt mỏi và không muốn dây dưa, nhưng càng là những lúc như thế phiền phức càng tìm đến.

Cô kéo va li, định giả bộ như không nhìn thấy đi qua cho xong chuyện, nhưng lại cảm thấy như thể có chút bất lịch sự, thế là lại vòng qua bên cạnh Khúc Minh, miễn cưỡng chào hỏi một câu: “Chào cậu, lớp trưởng đại nhân.” Không ngờ rằng Khúc Minh lập tức nắm lấy cổ tay của Hà Mạn Mạn, ngăn không cho cô tiến về trước

Hà Mạn Mạn khẽ nghiêng chặt răng kiềm chế cơn giận, nhưng Lâm Khiết thoát cái kéo cổ tay của Hà Mạn Mạn lại, giọng điệu không chút thân thiện, nói: “Khúc Minh, cậu mở mắt ra mà nhìn có được không, cậu không thấy Mạn Mạn đang rất mệt à?” Nghe Lâm Khiết nói thế Khúc Minh mới chú ý đến sắc mặt trắng bệch bất thường của Hà Mạn Mạn, cậu ta lo lắng hỏi cô bị làm sao, nhưng đáp lại cậu ta chỉ là sự im lặng kéo dài

Hà Mạn Mạn không muốn nói nhiều, cũng lười giải thích với cậu ta, mím môi không nói, nép người đi về phía trước

Nào ngờ Khúc Minh lại chạy lên trước chặn đường cô

Nhìn bóng dáng cao lớn trước mặt mình, Hà Mạn Mạn nhúc nhích đầu xoa xoa huyệt thái dương: “Khúc Minh, bây giờ tôi đang rất mệt, không muốn dây dưa với cậu, cậu để tôi đi trước, có chuyện gì đợi vào học kỳ mới rồi nói, OK?” Vào học kỳ mới? Chẳng lẽ cô ấy không đi thi cuối kỳ? Khúc Minh ngăn người đứng đó không tránh ra, Lâm Khiết đi lên trước đẩy cậu ta một cái, cậu ta lảo đảo lùi về sau mấy bước, lúc ngẩng đầu đã thấy bóng lưng của Lâm Khiết và Hà Mạn Mạn đang dần khuất xa

Cậu ta cắn mạnh môi mình, trong mắt đầy sự kiên quyết và không can tâm, nhìn theo bóng dáng của hai người họ, lại tiếp tục chạy lên, muốn xem Hà Mạn Mạn gần đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì

Nhưng mà ngay cả nằm mơ Khúc Minh cũng không ngờ rằng, ở cổng trường, thầy Lục đang đứng tựa vào chiếc BMW của mình, vẫn ăn mặc theo gu tinh anh đô thị, áo măng tô cổ đứng sậm màu, cổ quần một chiếc khăn quàng màu nhạt, đeo một cặp kính gọng đen, nhìn rất có phong cách.

Siêu mẫu thành thị chẳng qua cũng chỉ được như thầy mà thôi.

Lâm Khiết đang giúp Hà Mạn Mạn xách hành lý cũng ngỡ ngàng, gượng gạo gọi một tiếng thầy Lục.

Thấy hai cô gái, Lục Ly đứng thẳng người dậy, lịch sự gật đầu, bước lên vài bước đón lấy hành lý trong tay Hà Mạn Mạn đặt vào trong cốp xe

Lâm Khiết nháy mắt ra hiệu với Hà Mạn Mạn muốn hỏi xem là chuyện gì đang xảy ra, Hà Mạn Mạn chưa kịp giải thích thì Lục Ly đã lên tiếng:

“Lâm Khiết, em về trước đi, thầy có chuyện cần nói với Hà Mạn Mạn.”

Anh vừa dứt lời, Hà Mạn Mạn có phần sửng sốt, không nói gì, còn Lâm Khiết thì đờ người gật đầu, vừa tạm biệt thầy Lục, vừa ra dấu gọi điện thoại với Hà Mạn Mạn, sau đó chạy đi như một cơn gió.

Khúc Minh nấp ở sau bức tường bên cạnh, cậu ta tức giận nhìn Hà Mạn Mạn ngồi lên chiếc xe BMW màu đen, sau đó chiếc xe nhả ra một luồng hơi xa hoa, nhanh chóng biến mất khỏi cổng trường.

Lâm Khiết một mình về tòa kí túc xá, cô còn chưa đi vào đã bị một người chặn lại, cô cúi đầu nên không nhìn rõ người trước mắt, cứ tưởng là Khúc Minh chưa chịu từ bỏ ý định quay trở lại, không thèm nhìn đã phun ra mấy câu:

“Sao cậu cứ làm phiền Mạn Mạn thế: đầu óc có vấn đề gì không? Bị cửa kép phải hay bị lừa đá vậy, cần tôi liên hệ với bệnh viện giúp cậu không...” “Xin hỏi có phải là chị Lâm Khiết không?” Lâm Khiết còn chưa dứt lời, một giọng nói ngập ngừng vì sợ hãi đã xen vào, không ngờ Lâm Khiết lại hung dữ như vậy, giọng anh ta có phần ngớ ngẩn.

Lâm Khiết đời người nuốt nước bọt, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn cẩn thận..

Một nhân viên chuyển phát nhanh cúi thân nhìn Lâm Khiết

Lâm Khiết le lưỡi, biết mình đã mắc nhầm người, lập tức xin lỗi, nhưng con mắt lại bất giác nhìn về món đồ trong tay anh ta, một gói hàng bọc bằng giấy dai, không nhìn được bên trong là gì

Gói hàng không nhỏ, được gói ngay ngắn cẩn thận, nhìn kích cỡ và kiểu dáng..

Ồi, anh ta không phải đến đặt bom trường mình đấy chứ? Lâm Khiết há hốc mồm, hú hồn vì chính suy nghĩ của mình, gượng gạo ngẩng đầu

“Chị là Lâm Khiết đúng không ạ?” Anh chàng nọ hỏi

Lâm Khiết kéo lại cái áo khoác, gật đầu

Sau đó anh ta đưa cái gói hàng ấy cho cô, Lâm Khiết lui lại tránh né theo bản năng, anh chàng chuyển phát nhanh kia vô cùng ngạc nhiên, lại tiến về trước đưa cho cô, cô miễn cưỡng nhón tay nhận lấy, lắp ba lắp bắp hỏi:

“Đây là gì thế?”

Anh chàng chuyển phát nhanh nhoẻn miệng cười, lộ ra chiếc răng khểnh vô cùng dễ thương, “Máy tính xách tay chị đặt trên mạng ạ.”

“Máy tính xách tay? Tôi có đặt đâu...” Lâm Khiết ngăn người lắc lắc đầu.

Cô bây giờ có hai nghìn tệ vợ vét được từ chỗ Lý Tín, cộng thêm tiền cô kiếm được thì cũng mua được một cái, nhưng cô nhớ rõ mình đâu có đặt

Hơn nữa, không có chuyện cô mua đồ đắt tiền thế trên mạng được

Từ lúc cô mở tài khoản thanh toán trên mạng đến nay, chưa lần nào vượt quá một trăm tệ, hơn một trăm tệ là cô không dám mua trên mạng rồi, sợ bị lừa.

Anh chàng chuyển phát nhanh nọ gật đầu, khẳng định chắc nịch, như thể nếu phát nhầm người thì anh ta cũng không bị phạt: “Đúng là chị đấy ạ.” Anh ta bình tĩnh nói, còn nhìn Lâm Khiết cười, không có chút nghiêm túc, thiết thực nào của một nhân viên chuyển phát nhanh cả

Lâm Khiết cau mày: “Cái này...” Cô cầm chiếc máy tính mà như thể cầm củ khoai lang mới luộc nóng phỏng tay

Ai ngờ nhân viên nọ còn chưa để cho Lâm Khiết suy nghĩ xong đã chạy mất, khiến cho cô một phen hú vía
Ồi giờ!

Cho dù là cô mua thật thì món đồ điện tử đắt giá như vậy, lẽ nào không cần ký nhận, không cần xác nhận đã nhận hàng sao? Như kiểu máy tính không tốn tiền mua, bạn không nhận người ta còn không vui ấy

Nhìn bộ dạng chạy vắt giò lên cổ của anh chàng chuyển phát nhanh, Lâm Khiết hóa đá tại chỗ

Sao cô lại cảm thấy cái máy tính này như củ khoai nóng bỏng tay bị ném đi thế nhỉ..

Đây chắc không phải là mìn hẹn giờ đấy chứ, mượn tay cô để khùng bố, trả thù xã hội..

Lâm Khiết nhìn theo hướng anh chàng chuyển phát, thì thấy một chiếc xe đen bóng loáng nhỏ đậu ở đó, thị lực của Lâm Khiết không tốt, nhìn giống như một chiếc Mercedes, kính xe dán màu tối, không thể nhìn được ai đang ngồi bên trong

Thấy Lâm Khiết đang nhìn về phía mình, chiếc xe Mercedes lập tức chạy mất hút.

Nhân viên chuyển phát lái Mercedes để phát hàng, xem ra người dân bây giờ đều phát lên rồi, đang hưởng về cuộc sống mới dồi dào sung túc

Lâm Khiết về đến phòng, trên bao bì đúng là có tên cô, mã số sinh viên, thậm chí cả số phòng ký túc xá cũng đúng, chữ viết như rồng bay phượng múa, thẩm vào mặt giấy sau

Lâm Khiết nuốt nước bọt, chần chừ mở ra xem

Chao ôi! Cô vô cùng kinh ngạc..

Máy tính xách tay Apple trị giá hơn mười nghìn tệ

Tuyệt vời! Đầu óc cô có chút mơ hồ, vội vàng gọi điện thoại cho bố mẹ, hỏi xem có phải họ gửi cho cô không, kết quả là bị mắng cho một trận

Lâm Khiết tiếp tục mở, nhìn thấy ở giữa có kẹp một tờ giấy nhỏ, cô từ từ mở ra xem: “Bởi vì em là con gái nên tôi không mua Alienware cho em, cô gái xinh xắn như em thích hợp dùng một chiếc máy tính xinh xắn hơn, hy vọng em sẽ thích nó.

HE,“

Alienware là cái gì? HE có nghĩa gì đây, sao lại viết ở nơi ký tên? Lẽ nào là viết tắt của từ hơ hơ? Lâm Khiết ngồi trong kí túc xá nhìn cánh cửa sổ đang mở, đầu óc hỗn độn..

Xem ra ngày nay thật sự có người giống như thỏ hào Lô Phong làm việc tốt không lưu danh

Trong cô lại thấp lên niềm tin đối với cái xã hội thấy người già không dụ, thấy trẻ thì bắt nạt này

Lâm Khiết thế nhất định phải học tập chăm chỉ, dùng hành động để bảo đáp xã hội, bảo đáp vị thỏ hào làm việc tốt mà chỉ để lại hai chữ “Hơ hơ” đó..

Thế gian này thật sự có chân tình, thế gian này vẫn còn chân tình, các đồng chí ạ!

26. Chương 26: Sự Cố

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trên chiếc xe BMW.

“Thắt dây an toàn vào!” Lục Ly chỉ nói mỗi một câu như thế rồi chẳng nói gì thêm nữa

Bên trong xe, sự yên tĩnh quá mức khiến tiếng nuốt nước bọt vì căng thẳng của Hà Mạn Mạn trở nên rõ ràng đến kỳ lạ

Hà Mạn Mạn cứ kéo chiếc áo gile của mình, không dám nói gì cả

Cô ôm chiếc cặp sách ở trong ngực, ngơ ngác nhìn Lục Ly đang yên tĩnh lái xe

Một hồi lâu sau, đang lúc Hà Mạn Mạn nhàm chán đến nỗi sắp ngủ gật, Lục Ly lờm cô một cái

Nhìn đôi mắt của Hà Mạn Mạn cứ mở rồi lại nhắm, cái đầu cũng lắc lư lảo đảo, anh khẽ nói: “Buồn ngủ thì hạ thấp ghế xuống rồi ngủ, tôi sẽ cố lái êm hơn.” Giọng nói vô cùng dễ nghe của Lục Ly bay bổng trong xe, sức xuyên thấu mạnh khiến cho Hà Mạn Mạn bất chợt tỉnh ngủ, mở choàng mắt, lắc đầu nói mình không buồn ngủ

Tuy miệng nói không nhưng đôi mắt sâu hoắm vì mệt mỏi của cô đã không thoát khỏi tầm mắt của Lục Ly

Lục Ly mặc kệ cô, nhẹ nhàng nói một câu: “Học kì sau có lẽ tôi không đảm nhiệm môn tiếng Anh cho các em nữa.”

Gì cơ?

Lần này, Hà Mạn Mạn tỉnh ngủ hẳn

Cũng bởi vì câu nói này mà trong lòng Hà Mạn Mạn cuống quýt cả lên

Hà Mạn Mạn kinh ngạc, xoay đầu nhìn về phía Lục Ly, có chút ngơ ngác

Trong ánh mắt là sự khó tin, kinh ngạc, không nở và cả những xúc cảm mà Lục Ly không hiểu rõ

Cô siết chặt dây đeo cặp sách của mình

Rất lâu sau mới ấp ứng hỏi một câu tại sao, cô dùng sức chớp mắt, mong rằng Lục Ly không nhận ra hốc mắt đã đỏ hoe của cô.

“Chắc là em cũng biết tôi không phải là giáo viên chuyên môn chứ.” Bàn tay Lục Ly nằm trên vô lăng.

Hà Mạn Mạn gật đầu, đáp “Em biết.”

Về điểm này, Hà Mạn Mạn là người biết rõ nhất

Dù lần trước, khi diễn thuyết, cô nhìn thấy Lục Ly ngồi trên ghế ban lãnh đạo nhà trường, hay là thấy anh và chủ tịch Hạ và cả Tổng biên tập nổi tiếng từng ra tay cứu cô - Phùng Dục Dương rất thân với nhau, hay là lúc ở quán bar, khi chủ quán cung kính gọi anh một tiếng “Tổng giám đốc Lục”, Hà Mạn Mạn đều nhạy cảm nhận ra Lục Ly không phải là một thầy giáo thường ngày ôm giáo án kiếm những đồng tiền cực khổ, càng không phải là một thầy giáo ngày ngày hao tâm tổn sức.

Dường như anh có mối liên hệ rất mật thiết với tập đoàn Viễn Phong

Tập đoàn Viễn Phong là doanh nghiệp hàng đầu của thành phố A, hơn nữa danh tiếng của nó không chỉ hạn chế ở thành phố A mà còn có tiếng vang trên khắp cả nước

Thậm chí, còn có chi nhánh ở Anh và Pháp, đương nhiên, trên thực tế, nó chính là một công ty đầu tư đã lên sàn.

Doanh nghiệp đầu tư đã lên sàn, đây cũng là một truyền kỳ trong ngành.

“Học kỳ sau sẽ có giáo viên mới nhậm chức đến để dạy tụi em.”

Hà Mạn Mạn vội vã hỏi:

“Vậy còn thấy thì sao?”

Đang sau câu nói này, thật ra Hà Mạn Mạn muốn hỏi thầy đi đâu, sau này còn có thể gặp lại thầy hay không?

“Tôi về công ty.” Lục Ly bình thản nhìn Hà Mạn Mạn đang suy nghĩ vẩn vơ, bàn tay đặt trên vô lăng càng siết chặt hơn, 0lo lắng dặn dò cô: “Học kỳ sau tuy số tiết không nhiều, nhưng sắp phải thực tập, học cho tốt vào.” Lục Ly cất lời căn dặn nhưng chẳng hề nhìn về phía Hà Mạn Mạn

Cô có chút trách móc, chẳng phải lúc ở bệnh viện đã nói là sẽ làm người thân à, sao bỗng chốc lại phải rời đi, hơn nữa đến bây giờ mới nói với cô..

Tại sao cứ mỗi lần cô cảm thấy khoảng cách giữa mình và thầy Lục đã rút ngắn hơn thì anh lại lẳng lặng lùi về sau vài bước

Cô tới gần, anh thoái lui, như một cuộc chiến dây dưa, lại càng giống như giữa hai người có một bức tường ngăn cách không thể vượt qua.

Chiếc xe BMW vẫn đang chạy một cách êm ái và vững vàng.

Đúng vào lúc Hà Mạn Mạn đang thất thần, bất chợt có một chiếc xe Volkswagen phóng ra từ một ngã khác, màu xanh ngọc chói lóa trông rất đẹp, bỗng nhiên chặn trước đầu xe BMW của Lục Ly

Lục Ly thất kinh, nhanh chóng bẻ vô lăng

Nhưng bởi vì khoảng cách quá gần, dù kịp thời đạp thắng cũng không tránh khỏi chạm đuôi, gây nên tiếng vang không nhỏ.

Hà Mạn Mạn chợt bừng tỉnh, sững sờ nhìn về phía trước, nhưng lại phát hiện ra Lục Ly vì bảo vệ cô mà choàng cả cánh tay trước người cô

Hà Mạn Mạn chớp chớp mắt, không nói gì

Người đi đường và những người khác dường như cũng chú ý đến cú va quệt này, ồ ạt đứng lại để xem

Bỗng chốc, đường phố vốn thông suốt này trở nên đông nghẹt

Một người đàn ông bước xuống từ ghế lái của chiếc xe màu xanh ngọc, nhìn về nơi hai chiếc xe va chạm nhau, sắc mặt hơi khó chịu, dù cho người vi phạm giao thông là hắn ta

Trong xã hội này, cho dù kỹ thuật lái xe của bạn có tốt đến đâu, nhưng cũng không thiếu những tên tài xế ẩu tả đâm thẳng vào xe của bạn.

Lục Ly nhìn Hà Mạn Mạn một lát rồi tháo dây an toàn.

“Ồ trên xe đợi tôi.”

Năm chữ, đi thẳng vào tim của Hà Mạn Mạn, khí thể biết bao, lại khiến người khác an lòng biết bao.

Hà Mạn Mạn ngoan ngoãn gật đầu, nhìn Lục Ly tháo dây an toàn, bước xuống xe nhưng lại không tắt máy, để điều hòa cho cô

Lục Ly vừa bước xuống, xung quanh bỗng chốc hơi náo động, ai nấy rồi rít nhìn tướng mạo bất phàm, dung nhan tinh xảo của Lục Ly

Vóc dáng đẹp ngang tầm ngôi sao của anh khiến cho các cô gái xung quanh rồi rít lấy điện thoại ra chụp lách cách lách cách.

Hôm nay bởi vì Lục Ly phải đi dạy, trên mặt đeo kính nên trông rất thư sinh

Chủ nhân chiếc xe Volkswagen vừa nhìn thấy chiếc xe và thân hình cao ngất của Lục Ly bỗng chốc hơi sợ hãi, rồi lại nhìn thấy sắc mặt hiền hòa của Lục Ly, con người của hắn láo liên, trong lòng thầm suy tính

Chủ nhân chiếc Volkswagen nhìn dáng vẻ của Lục Ly, chống nạnh vừa ăn cướp vừa la làng, chẳng nói gì cả, vừa mở miệng là mắng chửi: “Khốn kiếp, thằng kia, mày lái xe kiểu gì đấy, có biết lái không vậy? Lục Ly cau mày nhìn hắn, lại nhìn Hà Mạn Mạn trong xe

Anh không nói gì cả, không để tâm đến lời gây hấn của tên kia, tựa người vào mũi xe gọi một cuộc điện thoại

Chủ nhân chiếc Volkswagan vẫn đang đứng hùng hổ la làng, Lục Ly tốt tính khác thường, chẳng hề để tâm đến hấn ta

Ngược lại, Hà Mạn Mạn ngồi trong xe vẫn nghe thấy được giọng nói to máy phóng thanh của hấn, cô phát cáu lên.

Tình huống bây giờ rõ ràng là tôi không tính toán với anh, nhưng anh cứ cần ngược lại tôi

Người tụ tập xung quanh càng lúc càng đông, nhưng lại không thấy cảnh sát đâu

Một là do Lục Ly vẫn chưa báo cảnh sát, hai là do người lái xe Volkswagen vi phạm trước nên hấn ta càng không dám gọi cảnh sát đến

Người xung quanh đều đứng nhìn rồi chỉ chỉ trỏ trỏ

Phía sau chiếc BMW dần dần tắc nghẽn, tiếng còi xe inh ỏi đến phát bực.

Có vài người tốt bụng ở trong đám đông đã báo cảnh sát

Chưa kịp đội cảnh sát đến, không bao lâu sau, có bốn năm chiếc Mercedes mang biển số màu trắng của quân đội chạy đến, chiếc nào cũng bóng loáng, nhìn đến nổi lóa cả mắt

Hà Mạn Mạn cũng bất ngờ, có rất ít khi nhìn thấy một loạt xe quân dụng như thế này

Nhìn những chiếc xe đó, chủ nhân chiếc Volkswagen hơi ngẩn ra, quả là mình đã đụng phải một chiếc xe không nên đụng, gây với một người không nên gây.

Từ trên chiếc Mercedes phía cuối cùng có một người thanh niên mặc bộ vest chỉnh tề bước xuống

Nếu Lâm Khiết có ở đây, cô ấy sẽ nhận ra ngay, đây chẳng phải là anh chàng giao laptop cho cô lúc nãy sao.

Anh chàng kia lễ phép xin nhường đường, sau khi nhìn thấy Lục Ly liền bước nhanh đến trước mặt anh, cung kính nói cái gì đấy.

Hà Mạn Mạn cách một lớp kính chỉ thấy Lục Ly suy nghĩ trong chốc lát rồi lắc đầu vẻ hơi nghiêm trọng, lại nói vài câu nữa, chàng trai kia gật đầu nghe theo rồi nhìn về phía Hà Mạn Mạn ở trong xe, cười với cô.

Hà Mạn Mạn nhạy cảm biết được hai người họ vừa rồi đang bàn về cô

Lúc này, chủ nhân chiếc Volkswagen nhìn thấy chỉ một cuộc điện thoại của Lục Ly đã có nhiều người đến như vậy, ai nấy cũng có vẻ có máu mặt, nhất thời hấn cũng cảm thấy không thể thua kém được, nếu không hấn phải bồi thường chiếc cho BMW kia thật, tổn một mớ tiền, huống hồ trách nhiệm toàn bộ chuyện này cũng là do hấn...

“Tưởng mày gọi người tới là ngon à, tao cũng có người để gọi đấy!” Nói rồi nhấc điện thoại lên, bày ra tư thế sắp gọi điện

Lần này Lục Ly chẳng để ý đến hấn, nhưng anh chàng kia lại lên tiếng trước: “Anh này, Tổng giám đốc Lục của chúng tôi nghĩ ý muốn giao cho công ty bảo hiểm xử lý hoặc báo cảnh sát luôn, anh cảm thấy như thế nào..” Lời vừa dứt, một chiếc xe cảnh sát chậm rãi chạy đến

Cảnh sát giao thông vừa xuống xe, từ xa đã nhìn thấy Lục Ly vô cùng nổi bật, liền giật mình

Thấy cảnh sát đã đến, chủ nhân chiếc Volkswagen sợ hãi

Xe hấn mới mua, chưa kịp mua bảo hiểm, toan chạy ra ngoài khoe khoang một chút nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện thế này

BMW của người ta chỉ bị tróc chút sơn, Volkswagen của mình lại bị nứt cả bộ cản trước

Nếu thật sự đợi công ty bảo hiểm đến, hấn ta không những chẳng được đồng nào, thậm chí phải đền cho người ta một khoản không nhỏ

Tức thì, chủ nhân chiếc Volkswagen mặc kệ, ngồi bệt xuống đất bắt đầu ăn vạ, la lối

Người đi đường đứng xem đều chỉ chỉ trỏ trỏ

Hà Mạn Mạn ngồi trên xe chứng kiến mọi chuyện, vì thấy Lục đã dẫn cô không được xuống xe, nếu không có lẽ cô đã sớm bước xuống mắng hết mười tám đời tổ tông nhà hắn rồi.

“Đồ nhà giàu bắt nạt, thành phần căn bã của xã hội...” Chủ nhân chiếc Volkswagen càng mắng càng khó nghe, trên gương mặt Lục Ly lại chẳng có một chút tức giận nào cả.

Vị cảnh sát giao thông trung niên nhìn cục diện thế này mà đau cả đầu

Ông không đếm xỉa đến cái tên ăn vạ kia, đi thẳng về phía Lục Ly, lễ phép nói: “Tổng giám đốc Lục, nếu ngài có việc thì ngài cứ đi trước đi...”

Xem ra người cảnh sát này cũng quen biết Lục Ly.

Nói thừa, Lục Ly là một nhân vật có tiếng ở thành phố A

Khoan nhắc đến bối cảnh gia đình, chỉ khả năng kinh tế của anh thôi đã đủ lay động nền kinh tế của thành phố này

Nếu đứng chung với cậu chủ nhà họ Hạ nữa thì không còn gì phải nói..

Vị cảnh sát kia lau mồ hôi hột, ngẩng đầu nhìn về những chiếc xe quân đội kia, tâm trạng mới lơ lửng một chút đã căng thẳng lại.

Quả là nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới!

Người bên trong chiếc Mercedes phía sau kia không phải là cậu chủ Hạ - Hạ Tu Dục thì còn là ai nữa? Tuy không nhìn rõ người ở trong xe, nhưng ba chữ HXY ở phía trước biển số xe thì ông biết rõ! Đây chẳng phải là xe chuyên dụng của công ty Hạ Tu Dục sao!

HXY, Hạ Tu Dục!

Lúc này, Lục Ly mới cất tiếng nói: “Tôi không bận, ở lại đây xử lý là được rồi.”

Vị cảnh sát nhìn Lục Ly, không còn cách nào khác, khom lưng nói vài câu xin phép, meo máo run rẩy cầm lấy máy ảnh chụp hai chiếc xe, giữ làm chứng cứ.

27. Chương 27: Đi Xa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Anh chàng thư ký không ngờ rằng Lục Ly sẽ ở lại xử lý mấy chuyện vặt vãnh này

Nghe lời nói của Lục Ly, anh ta nhìn anh một cái rồi lại nhìn chủ nhân chiếc Volkswagen còn thiếu lê lét ở dưới đất nữa là đủ bộ, không khỏi nể H tình tình hiền hòa của Lục Ly

Nhận thấy đến cả cảnh sát giao thông cũng không cách nào xử lý chuyện này, anh ta bình thản nói: “Nếu đã vậy, chúng tôi cũng không khách sáo nữa.”

Sau khi thư ký kia dứt lời, vị cảnh sát thở phào nhẹ nhõm - khách sáo? Cậu đừng khách sáo nữa, dù sao ông cũng chỉ làm việc theo lưu trình, không liên quan gì đến ông thì tốt rồi

Điều đáng đau đầu là chủ nhân chiếc Volkswagen kia, chỉ cần hắn không đắc tội đến người của tập đoàn Viễn Phong là được.

Nói rồi anh chàng thư ký vẫy tay gọi chiếc xe BMW đậu cách đó không xa

Dưới sự chứng kiến của người đi đường và cảnh sát, vài người đàn ông bước xuống xe với cặp tài liệu trên tay, người nào người nấy cũng áo vest chỉnh tề, phong cách cực kỳ chuyên nghiệp

“Anh cứ nói chuyện với luật sư của chúng tôi nhé.”

Lần này, chủ nhân chiếc Volkswagen hoàn toàn thộn mặt ra, ngồi lì trên đất ấp úng chẳng nên lời

Nhìn tình hình này chắc là nghiêm túc rồi.

Dân chúng xung quanh xôn xao bàn tán, nhìn dáng vẻ của Lục Ly, đoán chắc không phải là người bình thường

Thư ký nhìn chủ nhân chiếc Volkswagen bị cảnh sát lôi đi, nói khẽ với Lục Ly: “Tổng giám đốc Lục, Tổng giám đốc Hạ ở trên chiếc xe phía trước, mời anh và vị tiểu thư ấy qua chung ạ.” Lục Ly chăm chú nhìn Hà Mạn Mạn đang ở trong xe

Trong ánh mắt ấy, có đau lòng, có xa lánh, có đấu tranh, và có cả buông bỏ

Chỉ là đến cuối cùng, ánh mắt ấy giống như viên đá quý bị cát bụi che lấp, bỗng nhiên cô quạnh hắt đi, anh nhìn đến nỗi Hà Mạn Mạn mờ mịt cả đầu óc.

Anh nhìn thư ký kia, khẽ nói:

“Thôi, bảo Tu Dục đưa Hà Mạn Mạn về giúp tôi, tôi đến đồn cách sát với bọn họ.” Nói rồi Lục Ly gọi điện thoại cho Hạ Tu Dục, bình thần dứt khoát nói vài câu.

Mãi cho đến khi Hà Mạn Mạn được mời lên xe, cô mới phát hiện người ở trong xe là Hà Tu Dục

Anh ta vừa thấy Hà Mạn Mạn bước lên liền nhiệt tình chào hỏi: “Hi, Mạn Mạn.” “Chào ngài Chủ tịch.” Hà Mạn Mạn hơi gượng gạo ngồi trong xe, trong tay còn đang ôm cặp sách

Cô ngồi ở sát rìa mép cửa xe, cọ vào cửa, giữ một khoảng cách lịch sự nhưng lại rất xa cách

Ôi! Đúng là gặp phải vận may, kể từ khi quen biết Lục Ly, dường như cô toàn ngồi xe xịn, đầu tiên là BMW, rồi giờ thì Mercedes..

Cứ như vậy, sau này không biết sẽ được ngồi lên xe gì nữa, không chừng sớm muộn cô cũng được ngồi.

Nghe thấy cách Hà Mạn Mạn xưng hô với mình, Hạ Tu Dục không vui bĩu bĩu môi, điệu bộ hơi uất ức nói: “Tôi cứ tưởng là chúng ta đã thân lắm rồi, em cứ mở miệng là gọi ngài, cảm thấy hơi xa cách đây.” Hạ Tu Dục thấy Hà Mạn Mạn hơi ngượng ngùng, anh ta cười đắc ý, kiến nghị: “Sau này cứ gọi tôi là..

ừm..

anh Tu Dục đi...”

“Phụt!”

Hà Mạn Mạn phụt ra một âm thanh kỳ lạ, suýt thì phì cả nước bọt

Anh ta điên rồi à, anh cái gì mà anh chứ..

Thấy Hà Mạn Mạn có vẻ không bằng lòng, Hạ Tu Dục hơi tổn thương nói: “Nếu em không chịu, thì cứ gọi là...” Chưa đợi Hạ Tu Dục nói xong, Hà Mạn Mạn vẫn chăm chú tình hình bên ngoài, cô thấy Lục Ly sau khi nói vài câu với cảnh sát rồi leo lên chiếc BMW, Hà Mạn Mạn hoảng hốt hỏi:

“Thầy Lục không đi với chúng ta sao?” “Cậu ta đến đồn cảnh sát, hôm nay tôi mời em đi ăn cơm, sau đó đưa em về nhà, hành lý của em đều ở trên xe tôi rồi.” Hạ Tu Dục hiểu rõ, anh ta nhận ra vẻ sốt ruột trong ánh mắt của Hà Mạn Mạn, trong lòng thầm cười

Hà Mạn Mạn nghe thấy lời nói của Hạ Tu Dục, lại nhìn về phía Lục Ly, đến khi chiếc BMW màu đen ấy khuất khỏi tầm mắt, cô mới thất vọng gật đầu

Thật ra từ lúc lên xe của Hạ Tu Dục, Hà Mạn Mạn đã cảm thấy bất thường, nào ngờ dự cảm của cô đã trở thành sự thật.

Trong lúc thất vọng, Hà Mạn Mạn bỗng nhớ lại lời nói của Lục Ly khi ở trên xe, xoay đầu nhìn Hạ Tu Dục cũng có tướng mạo bất phàm không kém, cô hồi kiểm chứng: “Chủ tịch, học kỳ sau thầy Lục thật sự không

dạy học ở trường nữa ư?” Hạ Tu Dục mím môi, hàng mi khẽ rung, sắc mặt anh ta khiến Hà Mạn Mạn cảm thấy kì lạ.

Xem ra Lục Ly đã nói với cô rồi...

Hạ Tu Dục “ùm” một tiếng, nhìn ánh mắt không dám tin và đầy thất vọng của cô, anh ta gật đầu, nói: “Hơn nữa, tháng sau cậu ấy phải đi Anh rồi, sau này sẽ làm việc ở bên ấy, em cũng biết chứ.”

Cái gì? Hà Mạn Mạn chỉ cảm thấy máu khắp người mình đang chảy ngược, cô hốt hoảng không biết nói gì cho phải, chỉ một mực chớp chớp mắt không dám tin, mong là mình đã nghe nhầm, về mặt mong đợi nhưng lại nhìn thấy ánh mắt khẳng định của Hạ Tu Dục.

Nước Anh!

Thầy Lục phải đi Anh rồi..

Nghe được tin này, ánh mắt Hà Mạn Mạn nhất thời trở nên đờ đẫn, đầu óc mụ mị, không nghe rõ gì cả

Nhớ lại sự tin tưởng và ấm áp mà Lục Ly đã dành cho cô, sau này không chỉ không gặp được anh ở trường, thậm chí đi khắp thành phố này cũng không thấy được anh nữa

Hà Mạn Mạn bỗng chốc muốn khóc, cô khịt mũi, không có động tĩnh gì

Vốn tưởng chỉ là không thể gặp anh thường xuyên nữa, bây giờ đến cả cơ hội tình cờ gặp ở trên phố cũng không còn.

Thật trêu người

Nhìn sự khác thường của Hà Mạn Mạn, Hạ Tu Dục liền hiểu, Lục Ly vẫn chưa nói với cô chuyện đi nước Anh, cứ như cố tình tránh né

Hạ Tu Dục cắn môi, thầm thở dài

Sao tên Lục Ly này vẫn dứt khoát như thế, không chừa cho bản thân một con đường lui! Hoặc là nếu anh ta đoán không lầm, hôm nay Lục Ly cố ý hẹn Hà Mạn Mạn đi ăn cơm là để cắt đứt suy nghĩ của cô.

Nhìn vẻ mặt tổn thương cùng cực vì bất ngờ của Hà Mạn Mạn, Hạ Tu Dục không biết làm sao để dỗ cô

Anh ta cười khan, dặn tài xế đi đến một nhà hàng Tây rất nổi tiếng của thành phố A

Thấy Hà Mạn Mạn vẫn không cười nổi bèn nghĩ cách đánh lạc hướng cô, tìm chủ đề để nói:

“Mạn Mạn này, em không tò mò quan hệ của tôi và thầy Lục của em sao?”

Người ta cũng sắp đi rồi, tôi còn quan tâm anh và anh ấy có quan hệ gì ư..

Thấy Hà Mạn Mạn ngó lơ mình, anh ta mếu máo, lần đầu tiên có cảm giác thất bại

Trước đây, những người ngồi trên xe cùng anh ta, từ những bà cô năm sáu mươi tuổi đến mấy cô nhóc bốn năm tuổi, có ai mà không muốn bắt chuyện với anh ta đâu

Cái cô Hà Mạn Mạn này lại là người đầu tiên khiến anh ta phải ra mặt dỗ dành

Hạ Tu Dục tự tin nói một mình:

“Bố tôi là Hà Văn Đào...”

Hạ Tu Dục hy vọng dùng tên bố mình sẽ có thể thu hút được sự chú ý của Hà Mạn Mạn.

Hà Mạn Mạn cau mày.

Hà Văn Đào? Không phải là Hà Văn Đào của Bộ tư lệnh bộ binh của thành phố A đấy chứ? Thì ra cái tên Hạ Tu Dục nhí nhố này còn là con ông cháu cha nữa cơ à

Thế thì đã sao chứ, Bộ tư lệnh có thể trối thầy Lục lại, không cho thầy ấy đi Anh nữa sao? Có thể giữ thầy ở lại tiếp tục dạy tiếng Anh hay sao? Thấy vẻ kém hứng thú của Hà Mạn Mạn, Hạ Tu Dục nói tiếp: “Ông

nội của Lục Ly, là cấp trên cũ của bố tôi...” Hà Mạn Mạn ngẩng đầu lên, viền mắt đã bắt đầu ửng đỏ, có thể mơ hồ thấy được nước mũi chực chờ chảy ra..

Hạ Tu Dục lấy gói giấy ăn ở trong xe đưa cho cô

Vừa nhắc đến Lục Ly, thấy cô có hứng thú, anh ta liền nói tiếp

Đúng vào lúc này, hai người đã đến nơi

Tài xế cẩn thận dừng xe, cung kính nói: “Tổng giám đốc Hạ, đến rồi.”

Hạ Tu Dục gật đầu, lời vừa đến miệng lại nuốt xuống, ra hiệu cho Mạn Mạn xuống xe

Hà Mạn Mạn đang định nghe kể chuyện bỗng ngơ ngác, nhìn nhà hàng Tây bên ngoài cửa sổ xe.

Kiến trúc châu Âu với đá Marble trắng ngà, cánh cửa phía trước không lớn mà ngược lại còn nhỏ nhắn tinh xảo, y như những nhà hàng Tây trên những con phố nước ngoài trong tạp chí

Cách bày trí bên trong cũng cực cầu kỳ..

Tóm lại là trông có vẻ rất đắt!

Hà Mạn Mạn vội lắc đầu

Cô nên sớm biết nếu Lục Ly và Hạ Tu Dục đưa cô đi ăn, sao có thể ăn mì kéo Lan Châu, cơm gà, hoặc là những quán bình dân nhỏ bé cơ chứ..

“Chủ tịch, không cần đâu, tôi về nhà ăn là được rồi...” Hạ Tu Dục lắc đầu không cho phép từ chối, cắt ngang lời Hà Mạn Mạn

Anh ta gật đầu lịch sự với người bên ngoài cửa sổ xe phía Hà Mạn Mạn, một người thoát nhìn có vẻ là nhân viên phục vụ giúp Hà Mạn Mạn mở cửa xe

Cô luống cuống nhìn Hạ Tu Dục

“Thầy Lục của em bảo tôi đưa em đi ăn, nhiệm vụ này bất kể thế nào cũng phải hoàn thành.” Hạ Tu Dục trêu chọc, thấy Hà Mạn Mạn vẫn chưa có ý định xuống xe, anh ta bắt đắc dĩ khuyên giải: “Bữa cơm này em không ăn, tôi không biết ăn nói thế nào với Lục Ly, xuống xe đi!”

Hạ Tu Dục không giống với những tên cậu ấm trong tiểu thuyết, hử chút là bao cả nhà hàng, động chút là phách lối

Anh ta lịch sự bước xuống xe, thậm chí còn khẽ cảm ơn nhân viên phục vụ đã mở cửa xe cho mình

Ra hiệu cho tài xế ở phía sau cho tiến bo, không hề có vẻ ngang ngược vô lễ của con nhà quan.

Có lẽ, đây mới là lễ nghĩa của một người giàu có thật sự, chứ không ngang ngược xấc láo như những kẻ giàu xổi

Khí chất và sự cao quý của họ được nuôi dưỡng lâu dài từ gia đình ưu tú, cũng như Lục Ly, phong độ và gia giáo.

Nhớ tới Lục Ly, Hà Mạn Mạn lại thở dài.

Hai người theo lời tiến cử quản lý nhà hàng, ngồi ở vị trí sát cửa sổ có tầm nhìn cực đẹp

Hạ Tu Dục chẳng hề xem thực đơn, hỏi Hà Mạn Mạn có kiêng món gì không rồi nói câu “như cũ”, xem là khách quen tại đây.

Điều khiến Hà Mạn Mạn ngạc nhiên nhất là, người mang thức ăn lên lại là bếp trưởng.

Nhìn những món cao lương mỹ vị đắt đỏ ở trên bàn, thật ra vấn đề của bữa ăn này với Hà Mạn Mạn không phải có vừa miệng hay không, mùi vị chắc chắn là ngon rồi

Đối với cô mà nói, mỗi một miếng ăn vào không phải là bò bít tết, không phải là trứng rán phẳng, không phải là rau củ quả tươi, mà là từng xấp nhân dân tệ..

Trong bữa ăn, Hạ Tu Dục tiếp tục câu chuyện lúc này

Thật ra, trong lòng Hà Mạn Mạn, thứ thật sự hấp dẫn cô không phải là bữa ăn này, mà là tất cả những điều liên quan đến Lục Ly mà ban này Hạ Tu Dục chưa kể hết.

28. Chương 28: Ký Ưc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong suốt bữa ăn, giọng nói của Hạ Tu Dục cứ luân quần trong đầu Hà Mạn Mạn.

“Ông nội của Lục Ly là một người lính già thời kháng chiến chống Nhật, cha tôi là một lính mới dưới tay ông

Những năm bảy mươi mấy, ông lão bị cắt chức phi đầu (1), cha tôi lúc ấy muốn cứu ông cụ Lục, nhưng lực bất tòng tâm, bất lực nhìn một người già bị đẩy dọa, thoắt chốc như già thêm mười tuổi, sức khỏe cũng xuống dốc từ đó

Cha tôi và cha của Lục Ly là bạn thân, từ lúc ông cụ Lục gặp họa, cha Lục Ly đã không còn là cậu chủ Lục ngày nào

Ngược lại, cha tôi lại đi lên từ đó.”

Hạ Tu Dục ngược mắt nhìn thấy vết sứt bên mép Hà Mạn Mạn, nhưng cô lại không hề có một chút phản ứng, anh ta đưa cho cô một tờ khăn giấy, ý bảo cô lau thức ăn dính trên mép đi

Hà Mạn Mạn ngại ngần nói cảm ơn, Hạ Tu Dục mỉm cười nói tiếp.

“Cha tôi thấy cha Lục Ly như thế, cảm thấy có lỗi với ông Lục và cha Lục Ly, có lỗi cả tộc họ Lục

Trong khi cha Lục Ly lại rất thông suốt, gặp sao yên vậy

Cảm thấy cuộc sống bình dị càng tốt hơn, cho đến mấy năm trước, ông Lục đã kháng cáo thành công, nhưng thời thế đã qua, không thể huy hoàng như xưa, việc này trở thành một nút thắt trong lòng cha tôi, suốt đời này cũng không gỡ ra được

Nhưng quả thật là nhà họ Hạ chúng tôi có lỗi với nhà họ Lục, nếu năm đó cha tôi cố gắng thêm một chút thì ít ra Lục Ly sẽ không.” Hạ Tu Dục khựng lại, không nói tiếp nữa, dường như cũng mất luôn cảm giác ngon miệng, buông dao nĩa trong tay xuống, dùng khăn ướt lau bàn tay thon thả của mình, nhìn Hà Mạn Mạn, anh ta nói tiếp

“Câu chuyện phía sau thế nào, em nên đi hỏi thầy Lục của mình, không được sự đồng ý của cậu ấy, tôi cũng không thể tùy tiện nói với em.” Hà Mạn Mạn lau mũi và miệng một cách qua quýt, nói, “Những chuyện sau đó tôi đều biết...” “Em biết cả rồi?” Đôi mắt Hạ Tu Dục mở to, cả người bật mạnh về trước, suýt thì va phải cái ly thủy tinh chân cao trên bàn, rõ ràng anh ta rất bất ngờ

“Đã biết được bao nhiêu? Chẳng lẽ cậu ấy đã kể hết toàn bộ sự việc đó với em!” Đôi mắt to của Hà Mạn Mạn chớp vài cái, rõ ràng cổ chưa kịp phản ứng trước thái độ kinh ngạc của Hạ Tu Dục

Sự việc đó?

Sự việc nào? Nhìn khuôn mặt đỏ dần mụ mị của cô, Hạ Tu Dục quan sát đầy chăm chú, cặp chân mày cau lại, giây tiếp theo, anh ta thở phào nhẹ nhõm mỉm cười, thầm than sự đa nghi của mình

Làm sao có thể, Lục Ly làm sao có thể đem sự việc ấy kể với Hà Mạn Mạn được, xem ra mình cả nghĩ rồi

Sau vài ba câu trao đổi, Hạ Tu Dục và Hà Mạn Mạn đã kết thúc bữa ăn, anh ta đã đưa cô về đến nhà bà ngoại ở đại viện bộ đội

Trước khi cô xuống xe, anh ta đã xin Hà Mạn Mạn số điện thoại của Lâm Khiết, nói là vì cần cho việc học tập, Hà Mạn Mạn cũng không nghĩ nhiều, liền cho anh ta.

“Em cũng có thể gọi di động cho tới khi cần, hoặc đến tìm tôi cũng được.” Nói xong, Hạ Tu Dục chỉ tay về phía đại viện bộ đội, nơi có một ngôi nhà kiểu Châu u, “Tôi cũng sống trong khu đại viện bộ đội, chính là nơi đó, trước khi đến gọi điện thoại cho tôi là được, hoặc trực tiếp nói tên tôi với lính gác là OK.” Nhìn Hà Mạn Mạn ngoan ngoãn gật đầu, Hạ Tu Dục toan đóng cửa kính xe, nhưng lại lập tức hạ xuống

Như đột nhiên nhớ ra điều gì, anh ta hỏi, “Mấy ngày nữa là kỳ nghỉ của các em rồi, vài người bạn thân của tôi và Lục Ly đã chuẩn bị cho cậu ấy một buổi tiệc chia tay, Mạn Mạn, em muốn đến không?”

Hà Mạn Mạn ngập ngừng, hỏi ngược lại với vẻ khó tin:

“Tôi đi được à?”

Giọng cô hơi buồn, nghĩ đến còn khoảng một tháng nữa là Lục Ly sẽ rời khỏi đây, trong lòng Hà Mạn Mạn có chút nặng nề

Ông ngoại vừa ra đi, Lục Ly lại sắp rời khỏi thành phố A đến nước Anh xa xôi, nhất thời Hà Mạn Mạn cảm thấy tất cả người thân đều rời xa cô.

Hạ Tu Dục nhìn cô cười, như là cười cô tự đánh giá thấp bản thân mình, “of course, sau khi xác định được thời gian, tôi sẽ nhắn tin cho em.”

“Được, cảm ơn Hạ đại ca.” Hà Mạn Mạn cắn răng, ngập ngừng cảm ơn, sắc mặt ửng hồng.

Hà Mạn Mạn biết rõ, ở thành phố A này, thậm chí là cả giới doanh nghiệp, có biết bao nhiêu cô gái mong được gọi Hạ Tu Dục một câu “Hạ đại ca” một cách thân thiết, nếu cô tiếp tục từ chối, thì có vẻ quá kiêu ngạo

Cậu chủ Hạ xem trọng mình, đồng ý làm anh trai mình, mình cũng không phải là người không biết điều, Hạ Tu Dục làm thế chẳng qua là nể tình người anh em tốt Lục Ly của anh ta thôi

Nhớ đến Lục Ly, tâm trạng vốn có chút chuyển biến tốt của Hà Mạn Mạn lập tức trở nên u ám

Hạ Tu Dục nghe cách Hà Mạn Mạn gọi mình, có chút bối ngỡ

Hạ đại ca, một cách xưng hô khá là hay

Xem ra, Lục Ly để ý cô bé này cũng có lý do của mình, biết thời thế, biết phép tắc, dưới dáng vẻ ngây thơ là một trái tim trong sáng, nhưng không có nghĩa Hà Mạn Mạn là một cô gái ngốc nghếch không biết gì, ngược lại, cô cũng có một chút cơ mưu của mình, cũng có chủ kiến riêng

Hạ Tu Dục mỉm cười hài lòng, chiếc xe Mercedes của anh ta mất hút trong tầm mắt của Hà Mạn Mạn

Từ hôm ấy trở đi, bà ngoại dưới sự chăm sóc, khuyên nhủ của Hà Mạn Mạn, đã dần dần đối diện với thực tế, chấp nhận sự thật ông ngoại đã ra đi

Nhưng những lúc nhớ đến ông ngoại, bà lại rơm rớm nước mắt, Hà Mạn Mạn trông mà đau lòng.

Hà Mạn Mạn hiểu nỗi lòng của bà ngoại, cũng hiểu tại sao bà lại như vậy

Đó là tình thân bên nhau mấy chục năm, cũng là tình yêu hoạn nạn có nhau, chia sẻ ngọt bùi

Hai người không phải là liên hôn chính trị, cũng không phải qua mai mối, mà là tự do yêu đương

Vào thời đại ấy, tự do yêu đương nghe như một câu chuyện hoang đường, nhưng ông và bà đã làm được

Bà là hoa khôi trong làng

Năm xưa, khi còn trẻ, bà cũng được xem là một bông hoa, cũng nhờ nguồn gen tốt này mà Lưu Hà trông cũng không tệ

Nhưng Hà Mạn Mạn mới là người kế thừa toàn bộ nguồn gen di truyền ấy, cộng với khí chất nho nhã của cha mình, vẻ ngoài của Hà Mạn Mạn còn vượt trội hơn cả bà ngoại mình và Lưu Hà, trong vẻ khuê các còn xen lẫn một chút mạnh mẽ

Trong khi ông ngoại lại là một đại thiếu gia trong thành, gia đình kinh doanh một tiền trang (2) khá lớn

Cũng giống như trong truyện ngôn tình hoặc phim thần tượng ngày nay, thiếu gia yêu phải nàng hoa khôi xinh đẹp nhưng nghèo khổ trong làng

Vì bà ngoại, ông ngoại có thể từ bỏ tất cả quyền thừa kế

Lúc ấy, thành phố A thuộc khu tiền tuyến, ông ngoại thậm chí còn vì bà ngoại mà từ bỏ cơ hội chạy trốn đến hậu phương

Lúc ấy, đến hậu phương đồng nghĩa với việc giữ được mạng sống, với điều kiện kinh tế của gia đình ông, dù dọn đi nơi khác sinh sống vẫn là một gia đình hiển hách không lo ăn lo mặc.

Nhưng vì bà, ông từ bỏ tất cả

Hai người giấu người trong nhà lén lút kết hôn, nhưng cả hai gia đình đều không đồng ý cuộc hôn nhân hoang đường này

Ông ngoại bà ngoại liền mang theo một ít lương khô cùng với chút tiền tiết kiệm bỏ trốn

Nói là bỏ trốn, nhưng nói theo kiểu hiện đại thì là chạy theo tiếng gọi tình yêu

Ông ngoại tuy là thiếu gia tiền trang, nhưng không có một thói xấu nào, những công việc nặng nhọc, dơ bẩn đều không nỡ để bà ngoại làm, ngày tháng tuy thanh bần đơn giản nhưng hạnh phúc

Không bao lâu, ở thành phố A, tiếng pháo chiến tranh bắt đầu, tất cả người trong gia đình ông ngoại đều bị lính Nhật giết sạch, người nhà bà ngoại cũng bị chính sách Tam Quang (3) của lính Nhật bức hại

Cuối cùng, một người từ nhỏ sống trong nhung lụa nhưng trong lòng đầy nhiệt huyết nam nhi như ông ngoại quyết định trở thành lính kháng chiến

Bà ngoại đứng ở đầu làng, trong tay nắm một đứa, trong bụng mang một đứa, tận mắt chứng kiến ông ngoại dần đi xa theo hàng ngũ quân đội.

Nào ngờ, cuộc chia ly này kéo dài khá nhiều năm.

Trong thời gian này, quân Nhật tấn công, nhờ vào Bát Lộ Quân (4), bà ngoại may mắn thoát chết

Từ lúc ấy, ngôi làng này được xem như làng giải phóng, cuộc sống cũng có thể nói là yên ổn

Ngày tháng bình yên như thế không bao lâu thì trong bộ đội gửi giấy báo tử về.

Bà ngoại thấy trên ấy ghi rõ ràng từng chữ tên của ông ngoại, cầm lấy di vật của ông ngoại do trưởng quan bộ đội đưa đến, chính là đôi vớ mà bà tự tay may

Người thiếu phụ trẻ tuổi kích động dùng tất cả sức lực khóc rống lên rồi ngất đi

Đứa trẻ trong bụng cũng vì thế mà sẩy mất

Từ lúc ấy trở đi, bà ngoại trở thành mẹ góa phụ diện dất theo đứa bé trai ngày ngày đứng đợi ở đầu làng

Nhưng trên thế giới này thực sự có kỳ tích, chiến tranh kết thúc, ông ngoại trở về với bông hoa đỏ kết bằng vải to tướng trước ngực.

Xa xa nhìn thấy bóng dáng ông ngoại chiến thắng trở về, bà lão khóc to thành tiếng, vừa khóc vừa nói.

“Tôi đã biết ông sẽ không bỏ rơi tôi...” Thì ra quân đội đã nhận lầm lính tử trận, trong tay một cậu lính tử trận nắm chặt đôi vớ mà ông ngoại đã dùng để băng bó vết thương cho cậu ta

Vào lúc ấy, trên chiến trường có quân y đi theo, nhưng vì thương binh quá nhiều, chỉ cần là vết thương nhỏ đều không đến tìm quân y, ông ngoại vốn nhiệt tình, dùng đôi vớ mà bà lão đã thêu tên ông băng bó cho người chiến hữu.

Gặp lại ông ngoại, bà ngoại khóc thảm thiết, dường như tất cả đau khổ tích tụ trong lòng bao năm nay đều chảy ra thành nước mắt

Không lâu sau, bệnh của bà ngoại khỏi hẳn, hai người lại có thêm một bé gái, chính là mẹ của Hà Mạn Mạn, Lưu Hà.

Tình yêu sau khi trải qua thử thách sinh tử và thử thách thời gian, làm sao có thể dễ dàng chia ly, dù cho không có tình cảm, sống bên nhau gần sáu mươi năm, không có tình yêu, cũng có tình thân, dù sao cả đời người chỉ có một cái sáu mươi năm.

Câu chuyện này là khi Hà Mạn Mạn còn nhỏ, ông ngoại ôm cô vào lòng ru giấc ngủ trưa đã kể cho cô nghe Đó là câu chuyện tình yêu đầu tiên, cũng là câu chuyện tình yêu khắc cốt ghi tâm nhất trong đời cô

Nhớ lại những buổi trưa đó, ông ngoại thường hát cho cô nghe những bài đồng dao, bảo đó là những bài đồng dao mà ông được mẹ của ông hát ru từ khi còn nhỏ.

“Có cái bánh mặt trăng, có cha ngồi trong đó,

Cha ra ngoài đi chợ, có bà nội ngồi trong đó Bà bước ra thêu thùa, thêu thành cái bánh nếp, Bánh nếp rơi xuống giếng, biến thành con vịt hoang,

Con vịt hoang đuổi chân, thành một con chim khách, Chim khách đậu trên cành, lại thành con chim ngói, Chim ngói kêu tu tu, mách lão hòa thượng tét dít!”.

Hà Mạn Mạn còn nhớ lúc nhỏ, cô nghịch ngợm như một bé trai, hay bị thương ngay đầu gối

Trong trí nhớ của Hà Mạn Mạn, nhà ngoại có một cái sân thượng đáng sợ, ở đó có một cái tủ, trong ấy toàn là thuốc, thuốc sát trùng, cồn i ốt, thuốc đỏ..

chỉ cần cô bị thương ở đâu, lập tức bị ông ngoại dắt lên sân thượng, đóng cửa lại, lấy ra đủ thứ cồn iốt, tẩm bông, vải thưa..

Một lúc sau, bên trong truyền ra tiếng khóc của Hà Mạn Mạn, lẫn trong đó là tiếng trách móc xót cháu của ông ngoại

Những kỷ niệm tuổi thơ đẹp đẽ này cũng dần tan biến theo sự ra đi của ông ngoại, mất hút không để lại một chút dấu vết, không biết tìm nơi nào

Đây là sự ban ơn, cũng là sự tàn khốc của cuộc sống, nó có thể cho bạn rất nhiều hồi ức đẹp đẽ, càng có thể tạo cho bạn những nỗi đau giày xéo tâm can khi đánh mất chúng.

(1) Một thuật ngữ thời cách mạng văn hóa ở Trung Quốc những năm thập niên 70 (1966 - 1976), đối tượng bị phê đầu chủ yếu là giai cấp tư sản, tùy theo tình trạng mà áp dụng hình thức khác nhau, có thể là công khai phê bình lên án, điều tra, tịch thu tài sản, hoặc bị diễu hành trên đường phố...

(2) Những cửa hiệu kinh doanh tiền tệ ngày xưa, tương tự như ngân hàng bây giờ

(3) Kế hoạch tác chiến của Nhật, “quang” ở đây đồng nghĩa với “sạch”, tam quang bao gồm: cướp sạch, đốt sạch, giết sạch

(4) Tên nguyên văn là Quốc dân Cách mạng Quân Đệ thập bát Tập đoàn quân, hoạt động từ 1936 - 1947, được xem là thành phần nòng cốt, tiền thân hình thành nên Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc.

29. Chương 29: Tranh Chấp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vì những chuyện xảy ra gần đây và vết thương trên tay Hà Mạn Mạn vẫn chưa lành hẳn, Lục Ly đành phải xin cho cô hoãn thi

Nhờ thế mà Hà Mạn Mạn có thể mỗi ngày ở nhà chăm sóc cho bà ngoại

Bà ngoại có giờ đây lại quá nhàn rồi, trước đây **may** ra còn phải nấu ngày ba bữa cho ông lão, bây giờ đã có Hà Mạn Mạn, cổ vì muốn bà có thêm thời gian nghỉ ngơi mà nhận cả việc nấu cơm

Những lúc bà ngoại lười không muốn làm, đều là Hà Mạn Mạn nấu cơm

Cơm cô nấu không thể gọi là ngon, nhưng ít nhất không có độc.

Có một ngày, Hà Mạn Mạn đang thái rau, bà ngoại từ trong phòng chậm chậm bước đến, nghiêm túc nhìn cô, sau đó đột nhiên hỏi, “Mạn Mạn, chàng trai trẻ lần trước cùng cháu đến bệnh viện, là bạn trai cháu à?” Hà Mạn Mạn sững sốt, tay cầm dao lúng túng, suýt chút nữa lại thêm một vết thương mới

Lục Ly hôm ấy quả thật rất giống bạn trai cô, bao dung cô, an ủi cô, thậm chí còn cùng cô diễn một vở kịch trước mặt ông ngoại, nhưng quả thật anh chỉ là thầy giáo của mình, thậm chí vài ngày nữa là rời khỏi đây..

Hà Mạn Mạn có chút lạc lõng, miễn cưỡng nở2ra một nụ cười, bàn tay thái rau vẫn tiếp tục, nói chiếu lệ,

“Bà ngoại đừng nghĩ nhiều, thầy ấy chỉ là thầy giáo của cháu...”

“Thế sao hôm ấy lại đến đó cùng với cháu?” Bà ngoại truy hỏi đến cùng, đối với một chàng trai trẻ như Lục Ly, bà ngoại hy vọng Hà Mạn Mạn có thể bắt lấy.

“Đều là tình cờ...”

Hà Mạn Mạn nói theo phản xạ, nhưng vừa thốt ra, Hà Mạn Mạn đã bất ngờ trước lời nói của mình

Ngẫm lại, suy nghĩ của cô rất chính xác, tất cả mọi chuyện xảy ra giữa hai người đều là trùng hợp

Ngay cả lần đầu tiên gặp gỡ và những việc xảy ra sau đó, tất cả, tất cả đều là ngẫu nhiên..

Bà ngoại méo máo, biết cháu gái của mình kín miệng, kỹ năng chuyển đề tài có thể nói là vô9địch, nhưng lại rất ngoan ngoãn vâng lời, chưa bao giờ nói dối bà lần nào

Bà lão có chút thất vọng, nói một câu băng quơ, “Mạn Mạn cũng không nhỏ nữa, cũng nên tìm một người bạn trai, bà ngoại lúc bằng tuổi cháu, đã gói ghém chuẩn bị bỏ trốn theo ông ngoại cháu rồi...” Hà Mạn Mạn ngưng việc đang dở dang trong tay, ngược mắt nhìn nụ cười nơi khóe mắt của bà ngoại, cổ vui mừng, cúi đầu tiếp tục thái rau

Tốt quá, trong lòng bà ngoại, ông ngoại không còn là đau thương mất mát, mà đã trở thành những hồi ức đẹp đẽ

Nào ngờ, hai ngày sau, không biết bà ngoại từ đâu mang về một đồng ảnh chụp của các chàng trai

Diện mạo đa dạng, nghề nghiệp gì cũng có, thật ứng với câu tục ngữ “ba trăm sáu6mười nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên”

Bà ngoại mừng rỡ hỏi cô thích ai, để bà ngoại liên hệ

Dáng vẻ ấy cứ như Hà Mạn Mạn thật sự nói thích anh chàng nào, bà lão lập tức lôi người ấy đến trước mặt Hà Mạn Mạn

Trông vẻ hăng hái của bà ngoại, trong đôi mắt đã từng trải qua nhiều bể dâu cuộc đời ấy, dường như có ánh sao lấp lánh.

Hà Mạn Mạn vội vàng xua tay, liền giải thích rằng mình còn nhỏ, muốn mượn lý do để thoái thác, ai ngờ bà ngoại lườm vào mặt cô

Sau đó lập tức ôm số ảnh chụp ấy bày ra trên bàn trả trước mặt Hà Mạn Mạn, nói, “Mấy chuyện này bây giờ không lo, sau này đi làm rồi thì càng không có thời gian.” Nói xong liền bắt đầu chỉ vào những tấm0hình vừa tường tận giới thiệu cho Hà Mạn Mạn, nội dung giới thiệu tường tận đến lật cả mười tám đời tổ tông đằng nhà trai.

“Mạn Mạn, cháu xem, cậu này tướng mạo rất tốt, công việc cũng không tệ...” Tướng mạo rất tốt? Sự tò mò của Hà Mạn Mạn bị khơi dậy, cô nhìn về hướng ảnh chụp..

Hả! Một gương mặt chữ điền to tướng! Cái này gọi là tướng mạo tốt hả? Có lẽ đối với lớp thế hệ trước, mặt chữ điền là thuộc đáng mặt có phúc, nhưng với gu thẩm mỹ hiện nay, thứ lỗi cho Hà Mạn Mạn không thể xem tiếp

Ngắm lại trong ba người, tướng mạo của Phùng Dực Dương có hơi lép vế, nhưng cũng là một chàng trai thanh tú đẹp trai đúng chuẩn

Gần đây, Hà Mạn Mạn đã quen lặn lội dưới trướng hai yêu tinh cực phẩm như Lục Ly và Hạ Tu Dục trong thời gian dài, quả thật không cách nào chấp nhận một khuôn mặt chữ điền vĩ đại như thế.

Cứ thế, sau hai ngày chịu đựng những bài giới thiệu như nhồi vẹt và tẩy não của bà ngoại, cuối cùng Hà Mạn Mạn cũng chịu không nổi

Nhân một ngày có tiết Tiếng Anh của Lục Ly, Hà Mạn Mạn dậy thật sớm, đang lúc bà ngoại không chú ý, cô xách cặp đến lớp tham gia tiết thảo luận của Lục Ly.

Dù chỉ nhìn Lục Ly từ xa, nhưng cũng được thỏa con mắt và mát lòng.

Không biết có phải do cô quá nhạy cảm hay không, dường như từ ngày xảy ra sự việc, thấy Lục có ý lảng tránh cô...

Đại học, vài tuần trước tuần thi học kỳ, thông thường các giáo viên đều tạm ngưng dạy bài mới, thay vào đó là tiết thảo luận

Sinh viên có quyền không tham gia

Nếu đến lớp thì sẽ được giáo viên ôn tập, không đến thì cứ ở ký túc xá muốn làm gì tùy thích

Sáng sớm hôm nay, Hà Mạn Mạn không về ký túc xá mà trực tiếp đến giảng đường

Vốn tưởng rằng tiết thảo luận thì sẽ không có bao nhiêu người, mọi người sẽ tự học ở ký túc xá hoặc đến phòng tự học đọc sách, hoặc nghiên cứu các phương án gian lận

Nhưng sự thật chứng minh rằng Hà Mạn Mạn còn quá non trẻ.

Too young, too simple...

(Quá trẻ, suy nghĩ quá đơn giản.) Vừa đặt chân vào lớp học, Hà Mạn Mạn còn tưởng mình đi nhầm, lùi lại hai bước xem lại bảng số lớp, không sai, chính là lớp này

Trong lớp học hoàn toàn không có không khí tiết thảo luận, hầu như không một ai vắng mặt

Ngược lại, còn có rất nhiều người mà trước đây Hà Mạn Mạn chưa gặp qua

Thậm chí có những sinh viên bất chấp trời lạnh ngồi ngay bậc thềm trước cửa đọc sách

Nói là đọc sách, chẳng qua là đặt sách trên đùi, tay chống cằm nhìn người đang đứng trên bục giảng

Thấy tình trạng này, Hà Mạn Mạn không khỏi thắc mắc! Hiện đã là cuối học kỳ rồi đúng không? Bây giờ đang là tiết thảo luận, phải không? Tiết học này, tất cả nữ sinh đến vì Lục Ly, còn nam sinh đến vì tiết học của Lục Ly

Nói thật, chất lượng tiết học của Lục Ly khá là tốt, hoàn toàn dựa theo phương pháp giảng giải ở nước ngoài của anh, tự do dân chủ, có thể tùy ý phát biểu, chỉ cần có liên quan đến bài giảng là được, trong thời gian tiết học toàn bộ giao lưu bằng tiếng Anh, dù cho nói chuyện phiếm cũng phải sử dụng tiếng Anh

Một đi hai lại, dù cho bình thường không học, năng lực tiếng Anh cũng tiến bộ thần tốc.

Hơn nữa, sau mỗi tiết học, Lục Ly đều chiếu một đoạn phim tiếng Anh cho mọi người xem, nhưng chưa lần nào phát hết phim

Sau tiết học, những sinh viên bị phim hấp dẫn sẽ chủ động tìm xem

Lục Ly cũng thường xuyên giới thiệu một vài cuốn sách nguyên bản gốc, dùng để hỗ trợ mọi người học tiếng Anh tốt hơn

Ngoài ra, còn một số bài hát tiếng Anh, chỉ sau vài lượt nghe là có thể hiểu đại khái ý nghĩa trong đó, rất hiệu quả trong việc rèn luyện thính lực.

Không biết từ lúc nào, sau thời gian ở lớp, tiếng Anh đã chiếm một phần lớn trong sở thích của sinh viên

Nhưng không phải là bị cưỡng chế học tập mà là chủ động hấp thu.

Là một thầy giáo, Lục Ly đã làm rất tốt vai trò của mình.

Tuy là tiết thảo luận, nhưng Lục Ly vẫn đứng trên bục giảng, trong tay cầm cây bút Pelikan, cúi thấp đầu, không rõ anh ta đang viết gì.

Nhiều ngày không gặp, anh dường như gầy hơn, khi nhìn nghiêng những góc cạnh trên gương mặt cũng trở nên rõ ràng hơn, chiếc sống mũi thẳng như được gọt đẽo bằng dao, một chiếc kính gọng vàng chằm chằm trên đó, phong cách của một học giả nhưng lại khiến người nhìn vô cùng thỏa con mắt.

Rất nhiều nữ sinh trong tay cầm sách nhưng mắt lại dán chặt trên người Lục Ly không chớp một cái, thật không biết là các cô đến để ôn tập hay đến đây ngắm trai đẹp.

Cam Lộ ngồi phía dưới, phát hiện Hà Mạn Mạn đang đứng ngay cửa ngăn ngó nhìn Lục Ly, vành môi cong lên, không tin vào mắt mình mừng rỡ hô to, “Mạn Mạn!”

Giọng của Cam Lộ không hề nhỏ, cả lớp lập tức dồn mắt về phía Mạn Mạn

Những người không quen cô thì chỉ nhìn thoáng qua rồi lại tiếp tục việc của mình, những người biết cô thì lại rất chú ý đến cô

Bàn tay cầm bút của Lục Ly đột nhiên khựng lại, ngược mắt nhìn cô, phát hiện cô cũng đang nhìn mình, ánh mắt của cả hai chạm nhau trong vài giây

Sau đó Lục Ly thần nhiên cúi đầu tiếp tục công việc của mình, dường như hoàn toàn không để tâm, nhưng chỉ có anh biết, sau khi nhìn thấy Hà Mạn Mạn, đến một con chữ cũng không lọt được vào đầu anh

Dường như khoảng thời gian này, cô gầy đi khá nhiều..

Hà Mạn Mạn cũng nhanh chóng dời mắt khỏi người Lục Ly

Ngồi xuống bên cạnh Lâm Khiết, cô lại lén lút nhìn anh lần nữa, phát hiện anh ta hoàn toàn không chú ý đến mình, cô thở dài, cúi đầu thất vọng, cười miễn cưỡng và lí nhí gật đầu chào mọi người xung quanh.

Lâm Khiết ra vẻ bí mật áp sát tai cô, nói việc mình được tặng một cái ví tính xách tay, còn là hiệu Apple phiên bản cao cấp, không biết anh chàng Lôi Phong tốt bụng nào biết cứu trợ thiếu nữ nghèo khó..

Hà Mạn Mạn và Lâm Khiết thủ thỉ buôn chuyện, nhìn chiếc điện thoại trong tay mà Lục Ly đã cho mình mượn, cô dễ khóc dễ cười..

Điện thoại của mình chắc cũng được xem là quà cứu trợ của Lục Ly cho cô...

Sách của hai người mở ra trên bàn, nhưng đến một chữ cũng không xem, cử trò chuyện suốt

Đang lúc nói chuyện, điện thoại của Hà Mạn Mạn nhận được một tin nhắn, cô cúi đầu lặng lẽ mở ra xem, là Khúc Minh

“Gần đây bận gì thế, tại sao gọi điện thoại cho cậu mãi vẫn không bắt máy?” A! Giọng điệu này, tưởng cậu ta là bạn trai của mình chắc? Hà Mạn Mạn thở dài, chậm rãi soạn một câu, ngữ điệu có chút khô khan, tựa như có thuốc súng trong đó và bấm “trả lời”

“Làm phiền trưởng lớp lo lắng, đây là chuyện riêng của tôi.” Tin nhắn gửi đi rất lâu Hà Mạn Mạn vẫn không nhận được tin trả lời, nhưng cảm giác có một ánh mắt chăm chú nhìn cô từ phía sau, cô chắc chắn đó là một ánh nhìn giận dữ, ít ra cô cảm thấy sau ót mình nóng như bị lửa đốt

Khoảng thời gian này, Đoàn Nghệ Lâm đứng dậy đi vệ sinh.

Lúc này điện thoại lại rung lên, Hà Mạn Mạn cầm lên xem, lại là Khúc Minh

“Cậu ghét tớ đến thế à? Tớ có điểm nào không xứng với cậu?” Gương mặt Hà Mạn Mạn lạnh lùng, không một giây do dự, trả lời ngay lập tức, “Lớp trưởng đại nhân anh minh thần võ, là tôi không xứng với trưởng lớp đại nhân.” Tin nhắn này gửi đi, ngọn lửa giận phía sau cô càng lúc càng mãnh liệt

Hà Mạn Mạn cố gắng chịu đựng ánh nhìn nặng nề ấy, tin nhắn vừa gửi đi không lâu thì nghe thấy một tiếng đập bàn rất lớn, âm thanh cực to, khiến cho những người đang chăm chú học đều giật mình

Lục Ly cũng chú ý đến, anh im lặng quan sát, thầy Khúc Minh đang nhìn Hà Mạn Mạn cực kỳ tức giận.

30. Chương 30: Nói Rõ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghe thấy tiếng đập bàn, Hà Mạn Mạn cắn môi, ngồi thẳng, chân mày trĩu xuống, không có bất cứ phản ứng gì.

Lục Ly đứng trên bục giảng cũng có thể thấy được ánh mắt lạnh lẽo của Khúc Minh, cậu ta chậm rãi đẩy nắp bút lại, khoanh tay trước ngực nhìn cô

“Hà Mạn Mạn!” Khúc Minh cắn răng, gào tên cô một cách giận dữ, dưới sự chú ý của cả lớp, cậu ta nhìn đỉnh đầu của Hà Mạn Mạn đầy oán hận

Lâm Khiết nhìn dáng vẻ của Khúc Minh, trên mặt cũng có chút bức bối, đang tính phản công thay Hà Mạn Mạn, nhưng lại nhận ra Hà Mạn Mạn đang nín chặt áo cô, không cho cô đứng dậy

Người thích Khúc Minh không ít, bản thân cô đã bị những cô gái ấy ghét bỏ, Hà Mạn Mạn không hy vọng Lâm Khiết vì bất bình thay mình mà dấn vào vùng nước đục này

Vào lúc này, Hà Mạn Mạn không ra mặt thì có vẻ hèn

Cô mạnh dạn đứng dậy, quay người lại nhìn Khúc Minh, sắc mặt cô đánh lại tối sầm trước đây chưa từng có

Mọi người trong lớp học đều đang nhìn cô, những người có theo dõi diễn đàn thì hiểu chuyện gì đang xảy ra, những người không biết gì thì lòng đầy nghi vấn

Sao thế, đang yên đang lành sao lại gây gỗ? “Gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây” là thích hợp nhất để hình dung tình hình hiện tại

Nhưng nếu “gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây” là cụm từ thích hợp nhất để hình dung tình hình hiện tại thì “ngành cân treo sợi tóc” là thành ngữ thích hợp nhất để miêu tả bầu không khí trong lớp học

Lục Ly tuy đứng trên bục giảng cách hai người khá xa, nhưng cũng cảm nhận được cơn thịnh nộ của Hà Mạn Mạn

Cơn thịnh nộ như thế, từ khi quen biết Hà Mạn Mạn, anh chỉ thấy qua một lần, đó là khi cô đối diện với Lý Tín ở Pub Cầu Vòng

Những sinh viên khác đều đang trong tâm trạng chờ xem kịch, thi cuối kỳ rất căng thẳng, vừa hay có hai người này giúp mọi người giảm stress, cũng là một chuyện tốt

Thấy Hà Mạn Mạn đối mặt với mình, Khúc Minh hỏi lớn tiếng: “Hà Mạn Mạn, tôi có điểm nào không xứng với cậu

Trong trường này, từ gia cảnh đến các phương diện khác, tôi đều không phải hàng kém, rốt cuộc cậu có ý gì? Muốn giả vờ giữ phẩm giá, cũng nên dừng lại rồi đây...”

Cậu ta vừa dứt lời, Hà Mạn Mạn phì cười, cái cười này khiến sắc mặt Khúc Minh càng khó coi hơn.

“Cậu cười cái gì?” “Tôi cười cậu ấu trĩ

Khúc Minh cậu biết bây giờ trông cậu giống cái gì không?” Thấy Khúc Minh không trả lời, Hà Mạn Mạn thốt ra từng chữ rõ ràng, “Giống một cậu bé mặc quần yếm đang ngồi trên đất khóc bù lu bù loa vì không vòi được kẹo.”

Sự việc đã đến nước này, Hà Mạn Mạn không tốt tính như trước nữa, cô nói tiếp, “Đối với cậu, tôi giống một món đồ chơi, một món đồ chơi đắt tiền được trưng bày trong tủ kiếng

Cậu có rất nhiều món đồ chơi, nhưng chỉ thiếu tôi, nên cậu không cam tâm, cảm thấy với điều kiện của mình, cậu nhất định phải có được

Nhưng một đứa trẻ, nếu có được món đồ chơi nó muốn, cũng lắm thấy mới mẻ trong hai ngày, sau đó lại chạy theo một món đồ chơi khác

Đây chính là cậu, Khúc Minh!”

Hà Mạn Mạn không một chút nể tình, cô đưa ra một lời giải thích chính xác ngay cả Khúc Minh cũng không ngờ đến, mọi người chứng kiến sắc mặt của Khúc Minh từ trắng bệch dần chuyển sang tái xanh

Lục Ly đứng đấy, nghe Hà Mạn Mạn nói trong cơn thịnh nộ, nghiền ngẫm từng lời cô nói, cảm nhận rõ nội tâm thông suốt và mạnh mẽ của cô, anh đột nhiên cảm thấy mình không thể nhìn thấu cô gái này, càng không thể đoán được.

Khúc Minh mở to mắt, lớn tiếng giải thích: “Cậu nói đùa, tôi thật lòng với cậu!” “Thật lòng?” Hà Mạn Mạn cười gằn, “Thật lòng cậu lại dùng cách ép buộc này? Khúc Minh, tôi đã nói rất rõ ràng, tôi chưa từng cho cậu một mảy may hy vọng nào cả, tôi đánh giá cao sự bộc trực thành khẩn của cậu, và cả việc cậu công khai tỏ tình, nhưng chúng ta thực sự không thích hợp

Nên làm thế nào, tôi hy vọng cậu có thể suy nghĩ thấu đáo, đừng để đến cuối cùng chúng ta thậm chí còn không thể làm bạn bè.”

Hà Mạn Mạn nói như khuyên nhủ, cô cũng rất lấy làm tiếc, nhưng không có tình cảm quả thật không thể bên nhau

Từ nhỏ Hà Mạn Mạn đã hy vọng mình có thể có một mối tình giống như ông bà ngoại, tuy không đến nỗi oanh liệt như thế, nhưng trong bình dị cũng phải có tình cảm thật, chứ không thể xem như trò chơi.

Hành vi của Khúc Minh hoàn toàn là không cam tâm vì bị Hà Mạn Mạn làm mất sĩ diện nên mới tìm cách đòi lại sĩ diện từ cô

Nhưng Hà Mạn Mạn chỉ có thể nói xin lỗi, sĩ diện của cậu phải trả giá bằng hạnh phúc của tôi, tôi không cao thượng như thế, hy sinh bản thân để thỏa mãn yêu cầu của cậu.

Người thân cũng không làm được điều này, nói chi là một bạn học không quá thân thiết? Thật xin lỗi, Hà Mạn Mạn không phải là một người bông bột, càng không phải là một người có lòng thương người chí công vô tư

Tục ngữ có câu “người không vì mình trời tru đất diệt”, huống hồ gì Khúc Minh vốn không phải là một ai đó quan trọng với cô.

Giữa lúc đôi bên đang căng thẳng, lớp học im phăng phắc thì đột nhiên điện thoại của Hà Mạn Mạn rung lên, là bà ngoại gọi đến

Hà Mạn Mạn nhìn chiếc điện thoại đang rung, sợ bà ngoại có chuyện đột xuất, cô nhìn Khúc Minh đang cúi đầu im lặng, sau đó lại thấy Lục Ly mặt không cảm xúc, cô liền chạy ra khỏi lớp, không hề quay đầu lại

Cách cửa lớp học không xa có nghe điện thoại

Vừa kết nối: “Hà Mạn Mạn, sao cháu lại trốn đi mất, chiều nay cháu phải đi xem mắt ngay cho ngoại.”

Hà Mạn Mạn đứng ngay hành lang ngăn cả người, cái này là tiền trạm hậu tẩu à?

“Bà ngoại, năm nay cháu tròn hai mươi tuổi, tuổi mụ thì mới hai mươi, ngoại bắt cháu đi xem mắt, ngoại đang đùa cháu đấy à?” “Con nha đầu chết tiệt, ngoại có bao giờ lừa cháu

Người hôm nay gặp là người trong quân đội, năm nay hai tư tuổi, nghe nói là thư ký dưới trướng của tư lệnh Hạ Văn Thọ.” Hà Mạn Mạn vừa nghe đã bức bối: “Cháu không quan tâm hần là thư ký hay gì, cho dù là bản thân Hạ Văn Thọ, cháu cũng không đi.” Hà Mạn Mạn đang giãy nảy, nói thế nào cũng không đi, đúng lúc Đoàn Nghệ Lâm từ nhà vệ sinh đi ra

Hành lang vốn yên tĩnh, cộng với giọng của bà lão khá to từ điện thoại truyền cả ra ngoài, cuộc đàm thoại giữa hai bà cháu đã bị Đoàn Nghệ Lâm nghe thấy

Hà Mạn Mạn đang nghe điện thoại thì đột nhiên nghe tiếng khóc than của bà ngoại, trái tim cô thót lại

“Ông lão ôi, ông vừa mới đi, Mạn Mạn đã không nghe lời tối rồi! Ông đợi với tôi đi gặp ông ngay bây giờ..

Ông lão ôi..

ôi.”

Thấy bà ngoại khóc đến sắp thành câu hát, Hà Mạn Mạn nhắm mắt, thở một hơi thật mạnh, cắn răng nói: “Cháu đi, cháu đi là được chứ gì!”

Chẳng qua là gặp mặt, không đến nỗi có chuyện gì, thật sự không được thì trực tiếp cự tuyệt là xong thôi

Hà Mạn Mạn vừa nhận lời, bà ngoại lập tức nín bật

Quả nhiên là giả vờ

Giọng bà lão nhanh nhẩu: “Chiều nay ba giờ rưỡi, ở đâu ta..

à à à, tiệm cà phê Fangjiao.”

Hà Mạn Mạn thở dài nhận lời

Đi thì đi, mình mặc đồng phục học sinh đi, xem tổng thư ký kia có dám nói với bà ngoại rằng hắn có ý với mình không

Hà Mạn Mạn thầm nghĩ trong lòng, nhưng dường như bà ngoại ở đầu dây bên kia đã biết được ý định này của cô, nói: “Nếu như để ta biết được cháu ăn mặc quá dị, giả điên giả khùng trước mặt người ta, hoặc nói chuyện sỗ sàng, thì ta sẽ treo mình lên cho cháu xem!” Bà ngoại hạ quyết tâm.

Hà Mạn Mạn chào thua, “Ngoại à, sao cháu dám chứ, ngoại yên tâm nhé...”

Hà Mạn Mạn vừa tắt điện thoại, quay đầu sang thì thấy Đoàn Nghệ Lâm đứng đó nhìn cô ngẩn ngơ, trên tay còn đang nhiều từng giọt từng giọt nước xuống đất

“Mạn Mạn, cậu phải đi xem mắt à, đối tượng còn là thư ký của Tư lệnh Hạ sao?” Đoàn Nghệ Lâm bất ngờ thốt lên, cả dãy hành lang đều nghe thấy

Lục Ly vốn đang bồn chồn, nghe thấy tin này, anh lơ đãng kéo ngòi bút vẽ một đường dài trên trang giấy trước mặt, Anh giật mình, tờ giấy án ấy xem như bỏ đi

Lục Ly nhẩn máy nhìn Hà Mạn Mạn đang đẩy Đoàn Nghệ Lâm vào lớp học

Lúc này, Khúc Minh đã xách cặp đi mất

Bây giờ cả lớp không những biết được Hà Mạn Mạn đã từ chối Khúc Minh, chiều nay còn phải đi xem mắt, đối tượng còn là thư ký dưới trướng Tư lệnh Hạ

Nhất thời, Hà Mạn Mạn lại trở thành tiêu điểm của cả lớp

Đoàn Nghệ Lâm dùng tay bịt miệng lại đi về phía trước, Hà Mạn Mạn cúi đầu theo sau, xảy ra chuyện xấu hổ như thế, sao còn dám ngẩng đầu mà đi

Nhưng dù không ngẩng đầu cô vẫn cảm nhận được ánh mắt của tất cả bạn học trong lớp

Lần này cô nổi tiếng thật rồi

Hà Mạn Mạn đi vào lớp học, khi ngang qua bục giảng, cô vốn muốn xem phản ứng của thầy Lục, nhưng rốt cuộc vì hèn nhất nên không dám xem, toan lấy cặp xong liền chạy mất

“Hà Mạn Mạn.” Nào ngờ, Lục Ly mở miệng gọi cô

Cô lập tức ngẩng đầu, có kinh ngạc nhưng không nhìn về phía Lục Ly, chỉ đứng đó trơ ra

Hà Mạn Mạn cảm thấy tim lỡ mất một nhịp, có chút vui mừng, có chút e thẹn, giây phút đó rất nhiều cảm xúc đan xen nhau

Bước chân của cô khựng lại, không dám nhìn Lục Ly, nhưng trong mắt tràn đầy hy vọng, trong lòng cô thầm trông mong điều gì đó

Hà Mạn Mạn khẳng định Lục Ly đã nghe thấy việc cô đi xem mắt, thầy sẽ khuyên nhủ mình hay ngăn cản mình đây.

Nhất thời, Hà Mạn Mạn thở nhanh hơn, khoe miệng cổ thoáng một nụ cười rất nhẹ.

Tuy chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt của Hà Mạn Mạn, nhưng Lục Ly vẫn thấy rõ gò má cô ửng hồng vì kích động

Anh trầm giọng, yết hầu rung nhẹ lên rất gợi cảm, “Hôm nay, cảm ơn em và Khúc Minh đã diễn một vở kịch hay cho thầy và cả lớp bớt căng thẳng

Nhưng “quốc có quốc pháp, gia có gia quy”, lớp học cũng có nội quy của lớp học, sau giờ học em viết một bài kiểm điểm tám trăm chữ bằng tiếng Anh, gửi vào hộp thư của thầy trước khi kỳ thi kết thúc.”

Nói xong, Lục Ly cúi đầu tiếp tục công việc của mình, nhưng tâm trí anh không tài nào tập trung được mà toàn bộ đều hướng vào Hà Mạn Mạn đang đứng đó

Trong câu nói ấy có châm biếm, có mặc kệ, nhưng nhiều hơn hết, đó là sự xem thường

Như một thau nước lạnh xối từ trên xuống khiến cô ớn lạnh triệt để, lạnh đến toàn thân run lẩy bẩy

Lâm Khiết trở mắt nhìn sắc mặt Hà Mạn Mạn thoát cái trắng bệch ra, lại vô ý nhìn về phía thầy Lục, thấy anh ngẩn ngơ nhìn vào giáo án, không biết do cô nhìn lầm hay không mà thấy trong sắc mặt ấy có sự chịu đựng và cả sự đấu tranh.

Sau câu nói ấy của Lục Ly, tim Hà Mạn Mạn thất lại, tất cả mong mỏi trong thoáng chốc tan biến, sự hụt hẫng đến bề bồng khiến cô suýt khóc thành tiếng, cô cảm thấy đáy mắt mình căng lên, cô cất giọng buồn bã: “Xin lỗi thầy Lục, em biết rồi ạ.”

Trong giọng điệu xen lẫn sự uất nghẹn khó phát hiện, những người khác không nhận ra, nhưng Lục Ly cảm nhận được

Hàng mi anh khẽ rung, hàng răng trắng cắn chặt làn môi dưới khá mỏng của anh, bàn tay cầm bút bắt giác siết chặt lại, cuối cùng vẫn để cho Hà Mạn Mạn xách cặp rời khỏi lớp học.

31. Chương 31: Là Anh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tất cả mọi thứ cũng đều do bản thân quá ảo tưởng, xa rời thực tế

Anh ưu tú như thế, địa vị cao như thế, cô hoàn toàn không nên mong người ấy có thể để mắt đến cô

Có lẽ sự quan tâm ngay từ ban đầu anh dành cho cô cũng chỉ là thương hại cô mà thôi, có lẽ là do hoàn cảnh của cô mà anh bất đắc dĩ phải để tâm đến một đứa đang thương như cô

Đó

là tội nghiệp, là thương xót, không phải là sự yêu thích mà cô tưởng tượng!

Cũng bởi vì cô đa tình đơn phương, bây giờ chịu tổn thương cũng đáng thôi.

Mất Hà Mạn Mạn đỏ hoe, chạy đến cổng trường học bắt một chuyến xe lao thẳng đến Trung tâm thương mại

Trên đường đi, ba Hà Mạn Mạn gọi điện cho cô.

“Mạn Mạn, nghe bà ngoại nói con đi xem mắt à?” Hà Mạn Mạn sững sốt, không ngờ ba đã biết được chuyện này rồi

Cô đáp nhẹ một tiếng, cũng coi như là thừa nhận

Không khí im lặng trong điện thoại kéo dài một lúc, sau đó ông khẽ thở dài: “Cũng được, có người chăm sóc cho con, ba cũng yên tâm.” Ba Hà Mạn Mạn nhớ lại anh chàng tên Lục Ly hôm ấy, lời nói đã đến cửa miệng nhưng không cất thành tiếng

Ở đầu dây bên kia ông mỉm cười nói: “Ba bảo anh Tiểu Dịch chuyển giúp một ít tiền vào thẻ của con rồi, con mua ít quần áo đẹp mà mặc, đừng có suốt ngày mặc mấy bộ đồ thể thao kia, để người ta thấy lại cười cho.” Hà Mạn Mạn khẽ chớp chớp mắt: “Ba, con không thiếu tiền tiêu vặt, con vẫn còn đủ.” Cô nhìn cảnh vật lao vùn vụt bên ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói

“Đủ cũng cầm lấy, con trai phải nuôi như ăn mày, con gái phải chăm như công chúa, ba kiếm tiền chẳng phải để cho con tiêu hay sao.”

Ông vừa dứt lời, khóe mắt Hà Mạn Mạn chợt đỏ hoe, cổ gạt đi những giọt nước mắt vô tình rơi xuống

Rất nhanh, xe buýt đã đến nơi

Bên trong Trung tâm thương mại, Hà Mạn Mạn chọn một chiếc váy màu đỏ thắm, trông khá chừng chạc

Không biết có phải do giận dữ hay không, Hà Mạn Mạn ăn diện đến nỗi không giống với cô ngày thường nữa, phơi bày ra nét gợi cảm của tuổi thanh xuân.

Hà Mạn Mạn vốn sợ lạnh, lần này lại phá lệ đi tất da đen mỏng, thân hình cô vốn rất nóng bỏng, trước kia đều che kín bằng trang phục thể thao

Thường ngày tắm chung, mỗi lần Lâm Khiết nhìn thấy hai quả đồi trước ngực cô, rồi nhìn hai chấm nhỏ trước ngực mình liền trách số phận sao quá phũ phàng

Cô ấy nghi ngờ khi chúa tạo ra con người đã thêm vài thìa thuốc nở ngực cho Hà Mạn Mạn.

Cộng với gần đây xử lý hậu sự của ông ngoại, chăm sóc bà ngoại đang buồn rầu, cái bụng nhỏ mà trước đây Hà Mạn Mạn dày công nuôi dưỡng đã hoàn toàn mất dấu, đường cơ giữa bụng thoáng hiện ra

Chân dài, eo thon cộng với vòng một kiêu ngạo

Khi thử trang phục, cô khiến những anh chàng đi cùng bạn gái phải trở mắt ra nhìn

Dáng người cô đẹp thật, mặc chiếc đầm này vô cùng thích hợp.”

Tâm trạng Hà Mạn Mạn vốn dĩ không tốt lắm, nghe xong câu này liền bật cười thành tiếng, “Đem giá tiền của chiếc đầm này đổi thành năm mươi một tờ nhân dân tệ, dán lên người trông càng đẹp hơn...”

Nhìn chính mình trong gương, chân dài eo thon, chiếc đầm màu đỏ thắm bó sát khiến cô trông đẹp như búp bê

Tóc của Hà Mạn Mạn mọc rất nhanh, đuôi tóc hơi xoắn, tăng thêm vài phần quyến rũ của một cô gái trẻ

Cũng tại cửa hàng ấy, cô mua thêm một chiếc áo măng tô cổ lông, chiếc áo vừa vặn dài đến nửa đùi, che đi vạt váy.

Hà Mạn Mạn lại mua thêm một thỏi son ở khu mỹ phẩm, sẵn tiện nhờ người ta dùng mẫu thử trang điểm cho mình, còn búi cả tóc, lộ ra chiếc cổ thon dài

Hà Mạn Mạn ăn mặc đẹp như thế để đi xem mắt, dù cô vốn chẳng muốn đi

Những phụ nữ làm đẹp vì người ngắm, câu này trước nay vẫn đúng

Trong lúc Hà Mạn Mạn chọn quần áo và trang điểm, Lục Ly ngồi trên chiếc BMW của mình gọi điện thoại cho Hạ Tu Dục, cuộc gọi vừa kết nối, anh chẳng nói dòng dài, đi thẳng vào vấn đề: “Dưới trường chú Hạ có một thư ký, hôm nay xin nghỉ đúng không?” Hạ Tu Dục ở đầu dây bên kia không biết đang làm gì, nghe giống như là đang kiểm tra chính sửa giấy tờ, bàn tay đang cầm điện thoại còn kẹp thêm một cây bút, đầu

cũng không ngẩng lên, nói: “Dưới trướng ba tôi có nhiều thư ký thế, sao tôi biết là ai.” Vừa dứt lời, dường như Hạ Tu Dục nghe thấy tiếng nghiêng răng vuốt gợn của Lục Ly, anh ta lập tức gấp tài liệu lại, vội lên tiếng lấy lòng: “Không biết cũng không sao, tôi có thể kiểm tra mà, cậu đợi tôi năm phút nhé.”

Yết hầu Lục Ly khẽ rung lên, anh tháo kính xuống một cách mệt mỏi, dựa vào ghế lái, nói: “Gửi đơn xin nghỉ phép của cậu ta cho tôi, tôi muốn biết chi tiết.”

Trên đơn xin nghỉ phép của bộ đội sẽ phải viết rõ xin nghỉ để làm gì, đi đâu, mấy giờ đi, mấy giờ về, kỷ luật khá nghiêm khắc.

Quả nhiên không khiến Lục Ly thất vọng, chưa đến năm phút, wechat của Hạ Tu Dục gửi đến một bức ảnh, còn kèm theo một đoạn ghi âm: “Cậu cần đơn xin nghỉ phép của cậu ta làm gì..

Chẳng lẽ..

Chẳng lẽ..

Lục Ly cậu thích đàn ông ư? Vậy chẳng phải tôi đang rất nguy hiểm, á á á...”

Thật ra dựa vào mối quan hệ và thủ đoạn của Hạ Tu Dục, chẳng lẽ anh ta không tra ra được cậu thư ký kia đi làm gì, đi gặp ai ư?

Hà Mạn Mạn bắt xe đến quán cà phê Fangliao, lấy điện thoại ra xem thời gian, vừa đúng ba giờ rưỡi

Ở cửa ra vào, cô vắt chiếc áo măng tô lên cánh tay, tay còn lại cầm chiếc túi giấy đựng quần áo cũ, thông dong bước từng bước vào quán cà phê

Cô vừa xuất hiện, lập tức dấy lên sự xôn xao nhỏ trong quán.

Thân hình duyên dáng, khí chất thượng thừa, trẻ trung xinh đẹp, mang hương vị của tuổi thanh xuân

Ở trước cửa có một nhân viên phục vụ hỏi Hà Mạn Mạn đi mấy người, cô cười đáp:

“Hai người, nhưng mà người kia đã tới rồi.” Hà Mạn Mạn đảo mắt nhìn quanh, liền thấy người đàn ông mặc bộ quân phục ngồi bên cửa sổ, một thân quân phục, ở nơi này trông càng nổi bật

Hà Mạn Mạn chẳng hề chần chừ, cô cất bước thoải mái đi qua đó, đứng ở trước bàn:

“Chào anh, cho hỏi anh là Hình Văn Kiệt phải không?”

Người đàn ông trẻ trông khá thanh tú, có vẻ là dân tri thức

Anh ta ngẩng đầu nhìn Hà Mạn Mạn, hơi ngớ người ra

Một lúc lâu sau mới gật đầu, không dám tin vào mắt mình, cất giọng hỏi:

“Cô Hà Mạn Mạn?”

Hà Mạn Mạn mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu, suýt chút khiến cho Hình Văn Kiệt lóa cả mắt.

Sáng chói! Quá sáng chói! Sự xuất hiện của Hà Mạn Mạn đã thu hút hết thảy tầm nhìn của Hình Văn Kiệt

Anh ta vốn tưởng rằng một cô gái hai mươi mốt tuổi, vẫn chưa tốt nghiệp đại học sẽ non nớt như một đứa trẻ chưa dứt sữa, ăn mặc giống như một đứa trẻ, nhưng không ngờ lại như Hà Mạn Mạn, hoàn toàn ngoài dự kiến của mình.

Ăn mặc như thể không hề ấu trĩ, càng không già dặn, chỉ mang nét tươi trẻ mà lứa tuổi của cô nên có, cùng với sự duyên dáng và gợi cảm vốn có của một người phụ nữ.

Hà Mạn Mạn ngồi trước mặt anh ta, cầm lấy thực đơn

Hình Văn Kiệt nhìn mười ngón tay thon dài, trắng trẻo nõn nà của Hà Mạn Mạn, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt

Tuy Hà Mạn Mạn giống như đang chăm chú nhìn các loại cà phê và điểm tâm, nhưng ánh mắt lại thầm chú ý đến Hình Văn Kiệt ở phía đối diện

Chỉ thấy ánh mắt anh ta dán chặt lên người của mình, giống như một đôi mắt không đủ cho anh ta dùng vậy, khiến người khác hơi phản cảm, không vui vẻ gì

Suy cho cùng, ở trong quân đội chung với một đám đàn ông, thấy một cô gái xinh xắn như thế này đương nhiên là muốn ngắm lâu hơn rồi.

Hạ Mạn Mạn tự nhủ như thế, cơn bực bội cũng thế mà nguội bớt

Bởi vì cô biết một người phụ nữ nếu không gặp phải vài tên khốn, sao có thể lấy được chồng, không ai có thể tự nhiên mà trở thành mẹ..

Cô đặt thực đơn xuống, hỏi: “Anh Hình, anh muốn uống gì không?” Hạ Mạn Mạn cầm thực đơn, cất giọng mềm mại hỏi, ánh mắt của cô sáng lấp lánh, rất là xinh đẹp

Hình Văn Kiệt ngẩn người, con người chuyển động như một con chồn

Anh ta chần chừ hỏi:

“Chẳng phải vẫn còn một người nữa sao?” Hà Mạn Mạn ngơ ngác, bàn tay đang cầm thực đơn cứng đờ

Còn một người nữa? Bà ngoại không có nói với cô, sao cô lại không biết nhỉ? Hình Văn Kiệt thấy Hà Mạn Mạn hơi ngờ vực, nhưng anh ta rất nhẫn nại lên tiếng giải thích:

“Lúc này cậu chủ Hạ gọi điện nói là cha cô sẽ đến, cô không biết ư?” Hà Mạn Mạn tròn tròn mắt.

Cậu chủ Hạ?

Sao lại liên quan đến chủ tịch?

Hơn nữa ba cô sẽ đến ư?

Hà Mạn Mạn bây giờ hoàn toàn mù mịt, đang nói cái gì thế này, sao cứ cảm thấy giống ông nói gà, bà nói vịt thế: Người ở trước mặt chắc chắn là Hình Văn Kiệt, không phải người khác mạo danh chứ?

Cậu chủ Hạ trong lời nói của Hình Văn Kiệt, Hà Mạn Mạn biết rõ là ai, nhưng mà cha cô sẽ đến ư? Lúc này ông ấy còn ở thành phố C gọi điện thoại cho cô, sao mới đó mà đã đến thành phố A rồi?

Đến thành phố A trong khoảng thời gian ngắn như vậy, trừ phi là cột tên lửa vào mông rồi phóng đi

Hà Mạn Mạn nghĩ thế nào cũng thấy vô lý

Cô hất tay, cười khan giải thích với Hình Văn Kiệt: “Có lẽ là anh nghe nhầm...”

Đúng vào lúc chữ “nổi” trong miệng Hà Mạn Mạn chưa kịp thốt ra, từ hướng của đối diện với lưng cô, loáng thoáng có tiếng thở sâu, và âm thanh xuyt xoa liên hồi của các cô gái.

“Đẹp trai quá...”

“Ôi...”

Sau đó là hàng loạt tiếng đèn flash chụp hình của điện thoại, giống như là siêu sao “hạ phàm” vậy

Hà Mạn Mạn cảm thấy có gì đó sai sai, quay đầu nhìn liền trông thấy một người trông khá mệt mỏi nhưng lại toát sức hút mạnh mẽ đang bước tới

Anh chưa cất tiếng, Hà Mạn Mạn đã ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, mùi của đàn hương và trà xanh trộn lẫn vào nhau, thanh nhã và tươi mát.

Chưa lên tiếng nhưng khí phách đã tỏa ra ngút trời

Người đàn ông anh tuấn tú đứng trước bàn của hai người, lịch sự nói: “Xin lỗi, tôi đến trễ rồi.”

Hà Mạn Mạn cau mày nhìn người vừa bước đến, cô đứng phắt dậy giống như bị sét đánh, đôi mắt được trang điểm nhẹ bỗng trừng to.

Ôi trời đất ơi, đúng là cuộc sống đâu đâu cũng có điều bất ngờ.

“..

Thầy Lục...” Hà Mạn Mạn hơi hé môi, ngập ngừng gọi anh

Lục Ly đáp lại bằng một nụ cười, ánh mắt anh nhìn Hà Mạn Mạn có chút sâu xa, bên trong đó quả thật chứa đựng rất nhiều cảm xúc đã bị anh che giấu

Lục Ly mặc một bộ vest màu đen truyền thống nhưng lại có một phong cách rất riêng, nhất là chiếc ghim cài áo màu xanh ngọc cài nơi cổ áo, khiến cho màu đen và màu trắng vốn đơn điệu trở nên sống động hơn

Bên trong bộ vest là chiếc cà vạt mỏng sọc đen xám

Bất kể là cà vạt, đồng hồ hay là chiếc khuy nơi cổ tay áo đều rất cầu kỳ, vừa nhìn là biết ngay là người mặc đã khá chăm chút cho bản thân, sự quý phái toát ra từ anh không phải nhờ vào hàng hiệu đắt đỏ, mà nhờ vào phong cách thẩm mỹ độc đáo và khí chất ngất trời mới có được.

Hà Mạn Mạn thật lòng thừa nhận, Lục Ly thường ngày đã rất chói lóa, bây giờ anh cố tình không đeo chiếc kính không độ thường ngày, lại có một cảm giác khác lạ, vừa chín chắn lại vừa ma mị, khí chất cao đến cùng cực

Đẹp nhất chính là đôi mắt ấy, vừa cuốn hút, lại vô cùng nghiêm túc.

So với khi ở trên lớp, hoàn toàn là hai cảm giác khác nhau.

Hình Văn Kiệt nhìn người vừa mới đến, bỗng ngẩn người ra, không ngờ người đó lại trẻ như thế, nhìn là biết ngay không hề tầm thường

Anh ta ngơ ngác mở miệng, trong lời nói mang vẻ khó tin: “Chẳng lẽ anh là cha của cô Hà ư?”

Lục Ly cong khóe môi, làm nổi bật lên nốt ruồi dưới đuôi mắt của anh, lộ ra vài phần ý tứ của kẻ hư hỏng

Một tay anh áp vào bụng như một quý ông, bàn tay thon dài trắng nõn còn lại vươn ra, thoạt nhìn vừa cao ngạo lại vừa lịch sự

Hơn nữa, anh dường như chú ý đến chiều cao của Hình Văn Kiệt, bất giác cúi thấp người, nói:

“Một ngày làm thầy, cả đời làm cha

Chào anh, tôi là thầy giáo của Hà Mạn Mạn, Lục Ly.”

32. Chương 32: Mất Mặt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chỉ một câu thôi đã nói rõ lên tất cả

Thật sự rất khâm logíc ngôn ngữ ngắn gọn của Lục Ly

Chỉ vòn vẹn vài chữ mà cũng thốt ra một cách có văn hóa như thế

chí, dăm ba câu nói cũng trở thành vũ khí áp đảo Hình Văn Kiệt.

Lục Ly?

Lục! Ly!

Lần này, Hình Văn Kiệt ngay cả người, lảo lảo hỏi, tuy nhiên trong lời nói thêm rất nhiều tính từ: “Tướng quân Lục Tử Xuyên đã thất thế vào năm 66, sau khi cuộc Cách mạng Văn hóa kết thúc vào năm 76, ông kháng cáo thành công..

Và anh chính là...” Tiếng nói của Hình Văn Kiệt nhỏ dần, cho đến khi ngưng bật...

Lục Ly cười tự tin, nối tiếp lời nói vẫn còn dang dở của Hình Văn Kiệt: “Ông ấy là ông nội của tôi.”

Thậm

Nghe xong, Hình Văn Kiệt giật nảy người, như gặp được thần tượng, Hình Văn Kiệt nhanh như chớp bắt lấy bàn tay vẫn chưa kịp hạ xuống của Lục Ly, vùng lên hỏi

Cất giọng sùng bái:

“Tổng giám đốc Lục tuổi trẻ tài cao nổi tiếng khắp thành phố A và cả nước, từ khi còn đại học đã bắt đầu đầu tư, chưa bao giờ thất bại, nhiều lần xuất hiện trên trang chủ của các mặt báo

Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, nào ngờ tôi lại có mặt như mù, không biết anh là thầy giáo của Mạn Mạn.”

Nụ cười nịnh nọt của Hình Văn Kiệt ép ra các nếp nhăn quanh mắt, anh ta đặc ý hí hửng đến nỗi vô tình gọi Hà Mạn Mạn là Mạn Mạn, dường như đã sớm coi cô là người phụ nữ của mình.

Trong suy nghĩ của Hình Văn Kiệt, anh ta cũng miễn cưỡng là một thanh niên có triển vọng, cũng là một người đàn ông cực kỳ tự phụ, gia cảnh không tệ, hai mươi mấy tuổi đã làm thư ký dưới trướng tư lệnh Hạ Văn Đào, điều này khiến anh ta đã tự hào từ lâu.

Sau khi anh ta nhìn thấy Hà Mạn Mạn cũng ngẫm cho rằng một người hấp dẫn như Hà Mạn Mạn là do ông trời đã chuẩn bị cho mình

Trẻ trung xinh đẹp, học vấn cao, còn là học trò của Lục Ly

Hơn nữa, dựa vào mối quan hệ này, còn có thể làm quen biết với cậu chủ Hạ, quen biết được cậu chủ Hạ thì sẽ nhờ vào đó có thể nói vài câu với tư lệnh Hạ.

Bất kỳ một điều nào trong đó cũng vô cùng hấp dẫn đối với anh ta

Lấy được Hà Mạn Mạn, anh ta chẳng những không bị thiệt mà quãng đời còn lại cũng không cần lo nữa.

Nghe thấy Hình Văn Kiệt gọi Hà Mạn Mạn thân mật như thế, Lục Ly chậm rãi rút tay mình ra khỏi tay anh ta, ánh mắt nhìn Hình Văn Kiệt bỗng lạnh hẳn đi.

“Ngồi đi.”

Lục Ly nhếch môi nói, thản nhiên ngồi giữa hai người họ, cầm lấy thực đơn.

Hà Mạn Mạn chẳng hề chú ý đến cách xưng hô của Hình Văn Kiệt, cô thờ thẩn ngồi trên ghế, còn tim hoàn toàn hướng về Lục Ly.

Trong đầu không tìm được cứ mãi xoay vòng những câu muốn hỏi nhưng lại không mở lời được.

Tại sao anh lại đến?

Tại sao anh lại đến đúng vào lúc cô tự buông bỏ bản thân? Tại sao lúc nào Lục Ly cũng nhìn thấy khoảnh khắc mất mặt nhất của cô? Hà Mạn Mạn ăn mặc gợi cảm nhưng không cợt nhả

Trước đây gặp phải những tên đàn ông háo sắc nhìn chằm chằm vào mình như Hình Văn Kiệt thì cô đã cho một bạt tai từ lâu rồi

Hôm nay, bởi vì giận dữ mà để cho đôi mắt của anh ta mặc sức quấy rối mình lâu như thế, để mặc cho ánh mắt của anh ta càng lúc càng to gan

Dù thế cô vẫn chịu đựng, thấy Lục nhìn thấy sẽ nghĩ sao về mình, có cảm thấy mình lẳng lơ, có cảm thấy mình không biết xấu hổ không...

Lúc này, Lục Ly đã bắt đầu gọi món

Anh chưa từng rời mắt khỏi thực đơn, cũng chẳng để tâm đến Hình Văn Kiệt ngồi ở bên cạnh đang căng thẳng và ngưỡng ngùng, Lục Ly nhìn Hà Mạn Mạn, hỏi:

“Mạn Mạn, em muốn ăn gì?”

Anh cũng gọi tên cúng cơm của Hà Mạn Mạn

Lần này Hà Mạn Mạn nhảy cảm chú ý đến

Có đôi lúc, không phải ai đó không đủ chân thành, không tập trung lắng nghe người khác nói chuyện, mà là họ căn bản không quan tâm đến người nói, nên cũng chẳng nghe rõ bạn đang nói gì, cũng giống như Hà Mạn Mạn chẳng nghe thấy Hình Văn Kiệt gọi tên cúng cơm của cô, nhưng khi Lục Ly gọi, cô lại nghe rõ.

Hình Văn Kiệt cảm thấy có gì đó bất thường, ánh mắt ngờ vực thăm dò đảo tới đảo lui giữa Hà Mạn Mạn và Lục Ly đang xem thực đơn.

Chính xác là Lục Ly bây giờ gần như đã gạt bỏ Hình Văn Kiệt, cứ như đang hẹn hò riêng với Hà Mạn Mạn. Nhưng, không phải như thế.

Bầu không khí dường như càng lúc càng trở nên mập mờ hơn.

Hình Văn Kiệt muốn lên tiếng nhưng vì ngại Lục Ly nên không dám nói, chỉ là ánh mắt của anh ta càng lúc càng lộ liễu.

Thậm chí Hà Mạn Mạn cảm thấy “dơ”!

Vẫn chưa trả lời câu hỏi của Lục Ly, Hà Mạn Mạn nghiêng răng, chớp đôi mắt sắp rơi lệ của mình, nói một câu cứng đờ:

“Xin lỗi, tôi vào nhà vệ sinh một lát.” Hà Mạn Mạn nói rồi chạy vụt đi như đang trốn tránh.

Cho dù ở sau lưng, ngay trước mặt Lục Ly, ánh mắt của Hình Văn Kiệt vẫn dính chặt lên đôi chân thon dài của Hà Mạn Mạn, nhìn không chớp mắt.

Lục Ly siết chặt thực đơn trong tay, nhìn theo ánh mắt của Hình Văn Kiệt, trong tích tắc đôi mắt của anh như cũng bị hút chặt, lòng đầy kinh ngạc trước một vẻ đẹp như thế, nhưng trên hết là lửa giận bất chợt nổi lên.

Chiếc đầm màu đỏ thắm bó sát người làm nổi bật dáng người đáng tự hào của Hà Mạn Mạn, đôi giày cao gót cùng màu cỡ số 35 được úm vào đôi chân nhỏ nhắn của Hà Mạn Mạn trông càng điệu đà hơn.

Không những thế, Hà Mạn Mạn còn búi tóc lên, để lộ ra chiếc cổ thon dài trắng ngần, đến nỗi khiến người ta muốn cắn một miếng.

Cô sợ lạnh gần chết, vậy mà mang tất đen mỏng? Ăn mặc gợi cảm như thế để đi xem mắt ư?

Hừ!

Anh không biết cô học trò thường ngày hùng hổ của mình lại gợi cảm quyến rũ đến nhường này, đúng là khiến người ta...

Giận..

Đến không ngờ..

Lục Ly quay lại, phát hiện ra Hình Văn Kiệt vẫn đang nhìn về hướng ấy, trong ánh mắt còn có cả sự thương thức.

Ngọn lửa tức giận không biết từ đâu ập đến, bàn tay thon dài của anh cầm quyền thực đơn được đóng bìa cứng đập phăng lên bàn, phát ra một tiếng vang rất lớn, làm cho Hình Văn Kiệt đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình phải giật thót lên, ngơ ngác nhìn Lục Ly, chỉ thấy trong đôi mắt đẹp ấy sát khí đằng đằng...

Hình Văn Kiệt nhìn ánh mắt của Lục Ly, khẽ co rúm lại.

Hình như mình chưa nói gì cả mà, đâu có chọc đến anh ta, Hình Văn Kiệt hơi oan ức, tưởng mình đã nhìn lầm, chớp chớp mắt nhìn Lục Ly lần nữa thì lại phát hiện anh đang nhìn mình một cách ôn hòa ấm áp.

Tâm trạng thay đổi đúng là rất nhanh, tuy nhiên trong mắt anh vẫn có dòng sông băng chưa tan đi.

Lục Ly cười áy náy với anh ta:

“Thật ngại quá, tôi cũng đi vào nhà vệ sinh một lát, xin thất lễ.”

Lục Ly nhanh chóng đứng dậy, phong độ ngời ngời nhưng hơi gấp gáp đi về hướng Hà Mạn Mạn

Hình Văn Kiệt nhìn bóng lưng của Lục Ly, cảm thấy hai thầy trò này thật khó hiểu, mặt anh ta trông “mắc tiểu” đến thể ư, sao gặp nhau chưa tới mười đã đi vào nhà vệ sinh hết..

Thầy Lục thích trêu chọc mình đến thế sao, thầy ấy cao ngạo đến thế sao? Hòa với Hình Văn Kiệt để giễu cợt cô sao?

Lúc Hà Mạn Mạn quay người về hướng nhà vệ sinh, những giọt lệ của cô đã đua nhau rơi tí tách.

Có trời mới biết, cô hy vọng thầy Lục đến biết nhường nào

Khi nhìn thấy Lục Ly đến, cô đã vui biết bao vì điều ước thành hiện thực, con tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực

Hà Mạn Mạn tưởng rằng anh sẽ giải vây giúp cô như trước đây, chẳng dám mong anh nói giúp có điều gì, chỉ cần nắm cô tay thoát khỏi nguy hiểm là được

Nhưng không ngờ, hình như anh đến đây là để giễu cợt cô.

Một ngày làm thầy, cả đời làm cha? Ha ha, khá khen cho anh nói ra được câu đó, lừa gạt cô trắng trợn như thế, thật không biết ngượng, cũng không xem tuổi tác của mình có đủ điều kiện không?

Lục Ly vẫn giống như lần đầu gặp gỡ

Tên cầm thú hồ ly! Hà Mạn Mạn lau qua loa nước mắt trên mặt

Đang định kéo cửa nhà vệ sinh nữ ra thì có một cánh tay mạnh mẽ kéo cô vào lòng, sau đó túm vào trong nhà vệ sinh nam.

Ồi, trời ơi! Ồi, trời ơi!

Mẹ kiếp, đồ thần kinh từ đâu ra thế, chị mày trước đây mặc quần dày trùm áo bông thì đành chịu đi, ăn mặc như vậy rồi mà còn không nhìn ra bà đây là nữ à

Nhà hàng này cao cấp đến thế cơ đấy, nhìn thấy người ta đi nhầm nhà vệ sinh còn miễn phí “túm vào” đúng chỗ cho nữa cơ à?

Hà Mạn Mạn bị lôi đi vào nhà vệ sinh nam, bị đè vào tường

Trong lúc hoảng loạn, Hà Mạn Mạn chẳng hề chú ý, dường như người đã “lôi kéo” cô sợ cô bị thương, lúc đẩy cô và mạnh vào bức tường gạch men, bàn tay của người đó đã đỡ lấy ót của cô

Cũng may là trong nhà vệ sinh nam không có người

Không đợi Hà Mạn Mạn kịp phản ứng, cánh cửa nhà vệ sinh đã bị người đàn ông ấy nhanh chóng dùng một tay khóa lại

Phía ngoài còn treo cả tấm biển “Đang sửa chữa”

Người đàn ông đó làm xong những việc này, Hà Mạn Mạn vẫn chưa nhìn rõ là ai, chỉ cảm thấy ngón tay của người đàn ông ấy rất dài và rất khỏe, túm chặt cổ tay của cô, đến nỗi cô thấy đau.

Cô cảm thấy dường như mình đã gặp phải kẻ xấu ngay dưới mắt của thầy giáo nhân dân Lục Ly và một ông chú giải phóng quân Hình Văn Kiệt

Hà Mạn Mạn không nhiều lời, định tốc chiến tốc thắng, nhấc chân đá vào chỗ hiểm của tên đó.

Chỉ là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, người đàn ông dường như đã nhìn thấu động tác của Hà Mạn Mạn, phản ứng kịp thời, dùng đôi chân dài của mình kẹp lấy chân của Hà Mạn Mạn

Tên này cũng có chút bản lĩnh..

Hà Mạn Mạn mặc kệ, đá không trúng anh thì tôi cắn chết anh! Hà Mạn Mạn chẳng để tâm đến những thứ khác, trực giác nghĩ rằng có tên dê xồm muốn xâm phạm cô, cô mở cái miệng nhỏ xinh lộ ra hàm răng sắc bén, hai cái răng khểnh lấp lánh dưới ánh đèn trong nhà vệ sinh, cắn phập vào cánh tay của người đàn ông.

Đến ông trời cũng giúp cô, tên dê xồm này mặc đồ khá mỏng, một phát đã cắn đến thịt! Người đàn ông bị cắn giật mình, nhưng lại không phát ra tiếng động nào, mặc cho cô cắn

Ngoan ngoan thế ư?

Bình thường ở trên truyền hình hoặc trong phim, nếu như bị cắn mạnh như thế thì chẳng phải kẻ xấu sẽ nổi điên lên tát nữ chính một bạt tai hay sao, sao lại thế: Hà Mạn Mạn cũng cảm thấy có chút bất thường, khứu giác của cô vốn dĩ cực kỳ nhạy bén, mùi hương hỗn hợp giữa đàn hương và trà xanh cứ phảng phất nơi chóp mũi

Lúc này, chỉ nghe thấy Lục Ly khẽ thở dài trên đỉnh đầu của Hà Mạn Mạn.

“Mạn Mạn, tôi là Lục Ly.”

33. Chương 33: Kinh Hoàng

Hình Văn Kiệt nở nụ cười xấu xa, cầm lấy ly nước uống một ngụm

Hình Văn Kiệt đang đợi Hà Mạn Mạn trở lại rồi trò chuyện kĩ hơn thì chợt cảm giác được điện thoại của mình đang rung, đang thầm chửi tên nào không biết điều mà gọi ngay vào lúc này, cầm lên xem liền nhìn thấy hai chữ “Cậu Hạ” to đùng đang nhấp nhót trên màn hình.

Giống như là có một tia sét đánh thẳng lên đỉnh đầu của anh ta.

Hình Văn Kiệt vội nghe máy, sợ phải đắc tội với ông Boss lớn này

Trong giọng nói mang theo vẻ nịnh nọt, ngọt như đường, ngọt đến phát ngấy.

“Cậu Hạ, cậu có việc gì ạ?” “Tổng giám đốc Lục tới chưa?”

Hạ Tu Dục đi thẳng vào vấn đề.

Thì ra cậu chủ Hạ đã biết trước người đến là Tổng giám đốc Lục Ly, bây giờ gọi điện cũng chỉ để hỏi Lục Ly thôi

Nhớ lại khí thế lúc nãy của Lục Ly, Hình Văn Kiệt cảm thấy cả đời này của anh ta ngoại trừ làm quan lớn ra, sẽ chẳng thể nào luyện được cái khí phách đáng gờm như thế.

“Tới rồi tới rồi, Tổng giám đốc Lục và Mạn Mạn đều đi vệ sinh cả rồi.” Đều đi cả rồi..

Hạ Tu Dục ở đầu dây bên kia mím môi cười

Tức thì, chẳng thèm lằng nhằng với Hình Văn Kiệt, cười khê rồi hỏi thẳng: “Tiểu Hình à, cậu có biết câu chuyện của Chu U Vương và Bao Tự không?”

Hình Văn Kiệt hơi ngơ ngác, không ngờ Hạ Tu Dục gọi điện cho anh ta là để bảo anh ta kể chuyện cho mình nghe, khó hiểu thật

Anh ta chớp mắt, run rẩy đáp: “Đương nhiên là biết chứ ạ, Chu U Vương phóng hỏa giết cột chửi Hầu, cậu Hạ hỏi cái này để làm gì thế?” Đầu óc của Hình Văn Kiệt sao có thể linh hoạt bằng Hạ Tu Dục được, nhất thời chỉ có thể căn cứ theo câu hỏi của anh ta mà trả lời.

Hạ Tu Dục cười cười, giọng nói đầy hứng khởi:

“Tiểu Hình tuyệt đối không thể vì phụ nữ mà tự hủy hoại tương lai của mình được.”

Hình Văn Kiệt chỉ cảm thấy đáy lòng khê run lên, bỗng ngẩn người ra.

Phụ nữ?

Tự hủy hoại tương lai? Lẽ nào người phụ nữ mà cậu Hạ nói là Hà Mạn Mạn? “Ý của cậu Hạ là gì, tôi không hiểu lắm...”

Hình Văn Kiệt cười khan hai tiếng, anh ta thật sự không muốn từ bỏ một người hấp dẫn như Hà Mạn Mạn

Anh ta đã đi xem mắt nhiều lần rồi, lần đầu tiên gặp được mối ngon như vậy

Trước đây nếu không phải tướng mạo xấu xí thì là thân hình to gấp đôi anh ta

Hơn nữa anh ta cũng đã nghĩ tới việc cho dù có từ bỏ thì cũng muốn làm xong những chuyện nên làm rồi tính sau.

Hạ Tu Dục đang cầm hồ sơ của Hình Văn Kiệt trong tay, sắc mặt hơi lạnh

Cái tên này cũng có chút mối quan hệ đấy nhỉ, cho dù là ở phương diện nào thì cũng kém hơn những thư ký khác, vậy mà lại được làm việc dưới trướng ba anh ta

Hơn nữa, không chỉ có thế, lúc anh ta làm lính còn tự tập đánh nhau, sự việc được ghi lại, chưa tới nửa năm thì bị xóa mất.

Cái thứ quan hệ chết tiệt ấy, chẳng là gì trong mắt Hạ Tu Dục cả? Thứ bỉ ổi như thế mà còn muốn giành

phụ nữ với Lục Ly, đến tư cách xách dép cho Lục Ly cũng không có! “Hình Văn Kiệt, cậu có còn muốn làm việc dưới trướng của ba tôi không?” Hạ Tu Dục cười lạnh, chẳng hề để tâm đến những điều khác, uy hiếp thẳng mặt

Anh ta không tin, một tên thư ký con con lại tự hủy hoại tiền đồ chỉ vì Hà Mạn Mạn.

“Tôi nghĩ kỹ rồi, cậu có thể quen với Hà Mạn Mạn, nhưng từ nay về sau, người mà cậu đắc tội không chỉ mỗi mình tôi, mà có cả Lục Ly, người có uy danh trong quân đội còn cao hơn cả tôi.” Hạ Tu Dục không nói nữa

Tuy rằng anh ta là con trai của Tư lệnh, nhưng ông nội của Lục Ly lại là Tướng quân duy nhất xuất thân từ thành phố A

Tuy đã qua đời những danh tiếng còn lưu lại đến hiện nay, cộng thêm sự hổ thẹn của Hạ Văn Đào với nhà họ Lục và sự coi trọng của anh ta với Lục Ly, cho dù là binh lính hay sĩ quan nhìn thấy Lục Ly đều không khỏi lịch sự mà gọi một tiếng - Lục công tử hoặc cậu Lục! Về điều này, một thư ký như Hình Văn Kiệt đương nhiên biết rõ.

Hạ Tu Dục đã nói rất rõ ràng rồi, lần này Hình Văn Kiệt cũng coi như hiểu ra

Người thích Hà Mạn Mạn không phải cậu chủ Hạ, mà là Lục công tử

Từ tận đáy lòng anh ta cảm thấy không cam tâm, nhưng vẫn gắng gượng nặn ra một nụ cười xòa, ra sức nịnh bợ:

“Đều tại tôi, đều tại tôi

Cậu Hạ đừng tức giận, tôi còn trẻ người non dạ

À vâng..

tôi chợt nhớ ra tôi vẫn còn việc phải xử lý trong quân đội, bây giờ tôi về đơn vị ngay đây, về ngay đây.” Hình Văn Kiệt nói rồi đứng dậy rời khỏi quán cà phê

Nghe câu trả lời của Hình Văn Kiệt, Hạ Tu Dục thỏa mãn hừ một tiếng: “Làm sao để từ chối Mạn Mạn, biết rõ chứ?” Ngón tay thon dài của Hạ Tu Dục kẹp cây bút, gõ cồm cộp lên trên tập tài liệu, nhìn bức ảnh Hình Văn Kiệt mặc quân phục bên trong tài liệu, cười khinh bỉ

“Tôi đương nhiên biết chứ, biết à!” Trong lúc nói chuyện, Hình Văn Kiệt nhìn trái nhìn phải, chạy khỏi quán cà phê như đang tránh ôn dịch vậy

Nghe thấy Hạ Tu Dục hài lòng cúp điện thoại, phía sau lưng anh ta đã chảy dài từng lớp mồ hôi hột

Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, suýt chút nữa chẳng những mất việc mà còn đắc tội cả hai ông Boss lớn.

Hạ Tu Dục cúp máy, xoa bóp huyết thái dương

Vốn dĩ anh ta cũng không muốn lấy thân phận của mình ra để uy hiếp người khác, anh ta không phải là những tên công tử cậy thế hiếp người, Lục Ly càng không phải người như thế

Nhưng ai bảo người anh em của anh ta thích người ta, nhưng lại cứ sợ làm con gái nhà người ta tổn thương, trơ mắt nhìn người ta đi xem mắt rồi mới cuống cuống lên...

Nhưng Hạ Tu Dục lại sợ Lục Ly quá cứng nhắc, chọc cho Mạn Mạn tức lên rồi đi theo cái tên khốn ấy luôn thì khổ

anh đành ra tay giúp đỡ, hy vọng là có chút tác dụng, ít nhất cũng không khiến cho mối quan hệ này trở nên xấu đi.

Cho nên, quân sự tình yêu như anh ta vẫn đáng tin hơn, các cô thiếu cái gì, cho cái đó, cũng không biết máy tính của Lâm Khiết dùng có tốt không..

Hạ Tu Dục vừa nghĩ đến Lâm Khiết, khóe môi khẽ cong lên, ánh mắt long lanh, như ngọc lưu ly xinh đẹp.

Bên trong nhà vệ sinh của quán cà phê Fangiao, chỉ có một nam một nữ và một cánh cửa đóng kín.

Trong nhà vệ sinh của nhà hàng cao cấp hương thơm bốn bề, sạch sẽ không vương một hạt bụi, hơn nữa còn đang bật bài hát tiếng Anh êm ái, khiến người ta không khỏi thích thú

Trên người cô gái mặc chiếc đầm bó sát màu đỏ thắm bị dồn vào thành tường, đôi chân bị người đàn ông đứng sát ngay trước mặt kẹp chặt, muốn cử động cũng không được

Người đàn ông cao lớn hơn cô, một tay anh tìm trên tường, năm ngón tay thon dài bắt giắc co lại vì đau

Cánh tay còn lại đặt ngang ngực, bị cô gái ra sức cắn mạnh.

Nhưng anh lại chẳng hề tức giận, chỉ khom người nhìn cô gái đang bực tức

Hà Mạn Mạn nghe thấy chất giọng say đắm và trong trẻo như rượu được ủ lâu năm truyền đến từ phía trên đầu của cô thì lập tức như bị dừng hình.

Thầy Lục? Người mà cô cần là Lục Ly? Không ngờ lại là Thầy Lục..

Lúc này, Lục Ly chỉ cảm thấy cái miệng nhỏ đang cắn cánh tay anh chợt khựng lại rồi dần dần nhả ra.

Hà Mạn Mạn run lấy lấy bầy ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt Lục Ly đang cúi người nhìn cô

Hàng mi cong dài soi bóng mờ phía dưới đôi mắt, xúc cảm bên trong đôi mắt khiến cho cô mờ mịt, Hà Mạn Mạn hoảng loạn nhìn nơi khác, trong lòng thầm lẩm bẩm:

Thanh tâm quả dục, ắt thành đại sự, thanh tâm quả dục, ắt thành đại sự...

Nhưng lại không biết vì sao, Hà Mạn Mạn càng nhắm, nỗi uất ức và tức giận trong lòng càng mãnh liệt hơn

Những giọt nước vừa rơi xuống lúc này lại tuôn trào lần nữa

Lục Ly nhìn cánh tay mình một cái, lần vãi phía trên thấm chút nước miếng của Hà Mạn Mạn, cô cần đến nỗi chiếc áo bị nhăn đi, xung quanh đầu cần còn có cả vết son

Anh bắt lực nhìn Hà Mạn Mạn, đang chuẩn bị mở lời liền nhìn thấy đỉnh đầu Hà Mạn Mạn hướng về phía anh, cô khóc thảm thương không thành tiếng.

Hà Mạn Mạn cúi đầu, từng giọt nước mắt rơi tí tách, nhưng cô lại cần rằng để không khóc thành tiếng, đôi vai run rẩy, trông rất đáng thương

Bộ dáng này của cô khiến Lục Ly nhớ lại cái ngày mà ông ngoại cô qua đời, cô cũng khóc như vậy, toàn thân dường như mọc đầy gai, xa lánh tất cả mọi người.

Cô, đang...

Né tránh anh ư?

Lục Ly nhận thức được điều này, trong lòng chợt co thắt lại

Đang muốn mở lời an ủi cô nàng bé nhỏ này thì lại nghe thấy giọng nói buồn bã của cô truyền đến

“Thầy Lục, thầy đến đây có việc gì sao.” Giọng nói mềm mại truyền vào trong tai của người đàn ông, nhẹ nhàng quần lấy con tim của anh, khiến cho Lục Ly khẽ nhắm mắt lại

“Tôi đến, tôi đến để...”

Anh đang do dự.

Cảm nhận được sự chần chừ của Lục Ly, Hà Mạn Mạn cũng không biết cơn bực dọc từ đâu ập đến, tức giận nói: “Xin lỗi, bản kiểm điểm của em vẫn chưa viết xong, ngày mai sẽ nộp cho thầy.”

Hà Mạn Mạn lau nước mắt, nhìn Lục Ly trước nay luôn hùng hồn nhưng bây giờ lại ấp úng, cô liền cảm thấy từng cơn nóng giận ập đến, càng lúc càng tức tối, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Hà Mạn Mạn đỏ bừng, những lời cô nói ra cũng không khỏi gay gắt

Nếu đến để giễu cợt em, thầy xem cũng xem rồi, cười cũng cười rồi, em cũng khóc đủ rồi, em đi là được chứ gì?

“Thầy Lục, anh Hình đang đợi em.”

Hà Mạn Mạn nhanh chóng lau nước mắt, gạt tay của Lục Ly ra, tiếng giày cao gót lộc cộc cất bước đi ra ngoài

Vẫn chưa chạm đến tay nắm cửa, cổ tay của Hà Mạn Mạn lại bị Lục Ly kéo về

Lại một lần nữa đè mạnh lên tường, Lục Ly vẫn chu đáo dùng tay đỡ lấy phía sau đầu cô, sợ cô bị đụng đầu

Đối với Hà Mạn Mạn mà nói, tư thế lần này càng mập mờ hơn gấp bội

Một tay Lục Ly nắm lấy hai cổ tay của Hà Mạn Mạn, cố định trên đỉnh đầu của cô

Cánh tay còn lại ra sức ôm lấy eo của cô

Nếu như nói đây là lần thứ hai Hà Mạn Mạn bị đè vào tường, chi bằng nói là ngã vào vòng tay của Lục Ly.

Ca khúc “I will always love you” của White Houston vang lên trong nhà vệ sinh, giọng hát trầm thấp, khuấy động con tim của hai người, khiến chúng bất chợt rung lên, gợn ra nhiều cơn sóng dạt dào lẫn lộn...

Như bị nhấn chìm trong bầu không khí bất thường này, gò má của Hà Mạn Mạn đỏ ửng, quanh chóp mũi đều là hương thơm của Lục Ly, đầu óc cô có chút văng vật

Cô không kịp được mở to mắt nhìn thấy Lục, một đôi mắt đẹp động lòng người, lóng lánh những tia sáng e thẹn.

Ánh mắt của Lục Ly càng ngày càng sâu, anh chẳng nghĩ ngợi gì thêm, cúi người xuống.

Sau đó, hai bờ môi chạm vào nhau.

34. Chương 34: Hồn Độn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đôi mắt Hà Mạn Mạn chợt mở to, cả người cứng đờ, sống sờ cảm nhận sự mềm mại giữa làn môi mình, giọt nước mắt lưng chừng trong khóe mắt cũng theo đó vỡ òa ra.

Khoảnh khắc ấy, trong không gian tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng thở có phần gấp gáp của hai người, giọng hát của Whitney Houston cứ quanh quẩn giữa họ, như một cơn gió thoảng, như một dải lụa mềm nhẹ nhàng lướt qua

“And I will always love you
will always love you”...

I

Lời ca như một lời hứa hẹn, một lời tỏ tình, khiến cho Hà Mạn Mạn càng mụ mẫm.

Hà Mạn Mạn cảm nhận được từng ngón tay thon dài của Lục Ly luồn qua mái tóc của mình, nhẹ nhàng nâng niu gương mặt cô

Mùi hương trên người Lục Ly càng ngày càng nồng nàn, nồng nàn đến mức khiến cô say đắm

Cùng với nụ hôn dịu dàng của Lục Ly, tim Hà Mạn Mạn cũng bắt nhịp đập nhanh hơn, cảm giác tê rần như có luồng điện truyền đến từ đôi môi

Thế nhưng Lục Ly hôn rất nhã nhặn, không làm thêm điều gì khác, nói là hôn nhưng thực ra là thơm, là một động tác vô cùng lịch sự.

Hà Mạn Mạn nhìn thấy hàng mi của Lục Ly rung nhẹ, anh nhắm chặt đôi mắt mà cô yêu thích nhất.

Cô thủ thỉ, nhỏ nhẹ như muốn đánh thức ai đó:

“Thấy Lục...”

Lục Ly đột nhiên mở mắt.

Chóp mũi của Hà Mạn Mạn, mùi hương thơm mát trên người cô, đôi mắt mơ màng ấy...

Ngay sau đó, nhiệt độ trên bờ môi vụt biến mất, Lục Ly như bừng tỉnh nhìn cô, trong đôi mắt lấp lánh xinh đẹp ấy là sự ngỡ ngàng khó tin, là sự luyến tiếc, nhiều hơn cả là sự hối hận, anh mím chặt môi, đôi môi mỏng đỏ như cánh hoa đầy quyến rũ.

Mình làm sao thế này, làm sao thế này?

Hai đôi môi tách rời nhau, Lục Ly cũng như bị rút hết sức lực, buông Hà Mạn Mạn ra, lùi về sau vài bước

Nhìn thái độ lập tức giữ khoảng cách của Lục Ly, Hà Mạn Mạn cảm thấy tổn thương, chân cô mất sức, nếu không có bức tường kia chống đỡ thì cô đã ngồi hẫng xuống đất rồi

Đối với Hà Mạn Mạn mà nói, khoảng cách giữa hai người hiện tại không xa, thế nhưng khoảng cách giữa hai trái tim lại lớn đến vô cùng

Khi Hà Mạn Mạn tựa vào tường nhìn sự ân hận trong mắt Lục Ly, cô đã hiểu ra tất cả

Mắt kiểm soát cũng được, không kiểm chế nổi tình cảm cũng không sao, dù sao thì cô và thầy Lục cũng không có khả năng nào cả.

Bất kể là thân phận...

Hay là địa vị...

Cho dù là cái gì đi nữa...

Lục Ly cũng không biết mình bị làm sao, khả năng kiểm chế của anh trước giờ vẫn rất tốt, nhưng mỗi lần bên cạnh Hà Mạn Mạn lại như lũ tràn bờ đê, không sao kiểm soát nổi

Anh cũng không biết vì sao, chỉ cần nghe Hà Mạn Mạn nhắc đến tên của người đàn ông khác là anh sẽ nổi giận đùng đùng, ngọn lửa giận ấy như thể muốn nuốt trọn cả con người anh.

“Xin lỗi, thầy...”

Lục Ly nhìn gương mặt hoang mang của Hà Mạn Mạn, muốn giải thích nhưng lại không biết phải nói gì, người anh hôn không phải ai khác mà là chính học sinh của mình

Hà Mạn Mạn chợt nhoẻn miệng cười, một nụ cười ngây ngô, dù cho trên mặt đã nước mắt lã chã: “Thầy, đi nước Anh thuận buồm xuôi gió nhé.” Nhìn cô gái đang giả vờ kiên cường ấy, Lục Ly hơi sững lại, nhưng anh không đủ sức lực để vạch trần sự thật

Hai người bây giờ như đang cách nhau bởi một lớp giấy dán cửa mong manh, chỉ cần một cú chọc nhẹ là có thể thấy rõ cả tấm lòng của nhau, nhưng dù cho thế thì sao, chỉ càng thêm đau lòng, càng thêm phiền muộn mà thôi

Lục Ly đau xót nhìn Hà Mạn Mạn: “Máy bay không thể bay theo chiều gió...” Nghe anh nói vậy, cô cố gắng nở nụ cười, lau sơ nước mắt trên mặt rồi ra vẻ không hề gì: “À, em chưa đi máy bay bao giờ nên không biết, xin lỗi thầy ạ.” Hà Mạn Mạn mỉm cười, cô cười rất tươi, rất đẹp, cũng may lớp trang điểm trên mặt cô thuộc loại chống nước nên mới không bị nhoe thành mặt mèo.

“Lúc này thấy Lục làm vậy chắc là theo lễ nghi nước ngoài đúng không, em biết mà, ha ha.”

Vừa nói nét mặt cô liền tối sầm lại, thế nhưng vẫn cố tỏ ra em không có chuyện gì, em rất ổn, thầy không cần phải lo lắng gì đâu.

Lục Ly cúi đầu hít thở sâu, sau đó hạ thấp giọng nói: “Hà Mạn Mạn, thầy...” “Cảm ơn thầy Lục hôm nay đến góp ý cho em, đợi khi nào thầy về nước em mời thầy đi ăn cơm vậy.”

Hà Mạn Mạn bất chợt cắt ngang lời Lục Ly, cô không dám nhìn anh, cứ đứng đó hoang mang ngó ngang liếc dọc, nói xong liền quay người muốn bỏ chạy, cô muốn rời khỏi chỗ này

Ở lại thêm một giây chỉ khiến cho tay chân cô thêm luống cuống, tâm trạng cô thêm bất ổn mà thôi

“Mạn Mạn, em nghe thấy nói đã...” Lục Ly gọi với theo, nhìn bóng dáng Hà Mạn Mạn như đang muốn tháo chạy, lòng anh thất lại.

Nghe Lục Ly gọi mình, Hà Mạn Mạn dừng bước, giọng bây giờ đã chuyển hẳn sang giọng mũi:

“Thầy Lục, xin thầy cho em chút tự trọng cuối cùng, để em mỉm cười rời khỏi nơi đây, được không?”

Lục Ly siết chặt nắm tay, nhìn bờ vai nhỏ nhắn của cô run lên từng cơn thốn thức, anh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng buông một câu: “Xin lỗi.”

Xin lỗi, vì đã để em chịu đựng nhiều như vậy...

Xin lỗi, thân là thầy giáo của em mà lại đi làm chuyện vượt quá bốn phận..

Mạn Mạn, em còn nhỏ, có rất nhiều chuyện em không hiểu, tôi không thể cho em những thứ em muốn được.

Dù cho chúng ta có phá vỡ được xiềng xích định kiến của thế gian này, nhưng tôi sợ em phải tốt nghiệp đại học trong sự soi mói của người đời, trong tuổi xuân của em sẽ có một vết nhơ là tôi

Tôi có thể chịu đựng được, nhưng tôi sợ không bảo vệ được em, khiến em bị những lời đồn ngoài kia tổn thương, tôi thà chịu đựng một mình, mong em có thể quên tôi đi.

Có lẽ người ngoài nhìn vào cảm thấy Lục Ly quyết định đi nước Anh nhanh như vậy là vì công việc, những lý do thật sự thì cả anh và Hạ Tu Dục đều rõ, lý do đó chỉ có mấy chữ:

Bảo vệ Hà Mạn Mạn, bảo vệ bản thân anh.

Lục Ly đành trở mắt nhìn Hà Mạn Mạn mở cửa nhà vệ sinh đi ra ngoài

Chốt lò xo trên cánh cửa co lại, tiếng cửa đóng mạnh một tiếng “rầm”

Người đi rồi, mang theo cả sự ấm áp trong phòng, cửa đóng lại, ngăn cách mọi ồn ào huyên náo ngoài kia

Lần này, đến lượt Lục Ly thất thần dựa vào tường, như thể trên đó vẫn còn sót lại nhiệt độ cơ thể ấm áp của Hà Mạn Mạn.

Nhạc đến đoạn cao trào, giọng của Houston càng da diết, như thể muốn mang người ta vào thế giới của chính cô

Lục Ly mệt mỏi xoa xoa trán, nếp nhăn giữa đầu chân mày tạo thành hình chữ “Xuyên” (1) thật rõ.

“And I wish to you, joy and happiness

But above all this, I wish you love

And I will always love you

I will always love you I will always love you“...

Anh lắng nghe lời bài hát, thấy lòng mình quặn thắt từng cơn, vô thức lẩm nhẩm theo vài câu:

“And I wish to you, joy and happiness

But above all this, I wish you love

(Anh chúc em luôn vui vẻ hạnh phúc Nhưng trên tất cả, anh mong em có được tình yêu)”

Lục Ly mệt mỏi cắn môi, để lộ ra sự nặng nề không thường thấy hàng ngày.

Bây giờ tôi nên làm gì với em đây?

Trên đường lái xe về nhà, lòng anh cứ không yên, có điện thoại gọi đến, là của Phùng Dục Dương

“Lục Ly, học sinh của cậu giỏi phết, tạp chí vừa xuất bản, bài viết đó nhận được nhiều lời khen nhất trên diễn đàn đấy.”

“Bài viết?”

Lục Ly nhớ đến bài diễn thuyết ngẫu hứng trong buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường của cô, anh chợt hiểu ra, sau đó nhớ lại nhất cử nhất động của Hà Mạn Mạn trên sân khấu, nhớ đến từng câu từng chữ cô nói ra, một cảm giác đấu tranh dữ dội dấy lên trong lòng, anh nhẹ nhàng thốt lên một tiếng, giọng có hơi kỳ lạ, những Phùng Dục Dương không nhận ra.

Ở đầu dây bên kia, trong giọng Phùng Dục Dương đều là tán dương và vui mừng, hai người nói chuyện vài câu, Phùng Dục Dương nói vào vấn đề chính của cuộc gọi này:

“Hôm nay tôi hẹn Tu Dục rồi, tranh thủ trước khi cậu qua Anh, ba đưa mình họp mặt đi.”

Lục Ly nhìn kính chiếu hậu, hôm nay anh thật sự không còn tâm trạng nào uống rượu trò chuyện, nên lơ đãng mở miệng từ chối, Phùng Dục Dương có phần bất ngờ, vội vàng khuyên nhủ: “Đến đi, đến đi, sau này cơ hội như vậy không còn bao nhiêu đâu.” Đầu dây bên kia, Phùng Dục Dương hình như lại có việc cần xử lý, loáng thoáng nghe thấy có tiếng nữ thư ký vang lên

Lục Ly do dự một hồi, thở phào và nhận lời, thế nhưng xe đã đến cổng của khu chung cư, anh định thay bộ trang phục khác thoải mái hơn rồi mới đi, dù sao thì bộ quần áo chỉnh tề mặc trên người này anh cất công mặc chỉ vì Hà Mạn Mạn.

Cùng lúc đó, Hà Mạn Mạn cứ bước đi không mục đích trên đường lớn, hai mắt cô đỏ ửng, vẻ mặt có phần thần thờ, không quan tâm đến ánh mắt tò mò của người khác, cô tìm một cái ghế dài ngồi xuống

Nghĩ lại mọi chuyện lúc này ở tiệm Fangliao, tìm cô cứ đập thình thịch mãi không thôi

Rất nhiều suy nghĩ loáng thoáng trong đầu cô, cứ quanh quẩn mãi, nhưng chẳng cái nào rõ ràng

Một nụ hôn chẳng chứng minh được điều gì, không phải sao? Đúng vậy, chẳng có ý nghĩa gì, chỉ là một lễ nghi đơn giản, đúng vậy, là như thế đấy!

Hà Mạn Mạn tự kỷ ám thị, vừa bào chữa cho hành động kỳ lạ của Lục Ly, cũng là để bảo vệ cho trái tim đã bị tổn thương trầm trọng của mình, cô vừa cử động đôi chân sắp lạnh cóng, cô nép người vào chiếc áo khoác xinh đẹp nhưng chẳng được tích sự gì ấy, sau đó cô hít sâu một hơi, cau mày và động tác đột ngột này của mình...

Đau quá!

Hà Mạn Mạn ngồi trên băng ghế dài, cũng không thềm để ý đến ánh mắt đầy ẩn ý của những người xung quanh, dù trong những ánh mắt kia là sự khinh thường, tò mò hay là suy nghĩ xấu xa đi chăng nữa..

Cô chậm rãi tháo giày cao gót, quả nhiên ngón chân đã bị trầy thành một vết thương không nhỏ, máu đang thấm ra ngoài, cả chiếc tất đen cũng sắp rách.

Nhìn vết thương ấy, cảm giác tủi thân dâng lên trong lòng, một luồng nhiệt nóng suýt tràn ra hốc mắt, Hà Mạn Mạn khịt mũi, lôi đôi giày thể thao từ trong túi giấy ra, khoác lên người bộ áo chống rét, như thể cô mới thấy ấm áp hơn đôi chút.

Hình như người ấm lên thì tim cũng không còn lạnh nữa.

Ngẩng đầu nhìn nơi mà lúc này mình đi qua như con ruồi không đầu và lung tung, mới phát hiện đây là một con phố Thương mại nổi tiếng của thành phố A, xung quanh đều là cửa hàng xa xỉ, cùng với những quán bar có đẳng cấp không thua kém gì Pub Cầu Vồng

Người đi đường đã thưa thớt dần, trời cũng tối đi.

Trung tâm thương mại trước mặt đã dựng lên những cây thông Noel, trên đó treo những bóng đèn nhỏ đủ màu sắc, lấp lánh trong đêm, đẹp vô cùng

Người tụ tập quanh đó càng lúc càng đông, không phải cặp đôi thì là cả gia đình, giao thông trên đường lớn hình như hơi tắc nghẽn, người qua lại nườm nượp, giữa cảnh tượng náo nhiệt phồn thịnh, cô cảm thấy bản thân mình có chút quạnh quẽ.

Hà Mạn Mạn lơ đãng thở dài, nhớ đến khi cô vừa bước từ phòng vệ sinh ra, Hình Văn Kiệt đã không còn đó nữa

Cô không từ tiệm Fangliao về thẳng nhà, bởi vì đôi mắt đang sưng húp, sợ bà ngoại lo lắng, nhưng vừa đi vừa khóc, cộng thêm từng cơn gió rét ủa qua, Hà Mạn Mạn cảm thấy mặt mình tê rát, như bị bỏng lạnh.

Cô lấy điện thoại ra soi mặt mình, đôi mắt có vẻ bớt sưng

Vừa thấy đồng hồ, Hà Mạn Mạn liền đứng phắt dậy, vô tình chạm vào vết thương ở chân, đau đến nhả cả mặt.

Giờ này mà mình còn chưa về, chắc bà ngoại sẽ lo lắng.

Hà Mạn Mạn cầm cái túi giấy đi vội về phía trạm xe buýt, không ngờ con phố buôn bán tấp nập ấy người đi dạo nhiều mà người đi về cũng không ít, một đám người chen chúc đứng xếp hàng đến tràn ra cả lòng đường, đều đang chờ xe buýt, Hà Mạn Mạn thấy hơi hoảng.

Nhìn cái túi lớn khá nặng trong tay, lại nhìn cánh tay phải đang bị thương..

Hết cách rồi, chật chội cũng đành chịu, dù sao cũng phải về nhà, tình hình giao thông thế này bắt taxi về cũng kẹt, không bằng tiết kiệm chút tiền chen lấn trên xe buýt để về còn hơn.

Trời đã tối hẳn, Hà Mạn Mạn sợ đông, tìm một góc xó nào đấy ở trạm xe, buồn chán đứng lướt điện thoại, lâu lâu lại ngẩng lên xem xe đã đến hay chưa

Xung quanh đều là tiếng nói chuyện rôm rả của người đứng chờ xe, mặc dù ồn ào không tả nổi, nhưng sắp hết năm rồi, bầu không khí ít ra cũng vui vẻ, khiến cho một người đang cô đơn như Hà Mạn Mạn cũng như tìm được chút hơi ấm.

“Bíp bíp...”

Trên đường giao thông tắc nghẽn nghiêm trọng, mười phút không nhích nổi một trăm mét, Lục Ly ngồi trên chiếc BMW của mình nghe nhạc, tay chống cằm không hề sốt ruột

Nếu chú ý sẽ phát hiện anh vẫn đang nghe bài “I will always love you” của Houston

Thấy xe ở trước mặt đi được vài bước, Lục Ly cũng nhấn ga di chuyển lên.

Một nơi lớn như thành phố A này, vấn đề kẹt xe khá là phổ biến, hướng hồ là phố thương mại, chuyện kẹt xe bình thường như cơm bữa, mỗi lần ba mươi phút cũng là bình thường, những tài xế hiểu rõ vấn đề này nhưng tay vẫn thi nhau bấm còi inh ỏi, như thể bấm còi nhiều vào thì xe sẽ di chuyển được, thậm chí là cất cánh bay lên!

Đột nhiên chiếc điện thoại đặt bên cạnh ghế lái rung lên, Lục Ly nhìn qua, là Hạ Tu Dục

Vừa bắt máy, giọng của Hạ Tu Dục đã vang lên, anh ta hiểu rõ nên hỏi thẳng: “Thằng nhóc mày kẹt xe chỗ nào đây?”

Lục Ly bất đắc dĩ cười một cái, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, đáp: “Ở phố...!”

Giọng anh bỗng ngưng bặt, qua cửa sổ xe, Lục Ly nhìn thấy một bóng dáng bé nhỏ đang đứng bên đường, hai mắt anh mở lớn

Hạ Tu Dục nhận ra Lục Ly có điểm bất thường, càng tò mò hơn là tại sao cậu ta nói được nửa câu đã im hẳn, Phùng Dục Dương ở cùng với Hạ Tu Dục phía bên kia cũng hỏi làm sao thế, Hạ Tu Dục lơ mơ lắc đầu không hiểu, bèn hỏi lại Lục Ly:

“Sao thế? Sao đột nhiên không...”

“Hôm nay tôi có việc, không đến được.” Lục Ly cắt ngang lời của Hạ Tu Dục, không đợi anh ta nói thêm gì đã tắt cuộc gọi.

Hạ Tu Dục tay cầm điện thoại, bất ngờ vì câu nói của Lục Ly, anh ta liền thắc mắc: “Khoan đã, sao vậy, alô, alô?”

Phùng Dục Dương ngồi bên cạnh nhìn Hạ Tu Dục, cầm chiếc ly để cao nhấp một ngụm nhỏ rượu vang, một bên nhướn cằm, như thể đang hỏi Hạ Tu Dục Lục Ly bên kia xảy ra chuyện gì

Hạ Tu Dục cầm điện thoại, vô tội nhún vai một cái:

“Bảo không tới nữa, sau đó tắt cuộc gọi luôn...”

35. Chương 35: Phía Sau

Sự lo lắng hiện rõ trên gương mặt tuần tú của anh, dù cho bình thường anh rất ít khi lộ ra biểu cảm như thế...

Thấy Hà Mạn Mạn như đang nói không sao, nhưng cô lại bất giác vung vẩy bàn tay phải, rõ ràng là đang

đau

Lục Ly cắn môi, anh ngẩn ngơ nhìn Hà Mạn Mạn một lúc lâu, sau đó không suy nghĩ nhiều, đỗ xe cạnh đường đối diện, tháo dây an toàn, xuống xe, khóa lại, mọi động tác đều diễn ra nhanh chóng dứt khoát

Vốn tưởng anh sẽ băng qua bên đường gặp cô, thế nhưng Lục Ly lại làm một việc cực khác người, anh đi về hướng ngược lại.

Trên đường đi, Lục Ly để ý những chiếc xe buýt, anh tiến đến trạm xe buýt phía trước một trạm mà Hà Mạn Mạn đang đứng đợi, mua một tờ báo

Thời gian trôi đi, tình trạng tắc nghẽn đã cải thiện hơn, Lục Ly cầm tờ báo trong tay như thể không hề có ý định xem, ngược lại mọi người ở trạm xe anh đang đứng lại nhìn anh chằm chằm

Mặc dù cả người chỉ mặc quần áo bình thường nhưng ở anh vẫn toát ra vẻ cao quý, quan trọng hơn chính là cái khí thể toát ra từ anh, trong không hề giống một người phải ngồi xe buýt.

Lục Ly nhìn số người ở trạm này không đông, nhưng đến con phố thương mại trước kia lại đông hẳn lên, trạm này cách trạm tiếp theo không gần cũng không xa, thế nhưng những con người lười biếng kia nhất quyết không chịu đi bộ thêm vài bước đến trạm kế tiếp

Trong những con người lười biếng ấy có Hà Mạn Mạn tay còn đang bị thương

Rất nhanh xe đã đến, Lục Ly ngồi ở vị trí gần cửa xe, cầm tờ báo lên xem, cổ để che kín mặt, từ ngoài nhìn vào vừa khéo che hết gương mặt đẹp đẽ của anh, như thế Lục Ly chẳng qua chỉ là người đàn ông khí thể hơn, ăn mặc tinh tế hơn mà thôi.

Đường xá thông suốt, cả xe buýt cũng chạy ngang tốc độ với BMW, các tài xế cũng muốn mau chóng rời khỏi cái con phố thương mại hay tắc nghẽn này, sợ đến giờ cao điểm lại kẹt nữa, không những tốn thời gian mà liên lụy mình về nhà muộn.

Hà Mạn Mạn lên xe khá nhanh, nhưng trên xe sớm đã không còn chỗ ngồi

Quả đúng với suy nghĩ của Lục Ly, người lười thì đâu cũng lười, như dự đoán của anh, Hà Mạn Mạn đứng ngay bên cạnh anh, bởi vì nơi đó gần cửa xuống, lát nữa xuống xe không cần phải chen lấn.

Người lên xe ở trạm này rất đông, Hà Mạn Mạn bị chen lấn đến nỗi nghiêng đồng ngã tây, vừa phải bảo vệ bàn tay bị thương, vừa phải xách theo chiếc túi nặng trĩu, tay còn lại bám vào tay vịn, không vững một chút nào.

Cô vốn đã gầy gò, bây giờ trông lại càng ốm yếu hơn.

Màn đêm dần buông xuống, bên ngoài cửa sổ những ánh đèn sáng lấp lánh rực rỡ, hắt từng đốm sáng lên đôi mắt những người đang nhìn chúng

Hà Mạn Mạn đứng đó bĩu môi, cúi đầu xuống nhìn chân mình tránh bị ngã, vừa ngẩng đầu lên đã chú ý đến người đàn ông ngồi trước mặt mình, không kìm được nhìn thêm vài cái, bởi vì cái khí thế mà người đó tỏa ra đúng là rất khác biệt

Hà Mạn Mạn thəm cảm thán, đúng là một người đàn ông quyến rũ, dù cô không thấy được gương mặt của anh ta

Tờ báo đã che mắt đầu và gương mặt của người nọ, thậm chí ngay cả cổ cũng che kín, cả người nhìn có vẻ gượng gạo rất không tự nhiên, thế nhưng không thể phủ nhận là dù có ngồi đó thì Hà Mạn Mạn vẫn có thể thấy được chân của anh ta, đôi chân dài đẹp thẳng tắp.

Hơn nữa bàn tay cầm báo của anh ta cũng trắng nõn mịn màng, mười ngón tay thon dài, vừa nhìn là biết đây là tay của mấy cậu ấm nhà giàu..

Người này đâu giống phải ngồi xe buýt

Không chỉ Hà Mạn Mạn không nhận được muốn quan sát anh, những hành khách khác cũng để ý tới người đàn ông không phù hợp với chiếc xe buýt này, đúng lúc đó xe chạy, tay Hà Mạn Mạn nắm chắc lái mới đứng vững được, đang định nhìn người đàn ông “kỳ lạ nhưng quyến rũ” ấy thêm chút nữa thì anh ta lại đột nhiên đứng lên.

Người chung quanh nhìn thấy có ghế trống đều muốn tranh nhau ngồi, nhưng không ai có gần như Hà Mạn Mạn, cô bước một bước nhỏ đặt mông ngồi xuống chỗ ấy, những hành khách đang đứng kia đều hậm hực nhìn Hà Mạn Mạn.

Hôm nay thật may mắn!

Hà Mạn Mạn cười khoái chí, không ngờ hôm nay đi xe vào giờ cao điểm mà vẫn còn chỗ ngồi.

Đúng là khó tin?

Thế nhưng nụ cười của cô ngay lập tức đông cứng trên mặt

Mùi hương thoang thoảng xung quanh cô lúc này chính là mùi trên người thấy Lục, vừa dịu nhẹ vừa thanh khiết, nghĩ đến người lúc này có phần kỳ lạ khi dùng bao che mặt, còn có cả bàn tay thon dài ấy nữa, mọi thứ như đang đồng loạt hướng về con người đang ngự trong lòng cô.

Cô siết chặt cái túi giấy trong tay, nhìn về phía người đàn ông vừa đi qua như bị chạm phải điện, có điều

tiếng báo “Tới trạm” vang lên trên xe đã đập tan mọi phỏng đoán của Hà Mạn Mạn

Người ấy xuống xe rồi? Hà Mạn Mạn ngơ ngác nhìn nơi khác, cô cười xớt xa

Chắc do mình quá nhạy cảm thôi, sao có thể là thầy Lục chứ

Người ta có xe BMW, tề lăm thì vẫn còn có xe Hạ Tu Dục chuẩn bị cho, sao có chuyện đến đây chen xe buýt giống cô được

Hơ hơ, chắc mình bị ma nhập rồi.

Đã đến mức xuất hiện cả ảo giác, bây giờ đã thế này, đến khi anh qua Anh thì sao đây?

Mình sẽ ra sao đây?!

Hà Mạn Mạn thở dài, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mặc kệ những người không có chỗ ngồi trên xe đang chen lẫn nhau, một chỗ ngồi trên xe dường như đã tách chiếc xe buýt thành hai thế giới khác nhau, những người đang đứng, giống như những miếng cá mòi trong hộp áp sát vào nhau, không một kẽ hở, còn những người ngồi trên ghế thì giống như quây rau củ nhập khẩu trong siêu thị, mỗi người đều có không gian rộng rãi.

Chính vào lúc mà Hà Mạn Mạn quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, Lục Ly đứng cách đó không xa hạ tờ báo trên tay xuống, đứng ở một góc trong xe, im lặng nhìn cô, nhìn bàn tay nhỏ đang đưa lên lau mặt, mu bàn tay bị nước mắt thấm ướt.

Anh siết chặt tờ báo trong tay.

Sau một hồi lắc lư, cuối cùng xe buýt cũng đến trạm, lúc này, người trên xe không còn nhiều, Lục Ly ngồi góc trong cùng của hàng ghế cuối

Cả đoạn đường anh gần như dán mắt vào Hà Mạn Mạn đang xem cảnh vật bên ngoài cửa sổ, mắt không chớp lấy một cái, đôi mắt sâu thẳm như đại dương mênh mông, nhưng những tình cảm trong đó lại được anh che đậy kỹ càng không sao nhìn ra được

Chiếc xe dừng ở trạm gần nhà bà ngoại, Hà Mạn Mạn cầm chiếc túi giấy lớn xuống xe, không để ý đến phía sau có một người đàn ông dáng người cao lớn đang đi theo mình

Cô đi trước, Lục Ly tay dắt túi áo theo sau, cô đi bao nhiêu bước anh đi theo từng ấy bước, cổ dừng lại

vuốt ve con mèo nhỏ của cửa hàng tiện ích thì anh đứng lại nhìn cô, cô dừng chân cột dây giày thì anh đứng phía sau nhìn cô, cô dừng bước chờ đèn đỏ thì anh đứng ở chỗ cách đó không xa nhìn cô, không hề chớp mắt.

Khoảng cách giữa hai người từ lúc xuống xe đến giờ vẫn giữ nguyên như vậy, như thể khoảng cách giữa họ cả đời này cũng không cách nào vượt qua được.

Cuộc đời mỗi người đều giống một chuyến xe, sẽ có rất nhiều người trên chuyến xe đó, đó đều là những người xuất hiện trong cuộc đời bạn, khoảng cách mà họ đi cũng như thời gian họ bầu bạn với bạn, có người ngắn có người dài, thế nhưng cho đến cuối cùng, trên chuyến xe đó chỉ còn lại một mình bạn, quay đầu nhìn lại toa xe, những gì còn sót lại đều là những dấu ấn hoặc sâu hoặc cạn mà họ để lại trong lòng bạn, cũng chính là những kỉ niệm của bạn và họ.

Đi ngang qua quảng trường nhỏ trước nhà bà, băng qua đường, những lúc đó vẫn luôn có một dáng người cao ráo đi phía sau che chở cho Hà Mạn Mạn

Dưới ánh đèn đường, hàng mi dài của anh in bóng xuống đôi mắt, anh chớp mắt nhìn cô vì túi đồ trong tay quá nặng mà cứ phải thay phiên đổi tay cầm.

Rất nhiều lần anh giận mình không thể chạy lên giúp cô, vì vừa đi về phía cô được vài bước là lại chần chừ lui lại, nhìn khoảng cách giữa hai người, anh bất lực cắn chặt môi, suốt cả đoạn đường cứ duy trì khoảng cách ấy với cô, không hơn một bước.

Trên con đường nhỏ không quá sầm uất này, người đi đường vội vàng chạy vào nhà, chỉ còn lại cô gái nhỏ đang chật vật xách đồ bước đi chầm chậm trên đường, phía sau còn có một chàng trai đang đi theo từng bước chân cô

Lần đầu tiên, Lục Ly dù chỉ đứng ở phía sau nhìn bóng lưng người khác, nhưng vẫn cảm nhận được hơi ấm mà từ lâu anh đã đánh mất

Gió rét thổi vù vù, lạnh đến nỗi chớp mũi Hà Mạn Mạn đỏ lên, đôi bàn tay đã sắp bị lạnh cóng, nhưng không hiểu vì sao, như thể có một luồng sức mạnh dẫn dắt cô, giống như đang nói với cô đi chậm lại, chậm lại, chậm hơn nữa...

Trong khu nhà ở của quân đội, ánh đèn vàng hơi mờ mờ, Lục Ly đứng trong bóng tối nhìn Hà Mạn Mạn đi lên, tận mắt nhìn thấy đèn hành lang ở tầng bốn sáng lên mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng anh không bỏ đi ngay mà vẫn đứng ở dưới bất động nhìn lên.

Nếu đời người thực sự giống như một chuyến xe, anh nghĩ đã đến lúc mình nên xuống xe, nhưng lại luyến chẳng thể rời đi.

Hà Mạn Mạn đứng ở hành lang tầng bốn nhìn ra bên ngoài theo bản năng, ngoài ánh đèn đường mù mờ kia, khắp nơi chỉ là một mảng đen kịt, cô khẽ nhếch miệng, quay sang gõ cửa, gọi bà ngoại

Lúc này, Lục Ly từ từ đi xa, nếu như lúc này cô nhìn ra ngoài cửa sổ, nhất định sẽ nhận ra người đàn ông dưới lầu ấy chính là Lục Ly.

Thế nhưng..

cô đã không làm thế.

Bà ngoại vừa mở cửa đã thấy mắt cô hơi sưng, đi về nhà với chiếc túi lớn.

Nửa đêm nửa hôm, bà ngoại giật cả mình, cứ tưởng đã xảy ra chuyện gì, đoán là tên thư ký kia bắt nạt Hà Mạn Mạn, giận đến nổi suýt chút đã cầm dao tìm anh ta tính sổ, cũng may là Hà Mạn Mạn ngăn bà lại, đưa điện thoại cho bà xem tin nhắn của Hình Văn Kiệt gửi tới:

“Cố Mạn Mạn, rất vui được làm quen với người bạn như cô.”

Bà ngoại nhìn hồi lâu:

“Tốt quá rồi, người ta rất thích người bạn như cháu đấy.”

Hà Mạn Mạn mệt mỏi cất điện thoại, bĩu môi không nói gì, quay đầu đi vào phòng, không để ý bà ngoại ở phía sau đang hỏi vì sao mắt cô lại sưng

Ý của Hình Văn Kiệt đại loại chính là “bạn”, tức là hai người chỉ có thể làm bạn mà thôi, không thể tiến xa hơn nữa

Tin nhắn viết rõ ràng như vậy, Hà Mạn Mạn tất nhiên hiểu là người ta không có ý với cô, mà cô càng không có.

36. Chương 36: Dĩ Vãng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau hai ngày, Hà Mạn Mạn bình tĩnh lại, trong thời gian này Lâm Khiết gọi điện đến hỏi cô tình hình xem mắt thế nào, cô đều cười khi cho qua chuyện.

Cô gửi cái bản kiểm điểm mà Lục Ly yêu cầu mình viết đến hộp thư của anh, nói chung là qua quýt chiếu lệ cho xong chuyện, nội dung đại khái là không cho rằng mình có lỗi, nhưng vẫn cảm thấy áy náy về việc gây mất trật tự trong lớp.

Một bản kiểm điểm hết sức đơn giản không có ý nghĩa gì khác

rảnh rỗi nằm trên giường xem tin bạn bè đăng rồi lại nhìn vào khoảng không trước mắt, ngay cả những đứa bạn thường ngày sôi nổi này cũng mất tăm hơi

Cô

Đường như trong tích tắc, tất cả các sinh viên trong trường, bất kể là chăm chỉ hay lười nhác, hoặc phá phách cỡ nào cũng đều bắt đầu ôn tập chuẩn bị cho kỳ thi

Cuộc sống của Hà Mạn Mạn vì thế mà yên tĩnh hơn, gọi điện thoại cho Lâm Khiết, hai người cũng chỉ nói dăm ba câu là tắt máy.

Suốt ngày nhàm chán như vậy, Hà Mạn Mạn nhìn vết thương đã kết vảy trên bàn tay của mình, cuối cùng quyết định đi thi.

May mà mấy hôm trước cô có về ký túc xá lấy sách

Cũng giống như bao sinh viên khác, Hà Mạn Mạn bắt đầu ôn tập ở nhà, hiệu quả cao hơn hẳn so với ôn thi ở ký túc xá

Thứ nhất là do nhà bà ngoại không có wifi, thứ hai là bởi vì Hà Mạn Mạn cũng là một người khá chăm chỉ, mặc dù thường ngày không hay đọc sách, thế nhưng lúc gần thì vẫn luôn tuân theo một quan điểm:

Nước tới chân rồi thì nhảy, thà có còn hơn không! Lúc này, lại gặp phải Vương Dập Hạo đến nhà bà ngoại biếu quà, bà cũng cho lại cậu ta ít dưa muối nhà làm, cô và Vương Dập Hạo nói với nhau vài câu, tuy cũng là người thân trong nhà, nhưng có quan hệ máu mủ hay không cũng ảnh hưởng nhiều đến mức độ tình cảm nặng nhẹ.

Quan hệ giữa Vương Dập Hạo và Hà Mạn Mạn vẫn nhạt như trước, có điều, Hà Mạn Mạn vẫn giữ lịch sự đưa cậu ta đi đến cổng lớn ở tầng trệt, đưa món đồ bà ngoại gửi cho Lưu Hà cho cậu ta.

Đã gần chiều tối, sắc trời cũng chuyển dần, nhưng đèn đường ở xung quanh vẫn chưa sáng lên, gió lạnh bốn phía càng làm cho tiết trời thêm rét

Khoảng trống giữa hai tòa nhà là nơi hút gió, một cơn gió nhẹ lướt qua cũng khiến cho Hà Mạn Mạn co rúm người lại, cô thu người vào chiếc áo chống rét mình khoác ở nhà.

Trời không phải lạnh khô, mà là rét buốt thấu xương, nếu đứng dưới nhà quá lâu, Hà Mạn Mạn sợ mình sẽ bị bỏng lạnh mất

Cô sợ nhất là lạnh, cái cảm giác lạnh thấu linh hồn, giống như trên người không một mảnh vải đứng đón hơi gió ngay dưới máy lạnh mười bảy độ.

Vương Dập Hạo nhìn xuống bàn tay đang quần gạc của Hà Mạn Mạn, câu hỏi lẫn trong tiếng gió: “Tay cậu đã đỡ chưa?” Giọng nói như bị gió cuốn đi rất xa

Hà Mạn Mạn gật đầu: “Ừm, đã đóng vảy rồi.”

“À, vậy thì tốt rồi.” Vương Dập Hạo như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Hà Mạn Mạn mất kiên nhẫn, dù sao thời tiết lạnh như thế, cô có tốt tính đến mấy cũng không muốn đứng ở dưới hứng gió cùng cậu ta, cô quần lại cái áo bông, nhìn gương mặt trắng nõn của Vương Dập Hạo, nói:

“Nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi lên trước đây.”

Nói rồi cô vẫy tay với Vương Dập Hạo, quay người đi lên lầu.

“Mạn Mạn.” Tiếng gọi đột nhiên vang lên phía sau cô.

Vương Dập Hạo đứng giữa gió lạnh bất chợt gọi lớn, giọng nói có chút run rẩy, không biết có phải là do lạnh hay không

Hà Mạn Mạn nghe gọi liền quay đầu, nhìn bàn tay Vương Dập Hạo đang siết chặt cái túi ni lông lúc nãy cô đưa cho, nhìn cậu ta, cô thắc mắc không nói gì.

“Cậu..

to..

to...”

“Cậu cái gì, tớ cái gì?! Đừng tốn thời gian đứng ở đây nữa.” Hà Mạn Mạn nhìn Vương Dập Hạo oán trách, xoa bàn tay đã đỏ ửng vì lạnh của mình.

Nghe Hà Mạn Mạn nói thế, chàng trai đứng đó với dáng vẻ cuống quýt, mặt đỏ bừng lên

“Cậu vẫn còn hận tôi sao?” Vương Dập Hạo đột nhiên cất giọng, ánh mắt nhìn Hà Mạn Mạn có một chút mong mỏi, nét mặt cũng thấp thoáng sự mẩn mộ, tình cảm dồn dập đến nỗi Hà Mạn Mạn không sao ngó lơ được

Đúng lúc ấy, đèn đường lại chợt sáng lên, chiếu vào gương mặt Hà Mạn Mạn, mắng sáng mắng tối, thế nhưng lại làm nổi bật sự bình tĩnh của cô, cô nhìn Vương Dập Hạo, không biết vì sao lại cảm thấy buồn cười

Hà Mạn Mạn tiến lên trước vài bước, nhìn vào mắt Vương Dập Hạo nói từng câu từng chữ: “Không có tình cảm, cũng không quan tâm, hận thế nào được? Phải có yêu mới có hận chứ.” Vương Dập Hạo sốc nặng đứng tại chỗ, cậu ta quay lưng lại với cột đèn đường, cả gương mặt lẫn đôi mắt đều là một màu u ám.

Ngữ điệu của Hà Mạn Mạn cũng giống như thời tiết trước mắt, lạnh đến thấu xương, ánh mắt nhìn Vương Dập Hạo cũng khá lạnh giá

Cô không muốn cho cậu ta thêm một tia hy vọng nào, bởi vì hai người hoàn toàn không có khả năng

Nhưng không hiểu vì sao cô lại thấy tội nghiệp cho Vương Dập Hạo, nhìn cậu ta như vậy, cô như thấy bản thân mình trước mặt Lục Ly, cứ cố chạy theo hạnh phúc không thuộc về mình, để rồi đến khi quay đầu lại thì cả hai người đều đầy thương tích.

Sớm cắt đứt hy vọng, sẽ tốt cho cả cậu và tôi.

Vương Dập Hạo không dám nhìn Hà Mạn Mạn, mắt cậu ta chùng xuống, bàn tay cầm cái túi siết ngày càng chặt, trong tiếng gió rít gào, cậu ta lẩm bẩm hỏi:

“Có phải là do..

cha tôi...”

“Mạn Mạn!” Một giọng nói vang lên cắt ngang câu nói của Vương Dập Hạo, hai người đứng đối diện nhau cùng lúc nhìn về phía phát ra giọng nói

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, Hạ Tu Dục mặc bộ đồ thể thao mỏng manh, tai đeo tai nghe màu đen, nhìn như đang đi chạy bộ

Hạ Tu Dục tiến về phía hai người, nhìn Hà Mạn Mạn cả người quần áo bông mà cười hì hì, tiện tay gỡ một bên tai nghe ra.

Hà Mạn Mạn cười chào hỏi: “Hạ Đại ca, trùng hợp quá...”

“Không trùng hợp đâu, nhà anh ở ngay sau nhà em mà.” Hạ Tu Dục nói tỉnh bơ, sau đó anh ta nhìn qua khuôn mặt thanh tú của Vương Dập Hạo, cứ ngỡ là bạn trai nhỏ tuổi của Hà Mạn Mạn, ánh mắt của anh ta có phần kỳ lạ, gượng gạo nhìn Hà Mạn Mạn hỏi:

“Người này là...” Hà Mạn Mạn cũng theo ánh mắt của Hạ Tu Dục nhìn sang Vương Dập Hạo, thở nhẹ một hơi.

Cô nên giới thiệu thế nào đây? Bạn? Hình như từ sau khi cha cậu ta và Lưu Hà kết hôn, hai người bọn họ đã không còn là bạn nữa rồi

Bạn học? Đó chỉ là chuyện từ hồi mẫu giáo

Người nhà? Không chung máu mủ thì người nhà cái gì chứ..

Có lẽ mười năm trước hai người còn là bạn bè, bạn thời thơ ấu hoặc là bạn học, thế nhưng bây giờ mối quan hệ ấy vì quan hệ gia đình phức tạp mà cũng trở nên méo mó theo.

Thông cảm cho Hà Mạn Mạn, cô vốn nghèo từ ngữ, không biết nên giới thiệu thế nào cho phải

Hạ Tu Dục thấy Hà Mạn Mạn ngăn người ra đó, anh ta cau mày.

Chưa đợi được câu trả lời của Hà Mạn Mạn, Vương Dập Hạo có lẽ cũng nhìn ra được sự khó xử của cô nên xin phép đi trước, trước khi rời khỏi còn gật đầu chào Hạ Tu Dục

Từ nhỏ Hạ Tu Dục đã được giáo dục rất tốt, mặc cho Vương Dập Hạo nhỏ tuổi hơn mình, anh ta cũng gật đầu nhẹ nhàng đáp lại.

Bởi vì Hạ Tu Dục mặc khá ít, lạnh đến nỗi phải đứng nhảy liên tục tại chỗ, vừa nhìn bóng dáng Vương Dập Hạo đi xa dần vừa ngờ ngợ hỏi:

“Sao nhìn quen thế nhỉ?” Giọng anh ta không lớn lắm, nhưng Hà Mạn Mạn bên cạnh vẫn nghe thấy rất rõ ràng

Cô hà hơi vào bàn tay đã sắp đông cứng của mình, đáp: “Cậu ta làm thêm ở Pub Cầu Vồng.” Hạ Tu Dục “ồ” lên một tiếng như chợt nhớ ra.

Hà Mạn Mạn nhìn Vương Dập Hạo đã khuất bóng, cô cũng định vào nhà, gần đây có thật sự không đủ hơi sức để mà đứng ở đây đôi co, đấu võ mồm với Hạ Tu Dục mặt mày gian trá như hồ ly này

Cô bây giờ chỉ ôn tập, ngủ, ôn tập rồi lại ngủ, thậm chí cả nhiệm vụ nấu cơm ngày trước cô làm giờ cũng trả về cho bà ngoại

Bà ngoại thì cứ tưởng tên thư ký Hình Văn Kiệt ấy đã làm Hà Mạn Mạn buồn lòng, nên từ đó không còn dám bảo cô đi xem mắt nữa.

Cô gặp người chào Hạ Tu Dục thay cho lời tạm biệt, định cứ thế về nhà, ngay lúc đang định đi thì Hạ Tu Dục lại gọi cô, băng quơ hỏi một câu..

Có điều câu hỏi băng quơ ấy lại khiến cho Hà Mạn Mạn có phần khó hiểu:

“Bọn em thi ngày nào vậy?” Hà Mạn Mạn bấm đầu ngón tay tính toán, ngẫm nghĩ rồi đáp: “Thứ hai tuần sau bắt đầu thi.”

Hạ Tu Dục vỗ tay một cái, có vẻ rất vui khi nghe tin này

“Thế hay quá, thứ ba anh đến đón em tham dự tiệc tiễn chân thấy Lục.”

“Tiệc tiễn chân thấy Lục sao?” Hà Mạn Mạn ngăn người ra lặp lại câu hỏi, sắc mặt tái xanh dần chuyển thành một màu ảm đạm, sao đầu óc cô lại ngu ngơ đến mức quên bống mất chuyện ấy chứ

Lục Ly sắp đi nước Anh rồi, hơn nữa chuyến đi này cũng không biết mấy năm sau mới có thể quay về.

Nhìn nét mặt của Hà Mạn Mạn, Hạ Tu Dục ngỡ ngàng:

“Đúng thế, em quên rồi à?”

Chuyện này Hà Mạn Mạn sao quên được, cũng làm sao mà dám quên? Ánh mắt cô có chút cô đơn, cô gật đầu nhẹ nhàng đồng ý, nói một câu tạm biệt rồi từng bước đi lên nhà.

Cô gái đi giữa gió rét, cả người quấn kín áo bông, nhìn vô cùng nhỏ nhắn, thậm chí trong mắt của Hạ Tu Dục, anh ta còn thấy cô hiền lành đáng yêu

Bóng lưng bé nhỏ của Hà Mạn Mạn không hiểu sao lại giống với bóng lưng của người trong lòng Hạ Tu Dục, nhỏ nhắn như trẻ con, tóc dài dài xoăn xoăn, nụ cười tỏa nắng.

Hạ Tu Dục có chút không nỡ, khi Hà Mạn Mạn sắp sửa lên lầu, anh ta liền cất tiếng gọi, nhìn nét mặt thắc mắc của cô, sắc mặt anh ta nặng nề, thốt ra một câu khiến Hà Mạn Mạn không sao hiểu nổi:

“Người mà em nhìn thấy, không phải là Lục Ly thật sự.”

Một người nhắng nhít như Hạ Tu Dục đột nhiên lại nghiêm túc như vậy, Hà Mạn Mạn không phản ứng kịp, không hiểu được ý nghĩa câu nói vừa rồi, cổ lớn tiếng hỏi lại:

“Gì ạ?”

Hai mắt cô mở lớn, thuần khiết như một chú nai con

Hạ Tu Dục đứng đó neho mắt lại, thân hình anh ta cao lớn, thẳng thớm không kém gì Lục Ly, đôi mắt long lanh rực rỡ vô cùng, dáng vẻ này chói lóa đến mức Hà Mạn Mạn cảm thấy nhức mắt.

“Mạn Mạn, em nên dùng trái tim để cảm nhận người bên cạnh mình.” Vừa nói, anh ta vừa mỉm cười với Hà Mạn Mạn, nói xong lại trở về bộ dạng của một anh chàng nhà giàu, vừa đeo tai nghe vừa than lạnh, vẩy tay hai cái với cô coi như chào tạm biệt, dần dần chạy mất hút dưới ánh đèn đường

Trong đầu cô thoáng qua một suy nghĩ, cô cứ thần thờ dưới gió lạnh rất lâu, lại mỉm cười đau khổ gạt đi cái suy nghĩ ấy

Nhìn về phía xa nơi Hạ Tu Dục vừa mới chạy mất, bóng người cao gầy ấy đã trở thành một chấm đen nhỏ, cô mím môi, chỉ coi Hạ Tu Dục như một bệnh nhân tâm thần đang lên cơn.

37. Chương 37: Giận Hờn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hà Mạn Mạn gọi điện thoại cho giáo viên các bộ môn và thầy phụ trách

Nếu thi bình thường, cộng với điểm số ngày thường của cô, muốn không bị trượt thì rất dễ

Nếu hoãn thi thì sẽ phải thi chung với các bạn thi lại, trên sáu mươi điểm trở lên đều chỉ tính sáu mươi điểm, nhưng dưới sáu mươi điểm thì sẽ bị đánh trượt, không một chút nương tay.

Đến

lúc ấy, có qua môn được không cũng khó nói, cộng với suốt kỳ nghỉ cô hoàn toàn không có động lực học tập, trượt là cái chắc.

Hà Mạn Mạn gọi hết cho tất cả giáo viên bộ môn nhưng duy chỉ có Lục Ly là cô không gọi

Cuộc sống xoay giữa trường học và nhà ngoại khiến thời gian trôi qua rất nhanh

Gia đình Lưu Hà cũng không đến quấy rầy, cuộc sống của hai bà cháu rất êm đềm

Rất nhanh, ngày thi đã cận kề.

Trường Đại học A nổi tiếng trong tất cả các trường đại học cả nước về việc nghỉ sớm nhưng khai giảng muộn

Hà Mạn Mạn ngày xưa cũng vì điều này mới ghi danh thi vào đây, nhưng độ nghiêm khắc trong kỳ thi cuối kỳ của trường này cũng rất có tiếng.

Muốn ngày 2 nào cũng rớt môn, Đại học A quá phù hợp

Muốn hôm nào cũng thi lại, Đại học A là tốt nhất! Tương truyền, Đại học A có Tứ đại danh bộ, ngoài ra còn có một thầy giám khảo đỉnh cao được tất cả sinh viên xưng là Gia Cát Chính Ngộ

Thiên hạ đồn nếu gặp phải vị giám khảo này thì bạn có thể bỏ cuộc nộp bài

Mức độ truyền kỳ của thầy giám khảo này tương tự như con mắt thứ ba của Nhị Lang Thần mọc ở phía sau gáy, có vài cái thuần phong nhĩ, có mấy đôi thiên lý nhân...

Điều này vẫn chưa phải mấu chốt, quan trọng nhất là phòng thi bậc thang hai trăm người nhưng chỉ ngồi có hai mươi thí sinh

Như thế thì khoảng cách xa đến nỗi ngay cả thí sinh 7 bên cạnh mình là nam hay nữ cũng chẳng nhìn rõ

Riêng điểm này đã chứng tỏ trường Đại học A nhiều giáo viên, lớp học cũng nhiều không kém.

Hà Mạn Mạn cũng khổ, dở môn Tiếng Anh nhất thì lại bị chia vào cái phòng có hai trăm chỗ ngồi nhưng chỉ có hai mươi thí sinh ấy..

Cô vừa bước vào phòng đã thấy Lâm Khiết nhìn mình kinh ngạc, cứ như là thấy ma

Hà Mạn Mạn đặt cặp sách của mình tại khu vực để vật dụng dành cho thí sinh ở trên bục giảng, sau đó đi đến chỗ ngồi của mình nhìn Lâm Khiết cười và nói, “Ngốc à, tớ mới không đến mấy ngày, đã không nhận ra tớ rồi à?”

Lâm Khiết dụi mắt, “Không phải là cậu đã hoãn thi à?”

“Hủy rồi, tớ không dám chắc mình đỗ, không bằng thi luôn bây giờ, nếu vẫn trượt thì hãy tính đến chuyện hoãn thi, xem như chưa cho mình thêm một con đường.” Hà Mạn Mạn đặt dụng cụ học tập lên bàn, vừa lấy thẻ sinh viên ra vừa cười.

Lâm Khiết lo lắng nhìn bàn tay Hà Mạn Mạn, “Vây tay cậu ok chứ?”

Hà Mạn Mạn nhấc bàn tay phải lên xem qua, trên ấy còn bọc bằng một lớp vải mỏng, những sáng nay khi thay thuốc, Hà Mạn Mạn thấy bên trong vẫn còn một mảng vảy nhỏ chưa bong

Cô không quan tâm phẩy tay nói

“Không sao rồi, cậu yên tâm.”

Nhìn dáng vẻ của Hà Mạn Mạn, Lâm Khiết có chút lo lắng, nhưng cũng không còn cách nào, chỉ có thể gật đầu.

Lúc này, trong lớp vẫn chưa nhiều người, chỉ có lác đác dăm ba người

Khi thi đều có sắp xếp chỗ ngồi, không giống như ngày thường ở lớp ủa nhau tranh chỗ

Hai người ngồi cách nhau khá xa, phải rướn cổ ra mà nói chuyện, Lâm Khiết liền lê đến bên cạnh Hà Mạn Mạn, nói như thủ thủ bí mật, “Cậu biết laptop của tớ là ai tặng không?” Hà Mạn Mạn nhìn dáng vẻ của Lâm Khiết, có chút nực cười, cô lắc đầu

“Là ngài Chủ tịch trường!”

Hà Mạn Mạn trừng to đôi mắt, nhìn Lâm Khiết với vẻ khó tin, quả thật là cô không ngờ đến.

“Hạ Tu Dục! Sao anh ta phải làm thế: Tiền nhiều đến nỗi hoang mang à?”

Lâm Khiết bĩu môi, cười một cách tự kiêu, “Chắc tại tớ trong giá trắng ngần, như thần tiên hạ phàm, nghiêng nước nghiêng thành, tài sắc hơn người, dung nhan vô tiền khoáng hậu đã thu hút anh ta chẳng! Ôi, đúng là vẻ đẹp trời sinh khó từ chối.” Vừa nói Lâm Khiết vừa vuốt tóc và đắm chìm trong tưởng tượng của mình.

Hà Mạn Mạn nhìn dè bĩu, vuốt mặt Lâm Khiết nói, “Nếu nói nghiêng nước nghiêng thành, tài sắc hơn người, tớ cảm thấy ngài Chủ tịch thích hợp với những từ này hơn cậu.” Hà Mạn Mạn ngưng vài giây rồi tò mò hỏi tiếp: “Nhưng cậu làm sao phát hiện ra đó là Hạ Tu Dục tặng?”

Lâm Khiết ngẫm nghĩ rồi nói.

“Có một ngày, anh ta gọi điện thoại cho tớ, hỏi tớ có thích hoa và máy tính anh ta tặng không

Lúc đầu tớ còn không biết là ai, cứ tưởng là tên lừa đảo nào, không ngờ sau khi người ta tự xưng tên, tớ sợ đến suýt quỵ sụp xuống.”

Hà Mạn Mạn hít một hơi sâu, “Còn tặng hoa cho cậu à?” Cô có chút ngạc nhiên trước hành động của Hạ Tu Dục

Căn cứ vào hành vi của anh ta lúc này, rõ ràng là đang theo đuổi một cô gái

Lâm Khiết gật đầu nói: “Tặng rồi, một bó thật to, toàn bộ là hoa hồng xanh.” Cô nheo mắt lại nói, hai tay vẽ ra một vòng to

Sau đó cô chống cằm, tự nhủ một cách khó hiểu, “Nhưng làm sao mà anh ta biết được số điện thoại của tôi nhỉ?”

Lâm Khiết vừa hỏi xong, Hà Mạn Mạn đột nhiên khựng lại, cười khan hai tiếng rất đơ, bởi vì cô nhớ lại, vào cái ngày xe của Lục Ly xảy ra sự cố là Hạ Tu Dục đã đưa cô về nhà ngoại, lúc cô xuống xe, anh ta đã hỏi có số điện thoại của Lâm Khiết

Lúc ấy cô hoàn toàn không để tâm, bây giờ xem ra cái tên Hạ Tu Dục này rõ ràng là đã bày mưu từ trước...

Thời gian trôi qua theo cuộc nói chuyện của hai người, lớp học càng lúc càng nhiều thí sinh

Lâm Khiết nhướng mày nhìn Hà Mạn Mạn sau đó trở về chỗ ngồi của mình

Các thí sinh dường như đã đến đủ, Lục Ly đảm nhiệm chức giám khảo chính, anh bước vào lớp, trong tay cầm đề thi đã được niêm phong...

Hà Mạn Mạn sững sờ, không ngờ giám khảo chính của lớp cô lại là thầy Lục...

Nhìn thấy Lục Ly đi vào, lớp học vốn không có bao nhiêu thí sinh ấy trong tích tắc yên tĩnh lạ thường, không một tiếng quạ kêu.

Chỉ thấy Lục Ly một tay cầm đề thi, cánh tay còn lại là cái áo măng tô vắt ngang trên đó

Anh mặc một cái áo len cổ cao màu trắng khiến cho khuôn mặt đeo kính gọng vàng của anh trông càng trắng thêm vài phần

Dưới là quần skinny nam đen vừa vặn, cách phối trắng-đen kinh điển, nhưng lại vô cùng phù hợp với anh, trong sự chững chạc lại xen lẫn vài phần nho nhã

Dường như đi đến đâu cũng khiến người khác phải chú ý.

Mắt Hà Mạn Mạn hơi đỏ, khóe miệng mỉm cười khi nói chuyện với Lâm Khiết ban nãy, giờ lại mím chặt thành một đường ngang

Lục Ly đặt đề thi trên bàn, sẵn tiện vắt cái áo măng tô của mình trên lưng ghế cạnh bàn giáo viên

Anh xuôi mắt nhìn xuống, những ngón tay thon dài đang xé túi niêm phong đề thi

Suốt quá trình này, anh không hề nhìn học sinh, chỉ hỏi một câu lạnh lùng, “Đến đủ cả chứ?” Nói xong liền ngẩng đầu nhìn một vòng quanh lớp học

Vừa chạm vào bóng dáng quen thuộc ấy, anh lập tức cau mày lại

Vừa nhìn anh đã thấy Hà Mạn Mạn đang cúi đầu ngồi ngay giữa lớp học, gần như ngay sau đó, anh đập cả xấp đề thi lên mặt bàn, phát ra một tiếng “bộp” khá lớn, các thí sinh đều giật bắn người, Hà Mạn Mạn lại không hề phản ứng, dường như đối nghịch với Lục Ly.

Lục Ly liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tay.

“Hà Mạn Mạn, ra đây!” Lục Ly đành mặt lại, sớm một bước ra khỏi lớp

Những bạn học khác và Lâm Khiết nhìn Hà Mạn Mạn mà không biết đã xảy ra chuyện gì, tưởng Hà Mạn Mạn đã phạm phải lỗi gì lớn khiến cho thầy Lục vốn tốt tính nay lại dùng giọng điệu này để nói chuyện với cô.

Hà Mạn Mạn cũng khá vâng lời, không hề chậm trễ, đứng dậy, bước ra khỏi lớp học bậc thang.

Trước cửa phòng học, Lục Ly đứng dựa tường, đôi mắt lạnh lẽo liếc nhìn bàn tay phải của Hà Mạn Mạn, nói:

“Không phải em đã xin hoãn thi sao, sao còn đến nữa?”

Hà Mạn Mạn dùng tay trái che vết thương của cô bên tay phải, hít một hơi sâu, cúi đầu nói, “Em hủy rồi, em sợ thi trượt.”

Lục Ly cười nhạt một tiếng, “Hủy rồi? Hủy hay không cũng phải có sự đồng ý của giáo viên bộ môn cả!” Ánh mắt anh nhìn Hà Mạn Mạn chăm chăm như trách móc thái độ qua quýt của cô

Giọng anh càng lúc càng sắc lạnh, cứ như có lẫn bằng đá trong đó, Hà Mạn Mạn cắn môi, không quan tâm đến cơn thịnh nộ kỳ lạ của anh.

“Em gọi điện cho giáo viên cổ vấn rồi ạ, cô ấy đồng ý.” Nghe lời giải thích như không giải thích của Hà Mạn Mạn, Lục Ly nghiêng đầu thở hắt ra một hơi, nhìn tay phải của Hà Mạn Mạn, cứ như là đang nhượng bộ, anh cố gắng sử dụng ngữ điệu từ tốn và nhẹ nhàng hơn để người khác cảm thấy anh không phải đang trong cơn giận.

Anh nói nhẹ nhàng, “Môn của tôi em không cần thi, thầy cho em qua môn, bây giờ em về nhà đi.”

Nghe Lục Ly nói thế, sau một giây sững sờ, Hà Mạn Mạn cười gần hai tiếng, hỏi ngược lại, “Thầy như thế là làm việc thiên vị đây, thầy Lục, sao thầy lại săn sóc em như thế, em là gì của thầy chứ?”

Hà Mạn Mạn có chút giận dỗi, vành mắt cô đỏ hoe.

“Hay là, lần này thầy cho em qua môn là vì muốn bù đắp cho nụ hôn lần trước?” Hà Mạn Mạn càng nghĩ càng giận, cô cắn môi dưới, vừa cười gần vừa nói, chữ “thầy” thốt ra từ miệng cô giờ đây cảm giác có chút châm biếm.

Lục Ly không ngờ rằng Hà Mạn Mạn lại suy nghĩ thế, anh đờ người trong giây lát, không thể tin được Hà Mạn Mạn lại nghĩ về mình như vậy, thấy Hà Mạn Mạn nhìn mình vừa đề phòng vừa thù địch, môi anh mấp máy như muốn nói gì, nhưng lại thôi.

“Ừa, thấy Lục, giờ thi sắp bắt đầu rồi, anh đứng đây làm gì thế?” Trong lúc hai người im lặng, phó giám khảo hôm nay làm việc với Lục Ly đã đến.

Nhìn thấy Lục Ly đứng ở trước cửa, có chút thắc mắc, lại nhìn cô nữ sinh đang đứng trước mặt anh, mỉm cười nói, “Thì ra là Mạn Mạn, còn đứng ngây ra đó làm gì? Sắp đổ chuông rồi, vào thi nào!”

Cô giám khảo này là giáo viên ngữ văn của Hà Mạn Mạn, vì ngữ văn là môn học theo tín chỉ nên không cần phải thi cuối kỳ.

Giáo viên Ngữ văn như chợt nhớ ra điều gì, một tay cầm ly nước, một tay đẩy Hà Mạn Mạn vào phòng thi, nói nhỏ, “PPT bài diễn thuyết lần trước rất tuyệt, thi xong em chép lại cho cô PPT của em nhé, cô dùng làm giáo án cho sinh viên khóa sau.” Hà Mạn Mạn lơ đãng đáp lại một tiếng, xem như câu trả lời, sau đó lại quay đầu nhìn Lục Ly, chỉ thấy anh đánh mặt lại đi về hướng bục giảng, bắt đầu phát đề thi.

Thực ra, với khả năng nói chuyện của mình, Lục Ly tự tin rằng có thể phân tích mặt lợi mặt hại, hoặc có thể khuyến cổ về nhà, nhưng anh không ngờ lại giáo viên Ngữ văn lại xuất hiện vào lúc này.

Bây giờ có muốn để Hà Mạn Mạn về nhà cũng không được.

Như lời giáo viên Ngữ văn vừa nói, vừa phát xong đề thi, tiếng chuông báo giờ thi bắt đầu liền vang lên.

38. Chương 38: Lặng Lẽ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hà Mạn Mạn gần như ngồi ở giữa lớp học, trên tay quần gạc trắng rất nổi bật, ngay cả giáo viên Ngữ văn cũng chú ý đến cô, nhưng không nói gì cả.

Lục Ly chỉ nhìn cô hai cái liền dời đi chỗ khác, cứ như không một chút quan tâm.

Sau phần thi nghe là đến phần thi viết, lúc bắt đầu chủ đề thi trắc nghiệm, Hà Mạn Mạn cảm thấy tay của mình có thể chịu được, không vấn đề gì cả, nhưng dần dần cô cảm thấy nơi vết thương chưa lành ấy có chút ngứa ngáy, có chút châm chích, Hà Mạn Mạn buông bút xuống, xem vết thương nơi tay mình, thấy không sao cả, cô bắt đầu cầm bút làm bài dịch và viết văn.

trên bục giảng, Lục Ly thỉnh thoảng vẫn dùng đuôi mắt lên quan sát những động tác nhỏ của Hà Mạn Mạn, anh cau mày đứng dậy, đi lại trong phòng thi.

Ngồi

Cơn đau càng ngày càng gia tăng, đột nhiên một cơn đau mãnh liệt ập đến, Hà Mạn Mạn thốt ra một tiếng rên, cây bút trong tay bất giác rơi xuống đất, cứ thế mà lăn, gần đến chân Lục Ly thì ngưng lại

Anh cúi xuống nhặt bút nhìn về hướng Hà Mạn Mạn.

Chỉ thấy Hà Mạn Mạn ôm lấy bàn tay phải ngồi đó không nói gì

Thấy Hà Mạn Mạn như thế, nhịp thở của Lục Ly ngưng lại trong một giây, sau đó bước nhanh đến bên cô, đặt cây bút lên bài thi của cô, lo lắng hỏi nhỏ, “Tay em còn tiếp tục được không?”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc thấm đượm sự quan tâm, Hà Mạn Mạn không nói gì, giận dỗi cầm bút lên viết tiếp, mặc kệ máu đang dần rỉ ra loang đỏ cả bằng gạc

Màu đỏ ấy như đâm vào mắt Lục Ly, khiến anh đau đớn

Nhìn Hà Mạn Mạn đang giận dỗi cúi đầu, anh thở sâu vài cái, quay lưng bỏ đi.

Vẻ mặt của Lục Ly rất lạnh lùng

Lúc giờ thi mới bắt đầu còn khá bình thường, không biết tại sao sau khi đi tuần một vòng trong phòng thi thì lập tức lạnh như băng, như không muốn bắt cứ ai đến gần

Cô giáo Ngữ văn muốn hỏi han vài câu, nhẹ nhàng đi tới, nói nhỏ:

“Sinh viên khóa này cũng khá nghe lời nhỉ, thầy Lục có thấy thế không?” Ánh mắt anh chăm chăm, trả lời mỉa mai,

“Nghe lời?” Lục Ly thoáng nhìn Hà Mạn Mạn, nhờ thị lực cực tốt, anh thấy tay phải Hà Mạn Mạn đang run lên vì đau đớn, anh siết chặt bàn tay đang đặt trên bàn của mình

Anh nhìn Hà Mạn Mạn cười gần hai tiếng, trả lời giáo viên Ngữ Văn, “Nghe lời thì tôi không thấy, cứng đầu thì tôi thấy nhiều.”

Giáo viên Ngữ Văn chậm rãi húp hai ngụm nước, nói đỡ

“Chỉ là những đứa trẻ, đôi khi cứng đầu cũng khó tránh khỏi.”

Đôi mắt Hà Mạn Mạn ngẩn lệ, viết xong vài dòng cuối cùng, cô chớp nhẹ đôi mắt, nuốt nước mắt vào trong, đứng dậy nộp bài sớm, tay trái cô cầm bài thi, tay phải đã đau đến nhấc lên không nổi

Đúng lúc này, Lục Ly trở mắt nhìn Hà Mạn Mạn từng bước tiến đến, anh thờ ơ tiếp tục trả lời giáo viên Ngữ văn,

“Những đứa trẻ?” Sắc mặt Lục Ly tối sầm, anh vừa nói xong đã thấy Hà Mạn Mạn đặt bài thi lên trên bàn, lấy cặp sách từ bên cạnh anh, anh nói tiếp, cứ như đang cố tình nói cho cô nghe,

“Hơn hai mươi tuổi cũng thành niên hai, ba năm rồi, đã đến lúc biết suy nghĩ vấn đề, cân nhắc lợi hại rồi.”

Nhận thấy trong lời nói của Lục Ly có xương, giáo viên Ngữ văn ngập ngừng.

Hương trà xanh và đàn hương thanh tao của Lục Ly thoang thoảng nơi chóp mũi cô, vừa tiến đến gần anh, Hà Mạn Mạn lại nhớ đến nụ hôn như nghi thức chào hỏi ngày hôm ấy, cô cúi đầu lặng lẽ cắn môi, tay trái cầm cặp, vất lên vai, tay phải vô tình phẩy hai cái như muốn làm dịu cơn đau, quay qua chào Lục Ly và giáo viên Ngữ văn, “Em chào thầy cô ạ”, sau đó đi ra khỏi phòng thi, suốt quá trình đó cô không hề ngẩng đầu lên.

Lục Ly tức giận nghiêng rằng, sắc mặt càng thêm lạnh lùng, giáo viên Ngữ văn thấy tình hình không khả quan liền xách một cái ghế xuống ngồi ở cuối phòng thi, tiếp tục công việc giám khảo

Em làm sao có thể cứng đầu như thế, chỉ vì giận hờn mà hành hạ bản thân? Đuôi mắt Lục Ly thoáng dõi theo bóng dáng của Hà Mạn Mạn, những ngón tay thon dài càng siết càng chặt, trong cơn giận, anh vẫn lo lắng cho vết thương của cô

Sau khi thi xong Hà Mạn Mạn không về ký túc xá, mà trực tiếp đến trạm xe buýt, ngồi trên xe lặng lẽ nhìn cảnh sắc lướt qua bên ngoài, không biết cô đang nghĩ gì

Ánh nắng từ bên ngoài hắt qua cửa kính, chói chang đến nỗi cô muốn chảy cả nước mắt.

Cô dùng tay trái nhẹ nhàng lau khô mắt, tựa lưng vào ghế ngồi không nói gì

Một phụ nữ lớn tuổi ngồi bên cạnh nhìn tay phải của Hà Mạn Mạn, sau một hồi ngáp ngừng, cuối cùng bà không nhịn được vỗ vai Hà Mạn Mạn, nhắc nhở cô

“Cháu gái, tay cháu đang chảy máu kìa...”

Hà Mạn Mạn quay đầu, nhìn khuôn mặt lo lắng của người phụ nữ, lại nhìn vết máu sấp khô trên băng gạc của mình, cô cười mệt mỏi, nói, “Cám ơn cô ạ, đã không sao rồi.” Nói rồi dùng tay trái che lại, thần thờ nhìn hai bàn tay của mình đang nắm chặt nhau, ngay cả một người không quen biết thấy tay của mình còn lo lắng, nói chi đến thầy của mình, một Lục Ly từng khiến mình thấy ảm áp

Hôm nay có phải là mình quá cứng đầu không, khiến thầy Lục nổi giận rồi?

Có lẽ như lời thầy ấy nói, mình là một đứa nhóc ấu trĩ hai mươi mấy tuổi, không biết tự chăm sóc cho mình, cứ tưởng như thể có thể khiến cho Lục Ly có cái nhìn mới về mình, tiếp tục chú ý mình, cứ như một đứa trẻ, dùng cách tự tổn thương mình để đổi lấy lòng thương của người khác

Trước đây Hà Mạn Mạn ghét nhất những đứa trẻ như thế, cũng ghét nhất những phân đoạn thể này trên phim, nhưng không ngờ cũng có một ngày bản thân lại trở thành người mà mình ghét nhất.

Có lẽ là từ nhỏ thiếu tình yêu của mẹ nên Hà Mạn Mạn rất thương tiếc bản thân, cô cảm thấy không có người thương mình thì mình phải biết tự thương lấy mình, nhưng lại vô tình vì Lục Ly mà tự làm tổn thương, Hà Mạn Mạn thật sự cảm thấy có lỗi với bản thân.

Hà Mạn Mạn dật dờ về đến nhà bà ngoại, nhưng đến trước cửa cô dừng người lại.

Hạ Tu Dục?

Cô thấy Hạ Tu Dục đang đứng dựa vào chiếc siêu xe của anh ta

Chiếc xe ô tô thể thao màu đỏ vốn đã rất nổi bật, cộng với gương mặt lả lơi ong bướm của Hạ Tu Dục đã khiến cho rất nhiều cô gái dừng chân ngắm nhìn

Thậm chí có những người dùng điện thoại chụp hình

Hạ Tu Dục rất độ lượng, hoàn toàn không để tâm.

Người như vậy mà lại thích Lâm Khiết à? Hà Mạn Mạn đầy nghi hoặc.

Thấy Hà Mạn Mạn dừng bước đứng cách mình khá xa, Hạ Tu Dục vẫy tay chào cô một cách thân thiết, Hà Mạn Mạn nhanh chân bước đến, cô hỏi,

“Hạ đại ca, có chuyện gì không?”

Tuy Hạ Tu Dục cũng sống ở đại viện bộ đội, nhưng lại khác với đại viên bộ đội nơi Hà Mạn Mạn sống

Nhà của anh ta nằm nơi sâu nhất trong khu đại viện, bất kể là hoàn cảnh xung quanh hay những mặt khác đều tốt hơn cho với nhà ngoại của Hà Mạn Mạn, xung quanh còn có binh lính đi tuần, có thể nói là an ninh nhất thành phố

Quan trọng nhất, nếu Hạ Tu Dục về nhà tuyệt đối không cần đánh vòng đi công chính, xem ra anh ta đỗ xe ở đây là cất công đến tìm cô

Hạ Tu Dục không nói gì, ra hiệu báo Hà Mạn Mạn đợi một lát, anh ta quay lưng lấy ra một cái túi giấy màu trắng đưa cho cô, trên ấy in tên hiệu thuốc trường Đại học A, Hà Mạn Mạn đưa tay nhận lấy nhưng trong lòng đầy thắc mắc, cô mở ra xem.

Là thuốc, thuốc mỡ trị vết thương, bông tẩm, thuốc đỏ và băng gạc các thứ

Lúc này, Hạ Tu Dục nhìn bàn tay không tiện cử động của Hà Mạn Mạn, nói.

“Lần trước thấy tay em bị thương, nghe nói còn chưa lành hẳn, anh liền mang thuốc đến.” Hạ Tu Dục vừa nói vừa hát cầm về phía chiếc túi giấy

Sau đó, như nhớ ra gì đó, anh ta mở cửa xe, hạ ghế lái xuống, từ hàng ghế phía sau lấy ra một chiếc hộp khá lớn, trên ấy còn chồng thêm một hộp giày

Hà Mạn Mạn lòn túi thuốc vào cánh tay, đón lấy chiếc hộp từ tay anh ta, khá là nặng, cô nhìn chiếc hộp và hỏi,

“Đây là gì?”

“Đây là trang phục mà ngày mai em phải mặc, còn có giày nữa, là Lục..

anh chọn cho em đấy.” Hạ Tu Dục cười gượng, chân mày Hà Mạn Mạn cau lại nhìn anh ta đang chớp mắt, nói năng lắp bắp

“Ngày mai không phải chỉ là một bữa tiệc bình thường thôi sao, sao còn phải thay quần áo?” Hạ Tu Dục mỉm cười, lắc đầu,

“Dù sao cũng là một buổi tiệc chia tay thầy Lục của các em, không thể qua loa được

Chiều mai anh đến đón em, phải sửa soạn cho thật đẹp nhé!” Hạ Tu Dục nói lả lướt, sau đó còn cười nhẹ hai tiếng, thả một nụ hôn gió rồi mới lên xe đi mất.

Hà Mạn Mạn ôm lấy quần áo chậm rãi đi vào trong nhà, cô không nghe nhầm, khi Hạ Tu Dục nhắc đến nguồn gốc trang phục, cô rõ ràng nghe từ “Lục”, nhưng sau đó lại bị anh ta lấp liếm cho qua, chẳng lẽ chỗ trang phục này là thầy Lục chuẩn bị cho cô, anh hy vọng mình vui vẻ mặc chúng trên người khi tiến chân anh à? Về đến nhà, Hà Mạn Mạn đặt túi thuốc và cặp xuống, quần áo còn chưa thay đã mở hộp đựng trang phục ra

Phía trên cùng là một chiếc áo khoác ba dờ xuy màu trắng, lớp dưới thấp thoáng chất liệu ren, thì ra là một chiếc váy màu tím

Hà Mạn Mạn trải trang phục lên trên giường, chúng đẹp đến nỗi cô không nói nên lời, nhìn quên cả chớp mắt

Là một bộ váy dự tiệc thiết kế cúp ngực, nhưng phần vai và tay áo được kết một lớp ren mỏng rất độc đáo, ở phía sau cổ có đính một móc cài nhỏ như mặt dây chuyền, phía sau lưng là một khoảng trống kéo đến phần lưng.

Thật sự rất đẹp, vẻ đẹp khiến cho Hà Mạn Mạn ngây ra

Có lẽ phút trước Hà Mạn Mạn vẫn không chắc chắn người tặng có phải Lục Ly hay không, nhưng khi nhìn thấy dải ruy băng cùng màu nằm cạnh chiếc váy thì có xác định chính là anh tặng.

Chiều ngang của dải ruy băng ấy khớp với vết thương trên tay cô, xem ra là dùng để che vết thương

Hạ Tu Dục suốt ngày lông bông, sẽ không tỉ mỉ được như thế

Xem ra, bộ trang phục này chính là của Lục Ly tặng.

Bộ váy đẹp như thế, nhưng mình lại phải mặc lên để tiễn anh ấy đi nước Anh.

Hà Mạn Mạn buồn rầu xếp bộ váy lại, đặt sang một bên, lại nhìn thấy chiếc túi giấy màu trắng đã bị cô lãng quên, cô mở chiếc túi, dốc ngược mọi thứ bên trong ra, vốn định để dễ dàng tìm thuốc, nhưng từ trong ấy rơi ra một mẫu giấy nhỏ.

Là một tờ billin từ đầu đọc thẻ tín dụng

Nhìn thấy chữ ký rồng bay phượng múa ở góc bên dưới, Hà Mạn Mạn ngồi sụp xuống giường.

“Lục Ly” Lại là của Lục Ly tặng, đúng thế, Hà Mạn Mạn nên đoán ra từ sớm, tiệm thuốc trường Đại học A, Hạ Tu Dục không có chuyện gì sao lại đến tiệm thuốc của trường chứ? Lục Ly, rốt cuộc anh có ý gì, giáng một bạt tai, tặng một viên kẹo, trò chơi này vui lắm à! Vừa đánh vừa xoa như thế thú vị lắm à? Khi em muốn đến gần anh, anh lạnh lùng rời đi, khi em muốn từ bỏ, hình bóng của anh lại ngập tràn trong cuộc sống em, hơi ấm của anh như không khí, em tránh không khỏi cũng không thể buông tay

Nhưng giữa chúng ta mãi mãi giữ một cự ly như thế, trên quan hệ thầy trò nhưng không phải tình yêu

Vừa mập mờ, vừa xa lạ.

Hà Mạn Mạn thực sự sắp chịu không nổi tình trạng dày vò lẫn nhau như thế

Đúng! Trong mắt Lục Ly, cô là một đứa trẻ, nên cô không nghĩ nhiều, cô chỉ không muốn hối hận, cô chỉ muốn Lục Ly cho cô một câu trả lời, đừng nửa vời như thế, cô sắp điên lên mất.

Nếu thích mình, thì bên nhau, dù anh vẫn kiên quyết đi nước Anh cũng không sao, Hà Mạn Mạn vẫn còn trẻ, đợi được, có đợi anh tám hay mười năm nữa cũng không sao

Nếu không thích mình, Hà Mạn Mạn sẽ biến mất trong thế giới của anh từ đây, tuyệt đối không dây dưa.

Đúng, thế nào cũng phải chủ động một lần, thành công thì vui vẻ cả làng, thất bại cũng không quá rầy!

Bất kể thế nào, xem như là để cắt đứt một nỗi nhung nhở trong đầu mình cũng tốt! Hà Mạn Mạn hít sâu vài hơi, xách cặp lên liền chạy ra ngoài, để mặc bà ngoại vừa đi chợ về nhìn cô đầy nghi hoặc.

39. Chương 39: Quyết Định

Những dòng bút khác nhau được trưng bày trong những chiếc tủ chuyên dụng khác nhau

Nhất thời, Hà Mạn Mạn thấy choáng váng, thần thờ, đứng ở đó không biết làm thế nào.

Lúc này, một nhân viên nữ bước tới, lễ phép thân thiết hỏi Hà Mạn Mạn có cần mình giới thiệu sản phẩm không

Hà Mạn Mạn chưa gặp qua cảnh tượng phô trương như thế, cô nhìn những cây bút la liệt trước mắt, cũng không biết loại nào phù hợp với Lục Ly, cô gật đầu, chỉ là cô thấp thoáng cảm nhận được, đây chính là khoảng cách giữa mình và Lục Ly.

Một người ở trên trời, một người dưới đất.

Nhân viên cửa hàng nhẹ giọng hỏi, “Chào cô, xin hỏi là mua cho chính mình dùng hay mua tặng?”

Chính mình dùng?

Hà Mạn Mạn nhếch mép cười ngại ngùng..

Mình tiền nhiều đến hoảng à? Dùng một cây bút máy tốt như thế, điên chẳng..

Hà Mạn Mạn nuốt nước bọt thâm giọng, nhìn thấy một cây bút máy để giá bốn mươi nghìn tệ, cô có chút ngập ngừng, nói e dè, “Tôi tặng người ta.”

Nhân viên cửa hàng mỉm cười, thắc mắc hỏi, “Mua tặng bạn trai?”

Bạn trai? Hà Mạn Mạn nhớ đến Lục Ly, mặt cô đỏ bừng lên, liền giải thích,

“Còn chưa phải bạn trai tôi.” Nhân viên cửa hàng hiểu ra, gật đầu nói: “Cô thật là chu đáo, tặng quà trong dịp Giáng sinh, nhất định sẽ thành công

Mời cô đến tủ bên này xem.” Nhân viên cửa hàng dẫn Hà Mạn Mạn đến trước một tủ kính, nói:

“Parker Duofold là dòng được ưa chuộng nhất, chất lượng ưu việt và thiết kế không bao giờ lỗi thời chính là yếu tố khiến Parker trở thành một nhãn hiệu được giới yêu bút tôn sùng nhất thế kỷ trước

Logo mới trên ngòi bút Parker - dấu hiệu con bích đen, là biểu tượng thời thượng tượng trưng cho địa vị vinh quang của dòng Duofold, tượng trưng cho sự siêu việt, tự tin và danh vọng, hoàn toàn thể hiện bản chất của của bút Parker

Cây bút đắt nhất trong Dòng

Duofold là Parker Duofold Presidential Esparto 18K, phiên bản đặc biệt sử dụng mực nước, giá tầm khoảng tám mươi đến một trăm nghìn tệ...”

Hà Mạn Mạn không để ý đến lời của nhân viên cửa hàng, chỉ chú ý đến một trọng điểm trong lời của cô ta - không ngờ hôm nay là đêm Giáng sinh, ngày 9 mai là lễ Noel..

Hà Mạn Mạn cười nhẹ, vậy mà cô không nhớ gì cả.

Nhân viên cửa hàng cứ như trả bài, luôn miệng giới thiệu, nhưng Hà Mạn Mạn đã đặt toàn bộ tâm tư vào những cây bút, hoàn toàn không chú ý đến cô ta đang nói gì

Hà Mạn Mạn dồn hết hy vọng vào cây bút, vì mỗi khi Lục Ly mở bút ra thì sẽ thấy được tấm lòng của cô.

Hà Mạn Mạn chọn một cây bút máy nằm trong khả năng kinh tế của mình, giá hơn hai nghìn tệ

Tuy đã tốn tiền nhưng cô vẫn rất vui vẻ trở về nhà

Trong cán bút, cô đã nhét một mẩu giấy nhỏ, trên ấy có vài dòng chữ, nhưng lại không phải tiếng Anh mà Lục Ly và Hà Mạn Mạn đều biết.

Xem tỉ mỉ một chút, đều là tiếng Pháp.

Trước đây có một thời gian Hà Mạn Mạn mê những bài hát tiếng Pháp, trước tiên cô cảm thấy nước Pháp

được mọi người công nhận là một quốc gia lãng mạn nhất, tiếng Pháp cũng có những âm điệu lãng mạn, cộng với quy luật phát âm và ngữ pháp chặt chẽ, dù chỉ là đọc nhưng nghe vẫn giống như đang hát vậy

Đối với Hà Mạn Mạn, dường như tỏ tình bằng tiếng Pháp là tốt nhất.

Thầy Lục sẽ thấy cây bút này chứ, có đọc được những dòng chữ trên đó không? Đọc được rồi thì sẽ phản ứng như thế nào?

Hà Mạn Mạn cầm cây bút, tay chống cằm nhìn ra ngoài, thở dài một câu đầy lo âu.

“Brr..

Brr..” Điện thoại trên bàn rung mạnh, phát ra âm thanh khá lớn khiến cho Hà Mạn Mạn vốn đã quen với bầu không khí yên tĩnh trong phòng giật thót người.

Lúc cô đang mải nghĩ người, Lâm Khiết gọi qua, Hà Mạn Mạn cầm điện thoại lên xem, cảm thấy có chút kỳ lạ, trẻ thế này sao Lâm Khiết còn chưa ngủ? “Alô, sao thế?” Hà Mạn Mạn hỏi

Đầu dây bên kia, Lâm Khiết do dự rồi đột nhiên hỏi, “Cậu và thầy Lục làm sao vậy?” Cây bút máy trong tay Hà Mạn Mạn đột nhiên rơi xuống mặt bàn, phát ra một tiếng vang chắc nịch

Hà Mạn Mạn chau mày, cắn chặt làn môi dưới.

“Sao cậu hỏi thế này?” Hà Mạn Mạn nghiêm giọng

Bên kia truyền đến một tiếng than nhẹ, “Hôm nay ở phòng thi, tớ thấy cậu..

tớ thấy cậu khóc...” Lâm Khiết nhẹ nhàng nói, như là sợ chạm nỗi đau trong lòng Hà Mạn Mạn, cô nói tiếp, “Tớ thấy cảm xúc lúc ấy của cậu như là thay đổi theo thầy Lục vậy...” Lâm Khiết rất nhạy cảm, là bạn thân nhất, tốt nhất của Hà Mạn Mạn, nhìn một cái là phát hiện ra vấn đề

Cô không dám chắc chắn đã xảy ra chuyện gì, chỉ hy vọng với tư cách là một người bạn thân, Hà Mạn Mạn không nói dối cô, cũng không khiến cô lo lắng.

Có lẽ thời gian trước, Lâm Khiết cảm thấy Hà Mạn Mạn chán nản là bởi vì sự ra đi đột ngột của ông ngoại, nhưng việc đã qua đi khá lâu, Hà Mạn Mạn không những không lấy lại tinh thần mà ngày càng muộn phiền, không còn tràn trề sức sống, cười đùa rạng rỡ như trước đây, đã lâu lắm rồi cô chưa thấy Hà Mạn Mạn nở nụ cười.

Hà Mạn Mạn im lặng hồi lâu không trả lời, nhưng Lâm Khiết có thể nghe được từng nhịp thở của cô

Lâm Khiết khựng lại, nhẹ giọng hỏi một cách không xác định, trong đêm vắng lặng, âm thanh rõ đến bất ngờ.

“Mạn Mạn, cậu thích thầy Lục à?”

Bên kia điện thoại Hà Mạn Mạn cúi đầu nhìn cây bút máy nằm yên trong cái hộp giấy, ánh mắt khẽ động

Trong đêm khuya, cô nhẹ nhàng chậm rãi nhưng lại thành khẩn trả lời:

“Phải.”

Lời này vừa ra, bên kia điện thoại là một sự im lặng lâu hơn

Lâm Khiết không ngờ Hà Mạn Mạn lại thẳng thắn như thế, nhưng cô làm sao biết Hà Mạn Mạn đã hạ quyết tâm nên mới cho cô một câu trả lời dứt khoát như vậy.

Hà Mạn Mạn tưởng Lâm Khiết bị mình dọa đến ngu người luôn, cô vừa tính hỏi, đã có âm thanh truyền đến.

Đầu bên kia điện thoại, Lâm Khiết cười rất vui vẻ, tiếng cười của cô chứa đầy sự nhẹ nhàng và yên tâm, Hà Mạn Mạn vốn đang căng như dây đàn cũng thấy nhẹ cả người, bất giác, khóe mắt của cô cũng nhuốm nụ cười

“Thầy Lục là người chồng lý tưởng trong lòng toàn thể nữ sinh trường Đại học A..

Mạn Mạn, tớ mãi mãi ủng hộ cậu.” Dừng một chút, Lâm Khiết nói tiếp, nhưng ý nghĩa trong câu nói này lại vô cùng sâu xa, khiến cho Hà Mạn Mạn cảm thấy có chút khó hiểu.

Cô nói: “Tớ vốn không đủ can đảm, nhưng nhìn thấy cậu, dường như tớ cũng trở nên can đảm hơn...”

Lời này trong tai Hà Mạn Mạn là hừng khởi, là lời chúc phúc và còn..

như trút được gánh nặng

Hà Mạn Mạn nở nụ cười thanh thản, nghe thấy câu nói ấy của Lâm Khiết, ánh mắt cô khẽ rung lên, không hiểu lắm, đang lúc muốn hỏi thì đã nghe chúc ngủ ngon

Lời thắc mắc vừa đến cửa miệng đã bị Hà Mạn Mạn nuốt ngược vào trong.

Tất cuộc gọi, Hà Mạn Mạn chậm chậm xoáy mẫu giấy nhỏ vừa ghi xong vào thân bút, cô mỉm cười nghĩ đến bàn tay thon thả và trắng trẻo của Lục Ly khi dùng cây bút này nhất định sẽ viết ra những nét chữ thật đẹp.

Có đôi khi, thích một người là như thế đấy, vô duyên vô cớ nhìn thấy một vật nào đó của người ta và cười thành tiếng, hoặc thấy một món đồ vật và nghĩ ngay đến người ấy, dưới sự mến mộ và yêu thích, dường như tất cả đều trở nên đơn giản, trong suốt

Dường như trong tất cả tình cảm, chỉ có tình yêu khiến người ta nắng mưa thất thường, khiến người ta vừa cảm nhận được sự tốt đẹp bên trong, lại vừa ném trải sự khắc cốt ghi tâm, xé nát tâm can của nó.

Dù là cảm xúc nào hoặc tâm lý nào, cũng là những trải nghiệm không thể thiếu trong cuộc sống

Tình yêu, thật sự làm cho người ta muốn tránh không kịp, nhưng lại cứ như là thiêu thân lao đầu vào lửa, vừa kỳ diệu, lại vừa giản dị.

Hôm sau, Hà Mạn Mạn dậy từ rất sớm để làm đẹp cho mình, vì muốn chiếc eo trông thon thả hơn, Hà Mạn Mạn còn nhịn cả bữa trưa, chỉ uống một chút súp mè đen, sau đó bận rộn suốt đến ba, bốn giờ chiều, Hà Mạn Mạn vừa ướm giày cao gót, Hạ Tu Dục đã gọi đến, anh ta đang đợi cô dưới nhà.

Mang theo đồ đạc và chiếc ví cầm tay nhỏ mà cô mang theo khi đi gặp tên căn bã Hình Văn Kiệt lần trước, Hà Mạn Mạn hí hửng chạy xuống nhà, suýt chút thì bị vấp ngã.

Chiếc váy Lục Ly Tặng không dài, chân váy trên gối ngang đùi, áo ba đờ xuy màu trắng, cũng không dài, vừa vặn lộ ra lớp ren viền chân váy

Giày cao gót là loại giày sân khấu màu đen tuyền để đó, tất cả phối lại trên người Hà Mạn Mạn trông rất đẹp, chỉ là có chút lạnh..

Hà Mạn Mạn vừa xuống nhà liền thấy chiếc xe thể thao màu đỏ lòe loẹt của Hạ Tu Dục

Hạ Tu Dục tựa vào xe của mình, vẫy tay chào Hà Mạn Mạn, anh ta mặc một bộ vest màu đen, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dài đến gối, thêm mấy phần nghiêm nghị, bớt đi vài phần lêu lổng, tóc cũng dùng keo vuốt lên gọn gàng, khác hẳn với phong cách thời trang ngày thường

“Giáng sinh vui vẻ, Merry Christmas!” Hạ Tu Dục đứng thẳng người nói với Hà Mạn Mạn, cô mỉm cười đáp lại, cũng chúc lại một câu Giáng sinh vui vẻ.

Anh ta lịch sự giúp Hà Mạn Mạn mở cửa xe, cửa xe vừa mở, Hà Mạn Mạn giật mình

Cô kinh ngạc thấy trong xe còn có một người khác..

“Lâm Khiết, sao cậu ở đây?”

Lâm Khiết mặc một bộ váy dạ hội màu đen, mái tóc xoăn dài xõa ra trông rất yếu điệu, cô mỉm cười với Hà Mạn Mạn

Không đợi Lâm Khiết mở lời, Hạ Tu Dục phía sau đã giải thích,

“Hôm nay, Lâm Khiết là bạn nhảy của anh.”

Hà Mạn Mạn không thể tin được, cô mỉm cười hỏi,

“Bạn nhảy?” Hà Mạn Mạn ngồi phía sau, nhìn hai người với ánh mắt sâu xa, ánh mắt cô qua lại giữa Lâm Khiết trên ghế lái phụ và Hạ Tu Dục trên ghế lái chính khiến cho Lâm Khiết vốn không biết xấu hổ nay cũng đỏ bừng mặt lên.

Hà Mạn Mạn đột nhiên nhớ đến tối hôm qua, Lâm Khiết nói với cô..

“Tớ vốn không đủ can đảm, nhưng nhìn thấy cậu, dường như tớ cũng trở nên can đảm hơn...”

Cô chợt nhận ra.

Nếu Hạ Tu Dục và Lâm Khiết thực sự thành một đôi, cũng là một chuyện tốt

Với lại, theo hình hình hiện nay, dường như Hạ Tu Dục là phía chủ động.

Trong mắt Hà Mạn Mạn, Hạ Tu Dục tuy là con nhà quan, giàu thì đã không biết từ đời nào, nhưng về nhân phẩm, sau nhiều lần tiếp xúc, anh ta đúng là một người tốt, lúc bình thường thì lêu lổng, nhưng khi gặp chuyện nghiêm túc, anh ta cũng rất đáng tin cậy.

Hà Mạn Mạn cứ cho rằng, chi tiết anh chàng nhà giàu yêu cô nàng nghèo nhưng lại bị cả gia đình phản đối vì lý do không môn đăng hộ đối trong tiểu thuyết là nói bừa

Trong truyện mô tả nam chính có gia tài mấy trăm tỷ, có bao nhiêu biệt thự, nam chính có quyền thế ngút trời lại yêu phải cô gái nhà nghèo không có gì ngoài xinh đẹp, hiền lành, nhưng lại bị cả thế giới phản đối..

Theo hiểu biết của cô, những gia đình giàu thật sự sẽ không quan tâm vấn đề môn đăng hộ đối, vì họ không cần dựa vào liên hôn chính trị để đánh đổi những điều kiện khác

Những người quan tâm vấn đề môn đăng hộ đối, nếu không phải bọn nhà giàu dỏm thì nhà những tên nhà

giàu quê mùa mới nhất được hai đời đã muốn chia tầng cách lớp với dân nghèo.

Như gia đình Hạ Tu Dục, không biết đã giàu từ đời tổ tiên nào, người ta không cần quan tâm gia thế bên nhà gái ra sao, thích thì cưới, người ta không quan tâm tiền, mà coi trọng tình cảm! Bởi vì càng ở nơi cao thì càng cô đơn, lại càng là quý trọng tình cảm chân thật.

Hà Mạn Mạn nhìn một bên mặt đẹp dễ tuần tú của Hạ Tu Dục, biết Lâm Khiết nhất định không dám hỏi thăm gia thế của anh ta, cô muốn giúp cô ấy tìm hiểu gia đình anh ta rồi cuộc làm gì,

“Hạ đại ca, hỏi anh chút chuyện.”

40. Chương 40: Người Khác

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghe giọng điệu do dự của Hà Mạn Mạn, Hạ Tu Dục nhìn kinh chiếu hậu, nở nụ cười điềm nhiên

“Em không cần khách sáo thế, thực ra anh chỉ là một người anh trai lớn hơn và giàu hơn các em một chút, muốn hỏi gì cứ hỏi.”

Nhìn xem, đây mới là tố chất của người giàu thực sự, chứ không phải sự kênh kiệu cao ngạo của những tên địa chủ chơi bời

Hà

Mạn Mạn cắn môi, nhìn mắt Lâm Khiết, nói, “Rất cuộc gia đình anh làm gì ạ?” Hạ Tu Dục im lặng nhếch mép, thoáng nhìn sự lúng túng trên mặt Lâm Khiết, mỉm cười thầm nghĩ Hà Mạn Mạn quả là một cô bạn thân nghĩa khí, nhận thấy anh ta có ý với Lâm Khiết liền hỏi thăm lại lịch của mình giúp cô ấy

Điểm mấu chốt nhất không phải tự đi điều tra mà là hỏi thẳng, như thế càng thể hiện sự lễ phép và tôn trọng hơn.

Anh ta thành thật trả lời, không một chút che giấu.

“Cha anh là Tư lệnh Bộ binh của thành phố A, mẹ anh là người sáng lập tập đoàn Viễn Phong, bản thân anh là Boss lớn đương nhiệm của tập đoàn Viễn Phong,2Chủ tịch trường Đại học A - nam thần trong mắt các em.”

Nghe Hạ Tu Dục tự xưng như thế, Lâm Khiết vốn đang ngại ngùng cũng bật cười

Hạ Tu Dục nghiêng mắt nhìn qua, anh ta hài lòng khi trên khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Khiết không hề có vẻ tự ti

Không tự ti thì tốt, đều là người bình thường cả, không có gì khác nhau, Hạ Tu Dục thích nhất sự chân thành không giả tạo của Lâm Khiết.

Hà Mạn Mạn không hỏi tiếp nữa, nhìn ánh mắt của Hạ Tu Dục và vẻ ngượng ngùng của Lâm Khiết, lần đầu tiên cô thấy ngưỡng mộ Lâm Khiết như thế

Cô nghĩ lần này Lâm Khiết có thể thoát khỏi Lý Tín một cách triệt để, chào đón hạnh phúc mới của mình,7thật tốt quá.

Nhìn lại mình..

Nụ cười của Hà Mạn Mạn dần đông cứng trên mặt

Nhớ đến Lục Ly, lúc này Hà Mạn Mạn không thể cười nổi.

Tuy không dám hy vọng xa vời thầy Lục đối xử với mình giống như Hạ Tu Dục đối xử với Lâm Khiết, nhưng cô cũng không mong Lục Ly càng ngày càng rời xa mình, quan hệ của hai người thậm chí còn không bằng người xa lạ, ít ra người xa lạ còn có quyền hỏi han xã giao.

Hạ Tu Dục nhìn Hà Mạn Mạn qua kính chiếu hậu, giữa đôi chân mày ấy như có muôn vàn nỗi niềm chất chứa, khiến Hạ Tu Dục không biết phải làm sao, chỉ đành oán trách Lục Ly nhẫn tâm, lạnh lùng.

Yến tiệc được bố trí ở khách sạn lớn nhất thành phố, nói đó là khách sạn lớn nhất thành phố là vì ở đó có sảnh tiệc mà khách sạn toàn quốc đều không có - Dinh thự Hào Đình.

Dinh thự Hào Đình là tên một sảnh yến tiệc, nghe tên là biết ngay tiền thuê không hề rẻ, được xây dựng ngay giữa hẻm cụt lao trên mặt hồ thuộc khu vườn của khách sạn, nói đúng ra đó là một ngôi nhà lớn bằng pha lê, trần nhà thiết kế dạng mái vòm, ban ngày ánh nắng có thể rọi vào, ban đêm sảnh tiệc đèn đóm rực rỡ, có thể ngắm trăng qua mái vòm pha lê, còn có thể thấy được cảnh vật thơ mộng xung quanh, có thể nói đây là nơi thư giãn của giới nhà giàu.

Khi Lâm Khiết và Hà Mạn Mạn bước vào mới biết được đây không phải là tiệc tiễn chân Lục Ly, mà là lễ kỷ niệm hàng năm của tập đoàn Viễn Phong!

Trong đại sảnh, rất nhiều đàn ông mặc Âu phục chỉnh tề và phụ nữ trong những chiếc váy dạ tiệc hở hang nhìn hai người

Hà Mạn Mạn còn cất công chạy ra ngoài một chuyến, không sai, bây giờ đang là tháng Mười Hai, là mùa đông, nhưng nhìn những người phụ nữ nơi đây sao có cảm giác đang giữa mùa hè...

Lâm Khiết vì là bạn nhảy của Hạ Tu Dục, cùng với Hạ Tu Dục tiến vào trước, Hà Mạn Mạn theo sau một bước

Thấy bóng lưng Lâm Khiết khoác tay Hạ Tu Dục, Hà Mạn Mạn bật cười từ tận đáy lòng

Hai người vừa bước vào đã gây ra nhốn nháo, ai nấy đều phỏng đoán cô gái bên cạnh Hạ Tu Dục là ai

Trong những buổi tiệc trước đây, bên cạnh Hạ Tu Dục chưa từng có bóng hồng, lần này có thể nói là ngoại lệ

So với hai người, Hà Mạn Mạn lại không gây chú ý lắm

Nhưng nhan sắc tươi trẻ của cô khiến cô trở thành một tiêu điểm nhỏ của buổi tiệc.

Vừa đi vào, Hà Mạn Mạn lập tức phát hiện ra Lục Ly đang đứng cách đó không xa

Vừa nhìn thấy, ánh mắt cô đã không thể rời khỏi người anh

Lục Ly đứng đó, tay cầm ly rượu thủy tinh để cao đang cười nói với một người đàn ông khác

Ánh đèn lấp lánh như khảm lên người anh một vầng hào quang, bên cạnh anh có một người phụ nữ mặc váy dạ hội dài màu trắng, đuôi dài quét đất đang khoác tay Lục Ly, tựa vào người anh

Hai người trông rất thân mật

Đối với Hà Mạn Mạn, khung cảnh này khá là nhức mắt.

Lúc này, Hạ Tu Dục và Lâm Khiết đi vào trước cũng nhìn thấy người phụ nữ bên cạnh Lục Ly, liền nghĩ ngay đến Hà Mạn Mạn

Hạ Tu Dục quay đầu nhìn cô, quả nhiên Hà Mạn Mạn đang nhìn sững sờ, trông lạc lõng đến đáng thương

Hạ Tu Dục cau mày, cắn răng để cho Lâm Khiết đang lo lắng đứng bên cạnh mình đi cùng Hà Mạn Mạn, anh ta một mình tiến về hướng Lục Ly.

Người đàn ông đang nói chuyện với Lục Ly nhìn thấy Hạ Tu Dục liền gật đầu cung kính chào, "Tổng giám đốc Hạ."

Hạ Tu Dục gật gật đầu nhìn người đàn ông ấy, có thể tham dự một buổi tiệc đẳng cấp như thế ở thành phố A này, xem ra cũng là một người đầu óc nhanh nhạy

Người này thấy Hạ Tu Dục liền kiểm có chủ động rời đi, để lại Lục Ly và người phụ nữ ở phía sau dán chặt lấy Lục Ly như thạch sùng bám tường

Lần đầu tiên, Hạ Tu Dục vì một người khác mà nhìn Lục Ly với đôi mắt không thiện cảm như thế

Lục Ly đáp lại bằng ánh mắt lạnh lùng, luồng khí áp thấp này của anh khiến cho người phụ nữ bên cạnh sợ hãi, không dám bám lấy anh nữa

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Lục Ly, giọng điệu của Hạ Tu Dục có chút vội vã, nhìn người phụ nữ đang chào mình, anh ta mặc kệ, hỏi thẳng Lục Ly “Tại sao cậu lại đến cùng với Linda?”

Linda là Trưởng phòng Kế toán của tập đoàn Viễn Phong, ai cũng biết cô ta vừa vào công ty đã thích Lục Ly, nhưng Lục Ly trước nay vẫn không đếm xỉa đến cô ta, lần này anh lại phá lệ mời cô ta tham dự lễ kỷ niệm và làm bạn nhảy của anh, đương nhiên cô ta bắt chấp tất cả để đến

Lục Ly không nói gì, những ngón tay thon dài đỡ chiếc ly thủy tinh để cao, nhấp một ngụm nước ép nho có màu sắc trông như rượu vang

Bình thường khẩu vị của Lục Ly không tốt nên không uống rượu, điều này ai cũng biết.

Làn môi bặm một chút nước ép đậm màu, toàn thân anh toát ra một vẻ yêu nghiệt, đẹp đến không giống người thật.

Hạ Tu Dục nhìn thấy vẻ lạnh lùng của Lục Ly, đột nhiên muốn đâm một cú để anh thức tỉnh, nhưng Hạ Tu Dục cố gắng nuốt giận, bình tĩnh nói, “Nếu biết trước hôm nay cậu có bạn nữ đi cùng, tôi đã không để Hà Mạn Mạn đến.”

Lục Ly xuôi mắt, không nói gì, chỉ là sau khi nghe xong lời của Hạ Tu Dục, anh nhìn Hà Mạn Mạn đang đứng phía sau cách Hạ Tu Dục không xa, ánh mắt chỉ bất giác dừng lại trong giây lát liền lạnh lùng nhìn nơi khác.

Hà Mạn Mạn và Lâm Khiết đang đứng cách đó một khoảng, nhìn Hạ Tu Dục và Lục Ly sau hai câu trao đổi lại nhìn về phía này, những giây sau liền lạnh lùng nhìn nơi khác, cứ như cô trông khó coi lắm, nhất thời Hà Mạn Mạn cảm thấy có cảm giác sống mũi cay xè, bàn tay cầm hộp quà của anh bất giác co lại.

Lâm Khiết cảm nhận được sự khác thường của Hà Mạn Mạn, dịu dàng nắm lấy tay cô, an ủi: “Không sao, không sao đâu...” Hạ Tu Dục cau mày, cũng nhận ra sự bất thường của Lục Ly hôm nay, anh ta nhìn Linda, lại nhìn khuôn mặt Lục Ly, thắc mắc, “Hôm nay cậu làm sao vậy?”

Lục Ly vòng tay ôm chặt Linda, mặc kệ ánh mắt vừa sững sờ vừa mừng rỡ của cô ta

Anh chăm chú nhìn về hướng Hà Mạn Mạn cũng đang nhìn anh, khóe miệng anh nhếch lên, tuy đang trả lời câu hỏi của Hạ Tu Dục, nhưng ý nghĩa trong câu từ ấy rõ ràng là dành cho Hà Mạn Mạn.

“Không có gì, chỉ là muốn nói với Hà Mạn Mạn, tôi là thầy giáo, còn em ấy là học sinh, ngoài ra..

em ấy và tôi thuộc hai thế giới khác nhau.” Nhất thời, Hà Mạn Mạn cảm thấy cảnh vật trước mắt trắng toát, có chút choáng váng, Lâm Khiết nhanh nhạy đỡ lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, đồng thời nhìn Lục Ly với vẻ khó tin, dường như không nhận ra đó là thầy Lục

Một thầy Lục vốn nho nhã dịu dàng, ôn hòa như gió mùa xuân sao lại trở nên như thế? Hà Mạn Mạn cúi đầu, nước mắt đua nhau trào ra

Quan hệ thầy trò, hai thế giới..

hai câu này lắng vẳng trong tai cô như lời nguyên, chói tai đến nhức nhối.

Xin lỗi, là em đã tư tưởng quá nhiều..

Vừa nghe Lục Ly nói ra những lời sắc bén như thế, phản ứng đầu tiên của Hạ Tu Dục là quay đầu qua nhìn nét mặt của Hà Mạn Mạn

Một cô gái vốn hay cười nay như bị bóng đen bao trùm, anh ta thấy xót xa, lần này, anh ta mất kiểm soát, lớn tiếng,

“Lục Ly, cậu như thế sẽ làm tổn thương Mạn Mạn!”

Giọng nói của anh ta rất lớn, cả hội trường đều im lặng hẳn nhìn hai vị Boss lớn của Viện Phong, không ít người nhay bén nhận ra hai người cãi nhau vì hai cô gái đang đứng gần cửa, xôn xao nhìn về hướng hai cô gái

Nhìn kỹ một chút liền bị thu hút.

Cô gái tóc dài xoăn trông rất xinh xắn, mái tóc xõa ra sau lưng cùng với bộ váy dạ hội đen tuyền, trông cứ như nàng công chúa nhỏ bước ra từ truyện tranh.

Cô gái váy tím bên cạnh càng khôi nói, dạ hội hờ hững tương đối gợi cảm nhưng trên người cô lại có cảm giác khác hẳn, cứ như tiên nữ bị dọa xuống trần, trong vẻ tươi trẻ toát ra sự gợi cảm

Phần thân trên ôm khít, nhấn mạnh những đường cong mê hoặc, chân váy xòe chữ A khiến đôi chân vốn không hề ngắn của cô trông càng dài hơn và thon gọn hơn, người như thể quả là hấp dẫn hiếm thấy.

Hà Mạn Mạn đang im lặng cúi đầu thì phát hiện có nhiều người đang chú ý đến mình, cô không quen nên co rúm người, kéo lại chiếc váy vốn không dài của mình, cảm giác lo âu phòng bị lan khắp người

Hà Mạn Mạn cắn môi không nói gì, chỉ hy vọng có một người kéo mình ra ngoài, không muốn nhìn thấy những người này nữa.

Thực ra, đáng về lo âu của Hà Mạn Mạn thường xuất hiện trước mỗi lần biện luận hoặc diễn thuyết

Nhưng những lần diễn thuyết thành công liên tục đã khiến nỗi lo âu của cô hoàn toàn biến mất, có ai ngờ những triệu chứng này hôm nay lại bắt đầu xuất hiện.

Lục Ly đưa mắt nhìn Hà Mạn Mạn, thấy sự bất thường của cô, trên mặt tuy rằng không có gì phản ứng, nhưng trong lòng lại thất vọng rồi bời

Nhìn thấy Hà Mạn Mạn dùng tay trái nắm chặt cổ tay còn lại, động tác này rõ ràng là phản ứng bất an, lo sợ và căng thẳng.

Bầu không khí trong sảnh tiệc có chút căng thẳng, Hà Mạn Mạn đột nhiên nhét món đồ trong tay mình vào tay Lâm Khiết

Lâm Khiết sững sờ nhìn cái hộp tinh xảo ấy mà không hiểu gì cả, Hà Mạn Mạn nói nhỏ, “Giúp tớ đưa cho thầy Lục, tớ ra ngoài hít thở chút không khí.” Nói xong, Hà Mạn Mạn lại đột nhiên cúi gập người, như một lời xin lỗi đến tất cả mọi người,

“Xin lỗi.” Liền nhận chiếc áo ba đồ xuy từ tay nhân viên phục vụ và nhanh chóng chạy ra ngoài

“Mạn Mạn!” Nhìn thấy cô chạy ra ngoài, Hạ Tu Dục gọi với theo, nhưng cô không hề quay đầu lại.

Lúc này, Lâm Khiết từ tốn bước tới, mỗi một bước đều giống như khi thể của Hà Mạn Mạn, cô lạnh lùng đưa vật trong tay cho Lục Ly, động tác cứng đờ, trông rất giận dữ, nói,

“Quà tiễn biệt của Mạn Mạn tặng thầy, chúc thầy ra đi thanh thản!” Lục Ly không nói gì, cầm cái hộp tinh xảo lên, trên đó khắc logo của Parker

Linda đứng bên cạnh nghe thấy cách dùng từ của Lâm Khiết liền nổi giận,

“Cô nói gì hả?” Hạ Tu Dục lập tức đánh mặt lại, “Linda, chú ý lời nói của cô.” Dứt lời anh ta liền vòng tay qua vai Lâm Khiết, tuyên bố chủ quyền, khiến cho Linda đang sầm mặt lập tức im bặt không dám lên tiếng

Hạ Tu Dục nhìn Lục Ly dán chặt mắt lên chiếc hộp trong tay như người mất hồn, anh ta nói một cách trịnh trọng và nghiêm túc, “Cậu khiến cho tôi rất thất vọng!” Nói xong liền đi mất

Vì sự lạnh lùng và xa cách hiếm hoi của Lục Ly, buổi yến tiệc đã hoàn toàn mất vui..

41. Chương 41: Vạch Trần

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vườn hoa của khách sạn rất đẹp, khắp nơi đều treo các loại đèn đủ màu sắc, trên cây còn có cả những bóng đèn tròn, cả vườn hoa ngập trong ánh sáng lấp lánh, hết như thế giới cổ tích, có chút ảo không giống thật.

Hà Mạn Mạn ngồi trong một đình nghỉ chân nhỏ được thiết kế theo phong cách châu u, trên cây cột trắng quanh một lớp vải màu vàng óng, ánh đèn xung quanh chiếu vào khiến nó trở nên lấp lánh rực rỡ, đẹp rạng ngời

Ánh đèn rơi vào mắt cô, nhưng không tài nào thấp sáng được trái tim cô.

Hà

Mạn Mạn vô thức có người lại trong chiếc áo khoác nhưng vẫn cảm thấy tiết trời lạnh đến thấu xương, lần đầu tiên cô đón Giáng sinh với tâm trạng thế này...

Ngọt ngọt!

Nghĩ đến ánh mắt của Lục Ly khi nãy, không chỉ cơ thể cô cảm thấy giá lạnh mà trái tim cũng ngộp lạnh theo.

Có lẽ, là do bản thân cô đòi hỏi quá nhiều

Có lẽ, thầy Lục vẫn luôn bị ép buộc phải để ý đến cô chứ không phải là muốn chủ động quan tâm cô, có lẽ vì bị ép buộc như vậy nên khiến thầy chán ghét, chắc hẳn thầy ghét cô lắm...

Thế mà cô không nhận ra, còn cho rằng người ta thích mình

Kiểu người như cô, quan hệ gia đình rối rắm phức tạp, cũng không giàu có, ngoại hình chỉ tạm chấp nhận được, cái giỏi nhất chỉ là tài ăn nói, hôm nay còn để người ta phát hiện mình mắc hội chứng lo âu gián đoạn

Hà Mạn Mạn ngồi ở đó đung đưa chân, nhìn đôi giày cao gót nhỏ trên chân mình, không hiểu sao lại nhớ đến câu chuyện của cô bé Lọ Lem, cô tự cười nhạo:

“Đeo giày thủy tinh thì cô bé Lọ Lem cũng vẫn chỉ là cô bé Lọ Lem thôi, giống như phân bón vậy, nói đủ kiểu ba hoa chích chòe, cuối cùng vẫn là thứ được làm từ phân.”

“Nhưng cuối cùng cô bé Lọ Lem trở thành Hoàng hậu, còn..

cũng trở thành vật thiết yếu của người nông dân, tránh được số phận bị quăng vào ống cống.” Một giọng nói chợt vang lên từ phía sau, nhất thời lưng Hà Mạn Mạn cứng đờ lại.

Giọng nói truyền đến từ sau lưng ấy rất dịu dàng, ôn hòa, mang đến chút ấm áp trong mùa đông lạnh giá.

Hà Mạn Mạn quay đầu, dưới ánh trăng sáng, Phùng Dục Dương trong bộ Âu phục màu xanh lam đứng đó, mỉm cười dịu dàng nhìn Hà Mạn Mạn, phía sau anh ta là một khoảng không trống trải, không có bóng dáng người mà cô đang muốn gặp nhất.

Cô chào hỏi anh ta theo phép lịch sự, Phùng Dục Dương ngồi bên cạnh cô, thấy Hà Mạn Mạn không mấy vui vẻ, anh ta nhẹ nhàng hỏi:

“Có chuyện gì không vui à?” Phùng Dục Dương vốn đến muộn, vừa bước vào cổng đã nhận ra Hà Mạn Mạn đang ngồi trong đình nghỉ chân, thế là anh ta không vội vào tiệc mà đi thẳng ra đây nên hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra trong sảnh tiệc

Hà Mạn Mạn lắc đầu, rõ ràng là cô không muốn nói.

Vì tôn trọng cô nên Phùng Dục Dương không hỏi nhiều, càng không đào sâu thêm nữa, chỉ ngồi đó với Hà Mạn Mạn, không nói một lời nào.

Yên lặng hồi lâu, tuy Phùng Dục Dương là một người hướng nội vẫn không khỏi cảm thấy gượng gạo, anh ta nhìn Hà Mạn Mạn, bây giờ bỏ đi thì không hay lắm, ở lại thì không quen, nên dù không có chuyện gì anh ta cũng có tìm đề tài để nói:

“Bài diễn thuyết lần trước của em..

tôi vẫn còn chưa nói lời chúc...”

“Mạn Mạn.” Đột nhiên một tiếng gọi cắt ngang lời của Phùng Dực Dương, anh ta thở phào một hơi như vừa trút được gánh nặng.

Dù đó là ai thì cũng là cứu tinh của anh ta!

Hạ Mạn Mạn nghe tiếng gọi liền quay qua nhìn thấy Hạ Tu Dục và Lâm Khiết đang đứng ở phía sau.

Hạ Tu Dục nhìn thấy Phùng Dực Dương liền thân thiết vỗ vai một cái, cả bọn nói với nhau vài câu, sau đó Phùng Dực Dương liền tìm cơ bỏ đi.

Lúc này

dưới mái đình chỉ còn Hà Mạn Mạn, Lâm Khiết và Hạ Tu Dục

Hai người họ không ngại nhàm chán cũng ngồi lại, cùng Hạ Mạn Mạn ngắm trăng, xem phong cảnh

Hà Mạn Mạn nhìn hai người cùng mình ngồi đây chịu lạnh, ngại ngừng nói: “Hạ đại ca, anh đưa Lâm Khiết vào trong đi, em ở đây một mình là được rồi, hai người không cần ở cùng em đâu.”

Hạ Tu Dục nghe thấy Hà Mạn Mạn nói như thế, nhìn sang Lâm Khiết đang ngồi cạnh cô: “Lâm Khiết, em có muốn vào không?” Lâm Khiết lắc đầu nói không muốn

Hạ Tu Dục gật đầu, anh ta quay sang Hà Mạn Mạn: “Anh cũng không thích mấy chỗ như vậy, bình thường những buổi tiệc thế này đều là Lục...” Lời nói của Hạ Tu Dục chợt khựng lại, anh ta biết không nên nhắc đến Lục Ly vào lúc này, thế mà không chú ý, suýt nữa lại thốt ra

Lâm Khiết hung hăng trừng mắt với Hạ Tu Dục, Hạ Tu Dục cười gượng hai tiếng, nhìn Hà Mạn Mạn không có bất cứ phản ứng nào thì thở phào một hơi

“Thật ngại quá, Hạ đại ca, cuộc họp hằng năm của công ty anh vì em mà hỏng cả...” Hà Mạn Mạn cúi thấp đầu, mặt đầy áy náy

Hạ Tu Dục xua tay, tỏ ý không bận tâm

Hà Mạn Mạn ngẩng đầu nhìn ánh trăng bị đám mây che mất một nửa, lúc tỏ lúc mờ, giống như trái tim của Lục Ly, cô nhìn không thấu, cũng không sao hiểu được.

Đột nhiên Lâm Khiết hắt hơi một cái, Hạ Tu Dục sững người, vội cởi áo khoác của mình ra mặc cho Lâm Khiết, Lâm Khiết mỉm cười ngượng ngừng cảm ơn anh ta

Hà Mạn Mạn thấy vậy, trong lòng thầm chúc mừng cho hai người.

Nhìn trời càng lúc càng tối, Hạ Tu Dục xem đồng hồ, đã gần chín giờ, thời gian trôi qua nhanh thật, bọn họ ngồi không ở đây xem phong cảnh cũng đã hơn một tiếng đồng hồ

Hạ Tu Dục nhìn chớp mũi đỏ ửng của Lâm Khiết, sợ cô bị cảm, nói: “Để anh đưa hai người về, dù sao cũng tiện đường.”

Hà Mạn Mạn và Lâm Khiết nhìn nhau một cái, sau đó cùng gật đầu

Cô đứng dậy, lưu luyến nhìn vào bên trong Dinh thự Hào Đình, vũ hội hình như đã bắt đầu, Hà Mạn Mạn dễ dàng thấy được cái người nổi bật nhất trong đám đông đó - Lục Ly

Anh đang lả lướt khiêu vũ cùng với cô gái tên Linda ấy, từng bước chân uyển chuyển điêu luyện, vừa tao nhã vừa quý phái.

Cô gái đó mới là người cùng một thế giới với anh, chính cô ta...

Cuối cùng Hà Mạn Mạn cúi đầu xuống, quần lại chiếc áo ba đờ xuy, cùng Hạ Tu Dục và Lâm Khiết đi về hướng bãi đỗ xe.

Trung tâm sân nhảy, Lục Ly nhìn theo bóng lưng xa dần của Hà Mạn Mạn, hàng mi cong vút khẽ rung nhẹ, nhạc còn chưa dứt đã vội buông Linda ra

Linda không hiểu gì, cứ tưởng mình đã nhảy sai bước nào khiến Lục Ly mất vui, vội vàng giải thích rằng mình không hề cố ý.

Lục Ly cúi người chào lịch sự, thành thật nói: “Xin lỗi vì tối nay đã lợi dụng cô, Linda.” Nói xong xoay người bỏ đi, nếu không phải là do Hà Mạn Mạn ở bên ngoài, với cái tính cách thường ngày thì anh đã bỏ đi từ lâu rồi

Linda vội vàng lắc đầu, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, cô ta vội kéo tay áo của Lục Ly lại, điệu bộ vô cùng đáng thương nói: “Tổng giám đốc Lục, em không bận tâm đâu, em không bận tâm.” Mọi người đều dừng lại không nhảy nữa nhìn hai người bọn họ, rì rầm bàn tán với nhau

Lục Ly nhìn hất tay Linda một cách nhẹ nhàng nhưng dứt khoát, anh xuôi mắt nhìn cô ta, ánh mắt của một đấng bề trên nhìn xuống..

Linda như mất hết sức lực, loạng choạng vài bước, tựa vào cái bàn cách đó không xa, chỉ vì câu nói cuối cùng của Lục Ly.

Anh nói:

“Xin lỗi, tôi bận tâm...” Linda nhìn theo bóng lưng xa dần của Lục Ly, nghĩ đến người con gái lúc này, cắn chặt môi không can tâm, bàn tay nắm khăn trải bàn càng siết càng chặt.

Hai nhân vật trọng yếu nhất của công ty đều đi cả rồi, cuộc họp hàng năm cũng giải tán

Còn chưa tới được bãi đậu xe, điện thoại của Lục Ly đã vang lên, lòng anh vốn đang rối bời, anh không thèm nhìn, cũng không lấy điện thoại ra khỏi túi áo, trực tiếp đưa tay vào bấm tắt.

Không ngờ Lục Ly vừa lên xe, chưa kịp nổ máy, điện thoại lại rung lên, anh rít một hơi sâu, đành lấy điện thoại ra xem, là anh chàng thư ký giả làm nhân viên giao hàng tặng laptop cho Lâm Khiết, Lục Ly bực mình nổi máy, còn chưa kịp nói gì thì bên kia đã vội lên tiếng:

“Tổng giám đốc Lục, không hay rồi, xảy ra chuyện rồi!” Lục Ly mím chặt môi hỏi chuyện gì

“Bức ảnh của anh với một nữ sinh đã lan truyền rộng trên diễn đàn trường Đại học A rồi.”

Ảnh?

Ảnh gì? Bên kia truyền đến tiếng gõ máy vi tính, nói tiếp: “Để tôi gửi ảnh cho anh.”

Lục Ly dùng cầm giữ điện thoại, lấy cái ipad bên cạnh ghế lái ra, chưa đến mười giây đã nghe thấy tiếng thông báo tí tít..

Lục Ly nhìn bức ảnh, trong chiếc xe hơi tối đen, màn hình máy tính hắt lên mặt anh ánh sáng lạnh lẽo, anh mở to hai mắt.

Là ảnh anh và Hà Mạn Mạn khi ở trong bệnh viện, chính là cái buổi tối ông ngoại của Hà Mạn Mạn mất ấy.

Trong ảnh, phòng cấp cứu không có người, Hà Mạn Mạn ôm lấy eo của Lục Ly khóc nức nở, Lục Ly đứng đó xoa lưng cô, thoáng nhìn đã nhận ra hai người, người cầm máy rất cứng tay, lấy góc chụp rất đẹp, chụp ra cảm giác vô cùng lãng mạn.

Trong đó, quan hệ của hai người họ được thể hiện rõ qua từng cử chỉ, ai nhìn cũng biết

Chắc chắn là đêm hôm đó, Lưu Na Na đã chụp lên hai người.

Trong mắt những người không biết rõ sự tình, đây đúng là một tấm ảnh tố cáo mối tình thầy trò trái đạo lý

Lục Ly nhìn bức ảnh, lửa giận trong mắt lập tức bùng lên, “Liên hệ với bộ phận quản lý mạng, nhanh chóng gỡ hết hình xuống, tìm địa chỉ IP người đăng hình cho tôi.” Lục Ly nghiêng răng nhìn bức ảnh, tiếp tục nói: “Tổng giám đốc Hạ đã biết chưa?” “Tôi đã gọi cho anh ấy hơn mười cuộc điện thoại, hình như điện thoại hết pin, vẫn chưa liên lạc được.”

“Vậy thì làm theo những gì tôi dặn trước, tôi đi tìm Tổng giám đốc Hạ.” Nói xong, anh tắt cuộc gọi, vứt điện thoại sang một bên, nói lỏng nút thắt cà vạt quá chặt ấy ra, nhả ga phóng vọt đi

Chuyện anh lo sợ cuối cùng cũng tới rồi.

Nhìn những câu chữ rửa bên dưới tấm ảnh, đa số đều nhắm vào Hà Mạn Mạn, gì mà mặt dày quyền rũ thầy giáo, gì mà trời sinh lẳng lơ, nói chung những từ dùng để chửi phụ nữ dễ dãi trên thế giới này đều được lồi ra tận dụng hết

Ngược lại, Lục Ly trở thành người nạn nhân, mọi mũi dùi đều chỉ về phía Hà Mạn Mạn vô tội

Cô vẫn chỉ là đứa trẻ không hiểu đời, chuyện này thì liên quan gì tới cô ấy chứ?

Tình yêu thầy trò trong cái xã hội bây giờ có vẻ là một thuật ngữ khá nhạy cảm, vì dưới con mắt của quần chúng, từ xưa đến nay, thầy giáo đóng vai trò là một người đi trước giảng dạy học tập, truyền đạt kiến thức, giải đáp thắc mắc

Có sự phân biệt vai vế trong mối quan hệ với học sinh, thầy là người vế trước, trò là vế nhỏ, cho nên nhiều người cho rằng tình yêu thầy trò là trái luân thường đạo lý, trong trường học, đây là một chủ đề gây tranh cãi nhiều nhất, hơn nữa còn luôn đi liền với vấn đề xâm hại tình dục.

Cũng bởi vì chuyện này liên quan tới quá nhiều vấn đề, Lục Ly thà để bản thân mình gánh hết trách nhiệm cũng không muốn Hà Mạn Mạn phải chịu tổn thương.

Trên đường lái xe, Lục Ly nhìn cái hộp tinh xảo bên cạnh ghế lái, tay cầm vô lăng không ngừng siết chặt

Đoán rằng trên xe của Hạ Tu Dục còn Lâm Khiết, trường học gần khách sạn nhất, sau đó mới đến nhà bà ngoại của Hà Mạn Mạn, thế thì bọn họ có thể sẽ về trường trước

Lục Ly không chần chừ chạy thẳng về hướng trường học

Anh không dám hy vọng Hà Mạn Mạn không đọc được những câu nói gây tổn thương trên diễn đàn, anh chỉ mong rằng khi cô thấy những lời này, có anh ở bên cạnh an ủi cô, khuyên bảo cô, để cô biết được những chuyện này không cần cô gánh vác

Vấn nghĩ mình đi nước Anh thì mọi chuyện sẽ được giải quyết, ít nhất có thể để cho Hà Mạn Mạn có một cuộc sống đại học yên ổn, bây giờ xem ra đã không thể...

42. Chương 42: Điên Rồi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc này, Hạ Tu Dục đã lái xe về đến trường học, vì thi cuối kỳ đã kết thúc nên phần lớn sinh viên đều về nhà

Xe chạy được một lúc mới thấy có vài người đi lại vội vã

Trước đây không cảm thấy trường Đại học A rộng lớn, bây giờ người ít đi liền cảm thấy vắng vẻ hơn hẳn
Hơn nữa, cũng chưa từng cảm thấy đèn ở Đại học A lại tối như thế, có lẽ cũng bởi vì người ít đi.

Hà Mạn Mạn ngồi trong xe, thấy khu rừng nhỏ nơi mà mỗi khi trời vừa tối là náo nhiệt hẳn lên, bây giờ không còn ai nữa thì cảm thấy có chút mới lạ, bèn bảo Hạ Tu Dục cho cô xuống đây rồi hãy đưa Lâm Khiết về, lát nữa quay lại đón cô, xem như cô làm Lôi Phong đi, để hai người có chút không gian riêng.

Đúng như dự đoán, lúc cô xuống xe, Hạ Tu Dục nhìn Hà Mạn Mạn cách cảm kích, Hà Mạn Mạn mỉm cười vẫy tay chào Lâm Khiết

“Mạn Mạn, em ở đây đợi, lát nữa anh sẽ quay lại.” Nhìn bầu không khí xung quanh có phần âm u, Hạ Tu Dục ngồi trong xe dặn dò Hà Mạn Mạn.

Hà Mạn Mạn gật đầu, vẫy tay chào anh ta, sau đó ranh mãnh nhìn Lâm Khiết, khoái chí khi thấy gương mặt Lâm Khiết đang dần đỏ ửng lên

Xe vừa đi khuất, khu rừng nhỏ hoàn toàn chìm trong yên tĩnh

Nơi đây là điểm đến nổi tiếng của Đại học A, buổi tối có rất nhiều cặp nam nữ đến hẹn hò

Dù có là tháng Chạp mùa đông giá rét, buổi tối nơi đây vẫn rất đông đúc

Bằng qua khu rừng là đến một công viên nhỏ của trường đại học, không lớn lắm, nhưng ở đó có quảng trường Vòng Tròn Đồng Tâm cũng khá đẹp, ở giữa còn có một hồ phun nước lớn được chạm khắc tinh xảo, mặc dù hồ phun ngưng hoạt động vào mùa đông, nhưng điểm mấu chốt là trên quảng trường đó có chỗ ngồi, cô không cần phải đứng ngây ra nữa.

Khu rừng nhỏ tối om, trên người Hà Mạn Mạn là bộ váy dạ hội, cô có chút sợ hãi không dám bước vào

Nhưng Lâm Khiết và Hạ Tu Dục đang trong giai đoạn mập mờ, nhất định sẽ mê neho thêm lúc nữa

Nếu đứng ở đây thì sẽ lạnh lắm, không bằng đi vào tìm chỗ nào đầy ngồi nghỉ một lát, chốc nữa Hạ Tu Dục lái xe quay lại, mình có thể thấy ánh đèn xe chiếu xuyên vào, lúc đó lại đi ra.

Dù sao cũng hiếm khi khu rừng nhỏ không có người, bình thường toàn là các cặp đôi, hôm nay rất thích hợp để cô ngắm cảnh đẹp

Gió thổi vù vù, hơn nữa trong đêm tối mùa đông, trời cũng như âm u hơn, xem ra ngày mai nhiệt độ sẽ càng xuống thấp nữa

Những cây tùng xanh quanh sân trường bị gió thổi xào xạc, ánh đèn đường mờ nhạt chiếu qua những tán lá cây thành từng vệt sáng loang lổ.

Hà Mạn Mạn hà hơi vào bàn tay, sau đó xoa khuôn mặt đã bị lạnh công của mình, tiến vào khu rừng nhỏ.

Trên nền gạch bên cạnh cô, bóng một người cao lớn lẳng lẳng xuất hiện, chậm rãi tiến về nơi Hà Mạn Mạn đang đứng.

Đột nhiên!

Mới được vài bước, Hà Mạn Mạn đã bị lôi mạnh, hất vào cột đèn bên cạnh.

Lực kéo rất mạnh, không một chút thương hoa tiếc ngọc.

Hạ Mạn Mạn và mạnh vào thân cột, lưng cô đập vào phần nhỏ ra trên cây cột đó, đau điếng!

Một mùi hương nước hoa xộc thẳng vào mũi.

Dưới ánh đèn nhìn không rõ đó là ai, Hà Mạn Mạn bị bắt ngờ nên hoảng loạn, giấy tiếp theo, cô bắt đầu vừa giấy dựa vừa kêu la, vì cô phát hiện người đó không phải là Lục Ly!

Lục Ly không như người này, không thềm quan tâm đến cảm giác của cô, hơn nữa, mùi thơm kia cũng không phải là của Lục Ly “Bỏ ra, bỏ.... ưm ưm...” Hà Mạn Mạn vừa kêu được hai tiếng thì miệng cô đã bị bàn tay một người đàn ông bịt lại, một âm thanh nhỏ cũng không phát ra nổi.

Hà Mạn Mạn căng cả mắt ra cũng chỉ nhìn thấy bóng đen của một người con trai, cô dốc hết sức giấy dựa, chân mang giày cao gót nên đứng không vững, người con trai đó dùng một tay giữ hai tay của Hà Mạn Mạn ấn lên cột, dùng sức siết mạnh khiến Hà Mạn Mạn đau phát khóc

Bên tai truyền đến hơi thở gấp gấp và tiếng cười lạnh của người nọ: “Hà Mạn Mạn, thứ hạ tiện, mày thích những người có tiền như Lục Ly đúng không, cái thứ lẳng lơ không cần thể diện.” Nói xong còn chưa kịp để cho Hà Mạn Mạn phản ứng đã tát cô một cái như trời giáng

Một tiếng “chát” vang lên thật to

Hà Mạn Mạn bị đánh đến nghiêng hẳn mặt sang một bên, tại cô bắt đầu ù đi, mặt cô đau rát, nhưng cô vẫn nghe rõ được giọng nói của người đó

Khóe môi rỉ máu của Hà Mạn Mạn nhếch lên, cô cầm phần nhìn Khúc Minh, hung hăng đáp lại:

“Bỏ tôi ra, nhân lúc tôi còn nói chuyện tử tế!”

Khúc Minh cười lạnh một tiếng: “Bỏ mày ra? Lúc mày sỉ nhục tao trước mặt mọi người trong trường, trong lớp, sao không thấy mày nể mặt nể mũi?” Khúc Minh ép sát Hà Mạn Mạn, khuôn mặt cậu ta dữ tợn:

“Khúc Minh tao lớn đến từng này tuổi rồi chưa từng thua thiệt ai, lần này lại đi thua một thằng lớn hơn tao sáu tuổi!” Nghe câu đó của Khúc Minh, ánh mắt Hà Mạn Mạn có phần nặng nề, cô bậm môi hỏi lại: “Cậu nói vậy là có ý gì?”

Hà Mạn Mạn không hiểu vì sao Khúc Minh đột nhiên lại trở nên như vậy, như vừa bị gì đó kích động

Cô bây giờ không đủ sức để chống cự lại Khúc Minh, muốn tự cứu chỉ có thể dựa vào cái miệng của mình thôi.

Khúc Minh cười gằn nhìn gương mặt xinh đẹp của Hà Mạn Mạn, nhanh chóng rút điện thoại ra cho Hà Mạn Mạn xem tấm ảnh được đăng trên diễn đàn trường, bức ảnh đó chính là bức ảnh mà Lục Ly đã ra chỉ thị gỡ bỏ

Hà Mạn Mạn nhìn bức ảnh xong liền sững sờ

Nhìn biểu cảm dờ dẩn của Hà Mạn Mạn, cầm lấy điện thoại, Khúc Minh lại giáng tiếp một bạt tai vào mặt cô, nói: “Hạng lã lơ không biết xấu hổ, làm chuyện này với thầy giáo của mình ở trong bệnh viện, mày cũng ăn mặn phết nhỉ.” Không hề giả vờ, khi nhìn thấy bức ảnh ấy, Hà Mạn Mạn thật sự rất hoang mang

Cô không biết tạo sao lại bị chụp lén, cũng không biết vì sao lại bị phát tán lên diễn đàn của trường..

bây giờ, điều duy nhất cô nghĩ đến chính là Lục Ly.

Khúc Minh hung hăng kéo cổ tay của Hà Mạn Mạn, vô tình đụng phải vết thương hôm qua cô mới thay thuốc, Hà Mạn Mạn kêu lên đau đớn, đau đến mức cô sắp khóc đến nơi

“Còn biết đau cơ đấy?” Lý trí của Khúc Minh đã bị lửa giận nuốt chửng, lúc này cậu ta đang đi trong trường, vừa hay nhìn thấy Hà Mạn Mạn đang mặc váy dạ hội, cậu ta lập tức mất kiểm soát, một lòng chỉ muốn hủy hoại cô!

Nếu cậu ta không có được thì thà tự tay hủy hoại, cũng không muốn người khác có được!

“Loại hạ tiện như mày, nhất định đã lên giường với Lục Ly vô số lần rồi, hôm nay để tao ném thử mùi vị của mày.” Trong mắt Khúc Minh toàn là dục vọng, mặc kệ Hà Mạn Mạn có kêu lên sợ hãi, cậu ta một tay xé rách chiếc áo ba dờ xuy của Hà Mạn Mạn, lộ ra bộ đầm dạ hội ren hoa màu tím bên trong.

Khúc Minh làm thật chứ không phải đang đùa với cô...

“Bỏ tôi ra, bỏ ra..

đừng...” Hà Mạn Mạn bây giờ thật sự rất sợ hãi, nước mắt tuôn như mưa, cô chỉ có thể giãy dụa theo bản năng, nhưng đối với Khúc Minh, sự chống trả của cô chẳng khác gì gãi ngứa, chỉ khiến cậu ta thêm hưng phấn.

Khúc Minh muốn hôn Hà Mạn Mạn, Hà Mạn Mạn liều mạng tránh né, vùng vẫy, đôi mắt nhòe nước của cô nhìn ánh đèn đường yếu ớt gần đây, mơ hồ như sắp ngất đi.

“Cứu tôi, đừng..

bỏ tôi ra!”

Dưới ánh đèn mờ lung lay, dường như tia hy vọng cuối cùng cũng vụt tắt theo, chùm sáng ấy càng lúc càng mờ, càng lúc càng nhạt, cho tới khi biến thành một mảng đen kịt trong mắt Hà Mạn Mạn

Hà Mạn Mạn cố thể vùng vẫy, miệng không ngừng cầu cứu, cô cảm thấy bộ váy mình đang mặc bị xé toạc ra một mảng lớn, gió lạnh vù vù luồn vào trong, Hà Mạn Mạn tuyệt vọng nhắm chặt mắt lại.

Cầu xin cậu...

Đừng...

Mùi nước hoa xộc vào mũi càng lúc càng nồng nặc, Hà Mạn Mạn kích động đến nỗi suýt bất tỉnh, bên tai là hơi thở hưng phấn ngày càng lớn của Khúc Minh.

“Két!!!!” Tiếng phanh xe vang lên đột ngột, phá vỡ màn đêm đen tĩnh mịch đang bao trùm trường học...

Lúc này, Hà Mạn Mạn đã ngừng giãy giụa, cô nhắm mắt buông xuôi để mặc nước mắt tuôn rơi, liên tục lẩm bẩm kêu cứu, tiếng kêu cứu của cô rất rõ ràng, nhưng càng lúc càng yếu ớt, bởi trong trường học vắng vẻ này chẳng ai quan tâm đến cô cả...

Đột nhiên mùi hương nhàn nhạt của trà xanh và đàn hương như một tia nắng bình minh rơi vào.

Là anh sao?

Là Lục Ly sao?

Mình được cứu rồi ư? Khúc Minh đang đè trên người Hà Mạn Mạn đột nhiên bị hất mạnh ra đất, Hà Mạn Mạn không còn sức lực, mềm nhũn khụy xuống đất, nước mắt ướt nhòa, không thấy rõ được gì, miệng vẫn lẩm bẩm cầu cứu..

Trong khi đó, Khúc Minh ngã mạnh xuống đất, khi ngẩng đầu nhìn lên liền thấy Lục Ly trong bộ Áo phục đang nhìn mình như loài sâu bọ

Gương mặt luôn ổn hòa ấm áp của anh giờ đã bị cơn giận cuốn phăng, anh nghiêng răng ken két, mắt anh ngập tràn lửa giận, anh không thể kiềm chế bản thân mình nữa, hết như một con sư tử trong cơn cuồng loạn

Lục Ly ngày thường dịu dàng là thế, giờ trở nên như vậy, tim Khúc Minh thót lại, có chút sợ hãi

Dục vọng trong người như bị một gáo nước lạnh dội vào tắt ngấm, thứ sót lại chỉ còn nỗi sợ và chút lý trí, hơi lạnh lan ra từ trong tim, run rẩy và hối hận.

Nào ngờ, giây tiếp theo Lục Ly đã túm cậu ta lôi lên, chiều cao một mét tám của Khúc Minh, trong tay của Lục Ly lại chẳng khác gì con thú nhồi bông

Anh không nói gì, giáng một cú đấm vào mặt cậu ta, Khúc Minh lại ngã chúi xuống đất, đứng dậy không nói, chỉ cảm thấy đầu mình choáng váng từng cơn.

Không để cho cậu ta có thời gian nghỉ ngơi, Lục Ly dang chân ra, dẫm mạnh lên bụng cậu ta liên hồi, toàn nhờ những chỗ không được xương cốt bảo vệ mà đập

Lửa giận vây quanh khắp người, nhưng anh lại im lặng đến đáng sợ, mặc cho bầu không khí điên cuồng ấy cầu xé con tim đang run rẩy của Khúc Minh

Điên rồi, điên hết cả rồi...

Ở tầng trệt ký túc xá cách đó không xa, Lâm Khiết nhận được điện thoại của Cam Lộ, sau đó liền vào diễn đàn trường xem tin

Hạ Tu Dục vô cùng lo lắng, không dám chậm trễ, bảo Lâm Khiết đang nằng nặc đòi cùng anh ta đi tìm Hà Mạn Mạn về ký túc xá trước, sau đó anh ta vội vàng lái xe đi tìm Hà Mạn Mạn.

Xe còn chưa dừng hẳn, anh ta đã thấy dưới ánh đèn đường âm u, Lục Ly không biết có mặt từ lúc nào đang điên cuồng đánh đập một người con trai khác, trong khi Hà Mạn Mạn đang co ro quỳ ngay cạnh chân cột đèn, trang phục trên người có vài chỗ bị xé rách, Hạ Tu Dục lập tức hiểu ra vấn đề.

Hạ Tu Dục xuống xe, kinh ngạc nhìn Lục Ly trước nay vốn chưa hề ra tay giờ lại bạo lực như thế.

Đó là Lục Ly!

Một Lục Ly xưa nay luôn dịu dàng...

Một Lục Ly xưa nay không đánh nhau hôm nay đã phá lệ, hơn nữa nhìn tình hình này, có đánh chết Khúc Minh thì vẫn còn nhẹ chán...

43. Chương 43: Âm Áp

Thằng khốn! Hạ Tu Dục đứng bật dậy, mang theo cơn giận cuộn cuộn đá một phát vào xương đòn của Khúc Minh, Khúc Minh gào lên một tiếng đau đớn

Dám bắt nạt người của anh em của tao, chán sống rồi chắc? Lục Ly nghe thấy tiếng thét của Khúc Minh, “Còn dám kêu đau?!” Giọng nói của anh lạnh như băng xen lẫn tiếng cười gằn, trông anh vô cùng hung tàn:

“Lúc đánh Mạn Mạn, mày nghĩ em ấy có đau không?” Lục Ly thẳng chân đạp lên ngón tay của Khúc Minh, dí mạnh xuống đất, mười ngón tay liền tím, anh đạp từng ngón một khiến cho Khúc Minh lăn lộn trên mặt đất kêu gào đau đớn.

Khu rừng nhỏ cách xa ký túc xá nên quanh đó không có đến một bóng người, không ai phát hiện ra mọi thứ ở đây, khiến nó càng thêm yên ắng đến đáng sợ, chỉ có từng tiếng rên rỉ vang lên, khiến cho không khí có vài phần khác thường.

Hạ Tu Dục đá một cú vào mặt của Khúc Minh, nắm tóc cậu ta lôi lên, cảm thấy vẫn chưa hả dạ, lại đâm cậu ta thêm mấy phát nữa.

Mày lại có thể khiến cho Lục Lyra tay đánh người

Thằng nhóc này, tao làm sao mà bỏ qua cho mày được?

Hạ Tu Dục và Lục Ly quen biết nhau từ tấm bé, Hạ Tu Dục lúc ấy đã là một đứa nhóc lỗ mãng, thích nói chuyện bằng nắm đấm, còn Lục Ly lại rất điềm đạm, chủ yếu là Lục Ly bảo Hạ Tu Dục đánh đầu thì Hạ Tu Dục đánh đó, mỗi lần như vậy, hai người đều phối hợp rất ăn ý với nhau

Nhiều năm trôi qua, Hạ Tu Dục chưa từng thấy Lục Ly thô bạo như vậy!

Mặc dù Lục Ly cũng chẳng thua gì Hạ Tu Dục, cũng là đai đen Taewondo...

Lục Ly muốn dạy dỗ ai trước giờ không cần tự ra tay, chỉ cần dùng cái đầu cũng có thể khiến cho người đó quỳ rạp dưới chân anh xin tha mạng

Gương mặt lạnh lùng vốn quen tao nhã lịch sự của Lục Ly lần này lại như ngọn lửa bùng lên vô cùng đáng sợ, giống như một con mèo dịu dàng lười nhác thoát một cái găm lên, nhe ra chiếc răng nhọn hoắt của mình.

Lần này Lục Ly thật sự nổi giận rồi!

Hai đại thiếu gia, chỉ cần một trong hai người dậm chân một cái, một người có thể rung động cả nền kinh tế ở thành phố A này, người còn lại có thể khiến cho các chính trị gia ở thành phố A phải run sợ

Dưới ánh đèn đường vàng âm u trong Đại học A, hai người họ hết như hai con dã thú, tay đâm xuyên thịt, chân đạp thấu xương, như muốn tiến thẳng Khúc Minh đến suối Vàng.

Hạ Tu Dục bất giác nhìn Hà Mạn Mạn, phát hiện đôi mắt cô lơ đãng, như sắp ngất xỉu đến nơi

Anh ta liền ngăn Lục Ly đang đánh người không biết mệt mỏi lại, vội vàng nói:

“Mạn Mạn, đến xem cô ấy trước đã.”

Bình thường, Lục Ly luôn chú ý tới bất cứ phản ứng nào của Hà Mạn Mạn, lần này anh bị cơn giận làm mất lý trí, vì quá quan tâm cô mà suy nghĩ cũng bấn loạn, lời nói của Hạ Tu Dục đã khiến cho Lục Ly tỉnh táo lại

Hà Mạn Mạn như một con mèo bị người ta vớt bỏ, trốn trong góc một chỗ muốn ngủ thiếp đi, tóc tại cô rối bời, chiếc đầm dạ hội mà Lục Ly mua cho cô đã bị thằng khốn Khúc Minh xé nát, vải không đủ che thân, trong ánh mắt Lục Ly đều là sự đau xót và ân hận, anh hận không thể tát vào mặt mình một cái, tại sao không lái xe nhanh hơn nữa..

Cũng may anh kịp thời chạy tới, nếu như chậm thêm một phút giây nào, kết quả ra sao, Lục Ly cũng không dám nghĩ nữa

Hạ Tu Dục đỡ Hà Mạn Mạn lên trước, thế những cánh tay lại bị Lục Ly giữ lại, anh nói: “Để tôi.”

Một câu “để tôi” ấy chưa biết bao nhiêu là tình cảm, biết bao nhiêu là chua xót

Lục Ly sợ hơi lạnh bên ngoài chiếc áo choàng của mình sẽ khiến cô thấy lạnh, anh cởi áo choàng ra, chừa lại bộ Âu phục mang theo nhiệt độ cơ thể anh, dùng chiếc áo khoác quần lầy Hà Mạn Mạn đã đứng không vững, bế cô lên, đi về phía xe của mình.

Hạ Tu Dục nhìn Lục Ly, khẽ lắc đầu.

Chăm sóc tận tình như vậy, bảo vệ chặt chẽ như vậy, Lục Ly, cậu còn muốn trốn tránh đến khi nào..

Hà Mạn Mạn đang vui trong lòng Lục Ly, đôi mắt nhắm hờ, yếu ớt lắm lắm: “Bỏ tôi ra, cứu tôi với...”

Lục Ly nghe xong, vành mắt liền đỏ ửng, kéo Hà Mạn Mạn vào lòng, ôm cô thật chặt, anh nhẹ nhàng an ủi:

“Không sao rồi, Mạn Mạn, chúng ta về nhà nhé!”

Đây chỉ là một cơn ác mộng, tỉnh lại rồi sẽ tốt thôi, đã không sao nữa rồi, Mạn Mạn, thầy đưa em về nhà...

Khi Hà Mạn Mạn tỉnh lại thì đã qua một giờ sáng.

Trong phòng có chút tối, chỉ có cái đèn bàn bên cạnh gối tỏa ra ánh sáng màu cam, nhẹ nhàng phủ lên căn phòng một lớp lụa mỏng

Đồ dùng trong phòng ngủ được trưng bày theo gu riêng của chủ nhân, phong cách đơn giản, màu chủ đạo là trắng đen xám, khiến cho căn phòng vừa rộng rãi vừa tao nhã

Đây không phải là nhà bà ngoại

Đầu Hà Mạn Mạn hơi đau, cố gắng ngồi dậy, nhìn cái chăn màu trắng tinh đang đắp trên người mình, nghĩ mãi vẫn nghĩ không nhớ ra mình đang ở nơi nào, chỉ nhớ tin tức mà mình đã thấy trên diễn đàn của trường, sau đó suýt chút nữa đã bị tên khốn Khúc Minh kia xâm hại rồi sau đó...

Là ai đã kịp thời cứu cô...

Khoan quan tâm là ai đã cứu cô, có thể đưa cô về nhà chăm sóc chu đáo như vậy thì chắc không phải là người xấu

Hà Mạn Mạn có hơi lơ mơ, cô khó chịu cau mày, xoa trán của mình, tựa vào đầu giường một cách mệt mỏi, vẫn cảm thấy có chút bứt rứt khó chịu

Kéo chăn lên xem phát hiện mình vẫn đang mặc bộ váy dạ hội màu tím, chỉ là vài chỗ đã bị xé rách ra, trông có phần thảm hại.

Hà Mạn Mạn thở dài một hơi

Thằng khốn Khúc Minh! Đúng lúc này, cửa phòng ngủ nhẹ nhàng mở ra, ánh đèn ở ngoài hắt vào từ sau lưng Lục Ly

Hà Mạn Mạn nhìn bóng người đang tiến vào, mắt cô nhìn chăm chăm không rời.

Lục Ly tay còn đang cầm ly nước ấm, thấy Hà Mạn Mạn đã thức giấc, anh hơi sững sờ

Hà Mạn Mạn nhìn Lục Ly, miệng cô khô khốc không biết nên nói gì, một lúc sau cô nhẹ nhàng lên tiếng, giọng bé như tiếng muỗi vo ve: “Thầy Lục.”

Lục Ly đến ngồi ở mép giường, đưa ly nước cho Hà Mạn Mạn, ý bảo cô uống chút nước

Hai người không ai nói câu nào, trong phòng đột nhiên yên tĩnh không có bất kỳ tiếng động nào, chỉ có thể nghe thấy tiếng máy hút khói mù vọng từ phòng bếp

Lục Ly mặc áo sơ mi màu trắng hoa văn chìm, tay áo được anh xắn ngay ngắn đến khuỷu tay, dường như từ lúc về đến giờ, vì mãi chăm sóc cho Hà Mạn Mạn mà chưa kịp thay quần áo

Hà Mạn Mạn đưa hai tay nhận lấy ly nước, ly nước mang theo hơi ấm của Lục Ly được cô nắm chặt trong tay

Lục Ly lên tiếng, giọng trong như dòng suối ấm áp bao phủ lấy cả căn phòng: “Em cảm lạnh rồi, lúc này đo nhiệt độ cơ thể thấy có hơi sốt, lát nữa uống một viên thuốc hạ sốt, đi tắm nước nóng khử lạnh, thầy đã mở sẵn nước cho em rồi.” Hà Mạn Mạn cứ thế gật đầu, trông vô cùng ngoan ngoãn

Lục Ly nhào người về trước, Hà Mạn Mạn sững người, theo bản năng nhanh chóng né người về phía sau để tránh..

Lục Ly nhìn phản ứng của Hà Mạn Mạn cũng ngẩn người mất mấy giây, anh không nói gì cả, cầm hộp thuốc trên đầu giường

Bây giờ thì đến lượt Hà Mạn Mạn ngẩn ra, cô cắn chặt môi, tay trong chần siết thành nắm đấm

Lục Ly xé một viên thuốc đưa cho Hà Mạn Mạn, Hà Mạn Mạn cầm lấy thuốc, uống một ngụm nước để nuốt trôi.

Yên tĩnh đến khó xử, Hà Mạn Mạn cười gượng.

Lục Ly đứng dậy, mép giường lúc này lún xuống do bị anh ngồi lên nhanh chóng bằng phẳng trở lại

Hà Mạn Mạn dõi theo Lục Ly đi ra ngoài, không lâu sau đã nghe thấy tiếng đẩy cửa trượt, tiếp theo là tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Hà Mạn Mạn thấy Lục Ly đi vào, cầm theo một bộ quần áo đặt ở cuối giường, áo sơ mi vải dày trắng cùng với một cái quần thể thao

Lục Ly nhìn bộ quần áo, nói: “Chỗ thầy không có đồ vừa với em, em cứ mặc tạm bộ này, sáng mai thầy

gọi Hạ Tu Dục mang đồ đến cho em sau.” Dừng một lát, Lục Ly chợt nhớ ra, mặt vẫn lạnh lùng không chút biểu cảm nói: “Thầy đã gọi điện cho người nhà em, nói tối nay em ở lại ký túc xá, hôm nay em cứ nghỉ lại nhà thầy, phòng tắm ở phía bên tay trái.” Lục Ly có phần lạnh lùng, nói xong liền quay người bỏ đi

Trong mắt cô, dù dưới ánh đèn vàng ấm áp, cũng không thể khiến bóng lưng anh dịu dàng hơn được

Hà Mạn Mạn nhìn đường nét cứng cáp phía sau lưng của Lục Ly, cô cắn môi, chợt khàn giọng cất tiếng gọi:

“Thầy Lục, đợi chút ạ!”

Nghe tiếng cô gọi, Lục Ly cũng chẳng quay người lại, anh đứng ở đó, lưng hướng về phía cô, chân đã ngừng lại, giống như là chờ xem Hà Mạn Mạn nói gì, không ngờ Hà Mạn Mạn lại vén chăn lên, chân trần bước khỏi giường, vòng tay ôm lấy eo anh từ phía sau

Khuôn mặt nhỏ dán vào lưng anh, rất nhanh, mùi hương trên người Lục Ly đã lan tỏa xung quanh Hà Mạn Mạn.

Lục Ly ngẩn người, anh cúi đầu nhìn đôi tay đang ôm chặt lấy eo mình, không một chút chống trả.

Trong phòng chỉ có một chiếc đèn bàn nhỏ trên đầu giường đang phát ra ánh sáng dịu dàng, ánh đèn chiếu sáng một góc giường, khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp và hạnh phúc

Cách trang trí lộng lẫy nhưng đơn giản, mang đến cảm giác đang trong vương quốc của truyện cổ tích

Chàng trai trong phòng dáng người cao ráo, mặt mũi tuấn tú, thể nhưng trên gương mặt lại mang đầy sự đấu tranh lẫn khó xử

Cô gái dáng người nhỏ nhắn xinh đẹp đang vùi mặt vào lưng của Lục Ly, hai người ôm nhau như vậy khiến cho người khác không khỏi ngưỡng mộ.

Chất giọng buồn buồn của Hà Mạn Mạn vang lên sau lưng, âm thanh mềm mại chạm thẳng đến tim của Lục Ly, nhiệt độ cơ thể của cô như xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng tang, khiến anh khẽ rùng mình.

“Thầy Lục, em sai rồi..

Em không nên hành động thiếu suy nghĩ như vậy.” Lục Ly nhìn chằm chằm vào ánh đèn chói mắt bên ngoài phòng, chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Em buông tay ra trước đi.”

Cô đột nhiên lắc đầu: “Em không buông!” Hà Mạn Mạn đột nhiên la lên, bàn tay ôm eo anh càng siết chặt hơn.

Lục Ly khẽ cắn răng không nói, để mặc cho Hà Mạn Mạn tiếp tục ôm, mặt anh đỏ bừng lên

Hà Mạn Mạn ôm chặt như vậy làm cho Lục Ly cảm nhận rõ từng đường cong cơ thể của một cô gái.

Hà Mạn Mạn đứng sau lưng Lục Ly, mặt càng đỏ hơn, không biết là bởi vì xấu hổ hay vì sốt, cô chỉ biết sau chuyện ngày hôm nay, cô không thể chờ đợi thêm, càng không thể đem tất cả hy vọng của mình gửi gắm vào chiếc bút máy Parker mà cô tặng anh, cô muốn tự mình nói ra, không cần biết kết quả sẽ thế nào.

Cô sắp điên rồi, cô bắt đầu bất chấp!

Cô không quan tâm gì mà tình yêu thầy trò là sai trái, cũng chẳng thèm để ý tới định kiến của xã hội, càng không quan tâm đến những lời chửi mắng trên diễn đàn trường đại học A, Hà Mạn Mạn trước nay vốn chẳng hề quan tâm mấy thứ ấy!

Hà Mạn Mạn liếm đôi môi khô khốc của mình, nhẹ giọng nói:

“Thầy, em từng bước tiến về phía thầy, thầy không nhìn thấy sao? Tại sao lại cứ tránh né em? Em đã làm sai điều gì khiến thầy không vui? Không phải đã nói sẽ là người thân của nhau rồi sao...” Hà Mạn Mạn cảm nhận rõ được người Lục Ly cứng đờ khi nghe những lời này, cô khịt mũi, cố nén cảm xúc lại, tiếp tục nói:

“Thầy, em thích thầy, em không quan tâm người khác nghĩ gì, em chỉ quan tâm thầy nghĩ gì mà thôi

Thầy không thích em cũng được, nhưng đừng tránh né em nữa...”

Giọng Hà Mạn Mạn nghẹn ngào, buồn bã đứng sau lưng Lục Ly, cô sụt sịt khịt mũi

Lục Ly cảm nhận được lưng mình đã ướt đầm nước mắt của cô, lòng anh thất lại, gọi nhẹ một tiếng:

“Mạn Mạn...” Anh không ngờ rằng Hà Mạn Mạn sẽ nói những lời này với mình, càng không ngờ Hà Mạn Mạn lại tỏ tình với anh ngay lúc này...

Trong lòng anh rất vui, hạnh phúc vỡ òa, nhưng nghĩ đến những gì Hà Mạn Mạn phải chịu đựng, anh lại cảm thấy thật bất lực, anh có thể bảo vệ cô cho đến khi tốt nghiệp, anh cũng có thể bảo vệ cô cả đời này, thế nhưng Hà Mạn Mạn là kiểu người chịu núp dưới sự che chắn của anh sao? Chỉ cần nhìn biểu hiện của cô trong lễ kỷ niệm thành lập trường, Lục Ly đã có thể chắc chắn, cô tuyệt đối không phải kiểu con gái như thế.

Lục Ly nhẹ nhàng thoát ra khỏi vòng tay của Hà Mạn Mạn, quay người lại nhìn gương mặt nhỏ nhắn vì kích động và sốt cao mà đã đỏ bừng lên của cô, trên mặt còn vương vài giọt nước mắt, Lục Ly thở dài một tiếng, bắt chợt bế Hà Mạn Mạn lên.

44. Chương 44: Tốt Quá

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiếng khóc nghẹn lại trong cổ Hà Mạn Mạn, cô mặc cho Lục Ly đặt mình xuống mép giường, nâng chân mình lên

Lục Ly quỳ một chân trước mặt Hà Mạn Mạn, bàn tay xinh đẹp nhẹ nhàng xoa nắn cổ chân cô, nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay anh khiến người cô rụt lại

Lục Ly cúi đầu, chuyên tâm mang dép cho Hà Mạn Mạn.

Từ

trên cao, Hà Mạn Mạn nhìn anh, từ đỉnh đầu, trán, lông mi dài cong vút, nốt ruồi lệ và sống mũi cao, làn môi..

tất cả đều rất hoàn hảo, chỗ nào Hà Mạn Mạn cũng rất thích

Hà Mạn Mạn rất muốn ôm chặt lấy Lục Ly, nhưng bây giờ lại hơi nhát gan, như thể tất cả sự can đảm đã được cô sử dụng hết vào lúc này rồi...

Lục Ly ngẩng đầu nhìn Hà Mạn Mạn đang nhìn mình không chớp mắt, anh nhìn lại bả vai trần của cô, nghĩ đến cô vẫn còn sốt, cuối cùng thở dài không nổi, lấy cái chăn ở phía sau đắp lên vai cho cô, anh kéo chăn lại cho ngay ngắn, nhẹ nhàng hỏi:

“Mạn Mạn, em đã nghĩ đến hậu quả khi chúng ta bên nhau chưa?” Ánh mắt anh trở nên nóng bỏng, như thiêu đốt Hà Mạn Mạn.

Hà Mạn Mạn lắc đầu, nhìn đôi mắt của Lục Ly, trong bóng tối vẫn đẹp hết như một viên đá quý, Hà Mạn Mạn kiên định nói: “Em không lý trí như thế, nếu suy xét những vấn đề ấy trước tiên, thấy Lục, chuyên môn của thầy là kinh tế, thầy cũng biết suy xét hậu quả, cân nhắc lợi hại, thì chẳng phải là tình yêu mà là giao dịch mua bán!” Hà Mạn Mạn dừng lại, nhìn Lục Ly đang chăm chú nhìn mình, cô nói tiếp:

“Em đã nhìn thấy tấm ảnh trên diễn đàn trường, cũng thấy người khác bình luận về em, thầy nghĩ như thế đã khiến em đau lòng, mà buồn bã nhụt chí? Không thể nào, em đã thích là thích!”

Hà Mạn Mạn cảm thấy bây giờ mình như một bụi cỏ nhỏ trên vách núi cheo leo, phía dưới là bờ vực sâu thẳm, còn bên cạnh là Lục Ly

Cô đã bày tỏ tấm lòng của mình, nên những vấn đề khác cô không quan tâm nữa, cả tình huống xấu nhất cô cũng nghĩ đến rồi, cùng lắm là cô tiếp tục đi học, Lục Ly sang Anh, mãi mãi không liên quan nhau nữa

Hoặc là nhiều năm sau, gặp nhau trên phố, cô đã thành vợ người ta, còn dắt theo con nhỏ, bên cạnh Lục Ly cũng có một người khác, sau đó giống ca từ trong bài hát ấy:

Anh ghi lòng tạc dạ hỏi tôi, từ khi chia tay em vẫn khỏe chứ...

Nghĩ đến đây Hà Mạn Mạn lại bật khóc, cô cũng không biết mình làm sao nữa, cứ gặp phải Lục Ly là cô lại trở nên yếu đuối..

Cô bây giờ như bị chưng hửng bởi thái độ của Lục Ly, cô có lòng tin mãnh liệt, nhưng lại không tìm được cửa vào trái tim anh, trong sự mù mịt không lối ấy, lại chợt nhìn thấy vài tia sáng ban mai

Giọng nói của cô, từng câu từng chữ cô nói ra đều chạm đến trái tim của Lục Ly

Lục Ly chống hai tay lên mép giường, cứ như vậy lấy Hà Mạn Mạn, anh nhìn cô chăm chăm, chợt nói: “Em còn nhỏ, có rất nhiều chuyện chưa hiểu.”

“Em đã hai mươi mốt tuổi rồi, không nhỏ nữa, hơn nữa, thầy có lớn hơn em bao nhiêu đâu.” Vành mắt Hà Mạn Mạn chợt đỏ lên, vẫn ngoan cố tỏ ra mình không hề yếu đuối, mình rất kiên cường.

Lục Ly thở dài, kém hơn anh bảy tuổi còn nói chẳng nhỏ hơn anh bao nhiêu, thế thì bao nhiêu tuổi mới xem là nhỏ hơn đây.

“Mạn Mạn, em nghe thầy này, thầy lớn hơn em gần bảy tuổi, độ tuổi này của em như nụ hoa hé nở mới biết yêu

Em chưa trải đời, kinh nghiệm sống còn ít, rất dễ nảy sinh thiện cảm với người khác.” Lục Ly khẽ nghiêng rằng kìm nén sự hoang mang trong lòng:

“Em không có nhiều người thân ở thành phố A này, đối với thầy có lẽ cũng chỉ là có thiện cảm, cũng có thể tình cảm em dành cho tôi chỉ là sự dựa dẫm nhiều hơn tình thân và tình yêu

Thầy là thầy của em, tình cảm em dành cho thầy chính là kính mến và tôn thờ

Em muốn tự lập, nhưng trong quá trình này lại chịu tổn thương, cho nên em đem sự quyến luyến cha mẹ ấy dồn lên một người lớn tuổi hơn mình, đây không phải là yêu, mà là rung động nhất thời của tuổi trẻ...”

Lục Ly dịu dàng giải thích, nhìn chằm chằm vào bả vai đang run lên vì đau lòng của Hà Mạn Mạn, lại vội rời mắt đi, anh không nở.

Hà Mạn Mạn ngậy người ra...

Đây chính là đáp án của thầy Lục sao? Đây, là lời từ chối à...

Nghe thấy câu nói tựa như trả lời của Lục Ly, trái tim của Hà Mạn Mạn đã hoàn toàn nguội lạnh Hóa ra ngay cả tình cảm cô dành cho anh mà anh cũng không tin, còn cảm thấy cô đang cố tình gây rối, cho rằng đó chỉ là sự rung động của trẻ trâu? Coi người đã sống hơn hai mươi năm như cô là một đứa trẻ, còn anh như một người giáo viên đưa học sinh lạc lối về đúng đường, dùng điệu bộ của giáo viên để dạy dỗ cô!

Hà Mạn Mạn đưa tay lau nước mắt, cô chỉ cảm thấy đầu mình hơi choáng, sau khi trấn tĩnh lại, Hà Mạn Mạn nhìn Lục Ly, từng câu từng chữ cô nói ra đều vô cùng nghiêm túc:

“Thầy có thể không chấp nhận em, nhưng mong thầy đừng nghi ngờ em!” Nói xong cô bất ngờ đẩy cánh tay đang chống trên giường của Lục Ly ra, chân trần lao đảo bước ra khỏi phòng ngủ, bộ đầm rách rưới vẫn chưa thay

Dù nhà của Lục Ly không nhỏ, nhưng Hà Mạn Mạn nhanh chóng tìm ra cửa chính, bây giờ cô chỉ muốn bỏ chạy, chỉ muốn chạy đến một nơi thật xa, để bản thân bình tĩnh lại, để nghĩ xem làm sao để đối mặt với Lục Ly.

Lục Ly bất chợt bị Hà Mạn Mạn đẩy ra, anh ngồi bệt trên đất, quay đầu nhìn bả vai mong manh đang run rẩy của cô, cuối cùng anh siết chặt nắm tay, đứng phắt dậy

Ông trời, xin ông hãy tha thứ cho lòng tham của con, tha thứ cho sự lưỡng lự phân vân, tha thứ cho tất cả sai lầm của con

Con có thể từ bỏ tất cả, con chỉ cần một mình Hà Mạn Mạn thôi, được không? Hà Mạn Mạn vừa mới đặt chân lên thảm lông ở thềm cửa, Lục Ly chạy theo giữ lấy cổ tay cô.

Giây tiếp theo, Hà Mạn Mạn quay người lại, liền lọt thỏm trong vòng tay ấm áp của anh

Trong vòng tay ấy, có mùi trà xanh và đàn hương hòa quyện đặc trưng của Lục Ly, khiến trái tim cô dịu xuống

Hà Mạn Mạn cảm thấy có một cánh tay chắc khỏe đang ôm chặt lấy eo mình, một tay khác của anh đặt sau gáy cô, khiến cho cả người cô áp sát vào anh, không một kẽ hở.

Hà Mạn Mạn tựa vào lồng ngực của Lục Ly, nghe tiếng tim anh đập, miệng cô hé mở.

Lục Ly...

Anh đang ôm lấy cô...

Không phải là cái ôm an ủi trong bệnh viện, cũng không phải là cô chủ động ôm anh từ phía sau, mà là cái ôm chính diện thật sự, hai người mở lòng ra để cho hai trái tim áp sát nhau

Hà Mạn Mạn không dám tin, thế nhưng cô vẫn không kìm được vòng tay ôm lấy cái eo gầy của anh, hai người ôm nhau thật chặt, không hề tách rời..

Hà Mạn Mạn ngậm ngẩn, cô vùi mặt vào ngực anh, nhẹ nhàng nói: “Thầy Lục...”.

Lục Ly không nói gì, vòng tay càng siết chặt hơn, như thể muốn cơ thể cô hòa vào cơ thể anh vậy, như đang xác định chắc chắn sự tồn tại của Hà Mạn Mạn.

Hà Mạn Mạn cũng lần đầu tiên nhận ra, vòng tay của thầy Lục còn ấm áp hơn cả chăn bông.

“Mạn Mạn, xin lỗi em...” Giọng anh hơi khàn, như thể đang cố đè nén điều gì, nhưng bàn tay đang ôm Hà Mạn Mạn không hề nói lỏng.

Nghe lời nói của Lục Ly, Hà Mạn Mạn ngơ ngác.

Xin lỗi, xin lỗi cái gì?

Lúc này cô còn tưởng Lục Ly đã đón nhận cô, không biết hai từ xin lỗi này có ý nghĩa gì

Có ý nghĩa khác, hay là từ chối? Lúc này, Hà Mạn Mạn đã hiểu rõ được thái độ của Lục Ly, cô buông tay ra, nhìn người cao hơn có rất nhiều ấy đang lo lắng đau lòng nhìn cô, ánh mắt kia đối với Hà Mạn Mạn mà nói, như thể là đang thương hại cô vậy

Là tội nghiệp có nên mới bố thí cho cô một cái ôm? Cô cười khổ: “Thầy Lục, thầy không cần nói nữa.” Hà Mạn Mạn dừng lại, đến nhìn cũng không dám nhìn anh, cô cúi thấp đầu nhẹ nhàng nói: “Thầy không cần phải xin lỗi em, thích thầy là việc của riêng em, từ chối em cũng không phải lỗi của thầy, nhưng em muốn thầy biết, em thích thầy không phải là rung động nhất thời không có lý trí, ngược lại, em đã cân nhắc rất lâu mới quyết định bày tỏ với thầy, nếu như gây rắc rối cho thầy, vậy em xin lỗi, về sau em sẽ không làm phiền thầy nữa...” Hà Mạn Mạn cúi đầu thật thấp, giọng nói tủi thân trước nay chưa từng có chất giọng mềm mại của cô mang cả giọng mũi của người bị cảm, như một con mèo nhỏ bị người ta vứt bỏ, kêu từng tiếng tội nghiệp ở ven đường

Lục Ly nhìn cô, anh bật cười, dịu dàng xoa đầu cô, nhẹ giọng hỏi:

“Nói xong chưa?”

Hà Mạn Mạn bĩu môi, gật đầu.

Đột nhiên đôi tay Lục Ly nâng gương mặt nhỏ bé của Hà Mạn Mạn lên, anh cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, chỉ như chuồn chuồn đậu nước, nhưng cũng đủ để khiến cho Hà Mạn Mạn ngẩn ngơ tại chỗ.

Đây là ý gì?

Là do cố sốt đến ngu ngơ, xuất hiện ảo giác?

Lục Ly nhìn đôi mắt ngơ ngàng của cô, khẽ thở dài, lại ôm cô vào lòng một lần nữa

Bên tại Hà Mạn Mạn truyền đến giọng nói tao nhã của Lục Ly, không còn trong trẻo lạnh lùng như trước, mà như mang theo cả ngàn tia nắng ấm, đối với cô, giọng điệu này trước nay chưa từng có, mang theo sự mềm mại mà cô chưa từng cảm nhận được

“Xin lỗi vì thầy đã hèn nhát lo sợ như vậy

Mạn Mạn, thầy vừa trả lời em rồi, lần này là thầy đi về phía em, em có cảm nhận được không?”

Lục Ly xoa đầu cô, nói tiếp: “Nếu em không quan tâm tới lời đồn của người đời, thì thầy sẽ đối mặt cùng em

Mạn Mạn..

chúng ta bên nhau nhé...” Mạn Mạn, chúng ta bên nhau nhé...

Mạn Mạn, chúng ta bên nhau nhé...

Mạn Mạn, chúng ta bên nhau nhé...

Tôi không cần biết có thể bên em ấy được bao lâu, cũng không quan tâm mấy lời cay độc của người khác, cả đời người, chúng ta không thể lúc nào cũng nghe theo lý trí, cũng không thể lúc nào cũng căng tất cả dây thần kinh ra

Tôi chỉ muốn nghe theo trái tim mình, nghe theo những gì trái tim bảo tôi làm...

Tôi không muốn mất Mạn Mạn, càng không muốn để lại hối tiếc về sau...

Trong nháy mắt, biết bao nhiêu cảm xúc lướt qua mắt Lục Ly, nhưng nhiều nhất vẫn là dịu dàng và nhẹ nhõm.

Sau khi nghe câu nói đó, Hà Mạn Mạn cảm thấy đầu óc mình loạn cả lên, câu nói của anh cứ vang vọng không thôi

Cô không dám tin đây nhẹ anh ra, nhìn vào sự chân thành trong mắt anh, nhìn vào niềm vui và sự dịu dàng ấy, cô lí nhí lắp bắp: “Thầy Lục..

thầy...” “Love to fill the distance..

Câu này không phải em nói sao?” Lục Ly chạm nhẹ vào chóp mũi đã ướt lệ của cô, thoáng cái đầu ngón tay đã dính đầy nước mắt.

Love to fill the distance...

Dùng tình yêu lấp đầy khoảng cách

Hóa ra thầy vẫn luôn nhớ, tốt quá...

Hóa ra không phải là cô yêu đơn phương, thật tốt quá...

45. Chương 45: Bên Em

Nhưng nói thật, cho dù bị véo đến biến dạng, gương mặt của Lục Ly vẫn đẹp không chê vào đâu được, chỉ trong thân thiện hơn mà thôi

Lục Ly khó hiểu nhưng vẫn để mặc cô véo má mình, âu yếm nhìn cô:

“Làm gì đây? Vừa mới xác định rõ quan hệ là muốn mưu sát thầy?” Hà Mạn Mạn ngượng ngùng buông tay, bàn tay cô và bộ lễ phục sắp thành vải rách của mình, nói: “Hi hi, em chỉ muốn xem thử có phải thật hay không thôi...” “Vậy sao không tự véo mình đi.”

Hà Mạn Mạn cười gian xảo: “Em sợ đau..., với lại thầy khiến em chảy nhiều nước mắt như thế, trừng phạt thầy cũng là đương nhiên thôi.”

Trong phút giây ấy, Lục Ly có chút hối hận..

Thấy tâm trạng của Hà Mạn Mạn đã ổn định lại, chẳng có vấn đề gì nữa, Lục Ly sờ trán cô, cảm thấy vẫn còn chút nóng, tức thì chẳng ở lại phòng khách lạnh lẽo nữa, anh liền bế ngang cô đi thẳng vào phòng ngủ

Hà Mạn Mạn bỗng chốc bị nhấc khỏi mặt đất, giật mình nhìn Lục Ly, cảm nhận được phần ngực rắn chắc của anh

Cô quần bộ lễ phục rách tươm lại, hốt hoảng vùng vẫy, nói với vẻ hoảng hốt, giọng hơi lắp bắp: “Thầy muốn làm gì, thầy thầy thầy..

thầy Lục, em...” Lục Ly nhìn cô một cái, hai người đã đi tới bên mép giường, Lục Ly vừa đặt cô xuống đã trông thấy cô chui vào7trong chăn trốn ngay tức khắc, chỉ để lộ ra đôi mắt đang nhìn anh, trong ánh mắt là sự đề phòng

Lục Ly khẽ cười, nói:

“Mang dép vào, đi tắm, sau đó thì đi ngủ, bây giờ đã trễ lắm rồi.” Hà Mạn Mạn ngây ra, mặt đỏ như quả táo

Cô còn tưởng Lục Ly muốn làm gì có chứ, không ngờ người ta lại đơn thuần đến thế, cô lại suy nghĩ linh tinh.

Nhìn nụ cười của Lục Ly, Hà Mạn Mạn muốn tự vả vào mặt mình vài cái, tại sao lúc nào cũng bị xấu hổ ở trước mặt Lục Ly, hơn nữa lại cứ hết lần này đến lần khác...

Có lẽ, đối với Hà Mạn Mạn, điều đúng đắn nhất mà cô làm trong suốt hai9mười năm qua, chính là ngay đêm nay, cô đã bất chấp tất cả, to gan lớn mật tỏ tình với thầy Lục mà cô đã thích bao lâu nay.

Đối với cô, thành công hay không không quan trọng, sau này có ra sao cũng không quan trọng, quan trọng nhất là không làm trái với con tim mình

Có lẽ người mà bạn thích cũng thích bạn, có lẽ giữa bạn và người ấy chỉ cách nhau một lớp giấy dán cửa mỏng manh, xé toạc ra sẽ là hạnh phúc, bỏ lỡ rồi, sẽ phải hối tiếc cả đời

Giống như buổi diễn thuyết ở lễ kỷ niệm trường...

“Thế giới to lớn, bảy mươi bảy triệu người, trong đó gặp được một người có duyên, một người yêu mình và5mình cũng yêu người ấy, thật không dễ dàng gì, cứ như một kỳ tích.”

Hà Mạn Mạn rất hạnh phúc, cô đã gặp được một kỳ tích như thế, gặp được một Lục Ly như thế

Cho nên cô cũng sẽ giống như cô đã từng nói - Nguyên dùng cả trái tim, để lấp đầy khoảng cách này

Nguyên dùng hết thấy sự chân thành, để yêu Lục Ly

Kết quả của một ngày đầy kịch tính là sau khi Hà Mạn Mạn tắm rửa sạch sẽ liền ngủ vùi trong vòng tay của Lục Ly

Nhưng Lục Ly lại mãi ngấm cô, gần như cả đêm không ngủ.

Dưới ánh đèn màu vàng cam, Lục Ly tựa vào chiếc gối mềm mại, ánh mắt dịu dàng nhìn Hà Mạn Mạn, chốc chốc lại kéo chăn cho cô.

Thỉnh thoảng anh lại thở dài, anh đang nghĩ mình làm như vậy có đúng đắn không, bỏ mặc ánh mắt mọi người xung quanh

Không phải anh sợ, anh chỉ lo lắng cho Mạn Mạn

Cô còn trẻ như thế, hơn nữa còn thiếu cảm giác an toàn như thế, từ nhỏ đã chịu tổn thương

Anh không dám tưởng tượng, nếu sau này cả hai phải cách xa, Hà Mạn Mạn vốn dĩ đã khép kín sẽ trở nên thế nào...

Ánh đèn chiếu bóng mờ dưới mắt Lục Ly, anh nằm nghiêng bên cạnh Hà Mạn Mạn, một tay chống đầu chẳng dám nhúc nhích, sợ đánh thức cô

Hà Mạn Mạn nằm trong ngực anh, bàn tay thon dài của anh sờ nhẹ vòm trán của cô, bên dưới làn da trắng nõn, nhiệt độ đã hạ xuống

Lục Ly thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại phát hiện Hà Mạn Mạn dù là trong lúc ngủ vẫn níu lấy góc áo của mình.

Lục Ly chuyên về tâm lý học, nhìn từ thể của Hà Mạn Mạn, anh không khỏi đau lòng, khe vuốt mái tóc cô.

Hà Mạn Mạn nằm nghiêng cuộn tròn, theo góc độ của tâm lý học thì đây là một tư thế ngủ do thiếu cảm giác an toàn

Người có tư thế ngủ này nếu không từng bị tổn thương vì tình thì cũng có một quá khứ rất bị thương.

Luôn đè nén trái tim mình, khép kín bản thân mình, không để bất cứ ai nhìn thấy hoặc chạm vào, đối với những nỗi đau trong quá khứ lại rất khó quên..

Người có tư thế ngủ này, rất giỏi che giấu nỗi đau của mình

Trước mặt người ngoài luôn rất bình thường, người khác không cách nào nhìn thấu được, có chuyện gì cũng giấu ở trong lòng, không nói với bất kỳ ai..

Hiển lành cổ chấp đến nỗi rất dễ bị tổn thương..

Lục Ly khẽ chạm vào khuôn mặt của Hà Mạn Mạn, vén những ngọn tóc trên má cổ, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô một cách đau lòng

Nếu thầy đã nắm lấy tay em, em không buông, thì thầy cũng không buông.

Dường như bị kinh động đến giấc mộng đẹp, Hà Mạn Mạn nói mê vài câu, ngọ nguậy trong ngực Lục Ly như một chú mèo con, có một nụ cười thỏa mãn trong khóe mắt của anh

Càng về đêm, sắc trời càng tối mịt

Từ bên ngoài nhìn vào chỉ có căn phòng của Lục Ly là còn tỏa ra ánh sáng dịu dàng, hắt nhẹ từ phía trong rèm cửa sổ, khiến cho đêm tối lạnh lẽo trở nên ấm áp hơn đôi chút

Lục Ly không tắt đèn trong phòng ngủ, giữ lại ánh đèn vàng cam ấm áp, ánh sáng ấm áp như ánh mặt trời

Mạn Mạn, I hope you can make a good dream in my company

(Tôi hi vọng em có thể mơ một giấc mơ đẹp trong vòng tay của tôi.)

Thấy Hà Mạn Mạn đã say giấc, Lục Ly nhẹ nhàng ngồi dậy, như sợ đánh thức cô, anh đắp lại chăn cho cô, đứng dậy đi ra phòng khách, tiện tay đóng cửa phòng ngủ.

Lục Ly ngồi trong phòng khách lướt web, lúc này anh mới thật sự nhìn thấy tin tức trên diễn đàn, tuy bức ảnh đã được thư ký của anh gỡ xuống theo chỉ thị, nhưng những người bàn tán vẫn còn rất nhiều

Thậm chí, vì không có ảnh đối chiếu, đám sinh viên và những người khác như sợ chưa đủ rắc rối, suy diễn mỗi lúc một quá đáng.

Qua một đêm rồi vẫn chưa có vị lãnh đạo nào trong trường hỏi thăm anh, e là chuyện này đã bị Hạ Tu Dục mạnh tay dìm xuống

Bây giờ, điều mà họ muốn làm là tìm ra được người đăng tải những bức ảnh đó!

Lục Ly không quan tâm bây giờ đã là mấy giờ sáng, liền gọi cho Hạ Tu Dục

Hạ Tu Dục ở đầu bên kia rõ ràng vẫn chưa ngủ, hình như đang xử lý công việc, giọng nói rất tỉnh táo, chẳng có vẻ gì là buồn ngủ.

“Mạn Mạn đã đỡ chưa?” Lục Ly ừm nhẹ một tiếng, ánh mắt long lanh, dù là trong đêm tối, đang trong tình trạng rất mệt mỏi, ánh mắt của Lục Ly vẫn rất rạng rỡ, rất đẹp đẽ.

“Mạn Mạn đã ngủ say rồi.” Lục Ly im lặng một lát, khóe môi khẽ cong lên nở một nụ cười hiếm hoi

Anh cúi đầu, giọng nói thư thái: “Tu Dục, tôi đã nghĩ kỹ rồi, tôi sẽ không kháng cự nữa.” Hạ Tu Dục ở đầu dây bên kia nghe Lục Ly nói như vậy cũng chẳng nói gì thêm, ngắt người ra

Anh ta không ngờ Lục Ly lại thông suốt hẳn ra như thế, anh ta khẽ cười, dường như đã hiểu rõ suy nghĩ của người bạn chí cốt, chẳng nói lời dư thừa, chỉ thản nhiên nói một câu:

“Chúc mừng, như vậy thì tôi và Lâm Khiết cũng không còn phải áp lực nữa.” Nghe Hạ Tu Dục nói huych toẹt như thế, Lục Ly ở đầu dây bên kia bật cười thành tiếng, anh cảm ơn một cách hạnh phúc

Sau đó, giọng nói dần lắng xuống, vì mục đích thật sự của cuộc gọi này là khá quan trọng!

“Chuyện bức ảnh, cậu thấy thế nào?”

Hạ Tu Dục cũng đang lướt diễn đàn ở nhà, vẻ mặt anh ta nghiêm túc hẳn, khác một trời một vực với bộ dạng nhí nhố thường ngày, bây giờ trông anh ta nghiêm khắc, cẩn thận và ngang ngược

Anh ta cau mày, nói: “Cũng may là phát hiện kịp thời, chưa xảy ra chuyện gì nghiêm trọng

Nhưng phải tìm cho ra người đứng sau

Tôi đã báo cho Bộ thông tin rồi, bảo họ muộn nhất sáng sớm ngày mai gửi địa chỉ IP và tọa độ cụ thể cho tôi.” “Vậy thì nhờ cậu nhé

Tôi định nhân mấy ngày nay vẫn chưa đi Anh để ở cùng Mạn Mạn.”

“Giữa hai anh em chúng ta còn nhờ vả gì nữa chứ...” Hạ Tu Dục ở đầu bên kia cười Lục Ly khách sáo

Một hồi lâu sau, hai người đều im lặng, bởi vì họ đều nhớ đến một người vẫn chưa giải quyết...

Khúc Minh!

Ngón tay thon dài của Hạ Tu Dục kẹp lấy điện thoại, bàn tay kia đặt trên bàn phím máy tính, dần siết chặt lại

“Lục Ly, cậu định...” Cho dù là bây giờ, Hà Mạn Mạn yên tâm ngủ trong phòng của anh, trên giường của anh, Lục Ly bỗng nhớ tới Khúc Minh, cơn phẫn nộ vẫn ngùn ngụt

Nếu lúc đó không có Hà Mạn Mạn, có lẽ anh thậm chí muốn giết cả Khúc Minh

“Tìm lý do đuổi học, còn về công ty của cha cậu ta...” Nói đến đây, Lục Ly không nói gì thêm nữa

Hạ Tu Dục cau mày, có vẻ đã biết được dự tính của Lục Ly

Tài năng của Lục Ly không phải là hư danh, đối với anh, lật đổ một công ty chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hạ Tu Dục nặng nề gật đầu, đồng ý với Lục Ly: “Vậy thì cứ làm như cậu nói đi, dù sao thì tội cường gian bất thành...”

Hạ Tu Dục vừa nói từ này, sắc mặt của Lục Ly bỗng lạnh hẳn đi, không phải bởi vì Hà Mạn Mạn, mà là tức, tức Khúc Minh, càng tức bản thân hơn

Anh tiếp lời của Hạ Tu Dục, nhưng trong giọng nói giống như chứa băng vụn, ngay cả Hạ Tu Dục đã quen biết anh bao nhiêu lâu nay cũng phải giật mình: “Cường gian bất thành, ít nhất cũng bị xử tù ba năm, thậm chí là nhiều hơn, như thế đã quá hời cho cậu ta rồi

Nếu không phải vì nghĩ cho Mạn Mạn, sao tôi có thể dễ dàng tha cho cậu ta được chứ?”

Nói là vì Mạn Mạn, cũng chẳng qua là sợ một cô gái như cô vương phải tiếng xấu

Dù sao vì chuyện bức ảnh, trong trường đã xôn xao cả lên rồi, nếu như có thêm một Khúc Minh nữa, e là cho dù có Hạ Tu Dục chống lưng, Hà Mạn Mạn cũng không thể yên ổn được ở trường Đại học A này.

Bên cạnh tay của Hạ Tu Dục là hồ sơ của Khúc Minh, trên máy tính là video trong camera quan sát lấy từ phòng bảo vệ, đang bật đúng đoạn Khúc Minh toan xâm phạm Hà Mạn Mạn

Hạ Tu Dục chậm rãi cầm xấp hồ sơ lên, nhìn từng dòng từng cột trên ấy, không khỏi đáng tiếc cho cậu sinh viên này, có trách thì trách cậu có lòng ham muốn với người mà Lục Ly yêu quý nhất

Đừng nói là cậu muốn xâm phạm cô ấy, chỉ mỗi việc bạt tai cô ấy hai cái, Lục Ly tuyệt đối sẽ không tha cho cậu

Anh ta quen biết Lục Ly bao lâu nay, chỉ cần Lục Ly muốn đập đổ ai thì chắc chắn sẽ làm được

Hạ Tụ Dục cũng đã lâu không nhìn thấy một Lục Ly thẳng tay như thế

Ngẫm lại cũng toàn nhờ công của cô nàng Mạn Mạn

46. Chương 46: Do Dự

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ánh bình minh buổi sáng thật rực rỡ, ánh nắng xuyên qua lớp sương mù mỏng tang trong buổi sớm tinh mơ mùa đông, đi qua khe hở của từng chiếc lá, vươn khắp mặt đất thành những đốm sáng nhỏ màu vàng.

Mặt trời chiếu từng tia nắng chói chang ấm áp xuyên qua tấm rèm cửa sổ, cả căn phòng tràn ngập sắc vàng, khiến cho thời tiết tháng Chạp giữa mùa đông lạnh giá trở nên vô cùng ấm áp

Đèn ngủ trong phòng được thiết lập theo giờ, cách đây không lâu, nó đã tắt dần, ánh nắng đã thay nó mang sự ấm áp đến cho con người.

Ly âm thầm ngồi bên giường nhìn Hà Mạn Mạn, khoe môi anh chứa nụ cười, ánh mắt tràn đầy sự hài lòng

Hà Mạn Mạn đang say giấc dường như cảm nhận được ánh nắng chiếu trên mắt mình, cô khẽ cau mày

Lục Ly vẫn đang ngắm nhìn cô, anh giơ tay che đi tia nắng quấy nhiễu ấy, để lại một chiếc bóng nhỏ trên khuôn mặt của cô.

Bàn tay thon dài trắng nõn che phủ đỉnh đầu của Hà Mạn Mạn, cứ như Lục Ly đang dồn hết sức bảo vệ cô

Nhưng Hà Mạn Mạn vẫn tỉnh giấc bởi tia nắng ấy

Cô vẫn chưa mở mắt, nằm lười biếng, khẽ rên như một chú mèo

Ngay sau đó, cô mở mắt ra liền nhìn thấy Lục Ly đang cười mỉm nhìn mình.

Hà Mạn Mạn mơ màng chớp chớp đôi mắt..

“Á!” Hà Mạn Mạn nhất thời không phản ứng kịp, hét toáng lên, ngồi phắt dậy, kéo chăn lù về phía chân giường, cúi đầu ngại không dám nhìn mặt Lục Ly

Cô ngượng ngùng gọi: “Thầy Lục...” Giọng nói này và tiếng thét lúc nãy như là hai người khác nhau, lần này lại nhỏ giống như con muỗi

Dường như biết Hà Mạn Mạn đang xấu hổ, anh kiên nhẫn không vạch trần cô, vẫy tay với cô, dịu dàng nói: “Qua đây, thầy xem thử em còn sốt không?”

Ngữ điệu của Lục Ly hơi khác thường, cứ như đang dụ dỗ

Hà Mạn Mạn ngẩng đầu nhìn anh, rồi đôi mắt như bị dán chặt không thể rời đi

Dưới nắng sớm Lục Ly như mới tắm xong, mái tóc vẫn chưa khô hoàn toàn, vương trên trán

Đôi mắt sáng ngời và đuôi mắt cong, ngay cả nốt ruồi nhỏ phía đuôi mắt của anh cũng rất thu hút

Anh vươn bàn tay thon dài ngoắc Hà Mạn Mạn, cô lẩn mò qua như ma xui quỷ khiến.

Thấy Hà Mạn Mạn đang dần di chuyển về phía mình, Lục Ly mỉm cười hài lòng, vươn tay vén tóc mái của Hà Mạn Mạn, đỡ lấy đôi vai của cô

Đôi môi mỏng như cánh hoa mang theo thân nhiệt của anh, hôn lên vòm trán trắng muốt của cô, hơi thở của Hà Mạn Mạn như lỡ mất một nhịp

Anh thủ thỉ: “Ừm, đỡ nhiều rồi, chắc không sốt nữa.”

Lục

Lục Ly dùng môi để thử nhiệt độ, có được kết quả vừa ý, anh vươn tay xoa tóc mái rối bù của Hà Mạn Mạn, khẽ cười một tiếng

Nhưng rồi anh lại phát hiện Hà Mạn Mạn ngồi thờ thẫn, chiếc áo sơ mi rộng thùng thình trượt sang một bên, lộ ra nửa bờ vai, nhờ ánh mặt trời mà trông càng trắng sáng hơn

Ánh mắt Lục Ly khẽ ngưng đọng, ngưng ngừng nhìn nơi khác.

Động tác này của Lục Ly khiến mặt Hà Mạn Mạn bỗng chốc ửng đỏ, cắn môi ngơ ngác nhìn anh

Lục Ly cúi đầu nhìn cô, có chút lo lắng Hà Mạn Mạn vẫn còn chưa khỏe hẳn, cũng sợ tên khốn Khúc Minh tối hôm qua đã làm tổn thương cô, anh dịu dàng nói:

“Sao thế, không khỏe chỗ nào?” Giọng nói không giấu nổi sự lo lắng.

Hà Mạn Mạn lắc đầu, thở thê: “Em chỉ thấy mình giống như đang nằm mơ..”

Nghe thấy Hà Mạn Mạn nói thế, Lục Ly phì cười thành tiếng

Lần đầu tiên Hà Mạn Mạn phát hiện nụ cười của Lục Ly còn ấm áp hơn cả ánh nắng giữa ngày đông, soi thẳng vào tim cô, làm tan chảy cả một trái tim băng giá.

Lục Ly đưa tay véo mặt Hà Mạn Mạn Hà Mạn Mạn chột ngơ ra, nhú mắt nhớ lại tối hôm qua mình véo mặt của Lục Ly, giận dữ bĩu môi..

Hay lắm! Không ngờ lại trả đũa mình như thế! Điều không ngờ đến là, một giây sau gương mặt anh tuấn của Lục Ly bỗng tiến gần hơn, khẽ hôn lên chóp mũi của Hà Mạn Mạn, dịu dàng và ấm áp

“Như thế có thực tế hơn chưa?” Lục Ly ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Hà Mạn Mạn, anh nhìn thẳng vào ánh mắt của cô, thấy cô càng ngơ ngẩn hơn

Anh lại hôn cô lần nữa, mục tiêu lần này là đôi môi đang bĩu lên của Hà Mạn Mạn

Ngón tay mát lạnh của anh khẽ chạm đôi môi mềm mại của Hà Mạn Mạn

Đôi mắt của Lục Ly rũ xuống, khẽ hôn lên

Nụ hôn này thật khác thường, muốn thu về cũng không được

Lục Ly chỉ cảm thấy môi của Hà Mạn Mạn như được phủ một lớp mật, mềm mại và ngọt ngào

Tức thì, nụ hôn của Lục Ly như một cơn mưa bão điên cuồng cuốn lấy Hà Mạn Mạn

Đôi mắt sáng như sao của Lục Ly tràn ngập tình cảm dịu dàng cùng yêu thương cháy bỏng

Anh biết ngay từ khi quyết định bên cạnh Hà Mạn Mạn, dự vọng bị kiềm chế bao lâu nay đã bắt đầu giải phóng

Lục Ly tự nhận mình là một người có sức khống chế cực tốt, nhưng khi đối diện với Hà Mạn Mạn, hết lần này đến lần khác anh phải chịu thua

Tình yêu và dự vọng của người đàn ông là hai phạm trù khác nhau, có dự vọng chưa hẳn đã có tình yêu

Nhưng có tình yêu, dự vọng chắc sẽ cao ngút trời

Bây giờ Lục Ly đang trong tình trạng này.

Lục Ly ôm lấy chiếc eo thon của Hà Mạn Mạn, nụ hôn mỗi lúc một sâu hơn

Bàn tay vốn dĩ mát lạnh của Lục Ly không kiềm được chậm chậm lướt qua góc áo của Hà Mạn Mạn, chạm lên bờ vai mịn màng của cô

Dường như tay của Lục Ly quá lạnh, khiến Hà Mạn Mạn đang đắm chìm trong nụ hôn bỗng chốc bừng tỉnh, phát hiện ra cả người Lục Ly đã đè hẳn lên người cô.

Chóp mũi cô phảng phất hương thơm say đắm của anh, mùi thơm mát dịu của riêng Lục Ly, mùi hương khiến cho Hà Mạn Mạn say mê hết lần này đến lần khác, dưới thân lại là tấm chăn mỏng, ấm áp dễ chịu.

“Thầy..

Thầy Lục..”

Hà Mạn Mạn khó khăn bám víu lấy một chút lý trí còn sót lại, mặt cô đỏ như gấc, dịu dàng gọi Lục Ly

Anh đang gần như mất hết lý trí, bàn tay sắp cởi chiếc cúc áo sơ mi trước ngực của Hà Mạn Mạn bỗng dừng lại.

Hà Mạn Mạn nằm ngửa mặt ở trên giường, ngơ ngác nhìn lên trần nhà, bên tai là tiếng thở dốc của Lục Ly

Lục Ly ôm cô, gương mặt đẹp vui vào trong hõm cổ của cô, hít lấy hương thơm nữ tính trên người của Hà Mạn Mạn

Lúc lâu sau anh mới nói một câu, giọng nói khàn đặc vì bị ham muốn xâm chiếm: “Bây giờ đến thầy cũng có cảm giác không chân thực...” Nói rồi Lục Ly chống tay lên giường, đứng phắt dậy đi vào nhà tắm

Hà Mạn Mạn ngẩn ngơ nằm trên giường

Một lúc sau, cô nghe thấy tiếng nước chảy ào ào vọng ra từ phòng tắm

Hà Mạn Mạn cắn môi dưới, mặt đỏ bừng

Cô tạm cho là do Lục Ly quá yêu cô, nhìn thấy cô và không kiểm soát được bản thân

Phản ứng sinh lý buổi sáng của đàn ông thôi mà, cô hoàn toàn hiểu được.

Hà Mạn Mạn nằm ở trên giường, ngửi mùi hương của Lục Ly trong tấm chăn, cười ngây ngô thành tiếng, nhúm mắt lại, vui vẻ lăn qua lăn lại ở trên giường.

Trong phòng tắm, Lục Ly vẫn mặc nước xối ào ào

Rõ ràng đang là mùa đông, nhưng bên trong phòng tắm lại chẳng có chút hơi nước nào khiến người khác không khỏi ngỡ vực

Cô nhìn kỹ bộ đo nhiệt của máy nước nóng, mới phát hiện Lục Ly đang tắm nước lạnh, nhằm dập tắt ngọn lửa trong lòng anh.

Anh thở hắt ra một hơi, ngẩng đầu

Những giọt nước lạnh men theo mái tóc của Lục Ly lăn xuống xương cằm và cằm cổ hoàn hảo của anh, lại theo rung động của yết hầu đang rung nhẹ, lăn xuống lồng ngực, cơ bụng và đường Apollo’s belt săn chắc của anh...

Lục Ly thầm trách mình mất kiểm soát

Nhưng đối với anh mà nói, Hà Mạn Mạn như thuốc gây nghiện, thậm chí còn hơn thế, một khi dính phải sẽ điên loạn như đánh mất lý trí

Nếu lúc này không dừng lại kịp, có lẽ anh sẽ khiến Hà Mạn Mạn sợ hãi, càng làm cô tổn thương hơn

Anh có thể đợi, đợi đến khi Mạn Mạn tự cảm thấy đã đến lúc, đợi đến thời khắc thích hợp nhất

Còn trước lúc đó, anh sẽ không cưỡng ép cô...

Nghe thấy tiếng cười và tiếng hò reo của Hà Mạn Mạn vọng đến từ bên ngoài phòng tắm, lần đầu tiên Lục Ly cảm nhận được hơi thở của con người trong nhà mình

Anh khẽ nhếch môi, hàng mi thấm nước đẹp không nói nên lời, trong tim anh tràn ngập sự ngọt ngào...

Sau bữa sáng, Hà Mạn Mạn và Lục Ly chưa kịp dọn dẹp đã có người đến nhân chuông

Vừa mở cửa ra liền thấy Hạ Tu Dục cầm một bộ trang phục đứng ngay cửa

Vừa vào nhà, Hạ Tu Dục đã nhìn thấy Hà Mạn Mạn sắc mặt hồng hào, nhảy nhót vui vẻ

Hạ Tu Dục liền nhếch mép cười, nói: “Mạn Mạn, thần sắc tốt nhỉ.”

“Thường thôi thường thôi.” Hà Mạn Mạn nói rồi đón lấy chiếc túi lớn trong tay Hạ Tu Dục, là Eland

Cô cười với Hạ Tu Dục, nói:

“Cảm ơn Hạ đại ca.” Hà Mạn Mạn dứt lời, Lục Ly đích thân rót cho Hạ Tu Dục một ly nước, đặt lên bàn trà

Nghe thấy Hà Mạn Mạn gọi Hạ Tu Dục thân mật như thế, Lục Ly khẽ nhún mày.

Anh hơi ghen

“Sau này cứ gọi cậu ta là Tu Dục, hoặc gọi thẳng họ tên, thầy cho phép em.” Lục Ly nói với Hà Mạn Mạn, gạt đầu với cô và ngồi xuống bên cạnh

Đôi mắt đào hoa của Hạ Tu Dục đảo qua đảo lại giữa hai người, anh nhìn Lục Ly khẽ cười

Hạ Tu Dục biết anh ta chẳng thể nói lại Lục Ly nên quay sang trêu chọc Hà Mạn Mạn.

“Đúng vậy, Mạn Mạn, sau này tôi gọi em là chị dâu nhé, Lục Ly lớn hơn tôi vài tháng.” Chị dâu..

Lý nào lại như thế..

Mỗi lần xấu hổ là cái miệng lanh lợi của cô bỗng cứng đờ, lắp ba lắp bắp không thể phản bác Hạ Tu Dục, chỉ có thể ngồi một chỗ đỏ mặt, hai tay và túi giấy đựng quần áo

Nhìn dáng vẻ của Hà Mạn Mạn, Lục Ly khẽ vỗ vai cô, bảo cô vào phòng thay quần áo trước

Khi Hà Mạn Mạn khép cửa phòng ngủ lại, gương mặt ngả ngón của Hạ Tu Dục lập tức thay đổi, sắc mặt nhìn Lục Ly hơi nghiêm túc

Thật ra lúc Hạ Tu Dục gõ cửa, Lục Ly đã cảm nhận được có gì đó không đúng

Nếu như đến đưa quần áo, không thể nào sớm như thế, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì

Lục Ly nhìn cánh cửa phòng ngủ đóng chặt, hạ thấp giọng nói: “Đã tra ra được địa chỉ IP của bức ảnh.”

Hạ Tu Dục gạt đầu, anh lôi từ túi áo ra một mảnh giấy, phía trên có một dãy số

Lục Ly nhìn rồi vút lên bàn trà, nói:

“Nếu cậu đã tới, vậy thì chứng tỏ là đã tra ra được người đứng sau, là ai?”

Ngữ khí của Lục Ly hơi lạnh, vẻ mặt cũng lạnh lùng như một tảng băng

Hạ Tu Dục đã cảm nhận được áp lực của Lục Ly, hiểu cảm giác của Lục Ly

Trên diễn đàn của trường tràn ngập những lời lăng mạ, người mình yêu chịu tổn thương, nếu như chỉ nhắm vào mỗi anh, có lẽ anh không tức giận và chấp nhận như thế

Nhưng đến cả người vô tội bên cạnh mình cũng chịu tổn thương, nếu là Hạ Tu Dục, có lẽ đã đến tận nhà, đánh bầm dập cái tên đăng tin ấy, rồi đâm đơn kiện hắn tội xâm phạm đời tư, kiện đến nỗi tan nhà nát cửa.

Nhưng nhìn bộ dạng của Lục Ly, Hạ Tu Dục có chút không dám nói với anh người đăng tin là ai.

“Cũng may là trong kỳ nghỉ hè, chuyện này chỉ sau một tuần nghỉ lễ sẽ tạm với đi.” Hạ Tu Dục cố nói tránh, cắn môi, cười gượng.

Chỉ là người đăng bức ảnh này, anh ta thật sự rất khó nói ra

Hạ Tu Dục nhìn cánh cửa phòng ngủ đóng kín

Hà Mạn Mạn vẫn đang ở đó.

47. Chương 47: Thành Tích

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhìn nụ cười gương gạo của Hạ Tu Dục, Lục Ly chỉ lẳng lẳng nhìn anh ta, không nói một lời, nhưng lại mang theo khí thế áp đảo

Ánh mắt anh nhìn Hạ Tu Dục sắc như một con dao róc thịt.

Thấy gương mặt tức giận của Lục Ly, anh ta cần mẫn, càng không có ý định nói ra người đứng sau là ai nữa
Ly nheo mắt, ngón tay thon dài gõ từng nhịp lên bàn

Lục

Anh kiên quyết nói:

“Người đăng bức ảnh là Lưu Na Na, chị họ của Mạn Mạn, đúng không?”

Hạ Tu Dục lập tức ngừng đầu, hoàn toàn không thể tin nổi

“Làm sao cậu biết được?” Hạ Tu Dục bất ngờ, sáng nay khi nhận được tin này, anh ta cũng ngỡ người ra, cứ dần đo có nên nói cho Lục Ly và Mạn Mạn biết không

Nhưng nghĩ đến tình nghĩa anh em, anh ta vẫn đến

Định nói với Lục Ly để anh tự giải quyết nhưng lại trông thấy Hà Mạn Mạn và người anh em tốt của mình ngọt ngào thế kia, anh ta lại không nhẫn tâm phá vỡ bầu không khí này, chỉ là không ngờ Lục Ly đã biết rồi.

Nghe thấy Hạ Tu Dục nói như thế, Lục Ly mím môi, sắc mặt rất kém, nói:

“Suy đoán!” Hạ Tu Dục không dám tin, lắc đầu: “Bên cạnh cậu với Mạn Mạn có nhiều người như thế, sao lại đoán được là cô ta?”

“Ngày ông ngoại Mạn Mạn qua đời, người biết mối quan hệ của bọn tôi cũng chỉ có người nhà của Mạn Mạn
Trước tiên, bố cô ấy sẽ không làm ra chuyện hai con gái như vậy, mẹ cô ấy lại càng không vô cớ như thế

Người còn lại cũng chỉ có chị họ Lưu Na Na, cũng là người bất hòa với Mạn Mạn nhất...” Lục Ly ngừng một lát lại nói tiếp: “Cộng thêm thời gian đăng bức ảnh đúng vào khoảng thời gian thi cuối kỳ, điểm này càng có thể chắc chắn hơn, người đăng ảnh chính là Lưu Na Na...”

Lục Ly thờ thẩn nói, nhưng logic trong từng câu từng chữ lại rõ ràng đến nỗi không thể rõ ràng hơn

Hạ Tu Dục hiểu ra, gật gật đầu: “Vậy cậu định làm sao, đó là chị của Mạn..

Mạn Mạn!” Hạ Tu Dục vẫn chưa nói xong, nhìn về hướng phòng ngủ bất chợt tròng to mắt...

Hà Mạn Mạn mặc bộ trang phục anh ta mang đến, im lặng đứng ở cửa

Thậm chí, Hạ Tu Dục cũng không biết cô đứng đó từ lúc nào, cũng không biết cô đã nghe được bao nhiêu
Bỗng chốc, Hạ Tu Dục hô mưa gọi gió trên thương trường lại có chút ngập ngừng.

Men theo giọng nói, Lục Ly cũng nhìn qua

Sắc mặt của Hà Mạn Mạn trắng bệch, Lục Ly biết cô đang nghĩ gì

Không ai lại muốn người khác biết được chuyện gia đình mình, huống hồ đây lại là một chuyện không hề tốt lành, lần

này...

Cả thế giới đều biết gia đình mình có một người chị đâm sau lưng như thế...

Hà Mạn Mạn nắm góc áo im lặng một hồi lâu, nhìn Lục Ly, rồi lại nhìn Hạ Tu Dục, cô rít sâu một hơi: “Mọi người không cần bận tâm đến em, việc công thì nên giải quyết cho thỏa đáng!” Lục Ly nhếch lên một nụ cười mà ngay cả Hạ Tu Dục cũng không thể hiểu nổi.

Anh đang đợi câu nói này của Hà Mạn Mạn, công bằng mà nói, thật lòng mà bàn, Lưu Na Na là người thân của Hà Mạn Mạn, quan hệ có xa cách cỡ nào cũng không đến mức đâm sau lưng như thế

Lần này thì hay rồi, người nhà cứ như kẻ thù, thử hỏi Hà Mạn Mạn có đất tội bọn họ chỗ nào chưa

Dù không có được một lời cảm ơn từ tận đáy lòng, chẳng lẽ lại đáp trả như thế sao?

Có những người, khoan dung không có tác dụng gì, chỉ khi cho một cú trời giáng vào đầu mới có thể khiến họ thức tỉnh ra, biết mình đã làm sai điều gì, đã chọc phải ai.

Lục Ly vẫy tay gọi Hà Mạn Mạn

Chưa kịp đợi cô bước đến đã kéo cô tới, chẳng để tâm đến Hạ Tu Dục đang ngồi đó, anh ôm lấy cô, nhưng ánh mắt lại nhìn Hạ Tu Dục, nói:

“Thông báo cho phòng Pháp vụ, tìm ra Lưu Na Na và cha mẹ cô ta, tiến hành đàm phán

Cho cô ta hai con đường, một là đăng tin giải thích trên diễn đàn, chứng minh bức ảnh của cô ta là vô căn cứ; con đường thứ hai, gặp nhau ở phòng tạm giam!”

Lục Ly làm việc xưa nay đều luôn dứt khoát, tuyệt tình, đánh nhanh rút gọn là phương châm của anh

Thật ra anh đã nể mặt Hà Mạn Mạn cho Lưu Na Na một cơ hội rồi

Theo cách làm việc trước đây của Lục Ly, anh có lẽ đã cử cả đám luật sư đến tìm Lưu Na Na, làm gì có chuyện dây dưa để cô ta giải thích này nọ, đúng là nực cười

Bằng thủ đoạn của Lục Ly và Hạ Tu Dục, cho dù không cần Lưu Na Na giải thích cũng có thể đảo ngược tình thế

Cần gì Lưu Na Na tự mình hối cải sửa sai làm gì? Chẳng qua là giữ thể diện cho Lưu Na Na, bảo vệ thanh danh của Hà Mạn Mạn mà thôi

Hà Mạn Mạn hiểu được nỗi khổ tâm của Lục Ly, cô ôm chầm lấy cổ anh ngay trước mặt Hạ Tu Dục mà chẳng hề ngại ngùng gì, khẽ nói:

“Cảm ơn thầy, thầy Lục.” Cảm ơn thầy đã làm nhiều thứ vì em như thế, cảm ơn thầy đã nghĩ cho em, càng cảm ơn thầy đã yêu em và tôn trọng em..

Sau ngày hôm đó, Hà Mạn Mạn tận mắt chứng kiến, sở dĩ Lục Ly kiếm được nhiều tiền như thế là bởi vì tuy anh làm việc ở văn phòng nhưng thời gian làm việc mỗi ngày đã vượt quá quy định tám giờ đồng hồ của nhà nước, cũng không biết trước đây khi anh dạy môn Tiếng Anh, lấy đâu ra thời gian mà chuẩn bị giáo án rồi chấm điểm

Ngày nào cũng giống như siêu nhân, còn Hà Mạn Mạn thì ngược lại, cô giống như con heo được nuôi trong chuồng vậy

Lục Ly cũng vì cô mà sắp xếp toàn bộ công việc ở nhà, mỗi ngày đều có người đến đưa hợp đồng, tài liệu và bảng kế hoạch đúng giờ

Hoặc là mỗi ngày từ sáng đến tối cứ nghe thấy tiếng tích tích thông báo email trong máy tính của Lục Ly

Sau kỳ thi cuối kì mấy ngày, Lục Ly bị một cuộc điện thoại gọi đến trường, nói là phải đi chấm điểm thi

Anh liền lập tức bỏ công việc trong tay xuống, giao hết cho thư ký, lái chiếc BMW đến Đại học A.

Lục Ly thân là giáo viên của trường, bài thi cuối kì đương nhiên anh cũng cần phải phê duyệt

Hà Mạn Mạn vừa nghe thấy tin tức hay họ này liền có cảm giác hưng phấn như “bố tôi là Lý Cường” (1), lập tức gọi điện cho Lục Ly kêu anh mang bài thi về nhà chấm

Và cứ thế, Hà Mạn Mạn nằm trên bộ sofa trong nhà của Lục Ly dĩ nhiên cũng sẽ nhìn thấy bài thi cuối kỳ của chính mình.

Nói thật, môn tiếng Anh có thật sự thì không tốt

Hôm ấy lúc thi, trong lòng bức bối, mắt thì cứ liếc Lục Ly, vì hai người đang giận dữ

Bài thi tiếng Anh của cô cơ bản đều là viết bừa, chỉ có phần nghe còn tạm chấp nhận được, trong khi điểm trắc nghiệm của cô vô cùng thâm, thâm đến mức không nở nhìn.

Lục Ly cầm phiếu điểm, nhìn Hà Mạn Mạn đang ngồi bên cạnh mình, không dám tin vào mắt mình: “Điểm trắc nghiệm của em đạt mức thấp mới trong lịch sử rồi

Thầy tính đi tính lại, để thi số hai của em chỉ có thể trừ hai điểm

Nếu trừ thêm, tính luôn điểm quá trình thì môn tiếng Anh học kỳ này em rớt chắc.”

Trừ hai điểm? Bài viết đã trừ hơn hai điểm rồi?!

Hà Mạn Mạn mếu máo, hơi tủi thân, vùi vào một góc sofa thâm trầm lẩm bẩm:

“Ai bảo ngày đó thấy hét lên với người ta...”

Nghe thấy lời giải thích của Hà Mạn Mạn, Lục Ly cười gian xảo: “Thì ra em thi không tốt, rớt môn là lỗi tại thầy à?”

Hà Mạn Mạn không kịp suy nghĩ, “ùm” một tiếng theo bản năng, nhưng lại liếc mắt nhìn thấy Lục Ly đang cầm bài thi của cô nhìn chăm chú, không ngừng tặc lưỡi tiếc nuối

Bộ dạng đó đúng là đáng ghét cực kỳ...

Cô chu mỏ, bay sang định cướp lấy bài thi, còn luôn mồm nói để cô tự sửa vài chỗ

Ai ngờ Lục Ly nhanh nhẹn tránh được

Nhìn thấy Hà Mạn Mạn định cướp bài thi nhưng chộp hụt, cả người dề lên Lục Ly, áp đảo anh trên ghế sofa, anh liền nói:

“Muốn sửa? Cầu xin thầy đi.” Lục Ly nằm dưới người Hà Mạn Mạn, vẫn không đỏ mặt, không hồi hộp

Cánh tay dài của anh cầm lấy bài thi truyền qua truyền lại, Hà Mạn Mạn đến cả rìa của bài thi cũng không chạm tới được

Sao cô lại quên mất bộ mặt thật của Lục Ly kia chứ, cái tên hồ ly cầm thú giành bóng đèn với cô! Hà Mạn Mạn phát cáu, dựng thẳng lưng, ngồi lên eo Lục Ly, hất cằm nói:

“Em xin thầy, đưa bài thi cho em...”

Lục Ly thấy bộ dạng của cô nào có phải cầu xin đâu, rõ ràng là đang uy hiếp

Ánh mắt ấy rõ ràng là đang nói “ngươi còn không đưa bài thi cho tôi là tôi cắn chết ngươi”

Thấy Lục Ly vẫn chưa có ý định đưa bài thi cho cô, Hà Mạn Mạn ngồi trên eo của Lục Ly bắt đầu giằng co, muốn liều một phen cướp lấy bài thi

Theo sự ma sát của Hà Mạn Mạn, sắc mặt của Lục Ly càng lúc càng tối sầm lại, ánh mắt cũng trầm hẳn đi

Hà Mạn Mạn cảm giác được sự khác thường của Lục Ly, nhìn sang lại phát hiện sắc mặt của Lục Ly ửng hồng

Anh cắn môi, cố chịu đựng.

Hà Mạn Mạn còn tưởng là đã làm Lục Ly đau, lại phạm sai lầm

Cô nhìn chiếc áo sơ mi được ủi phẳng phiu của Lục Ly bị cô làm cho nhăn nhoe, còn bị vênh góc áo, lộ ra cơ bụng chắc nịch

Nhìn biểu cảm vô tư của Hà Mạn Mạn, Lục Ly cất giọng nói khàn đặc:

“Hà Mạn Mạn, em mà còn động đây nữa, tôi không đảm bảo sẽ làm gì đâu.”

Khi Lục Ly nói xong câu này, Hà Mạn Mạn cảm nhận rõ nơi mình ngồi lên đã có chút chuyển biến

Cô bật dậy như mộng bị thiêu đốt, gương mặt cũng đỏ ửng đi

Nhưng cô vẫn không kìm được ánh mắt mình, nhìn vào khoảng eo hở ra của Lục Ly

Chiếc áo sơ mi nhăn nheo che phủ chiếc eo thon của Lục Ly, hơn nữa anh vẫn chưa kéo áo xuống

Làn da trắng trẻo giữa lưng quần và góc áo sơ mi càng khiến cho Hà Mạn Mạn đỏ mặt nuốt một ngụm nước bọt

Cuối cùng, thành tích của Hà Mạn Mạn dưới sắc mặt đen như đáy nồi của Lục Ly, đến bài thi cũng chẳng sửa mà đã biến thành 60 điểm trong hệ thống giáo vụ.

Tối hôm đó, Hà Mạn Mạn nửa ngồi nửa nằm trên giường nhớ lại vòng eo thon bị cô ngồi lên, cô bắt đầu suy nghĩ mông lung

Cái mông cong ấy, Chỉ hận không thể dùng hai tay chạm vào để cảm nhận độ đàn hồi của nó, nhìn mông là biết thường ngày Lục Ly có tập thể thao, cũng biết được thân hình của anh đẹp đến cỡ nào...

Hơn nữa, nhìn từ một bên sẽ thấy được cái vòng eo nhỏ nhắn ấy thon thả đến cỡ nào, cơ bụng tám múi, làn da trắng mượt..

thay vì nói Lục Ly mặc gì cũng đẹp, chỉ bằng nói thân hình anh đã đẹp rành rành ra đó rồi!

Nhìn Lục Ly, Hà Mạn Mạn cũng hiểu được câu nói ấy.

Mỹ nam giết người không dùng đao, chém tướng truy hồn toàn nhờ eo!

(1) Một sự kiện phát sinh từ tai nạn giao thông xảy ra vào tối 16/10/2010, tại khuôn viên trường Đại học Hà Bắc, Trung Quốc, khi một chiếc ô tô Volkswagen Magotan màu đen đụng phải hai sinh viên

Tai nạn khiến cho một người chết tại bệnh viện, người còn lại bị gãy chân trái

Người lái xe trong tình trạng say xỉn là Lý Khởi Minh, ngay sau khi gây tai nạn đã trốn khỏi hiện trường để chở bạn gái mình về ký túc xá nữ

Khi bị các nhân viên bảo vệ trường bắt giữ, anh ta phản ứng và nói: “Cứ kiện đi nếu dám Cha tao là Lý Cương.” Từ đó câu nói này dùng để chỉ các con ông cháu cha hống hách.

48. Chương 48: Giao Thừa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau lễ Giáng sinh vài ngày là đến tết Tây

Hà Mạn Mạn vốn dĩ muốn cùng đón giao thừa với Lục Ly, nhưng anh lại nói với cô là cuối năm công ty có nhiều việc, bất kể là anh hay là cái tên Hạ Tu Dục thường ngày lông bông kia cũng phải tham gia

Hà Mạn Mạn cũng hết cách, đành xem ngày giao thừa như những ngày bình thường thôi

Vốn

tưởng giao thừa, gia đình Lưu Hà sẽ quay về

Hà Mạn Mạn định tìm một quán cà phê hoặc cửa hàng tiện lợi hai mươi bốn giờ để tránh đi, ai ngờ người ta lại gọi điện cho bà ngoại nói là chẳng hề có ý định sẽ tới đây

Như vậy cũng tốt, đỡ tốn công ra ngoài

Hà Mạn Mạn vui mừng nhẹ nhõm, chỉ khổ cho bà ngoại.

Hà Mạn Mạn biết người già chỉ xem trọng những ngày lễ như tiết Trùng xuân, tiết Thanh minh hay tết Đoan ngọ, chẳng quan tâm gì đến tết Tây

Nhưng dù sao cũng là bước qua một năm mới, hẳn bà vẫn hy vọng có con cháu ở bên cạnh

Ông ngoại vừa qua đời, bà ngoại vốn cô đơn này lại càng cô đơn hơn, thường ngày cũng chỉ có cô ở với bà.

Để an ủi bà ngoại, Hà Mạn Mạn nhân lúc bà đang ngủ trưa, ra ngoài mua nguyên liệu, chưa đến ba tiếng đã nấu xong một mâm cơm lớn

Bà ngoại ngủ dậy nhìn thấy cả một bàn đầy thức ăn và những món bị Hà Mạn Mạn lãng phí vì lâu hỏng, suýt chút thì bật khóc.

Hà Mạn Mạn không biết là bà ngoại vui, hay là nhìn mới thức ăn bị cô làm hỏng kia mà tiếc nuối, đau lòng...

Bà ngoại mắt ngấn lệ, gấp lấy đồ ăn ném thử

Lần này hoàn toàn bật khóc thành tiếng: “Hà Mạn Mạn, rốt cuộc là con đã lãng phí biết bao nhiêu dầu với muối của bà vậy?!” “...Ha ha...”

Bà ngoại và Hà Mạn Mạn dùng xong bữa tối, bà liền đi ngủ sớm

Người già mà, ngủ sớm, dậy cũng sớm

Còn Hà Mạn Mạn hàng ngày làm cú đêm ở ký túc xá lại không ngủ được, ngồi trên giường nhìn cảnh đêm giao thừa rồi quần chân dựa vào tường nhắn tin cho Lục Ly.

“Vẫn đang họp à?” Tin nhắn gửi đi, hồi lâu sau vẫn chưa có phản hồi

Hà Mạn Mạn tưởng Lục Ly vẫn đang họp, thở dài một tiếng

Đang định nằm xuống chuẩn bị ngủ, lúc này màn hình điện thoại đột nhiên sáng lên: “Vừa họp xong, vẫn chưa ngủ à?” Hà Mạn Mạn liếc mắt nhìn đồng hồ trên điện thoại, không thể tin vào mắt mình

Cô gửi tin nhắn cho Lục Ly lúc mười giờ rưỡi, bây giờ đã mười một giờ hai mươi phút rồi

Chính cô cũng không ngờ, mãi đợi tin nhắn của anh, thoát cái thời gian đã trôi nhanh như thế

Hà Mạn Mạn ngẩng đầu nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, tối mù tối mịt khá là đáng sợ

Cô bước xuống giường, kéo rèm cửa sổ lại

“Chưa ngủ à, nếu thấy đã về đến nhà thì pha nước nóng tắm rồi nghỉ ngơi đi.” Hà Mạn Mạn ngồi ở trên giường gửi từng câu từng chữ

Nghĩ đến việc Lục Ly ngày ngày bận đến tối mất tối mũi, cô cảm thấy hơi đau lòng

Tuy thu nhập cao, nhưng lượng công việc cần gánh vác cũng rất nhiều

“Ừm, em cũng mau ngủ đi.” Tin nhắn gửi đến rất nhanh

Hà Mạn Mạn đọc tin nhắn, cảm thấy trong lòng thật ấm áp, vui vẻ

Cô đáp lại:

“Chưa có ý định ngủ, em muốn đợi giao thừa.” Lần này, tin nhắn gửi đi nhưng mãi vẫn chưa có hồi đáp

Hà Mạn Mạn có chút thất vọng, nhưng nghĩ có lẽ Lục Ly đã ngủ rồi

Cô cong khóe môi, không nhắn tin làm phiền anh nghỉ ngơi nữa.

Thời gian đã trôi đến mười một giờ năm mươi lăm phút

Hà Mạn Mạn canh đúng giờ, định bụng đúng 0 giờ sẽ viết một câu Lục Ly thích vào ghi chú rồi chụp màn hình lại, hôm sau sẽ gửi cho anh xem

Đang đợi thời gian trôi đi, điện thoại của Hà Mạn Mạn đột nhiên sáng lên

Trong bóng tối, ánh sáng từ điện thoại khiến người khác cảm thấy nhức mắt

Là cuộc gọi của Lục Ly, Hà Mạn Mạn ngần người rồi ấn nút nghe.

“Mạn Mạn, nhà em ở lầu bốn?”

Hà Mạn Mạn hơi khó hiểu, không biết giờ này Lục Ly hỏi có câu này để làm gì

Cô ngơ ngác ừm một tiếng liền nghe thấy Lục Ly nói: “Vậy thì cánh cửa sổ phát ra ánh đèn yếu ớt ấy chắc là cửa sổ của em rồi...”

Hà Mạn Mạn nhìn chiếc đèn trên bàn học của cô..

Sao Lục Ly lại biết được?!

Hà Mạn Mạn ngẩn người, để xác thực suy nghĩ của mình, cô vội vã bước xuống giường, vén rèm cửa sổ lên

Phía bên ngoài không còn là màn đêm khiến cô sợ hãi nữa, mà là đèn xe BMW sáng rực

Lục Ly cầm điện thoại đứng dưới, dựa vào cạnh xe, nhìn Hà Mạn Mạn bên trong cửa sổ.

“Mạn Mạn, năm mới vui vẻ.”

Hà Mạn Mạn nghe thấy câu này, khóe mắt chợt đỏ hoe

Cô khẽ nói, âm thanh mềm mại vô cùng ấm áp trong màn đêm giá lạnh:

“Thầy Lục, năm mới vui vẻ.” Hà Mạn Mạn ngưng một chút, nhìn Lục Ly, cô có chút lạc lõng

“Nhưng bây giờ em không xuống được

Bà ngoại dễ thức lắm, em vừa mở cửa là bà dậy ngay.”

Giọng nói của Lục Ly xuyên qua chiếc điện thoại truyền đến cô, bên tai là tiếng cười khẽ của anh.

“Vậy thì đừng xuống nữa, bên ngoài cũng lạnh.” Anh gật đầu thông cảm, chỉ cần nhìn thấy Hà Mạn Mạn là anh đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

“Ừm...”

“Đình đoong...” Bỗng nhiên, tiếng chuông giao thừa từ xa vọng tới, năm mới đã đến giữa cuộc nói chuyện của hai người

Lục Ly đứng dưới nhà Hà Mạn Mạn, nhìn về phía xa

Bàn tay anh cầm điện thoại, nhìn về Hà Mạn Mạn trong cửa sổ tầng bốn

Ánh mắt của Lục Ly dường như mang theo ánh sáng, trong đêm tối cũng đẹp đến động lòng người, đầy ắp sự dịu dàng

Giọng nói của anh giống như truyền đến từ nơi xa, xa xăm tao nhã nhưng rất cuốn hút

Tình cảm chất chứa trong ấy e rằng chỉ có Hà Mạn Mạn mới cảm nhận được

Giọng nói làm rung động tâm can của con người, từ đôi tai đi thẳng vào trong tim.

“Je t’aime, ma fille mon ampoule” (Tiếng Pháp: Anh yêu em, cô nàng bóng đèn của anh) Hà Mạn Mạn cười che miệng, những giọt lệ bỗng chốc rơi xuống

Cô cầm điện thoại khác không thành tiếng, khẽ cất giọng nói nghẹn ngào: “Thầy thấy cây bút em tặng thầy rồi?”

Lục Ly đứng bên dưới bình thần gật đầu

“Thấy rồi

Nhưng so với cây bút, thầy thích mảnh giấy bên trong hơn.”

Hà Mạn Mạn đỏ mặt, mím môi, không biết phải nói gì

Cô nhớ lại đêm Giáng sinh, lúc cô mua cho Lục Ly cây bút máy Parker đã dùng một mảnh giấy Kraft cực nhỏ viết một hàng chữ rồi nhét vào trong

Cô lại cố ý không viết tiếng Anh mà viết bằng tiếng Pháp

Đối với cô mà nói, nước Pháp là một đất nước lãng mạn, và tiếng Pháp là một loại ngôn ngữ đầy ấp tình yêu

Dùng tiếng Pháp để tỏ tình có vẻ thành tâm hơn.

Hà Mạn Mạn cất công lên mạng tra nghĩa với viết được một câu như thế:

“Mme Lu, je t’aime

Votre fille de l’ampoule”

Thầy Lục, em thích thầy, cô nàng bóng đèn của thầy) Tiếng cười thỏa mãn của Hà Mạn Mạn truyền đến từ đầu bên kia điện thoại

Lục Ly không hiểu nguyên do, nhưng cũng bị tiếng cười của Hà Mạn Mạn làm cảm động

Mắt anh vẫn chưa nụ cười, nhìn Hà Mạn Mạn một cách sâu sắc dù cách nhau bốn tầng.

Hồi lâu sau, Hà Mạn Mạn bỗng nhận ra có điều gì đó không đúng

“Thầy nhìn thấy cây bút đó khi nào thế?” “Ban nãy, lúc đứng dưới công ty nhắn tin cho em.”

Thì ra sau khi Lục Ly tan họp, người đầu tiên mà anh liên lạc chính là cô, anh sợ cô lo lắng cho anh

Lúc gửi tin nhắn thì anh nhìn thấy hộp quà bên trong xe, mở hộp ra mới phát hiện đó là một cây bút máy Parker được chế tác tinh xảo

Như được số mệnh sắp đặt, anh xoay nắp bút a, lúc này mới thấy được “bí mật” bên trong nắp bút

Có trời mới biết, lúc nhìn thấy mảnh giấy nhỏ ấy anh đã kích động đến nhường nào, nóng lòng muốn bay ngay đến cạnh Hà Mạn Mạn

Hà Mạn Mạn nghe thấy câu trả lời của Lục Ly thì càng cảm thấy khó tin hơn

Cô ngờ vực khẽ hỏi: “Sao thầy lại hiểu được dòng chữ tiếng Pháp bên trong mảnh giấy đó?” Hơn nữa còn nói rất chuẩn, khiến cho Hà Mạn Mạn nhất thời tưởng rằng không phải anh lớn lên ở nước Anh, mà là giáo viên tiếng Pháp từng đi du học ở Pháp

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười khê của Lục Ly:

“Lúc thầy còn đi học đã từng đi trao đổi sinh viên ở nước Pháp, tiếng Pháp giao tiếp thường ngày vẫn nói được.” Cái con người này đã lên đến mức thánh rồi..

Thầy không nói sớm, sớm biết thì em đã không phải cất công như thế, viết tiếng Anh luôn cho rồi.

Từ trong túi áo khoác của mình, Lục Ly móc ra chiếc bút máy ấy

Chiếc bút trong lòng bàn tay của Lục Ly, thân bút đen tuyền, phía trên khắc hoa văn màu bạc, nhìn là biết ngay không hề rẻ

Một sinh viên như Hà Mạn Mạn cũng không biết lấy đâu ra nhiều tiền như thế

Bên trong cửa sổ, Hà Mạn Mạn dường như nhìn thấy có món đồ gì đấy trong tay Lục Ly, có vẻ giống cây bút mà cô đã tặng, cô khẽ nói:

“Em không có nhiều tiền

Tuy không bằng cây bút Pelikan của thầy, nhưng em chỉ có thể tặng thầy cây này...” Anh nắm lấy cây bút, khẽ cất giọng an ủi: “Tốt hơn rất nhiều so với cây của thầy

Nhưng Mạn Mạn này, em lấy đâu ra nhiều tiền thế?” Lục Ly nhìn cách chế tác của cây bút, mọi mặt không bằng cây bút của anh nhưng cũng không tệ

Đối với một cây bút mà nói, nó đã được coi là một vật xa xỉ trong các vật xa xỉ

“Chẳng qua là tiền vé máy bay rồi thêm chút tiền tiêu vật thôi

Lần này em về nhà, ngồi xe lửa cũng OK rồi.” Hà Mạn Mạn cười nói, thật ra trong lòng cô đã nước mắt ngập tràn rồi, cô về nhà đúng dịp nghỉ tết đó!

Người nước ngoài thường nói cái gì mà linh dương và trâu bò cùng ba trăm nghìn con động vật có vú khác di cư là cảnh tượng hùng vĩ nhất thế giới

Đó là vì họ chưa chứng kiến cảnh đi xe lửa ngày lễ tết

Chứng kiến cảnh này, ai nấy đều có cảm giác giống như chết đi sống lại, người đồng đến nỗi không thấy tàu lửa ở đâu

Ngước mắt nhìn sang, khắp nơi đều là biển người mênh mông...

Lục Ly nghe thấy câu nói của Hà Mạn Mạn, anh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nói một câu:

“Đã trễ lắm rồi, ngủ đi.” Nói rồi cúp điện thoại, vẫy tay với Hà Mạn Mạn

Hà Mạn Mạn lưu luyến vẫy tay với anh

Cô nhìn Lục Ly bước lên chiếc xe BMW, hất ra làn khói từ đuôi xe xa hoa, mất bóng nơi công quân khu bộ đội.

Hôm nay lại là một đêm mất ngủ, Hà Mạn Mạn nằm trên giường nhớ lại những lời Lục Ly nói với cô

Lần đầu tiên cô phát hiện ra bên cạnh mình có một người nói tiếng Pháp một cách gợi cảm như thế

Giọng nói của Lục Ly vốn không trong trẻo, giống như một cậu bé chưa dậy thì, thông qua sự rung động của thanh quản tạo nên một âm thanh êm dịu mà đậm đà như vò rượu được ủ lâu năm

Tiếng Pháp được thốt ra từ miệng của anh vô cùng cuốn hút, còn cả đôi môi mỏng giống như cánh hoa ấy.

Hà Mạn Mạn nhớ lại đổi mới của Lục Ly và cả sự dịu dàng khi anh hôn cô, như sợ sẽ làm tổn thương đến cổ

Cô giống như là bảo bối được anh nâng niu trong lòng bàn tay

Hà Mạn Mạn xấu hổ lấy chăn trùm kín cả đầu.

Đó là Lục Ly, là người đàn ông mà tất cả các cô gái của Đại học A khao khát được mặc sức dày vò, đó là Lục Ly thân cao 1m85, đẹp trai ngất trời...

Thật ra Hà Mạn Mạn đến bây giờ vẫn không dám tin đó là sự thật, cô sợ rằng một ngày nào đó khi thức giấc, mọi thứ sẽ quay lại như trước đây, thậm chí chẳng hề có người nào tên là Lục Ly

Hơn nữa, càng lúc cô càng có cảm giác không phải mình nhặt được một tờ vé số năm triệu hay là năm mươi triệu, mà là một tấm thẻ ATM rút tiền không giới hạn!

Ông trời ơi, tôi có tài có đức chi đâu, mà có được một người đàn ông như Lục Ly...

49. Chương 49: Đấu Ngầm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bước vào một năm mới, ai nấy đều rạng rỡ, nhất là Hà Mạn Mạn

Kể từ khi nhận được cuộc gọi của Hạ Tu Dục, cô vui đến không sao kể xiết, anh ta nói cô chị họ khôn nhà đại chợ của mình - Lưu Na Na đã phát biểu một bài blog giải thích mọi chuyện, thừa nhận đó là những tấm hình cắt ghép, mối quan hệ nhân vật trong hình cũng là do cô bịa ra.

Hà Mạn Mạn vui mừng phấn khởi mở máy tính xách tay của cô ra, vừa lên diễn đàn đã thấy rất nhiều những người quen của cô trên đó hỏi cô và thầy Lục rốt cuộc là quan hệ gì

Hà

Mạn Mạn kiên nhẫn gửi đường link kết nối bài blog giải thích của Lưu Na Na cho từng người một.

Xem đi! Tôi và thầy Lục không có quan hệ gì bất thường cả.

Nhưng chúng tôi là quan hệ bạn trai - bạn gái chính đáng..

Đương nhiên Hà Mạn Mạn chỉ dám lẩm bẩm câu này ở nhà, nghĩ đến việc sẽ công khai quan hệ ngay sau khi tốt nghiệp, cô không khỏi kích động.

Thậm chí cô còn nghĩ sẵn một dòng tít cho tin tức nóng này của trường Đại học A.

“Thầy Lục đẹp trai đến nỗi muốn hủy hoại dung nhan, nhưng hủy hoại xong vẫn đẹp trai yêu nàng sinh viên mỗ sắt xinh đẹp như hoa.” Hô hô hô, thế giới thật tốt đẹp.

Lúc trước, trong tang lễ của ông ngoại, những vị khách lớn tuổi đến dự với quân phục màu xanh, nay đúng dịp năm mới, họ lại kéo đến thăm bà ngoại cô với cơ man quà to quà nhỏ trong tay

Trước tình hình này, Hà Mạn Mạn sợ bà ngoại lao lực vì tiếp khách, nên cô cố đè nén sự kích động trong lòng, không đi tìm Lục Ly

Cũng may là mỗi buổi tối anh đều gọi điện thoại cho cô, nên Hà Mạn Mạn cũng không quá nhung nhớ.

Mỗi ngày ở nhà mời nước tiếp đãi những người từng là cấp dưới của ông ngoại, lúc thì mới thuốc, lúc lại đưa gạt tàn, cô còn phải nghe họ khen hai câu, như là: “Mạn Mạn càng lớn càng xinh đẹp”, hay là “Thành tích học tập của Mạn Mạn thật giỏi”, khi khen thành tích học tập của cô, đương nhiên là họ đều chưa thấy qua thành tích môn tiếng Anh của cô.

Cũng không ít người khi gặp Hà Mạn Mạn liền bắt lấy tay cô, vẻ mặt bất ngờ thốt ra, “Cháu là Hà Mạn Mạn à”, khiến cho Hà Mạn Mạn ngượng cả mặt ra

Khi người đó nói xong, Hà Mạn Mạn mới biết đó là khán giả quen thuộc của các giải biện luận trong thành phố, là người hâm mộ cô, còn nói trên mạng có một câu lạc bộ người hâm mộ nhỏ của cô tên là “Mạn Viết Quất”!

Nhìn thấy đôi mắt híp lại vì đắc ý của bà ngoại, Hà Mạn Mạn không khỏi giật mình

Những ngày tháng như thế kéo đến mười mấy ngày tháng giêng thì chính thức kết thúc, nhưng Hà Mạn Mạn đã chịu không nổi

Sáng tinh mơ đã hỏi bà ngoại hôm nay có khách đến nhà nữa không, bà ngoại cúi đầu cọ chén đĩa nói là không, Hà Mạn Mạn lập tức chạy ra khỏi nhà, nhanh như một cơn lốc xoáy, đến xe buýt cũng không ngồi, lập tức đón một chiếc xe taxi, xuất phát về hướng Lục Ly.

Lục Ly sống ở khu nhà giàu nổi tiếng trong thành phố A, một khu nhà ở nổi tiếng với điều kiện tốt, an ninh tốt, nhà cửa đẹp

Nhưng bây giờ trong mắt Hà Mạn Mạn, nơi này có một điểm không tốt, đó là không có tuyến xe buýt nào ở đây cả

Lục Ly thích yên tĩnh, căn hộ anh mua nằm phía trong, thuộc khu có điều kiện tốt nhất, nếu Hà Mạn Mạn đón xe buýt, sau khi xuống trạm cô phải cuộc bộ một đoạn đường khá dài.

Vừa xuống xe, đến thang máy Hà Mạn Mạn không thèm đợi, chạy một mạch lên tầng thứ 10, vừa thở hổn hển vừa nhấn chuông cửa nhà Lục Ly

Thực ra khóa nhà Lục Ly là dạng khóa mật mã, Hà Mạn Mạn cũng biết số mật mã, cô không tự mở cửa vì muốn cho Lục Ly một bất ngờ...

Hà Mạn Mạn vừa thở vừa tựa vào khung cửa, nghe thấy trong nhà truyền ra tiếng bước chân, càng lúc càng gần, khoe miệng cô nở ra nụ cười tình quái

“Cạch” một tiếng, cửa mở ra, Hà Mạn Mạn vừa thấy Lục Ly, chưa nói lời nào, Hà Mạn Mạn đã nhảy nhót lên ôm chầm lấy Lục Ly như một con koala, càng giống một con bạch tuộc quấn chặt trên người Lục Ly, choàng cả đôi chân trên chiếc eo thon của anh.

Lục Ly giật thót người, suýt ngã, nhanh tay vịn lấy khung cửa

“Tiểu yêu tinh, đợi chị đây lâu lắm rồi phải không..

A ha ha ha!” Hà Mạn Mạn cười tít mắt, lớn giọng nói một cách phóng khoáng

Cô thoáng thấy trên dây ghế sofa trong phòng khách có mười mấy người đang ngồi đó Ai nấy đều nhìn cô với vẻ mặt như thấy ma, file hồ sơ đang cầm trên tay “bộp” một tiếng rơi xuống sàn nhà

Lục Ly dùng đôi tay bẻ lấy Hà Mạn Mạn, nhận ra cơ thể cô nhóc trong lòng mình nhanh chóng cứng đờ, giọng nói tinh nghịch lúc nãy cũng nghẹn ở cổ họng, Lục Ly ôm lấy cô, cười khi hai tiếng bên tai cô.

Hà Mạn Mạn lúc này mềm như một sợi bún, trượt xuống từ người Lục Ly, dùng tay che mặt, vừa chạy vừa nói,

Thành thực xin lỗi, đi nhầm rồi, nhầm rồi.” Lúc này cô không muốn sống nữa, làm sao mà biết được nhà Lục Ly lại đông người như thế

Lúc nãy gọi cho anh, anh chỉ bảo trong nhà có người, nhưng Hà Mạn Mạn không ngờ là hơn 10 người

Bây giờ thì tốt rồi, mất mặt thật, xấu hổ lấy cả nhà ngoại rồi.

Hà Mạn Mạn đang muốn bỏ chạy, Lục Ly liền nắm lấy tay cổ kéo lại đi vào trong nhà, cô ngọ nguậy thủ thỉ, “

....

Em không vào đâu, mất mặt quá...

Cuối cùng, trận kéo co này, người thắng vẫn là Lục Ly

Hà Mạn Mạn ngồi cạnh Lục Ly, cười gượng nhìn những người ngồi xung quanh bàn trà, ai nấy đều y phục chỉnh tề như thành phần ưu tú của xã hội, trong đó có một người phụ nữ mà Hà Mạn Mạn biết - Linda.

Lúc Hà Mạn Mạn chưa đến, là một người phụ nữ nhạy cảm thích Lục Ly, vừa đi vào, cô ta đã nhận thấy trong nhà anh có dấu vết của phụ nữ.

Từ cái gối ôm Đôraemon trên bộ sofa, đến bó hoa nhỏ trên bàn trà, hay là cái khăn lông in hình hoa lá trong nhà vệ sinh, cùng với cái bàn chải đánh răng thứ hai không nên xuất hiện ở đây, tất cả những vật này đều không phù hợp với một người độc thân như Lục Ly, đến khi Hà Mạn Mạn xuất hiện, cô ta mới biết những món này đều là Lục Ly chuẩn bị cho cô gái này

Hà Mạn Mạn ngồi ở đó mắt to trừng mắt nhỏ với những người khác.

Lục Ly thu dọn tất cả giấy tờ trên bàn, gấp máy tính xách tay lại, vào bếp hâm một ly cacao nóng cho Hà Mạn Mạn

Thế là chỉ còn một mình Hà Mạn Mạn chịu những ánh mắt dò xét của mọi người.

Linda soi mói khắp người Hà Mạn Mạn một cách khiếm nhã, sau đó phì cười một tiếng, vươn thẳng lưng, khoe ra vòng một không sợ lạnh dù đang giữa mùa đông cùng với vòng eo con kiến của cô ta.

Những người xung quanh nhìn Linda, sau đó cúi đầu liếc nhìn Hà Mạn Mạn, lại quay đầu nhìn Linda, sự so sánh trong lòng đã rõ ràng ra đấy

Hà Mạn Mạn không hề giận, cô không nói gì, tự nhiên với tay lấy cái gối ôm Đôraemon ôm vào lòng sưởi ấm.

Một động tác đơn giản, nhưng lại nói rõ một vấn đề:

Các người là “khách”, Hà Mạn Mạn tại đây không phải.

Sắc mặt của Linda lập tức tái xanh, ánh mắt của những người khác nhìn Hà Mạn Mạn cũng có chút kỳ lạ

Hà Mạn Mạn ôm gối, cúi đầu vô ý nhìn mở giấy tờ trên bàn, dường như cô thấy một chữ “Khúc” trên đó...

Khúc?

Khúc Minh!

Đang lúc Hà Mạn Mạn muốn xem chi tiết hơn nội dung của những giấy tờ đó thì Linda điệu dàng vuốt ve mái tóc dài bồng bềnh của mình hỏi Hà Mạn Mạn,

“Xin hỏi cô này, cô và tổng giám đốc Lục của chúng tôi là...” Lời còn chưa nói xong đã bị động tác của Lục Ly cắt ngang, anh cầm ly cacao nóng đưa cho Hà Mạn Mạn, những người khác cũng sờ nhìn tổng giám đốc Lục Ly vốn lạnh lùng vô tình nay đột nhiên thay đổi, trở nên dịu dàng hẳn ra

Linda cắn môi, nhìn một bên mặt đẹp đẽ của Lục Ly, không dám hỏi tiếp

Hà Mạn Mạn dường như không chịu nổi ánh mắt dò xét của mọi người, cầm cái ly trong tay, cô ngập ngừng mở miệng, “Xin lỗi, đã quấy rầy lúc mọi người đang làm việc, tôi là học...” Lục Ly hắng giọng, “Mạn Mạn là bạn gái của tôi.” Anh vừa nói vừa thu dọn những giấy tờ trên bàn, không để Hà Mạn Mạn kịp xem, cũng không đợi Hà Mạn Mạn thoát ra từ “sinh”, anh đã cắt ngang một cách nhẹ nhàng

Lời nói của anh khiến Hà Mạn Mạn giật mình.

Hà Mạn Mạn khẽ mở miệng, vẻ mặt khó tin nhìn Lục Ly

Tuy rất vui vì Lục Ly thừa nhận mình là bạn gái, nhưng trước mặt nhiều người như thế, việc này đồn ra ngoài thì trang blog giải thích của Lưu Na Na còn tác dụng gì nữa, thà tổ chức một buổi họp báo trực tiếp công bố với cả thế giới còn hơn.

Nghe giọng điệu rõ ràng và cách nói thẳng thừng của Lục Ly, Linda cũng cả người, tay siết chặt quai chiếc túi hàng hiệu của mình, nhìn Hà Mạn Mạn với vẻ khó tin

Cô ta càng ghét cô nhiều hơn, sự hờn ghét hiện rõ trên mặt cô ta, ai nhìn cũng biết.

Tuy đã sớm biết mối quan hệ này nhưng lại không muốn chấp nhận, dù sao tổng giám đốc Lục cũng không nói ra miệng

Bây giờ anh đã hủy đi hy vọng cuối cùng của cô ta..

Nhưng tại sao Tổng giám đốc Lục lại thích một con nhóc như thế:

Mình có điểm nào không bằng con bé Hà Mạn Mạn suy dinh dưỡng này? Những người khác đều biết Linda thích Lục Ly, lần này e là ai cũng cho rằng cô ta tự lấy đá đập chân mình, không biết họ nhìn về mặt không tự nhiên hiện giờ của cô ta với tâm trạng gì

Những ngón tay thon dài của Lục Ly thoăn thoắt thu dọn giấy tờ, gom thành một xấp, nhìn Hà Mạn Mạn mỉm cười, ý bảo cô không cần lo lắng, “Đây đều là đồng nghiệp của anh, em đừng lo.”

Những người “đồng nghiệp” của Lục Ly vừa nghe anh gọi họ như thể lập tức cảm thấy vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc, vị trí của họ làm sao có thể là đồng nghiệp của anh, cấp dưới thì đúng hơn

Nếu phải nói là đồng nghiệp, cả tập đoàn Viễn Phong này chỉ có Hạ Tu Dục có thể xem là đồng nghiệp của anh.

“Công việc hôm nay đến đây thôi, hai ngày nay mọi người cực nhọc rồi

Năm mới cũng không để mọi người nghỉ lễ, hôm nay mọi người có thể về nhà nghỉ rồi, tôi sẽ gọi điện thoại cho Tổng giám đốc Hạ.” Lục Ly nhìn mọi người, nói với chất giọng trầm thấp.

Những người nhân viên thường xuyên tăng ca ấy, vừa nghe được nghỉ lễ suýt thì nhảy cẫng lên reo hò trước mặt Lục Ly.

50. Chương 50: Lại Gặp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cả nhóm thành phần ưu tú ấy ai nấy đều lễ phép chào tạm biệt Lục Ly, trong khi Linda gần như bỏ chạy.

Ngôi nhà lập tức trở nên trống trải, nhìn khuôn mặt nghiêng của Lục Ly, trong mắt Hà Mạn Mạn, thấy Lục và tổng giám đốc Lục là hai người hoàn toàn khác nhau, một người dịu dàng ôn hòa, người còn lại uy nghiêm quý phái

Hai Lục Ly, cô đều thích cả..

vipngontinh.com

Tuy

Hà Mạn Mạn và Lục Ly đã bên nhau một khoảng thời gian, tay cũng nắm rồi, môi cũng hôn rồi, nhưng mỗi lần nhìn Lục Ly, gương mặt nhỏ nhắn của cô đều bất giác ửng hồng

Cô cúi đầu xấu hổ, nhấp một ngụm ca cao nóng mà anh đã pha cho cô.

Vị ngọt đậm đà từ đầu lưỡi trội tụt xuống tim

Trước đây trong nhà Lục Ly ngoài nước ra thì chỉ có cà phê, từ khi có Hà Mạn Mạn, tủ lạnh nhà anh không khác gì siêu thị, các loại nước trái cây, sô cô la, thức ăn vặt chất thành đống.

Không chỉ thế, Lục Ly biết Hà Mạn Mạn sợ lạnh, nên những góc nhỏ yêu thích của cô đều có gối ôm, trên sô pha, trên ghế mây, thậm chí là chiếc ghế trong phòng ăn cũng có

Dép bông đi trong nhà, chăn đắp trên sô pha càng không thể thiếu.

Ở nhà Lục Ly, Hà Mạn Mạn thậm chí còn cảm thấy thoải mái hơn nhà bà ngoại

Hà Mạn Mạn nheo mắt nhìn cây bút máy cô mua tặng anh trên bàn, thấy Lục Ly sử dụng, cô thấy trái tim mình ngọt ngào như nhúng mật, cô toét miệng cười, những giây sau đó đã vô ý nhìn thấy tấm vé máy bay bị các giấy tờ khác che mất một nửa.

Vé máy bay..

Thoáng chốc, cô khựng lại, nụ cười trên mặt như hóa đá

Tuy tiếng Anh của Hà Mạn Mạn không giỏi, nhưng cũng không đến nỗi mù chữ, cô vẫn nhận ra được tên phiên âm tiếng Trung của anh, từ “London” in trên đó cô cũng biết.

Dù đã chính thức quen nhau, anh vẫn phải đi nước Anh sao?

Những tưởng đã xác nhận quan hệ thì anh sẽ không trốn tránh cô nữa, có lẽ không thể tiếp tục làm thầy của cô nhưng ít ra anh còn ở thành phố này, muốn gặp lúc nào cũng được, nhất là học kỳ sau của năm ba, gần như không có tiết học, cô có thể mỗi ngày ở nhà Lục Ly

Bây giờ nghĩ lại, nếu anh phải đi nước Anh, đừng nói những điều cô đang ấp ủ, ngay cả gặp mặt, ôm chầm anh đều khó mà thực hiện được.

Cảm giác của Hà Mạn Mạn lúc này thậm chí còn khó chịu hơn khi cả hai chưa bên nhau.

Khi Hà Mạn Mạn còn đang đắm nhìn trong suy nghĩ của mình

Lục Ly đã tiến những người “đồng nghiệp” của anh về hết

Khi cánh cửa khép lại, trong nhà chỉ còn hai người.

Lục Ly vươn vai, chiếc áo mặc ở nhà co lên theo động tác của anh, lộ ra cơ bụng hoàn hảo của anh

Anh bước đến bên Hà Mạn Mạn, dịu dàng tháo khăn choàng cho cô.

“Trong nhà nóng, bây giờ còn choàng, lát nữa ra ngoài lại cảm mất.”

Lục Ly dứt lời thì thấy Hà Mạn Mạn đứng đơ như tượng, không quan tâm đến lời nói của anh

Lục Ly cau mày về kỳ lạ, đang lúc định khom lưng nhìn xem cô gái nhỏ nhà mình bị gì, Hà Mạn Mạn đột nhiên cúi gằm mặt buồn bã nói, “Vì sao còn đi nước Anh?”

Lục Ly sửng sốt, men theo ánh mắt Hà Mạn Mạn, anh thấy vé máy bay của mình, anh thở nhẹ, nói:

“Vốn không muốn để em biết...” Nghe lời này của Lục Ly, Hà Mạn Mạn thấy chạnh lòng

Sao anh còn không muốn cho mình biết? Mắt Hà Mạn Mạn đỏ lên, quay đầu nhìn ánh mắt bất lực của Lục Ly.

“Không cho em biết, anh muốn đột nhiên biến mất, khiến em tìm không ra?” Hà Mạn Mạn mím môi, nghiêng rằng, giọng có chút run rẩy, cô nói,

“Nói đi, đi bao lâu, tám năm mười năm em đợi được!” Vẻ mặt của Hà Mạn Mạn hiên ngang lắm liệt như sắp bước lên đoạn đầu đài.

Lục Ly nhìn Hà Mạn Mạn, bật cười thành tiếng, những ngón tay thon dài luồn vào mái tóc rối của cô, anh nói: “Còn tám năm mười năm cơ đấy! Yên tâm, anh qua bên ấy bàn giao một số công việc, không quá một tháng.”

Thấy Hà Mạn Mạn ngó người ra cười, Lục Ly hài lòng

Anh cảm thấy tâm trạng mình cũng tốt hẳn ra, anh nhoẻn miệng cười, một nụ cười rạng rỡ đến nỗi loa cả mắt Hà Mạn Mạn.

Từ đồng giấy tờ trên bàn, Lục Ly rút tấm vé máy bay ra, nói:

“Thời gian trước quả thật anh dự tính định cư tại nước Anh, chi nhánh Viễn Phong bên ấy đã sắp xếp rất nhiều công việc, nhưng bây giờ vì em mà không đi nữa, những việc bên ấy không có người quyết định, thầy qua bên ấy xử lý lại mở hồ sơ vốn thuộc về mình mà thôi.”

Bởi vì cô, anh không đi nữa...

Dưới tấm vé máy bay kia là một tấm vé máy bay khác, Lục Ly rút ra đưa cho Hà Mạn Mạn

Cô sững sờ, nhìn tên mình trên ấy, chỉ là điểm đến không phải là Luân Đôn mà là quê nhà cô - thành phố C..

Lục Ly đã đặt vé máy bay cho cô về thăm nhà...

Nhìn thấy vẻ mặt cảm động của Hà Mạn Mạn, Lục Ly cầm ly nước trên bàn, nhấp một ngụm thấm ướt đôi môi, cô nhóc của anh à, sao mà dễ cảm động như thế

Ngồi máy bay về đi, xe lửa chen chúc lại không an toàn, bên cạnh em lại không có bạn đi chung thầy không yên tâm.” Hà Mạn Mạn nhìn tấm vé máy bay, lẩm bẩm nói:

“Cận tết vé máy bay không được giảm giá, đắt lắm...” “...” Ôi, cô nhóc của tôi ơi, anh thăm nghĩ

Hà Mạn Mạn vốn định lưu lại nhà Lục Ly cả ngày, hai người cùng nhau xem phim, đọc sách, thư giãn đôi chút, nhưng Lục Ly lại bảo trong nhà có rất nhiều vật dụng thường ngày đã dùng hết, cũng không có gì để nấu nên đề nghị hai người cùng nhau đi siêu thị mua sắm, sẵn tiện mua một chút thức ăn chuẩn bị cho chuyến đi nước Anh

Những món ăn của Anh tuy không đến nỗi quá đơn điệu, nhưng nhất định không ngon bằng món Trung, với lại, Lục Ly về nước đã một thời gian dài, Hà Mạn Mạn sợ anh không quen các món ăn bên đó

Cô muốn mua vài lọ sốt cay Laoganma (1) cho anh, ít ra có thể trộn với cơm

Cô đã quên mất, Lục Ly đã sống bên Anh từ năm mười ba.

Kết quả là kế hoạch một ngày thư giãn tại nhà trở thành chuyến du lịch trong ngày tại siêu thị.

Còn chưa ra khỏi nhà, Lục Ly thấy Hà Mạn Mạn ăn mặc mong manh, biết cô dễ mắc bệnh, nên trùm cho cô chiếc áo hoodie mà thường ngày anh vẫn mặc khi tập thể dục.

Trên đường đi, hai người cười nói rất vui vẻ, vừa vào siêu thị, Hà Mạn Mạn liền kéo chiếc xe đẩy bay đến khu thực phẩm đóng hộp như một chú chim nhỏ, cô chỉ lên quầy sốt Laoganma, nói:

“Muốn mang theo một lọ không?”

Lục Ly cầm lên xem, mỉm cười nói: “Nhìn là thấy cay rồi, em quên rồi, dạ dày thầy không tốt, ăn cay không được.”

Lục Ly dứt lời, Hà Mạn Mạn vỗ mạnh lên trán mình, sức nhớ ra lọ thuốc dạ dày trong ngăn kéo xe của Lục Ly

Cô ngại ngừng tắc lưỡi, thật thà thừa nhận là mình đã quên mất.

Lục Ly cười nhạt, lắc đầu không bận tâm

Hai người cứ thế đi dạo, Lục Ly không khiến mọi người thất vọng, thu hút rất nhiều sự chú ý

Đa số các cô gái đều ném về anh ánh mắt chứa chan nhiệt tình và ái mộ, tuy khiến cho Hà Mạn Mạn rất tự hào, nhưng những ánh nhìn thèm khát như sói như cọp ấy khiến Hà Mạn Mạn không khỏi khó chịu.

Trong mắt Hà Mạn Mạn, khuôn mặt của Lục Ly không có điểm nào đáng chê cả, hoàn hảo

Ngũ quan như được gọt dũa tỉ mỉ, hàng mi hơi cong, ánh mắt sáng trong suốt, hình dáng mắt rất đẹp, dưới mắt trái còn có một nốt ruồi lẹ, sự quyến rũ bị kìm hãm bởi sự lạnh lùng, quả là một chàng trai đẹp hiếm có trên đời

Cũng khó trách các cô gái trong trường thích anh đến thế, càng không trách cô nàng Linda làm việc cùng anh, sớm chiều gặp nhau ấy cứ nhìn anh như hổ đói rình mồi.

Nhưng tình thế nào cũng vô dụng, cô này đã có chủ rồi!

Hai người đang chăm chú chọn lựa, đột nhiên một giọng nói xen vào, thì ra là một bà cô trung niên mặc bộ đồ trắng, đeo khẩu trang trong suốt đang quảng cáo thực phẩm, tay cầm một cây tăm, trên đó ghim một lát giò khô (2) mỏng, lên tiếng mời chào: “Đây đây đây, vợ chồng son đi mua sắm à, thử miếng giò khô đi, hàng mới về.”

Trước đây thấy những tình tiết thế này trong phim hoặc tiểu thuyết, Hà Mạn Mạn đều cảm thấy sến sẩm

Những đôi nam nữ nhân vật chính ấy hoặc là đang trong giai đoạn căng thẳng hoặc là không phải đang yêu nhau, chỉ là mắt người phụ nữ ấy có vấn đề, nhìn hai người đang giận nhau mà nói là vợ chồng son.

Nhưng Hà Mạn Mạn sẽ không kiêu kỳ giống như các cô nàng trên phim hoặc tiểu thuyết

Họ đều ngại ngừng đính chính lại quan hệ giữa mình và nam chính.

Cô cười và nhận lấy cây tăm một cách tự nhiên, nói lời cảm ơn, không thêm giải thích đã đưa miếng thịt mỏng đến miệng Lục Ly, anh khựng lại một giây, sau đó liền hé môi cắn lấy miếng thịt một cách tạo nhả

Người phụ nữ bên cạnh nhìn dáng vẻ tao nhã quý phái của anh đến xuất thần, nói: “Cô có phúc nhé, anh nhà đẹp trai như thế.”

Hà Mạn Mạn vút cây tăm vào sọt rác bên cạnh, nở một nụ cười ngọt ngào với người phụ nữ bán hàng, ngẩng đầu nhìn Lục Ly hỏi: “Ngon không ngon thì mua một ít.” Lục Ly xuôi mắt nhìn gương mặt cười của Hà Mạn Mạn, gật đầu nói: “Mua đi, về nhà anh hầm cạnh cho em.”

Người phụ nữ kia vừa nghe Lục Ly còn biết cả chuyện bếp núc, vẻ mặt như suýt ngất đi, chỉ trách mình không gặp được một người chồng như thế

Kiểm chế không nổi, bà cố đó lấy hộp phần trong túi ra, lẳng lẽ dăm vài cái lên mặt, vừa ngẩng đầu đã thấy Hà Mạn Mạn ôm cả khúc giò, đặt vào trong xe đẩy, vừa cười vừa nói với Lục Ly

Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt đầy nâng niu, một tay đẩy xe, một tay quàng lấy người cổ:

“Lúc này dù anh nói không ngon em cũng sẽ mua khúc giò khô ấy đúng không?” Lục Ly nói với giọng khẳng định.

Hà Mạn Mạn tắc lưỡi không nói gì, nhìn Lục Ly với vẻ hài lòng, “Vẫn là anh hiểu em”.

Thực ra, như Lục Ly nói, ngay từ đầu Hà Mạn Mạn đã muốn mua khúc giò khô ấy, không vì cái gì, chỉ vì lời người phụ nữ bán hàng ấy, nếu không sợ ăn không hết, Hà Mạn Mạn đã dọn sạch cả quầy giò khô ấy.

Thấy vẻ mặt của Hà Mạn Mạn, Lục Ly cười, đang lúc định tiến về phía trước, nào ngờ gặp phải người quen

Anh dừng bước, Hà Mạn Mạn thờ người nhìn anh khó hiểu, thấy anh thẫn thờ nhìn về trước, cô cũng nhìn theo.

Là cậu ta...

(1) Laoganma: một nhãn hiệu sốt cay nổi tiếng của Trung Quốc

(2) Giò khô: được làm từ phần đuôi sau của các loài động vật như heo, bò, dê

Trải qua nhiều công đoạn ướp muối, lên men, sấy khô..

mất ít nhất ba năm mới ra được một cây giò khô như vậy

Món này xuất xứ từ thành phố Kim Hoa, tỉnh Triết Giang.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hua-voi-em-mot-doi-hoa-no>